
hope·less
a Chestnut Springs novel
ELSIE SILVER

Elsie Silver, iyi bir kitap erkek arkadaşını ve onları dize getiren güçlü kadın kahramanları seven, şımarık, seksi, küçük kasaba romantizminin Kanadalı bir yazarıdır. Vancouver, British Columbia'nın hemen dışında kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte yaşıyor ve muhtemelen okuması gerekenden çok daha öncesinden beri doymak bilmez bir şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı ve yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi ve çocuklarıyla vakit geçirmeyi seviyor - özellikle de açık havada. Elsie ayrıca, yazdıklarının çoğunun gerçekleştiği saat beşteki sessiz sabahlarının büyük bir hayranı haline geldi. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahvesini yudumlayabilir ve okuyucularıyla paylaşmak için romantik hikayelerle dolu kurgusal bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com

Ayrıca Elsie Silver

Kusursuz Kalpsiz
Güçsüz Pervasız
Umutsuz

Hopeless

ELSIE SILVER

PIATKUS

Telif Hakkı

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

978-0-349-43775-0

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Elsie Silver tarafından

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

Yazar Hakkında
Ayrıca Elsie Silver
Başlık Sayfası Telif
Hakkı İthafı
Okuyucu Notu

1: Beau
2: Bailey
3: Beau
4: Beau
5: Bailey
6: Beau
7: Bailey
8: Beau
9: Bailey
10: Beau
11: Bailey
12: Beau
13: Bailey
14: Beau
15: Bailey
16: Bailey
17: Beau
18: Bailey
19: Beau
20: Bailey
21: Beau
22: Beau
23: Bailey
24: Bailey
25: Beau
26: Bailey
27: Beau
28: Bailey
29: Beau

30: Beau
31: Beau
32: Bailey
33: Bailey
34: Beau
35: Bailey
36: Beau
37: Bailey
38: Beau
39: Bailey
40: Beau
41: Bailey
42: Beau

Sonsöz: Bailey
Teşekkür

Beau'nun kitabı için yalvaran mesaj atan,
e-posta gönderen ya da yorum yapan her
bir okuyucu için (ve birçoğunuz var).

Bu senin için.

Okuyucu Notu

Bu kitap alkolizm, TSSB ve deri nakli/yanıkları ile ilgili tartışmalar içermektedir. Umarım bu konuları hak ettikleri özenle ele almışımdır.

1

Beau

Kardeşimi kızdırmanın ve hışımla uzaklaşmanın bana bir şeyler hissettireceğini düşündüm.

Yanılmışım.

Bir aile dostumun yeni evine taşınmasına yardım etmem gerekirken öfkeli bir pislik gibi davranmak bile... yavan geliyor.

Chestnut Springs'in ana caddesinde yürürken parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor, tırnaklarım derime batıyor.

Ben de öyle
hissetmiyorum.
Sadece yorgun
hissediyorum.

Ama uyuyacak kadar yorgun değilim.

Bir tren kornası çalıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Yıllardır yüksek seslerin beni nasıl ürküttüğünün üstünü örtmüştüm ama bu sefer farklı.

Savaşmayı ya da kaçmayı seçmemi beklersiniz ama bugünlerde
kendimi tutuyorum. Dur.
Herhangi bir duygunun ortaya çıkmasını bekleyin. Korku,
endişe, hayal kırıklığı. Ama bugünlerde hiçbir şey
hissetmiyorum.

Rosewood ve Elm'in köşesinde dönüp trenin geçişini izliyorum. Çuf çuf. Bir ileri bir geri. A noktasından B noktasına. Yükle. Boşalt. Gece boyunca bekle. Yeniden başla.

"Ben bir trenim," diye mırıldanıyorum raylara çarpan tekerleklere bakarken.

Bütün gün çiftlikte çalışıyorum çünkü öyle yapmam gerekiyor. Hareketleri yapıyorum. Ve her saniyesinden nefret ediyorum.

Bir kadın bebek arabasındaki bebeğini iterek yanımdan geçiyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Beni tanıdığında ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. Liseyi birlikte okumuş olabiliriz, ama bu kasabada birbirlerinden birkaç yıl sonra doğan herkes için aynı şey geçerli.

"Oh, Beau! Özür dilerim, bir an seni tanıyamadım."

Muhtemelen aylardır saçımı kestirmediğim içindir.

Adını hatırlamıyorum, o yüzden gülümsemeye çalışıyorum. "Merak etme. Yaya geçidini kapatıyorum, değil mi? İşte..." Kolumu uzatıp onun için yaya geçidi düğmesine basıyorum.

Hatırlayamadığım kadın bana minnettar bir sırıtış fırlatıyor, bir yandan omzundaki çantayı kaldırırken bir yandan da gereksiz eşyalarla dolup taşan bebek arabasını tutmaya çalışıyor. "Teşekkürler! Seni dışarıda görmek güzel. Birkaç hafta boyunca tüm Chestnut Springs'i

endişelendirdin."

Ağzımı dik tutmaya çalışırken yanaklarım seğiriyor. Evet, Kanada'nın seçkin özel operasyon gücü JTF2'deydim. Evet, bir savaş esirini kurtarmak için bilerek nakil aracımızı kaçırdım. Evet, ben

haftalarca kayıptım ve beni bulduklarında çok kötü durumdaydım.

Hâlâ zor durumdayım.

İnsanlar bunun hakkında konuşmaya bayılıyor. *Bizi epey korkuttun.*

Bir dahaki sefere arabanı yakalamaya çalış, ha? Eminim tüm bu ilgiden hoşlanıyorsundur.

Beni dinlemediğimi düşündüklerinde yorumlar daha az şakacı ve daha çok arkadan hançerleyen bir hal alıyor.

Her an çıldıracakmış gibi görünüyor. Terapist bile onu düzeltemedi.

Benim aptalca dediğime o kahramanca diyor.

Hepsinin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama ilgilerini ifade etme biçimleri beni rahatsız ediyor. Sanki görev sırasında düşman topraklarında mahsur kalmamın onlarla tek bir ilgisi varmış gibi. Sanki insanları bilerek korkutmuşum ya da tesadüfen telefon açmamaya karar vermişim gibi. Siviller benim gördüğüm şeyleri, vermek zorunda kaldığım kararları anlayamazlar.

Bu yüzden onları görmezden geliyorum.

"Küçük kasaba desteğini sevmek lazım" diyorum, çünkü gerçekten ne düşündüğümü söyleyemiyorum. Gerçek ben -yeni ben- olmak insanları rahatsız eder.

"Sende fazlasıyla var." Nazik bir baş hareketiyle dönüp caddenin karşısına geçiyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, onu takip etmek istemiyorum ama nereye gittiğimi de bilmiyorum. Sanırım ters yöne.

İşte o zaman gözlerim Chestnut Springs'in en iyi barı olan The Railspur'a takılıyor.

Gökyüzünün mavi olması ve güneşin güzel bir yaz öğleden sonrası olması önemli değil. Kardeşim Rhett'i kızdırmış olmam önemli değil. Birkaç blok ötede bir arkadaşımın mobilyaları boşaltmak için yardımıma ihtiyacı olması önemli değil.

Şu anda, kasabanın barı saklanmak için çok iyi bir delik gibi görünüyor. Ve bir içki de kulağa hiç fena gelmiyor.

"Gary, eğer yavaşlamazsan anahtarlarını elinden alacağım."

Birkaç adım ötesindeki tabureyi çekerken, kırmızı yüzlü yaşlı adam Bailey'nin uyarısıyla alay ediyor. Bir dirseğim bara dayanacak ve yüzüm kapıya dönük olacak şekilde çeviriyorum. Burası küçük bir kasaba barı olabilir ama yapılan kapsamlı güncellemeler buraya hoşuma giden bir hava katmış. Batı dekoru mekânı dolduruyor, cilalı ahşap zeminlerin üzerinde bir vagon tekerleği avize asılı ve mason kavanozu cam eşyalar rustik bir his veriyor.

"Ne zaman bu kadar çenebaz oldun bilmiyorum," diye homurdanarak bira bardağını ağzından uzaklaştırdı. "Eskiden kimseyle konuşmazdın. Şimdi ise küçük bir zorba gibi sürekli bana patronluk taslıyorsun."

Parlak, neredeyse siyah saçları Bailey Jansen'in bronzlaşmış omuzlarında dalgalanıyor. Barın arkasındaki küçük çamaşır makinesinden bardakları çıkarmak için eğildiğinde sırtı bize dönük.

"Rahatladım, sanırım. Sen de biraz patronluk taslasan iyi olur ihtiyar. Burada oturup her gün beni

taciz ediyorsun."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum. Sana karşı son derece iyiyim. Sanırım öyle olan birkaç kişiden biriyim."

Şimdi elinde beyaz havluyla dönerek sessiz bardaki tek müşterisini işaret ediyor. "Sen. Ve ben

Seni bir arkadaş olarak görüyorum, bu yüzden sana her gün çok içtiğini söylüyorum."

Bakışları benimkilere kayıyor, koyu renk gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sanki country müzik ve bulaşık makinesinin uğultusu arasında geldiğimi duymamış gibi.

"Eğer durursam, işsiz kalacaksın. Ve belki bir arkadaşın bile."

Gary varlığımı fark etmemiş gibi onunla konuşuyor, ama o gözlerini benden kaçırmadan ona cevap veriyor. "Bununla yaşayabilirim, Gar." Duraklıyor, dili ayrık dudaklarının üzerinden dışarı fırlıyor.

Dolgun, parlak dudaklar.

"Beau Eaton. Seni gördüğüme sevindim."

Adam döndü, artık varlığımdan haberdardı. "Kahretsin, bu Beau Eaton, değil mi? Büyük adam, değil mi?" Gary homurdanıyor ve Bailey'nin boştaki eli bardan anahtarlarını almak için öne doğru atılıyor.

Gary'nin gözleri kapanıyor ve inliyor. "Her lanet gün."

"Evet. Her lanet gün." Onları arka cebine sokuyor ve sonra cam eşyaların biriktiği çamaşır makinesine dönüyor. "Beau, sana ne getireyim? Sana katılacak kimse var mı? Muhtemelen en sevdiğin kanepeyi istersin, değil mi?"

Yutkunuyorum ve kardeşlerim, arkadaşlarım ve benim birçok gece eğlendiğimiz kanepeye bakıyorum. Sanki orada farklı bir versiyonum oturuyor gibiydi. Yeni Beau barda, asitle yıkanmış bir çift Levi's'ı şimdiye kadar gördüğü herkesten daha iyi giyen utangaç komşu kızıyla oturuyor.

Ve üzgün kasaba sarhoşu.

"Hayır, bugün sadece ben varım. Gary ne yiyorsa ondan alacağım."

"Kasaba kahramanı için bir Buddyz Best!" Gary avucunu barın üzerine vuruyor ve ben ani sesle irkiliyorum. Etiketten. Sanki bir tür kaideye aitmişim gibi bana bakan herkesin ağırlığı altında ezilebilirim. Herkes *sürekli* beni izliyor.

Bar tezgahının cilalı ahşabıyla aynı hizada duran yıpranmış eline bakıyorum. Gözlerim bir an için kapanıyor ve azı dişlerimi gıcırdatmamak için dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum. Kendimi rahat davranmaya zorlayarak bakışlarımı kaldırdığımda, Bailey'nin kaşları gergin, koyu renk gözleri sanki beni çözmüş gibi yüzüme bakıyor. Dudaklarıma zorla yerleştirdiğim düz gülümseme onu etkilemişe benzemiyor. Aslında, bana köpüklü bir bira doldurmak için arkasını dönmeden önce, başı hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe sallanıyor. Bakışlarım tekrar vücudunda geziniyor ve onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamak için beynimi zorluyorum. O her zaman tatlı, utangaç küçük Bailey Jansen'di. Ne yazık ki kasabanın en az saygı duyulan ailesinde doğmuştu. Onun Babası ve kardeşleri uyuşturucu, hapishane, hırsızlık gibi işlere bulaşmış, annesi ise yıllar önce çekip gitmiş.

En kötüsü de, arazileri bizimkiyle sınır. Çiftlikteki evimden görebiliyorum, nehrin hemen diğer tarafında, dikenli telden bir çit ördüm, böylece o pislikler nereden geri döneceklerini biliyorlar.

Ama Bailey benim gözümde her zaman farklı olmuştur.

Onun için hep üzüldüm, uzaktan onu koruduğumu hissettim. Bakışlar, fısıltılar. Neredeyse her sakininin aileniz hakkında bir hikayesi olduğu küçük bir kasabada yaşamanın çok acımasız olduğunu hayal edebiliyorum. Bu yüzden ona karşı hep nazik oldum. Onu çok az tanımama rağmen seviyorum, sevmemek için bir nedenim yok.

Yıllardır Railspur'da çalışıyor, ben sadece... kaç yıl olduğunu hatırlayamıyorum. Bugün atletinin kalkıp düz karnındaki teni göstermesini fark etmem için yeterince yıl geçip geçmediğine karar veremiyorum. Ya da mükemmel yuvarlak göğüslerinin ellerime nasıl da yakıştığını düşünmem için.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun, Bailey?" Sorduğumda omuzlarının biraz gerildiğini

görüyorum.

Boğazını temizliyor. "Dört yıldan biraz fazla oldu. On sekiz yaşında başladım."

Yirmi iki.

Hay sikeyim. Otuz beş yaşındayım, bu da demek oluyor ki, önüme bir bardak altlığı fırlattığında ve ardından kenarından beyaz köpükler dökülen bir bardak altın rengi birayla karşılaştığımda genç bir kızdım.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum bir elimi saçlarımda gezdirirken. "Mm-hmm," tek söylediği bu.

Bailey, eve döndüğümden beri bana ne kadar kahraman olduğumu söylemek için kendini parçalamayan tek kişi. Bana hayvanat bahçesindeki nadir bir hayvanmışım gibi aval aval bakmıyor.

Sessizce çalışıyor ve gözlerimin ona kaymasını engellemeye çalışıyorum, barına oturduğum anda neden mutlu bir şekilde sohbet etmekten vazgeçtiğini merak ediyorum.

"İki haftadır ortalarda yoksun, ha?" Gary söze giriyor ve Bailey'nin bir bardağı parlatırken gözlerini devirdiğini görüyorum.

"Evet."

"Nasıl oldu bu?"

Oh, güzel. Artık herkesin benimle konuştuğu tek şey.

"Gary!" Bailey'nin elleri iki yanına düşüyor ve yüzünü saf bir şok ifadesi kaplıyor. "Ne?"

"Böyle şeyleri öylece soramazsın."

"Neden?"

Elimde değil. Kıkırdıyorum ve Bailey'i beni kurtarması gerekiyormuş gibi hissetmekten kurtarmaya karar veriyorum. "Gerçekten sıcak. Güzel bronzlaşmışsın."

Adam gözlerini kısıyor, hareketleri biraz özensiz. Ne kadar zamandır burada olduğunu merak ediyorum, çünkü öğle yemeğini ancak geçti ve belli ki harap olmuş durumda. "Yandığını duydum. Umduğum gibi bir bronzluk değil."

"Ga-ry." Bailey'nin adını telaffuz ediş biçimine bakılırsa, bu soru onu gerçekten dehşete düşürüyor. Avuç içim barın üzerinde kayarak onun dikkatini çekiyor. "Sorun değil. Herkes yanıklardan haberdar." Gözlerini kırpıştırıyor, gözleri birden cam gibi oluyor.

"Gerçekten, insanların kıçımı öpmek ya da etrafımda dolanmaktansa dürüstçe ateş etmelerini tercih ederim. Günün ortasında neden burada saklandığımı sanıyorsun?"

"Çünkü Bailey şehirdeki en iyi barmen!"

Homurdanıyor, bardağı parlatmaya devam ederken dudakları yukarı kalkıyor. Onu gerçekten gülümserken görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Gördüğümden emin değilim. O her zaman arka plana karışmaya çalışmakla meşgul ve ben sadece meşgul olduğunda buradayım. Şu ana kadar sesini doğru düzgün duydum mu onu bile bilmiyorum. Melodik bir tonu var, neredeyse yatıştırıcı bir yumuşaklık.

İnsanların benimle konuşmasından bıktım ama Bailey'nin konuşmasını dinlemenin o kadar da kötü olmayabileceği aklıma geldi.

Biramdan aldığım ilk yudum soğuk ve ferahlatıcı. İçimi çekiyorum ve kasabanın ayyaşı ile kasabanın dışlanmışının huzurunda omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum.

Onları şimdi kendi evimde uyumsuz bir ruh olarak tanıyorum.

"Ayaklarımda üçüncü derece yanıklar var," diyorum, çünkü bugünün teması açık sözlülük gibi görünüyor. "Deri nakli."

"Sorun değil. Bu boku sevecek garip ayak fetişi olan bir kız bulabilirsin."

Bailey ellerini barın kenarına dayıyor ve bir iniltiyle başını eğiyor. "Tanrım, Gary. Artık içki yok."

"Aletin iyi olduğu sürece." Elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Yüzün iyi görünüyor, öyle değil mi Bails? İyi olacaksın, evlat. Seni sevecek birini bulacaksın."

Sarhoşken bile Gary hassas bir noktaya takıldı. Kendimi hiçbir zaman kibirli ya da takıntılı biri olarak görmedim.

görünüşümle. Buna hiç ihtiyacım olmadı. İyi genler ve işim için formda kalmak zorunda olmam bana iyi hizmet etti.

Yaralı ayakların özgüvenimi zedeleyeceği kimin aklına gelirdi? Siktiğimin *ayakları*. Sanki bir önemi varmış gibi. Çok daha kötü olabilirdi. Minnettar olmalıyım. Ve yine de ...

Bailey'nin bakışları yüz hatlarımda geziniyor. Benimkiler de onunkilerle aynı şeyi yapıyor. Işığın değdiği yerlerdeki koyu renk saçları maun ağacına benzer bir parlaklığa sahip. İpeksi ve pürüzsüz, çenesindeki uzun perçeminden omzuna ve oradan da sırtına doğru kat kat dökülüyor. Bailey de saçlarını sık sık kestiriyor gibi görünmüyor. Kirpikleri o kadar kalın ve siyah ki bana eski bebeklerden birini hatırlatıyor. Tek bir makyaj bile yapmamış, burnunda hafif bir çil lekesi var.

"Evet" diye yumuşakça cevap verip gözlerini kaçırdığında yanaklarında sıcak bir allık beliriyor. Gözleri, o küçük kelime... kanımın daha hızlı pompalanmasını sağlıyor.

Uyuşukluk denizinde bana bir şeyler hissettiriyor.

Ağzımdaki kuruluğu yutarken boğazım düğümleniyor, o anı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Belki de hiçbir şey hissetmeye hazır değilimdir.

Bir yudum daha alıyorum ve birkaç bira daha içersem bu gece birkaç saatten fazla uyuyabilir miyim diye düşünüyorum.

Sonra bir yudum daha alıyorum ve Gary'ye dönmeden önce bir elimi sakallı çenemde gezdiriyorum. "Aşk ihtiyacım olan son şey. Ama bu bira çok iyi geldi. Teşekkürler, Gary."

Onunla konuşmak yeterince güvenli görünüyor. O kocaman gözleriyle beni biraz fazla yakından izleyen Bailey Jansen'le konuşmaktan daha güvenli.

2

Bailey

Beau Eaton gün ortasında gizlice barıma gireli iki hafta oldu. Ona bir kez bakıp elimdeki bardağı neredeyse düşürdüğümden bu yana iki hafta geçti. Geniş omuzları, uzun boyu, yapılı vücudu ve kapıdan giren çoğu erkekten bir adım önde olmasını sağlayan uzun bacaklarıyla onu gözden kaçırmak zor. Biraz fazla uzun açık kahverengi saçları alnına dökülüyor ve gümüş grisi gözleri için mükemmel bir çerçeve oluşturuyor. Şu anki dağınık haliyle bile Beau Eaton çok seksi. Tamamen göz korkutucu.

Ve seksi bir şeydir, ama Beau da iyidir. Ve komik.

Gerçek bir üçlü tehdit ya da en azından öyleydi.

Bana hiçbir zaman göğsümde bir yara izi taşıyormuşum gibi davranmadı, başkaları davrandığında bile. Onu sadece bardan tanıyorum ama ailemin itibarını asla bana karşı kullanmadı. Her zaman nazik sözler söyledi, dirseğime kibarca dokundu ve gecenin sonunda cömert bir bahşiş verdi.

Ama o hala kasabanın prensi ve ben hala kasabanın
çöpüyüm. O kahraman, bense barmenim.

O bir Eaton, ben de bir Jansen'ım.

Yine de, kafesten kurtulmuş bir hayvan gibi görünerek içeri girdiği günden beri her lanet gün burada.

Her lanet gün burada Gary ile içiyorsun.

İlk gün yeterince tatlı başladı. Dürüst olmak gerekirse sevimliydi. Ancak son iki haftadır varlığı yavaş yavaş aydınlıktan karanlığa dönüştü ve uğursuz bir fırtına bulutuna dönüştü.

Etrafındaki herkesi rahatsız etmeye başladı. Havadaki elektriği hissedebilirsiniz, çarpmaya hazır bir şimşek gibi.

Ben de ondan bıkmış hissediyorum. Bana babamı ya da kardeşlerimi hatırlatıyor ve bu tür zehirliliklere karşı sabrım çok az.

Öğleden sonra geliyor ve birasını yudumluyor, sessizce kaynıyor. Gözlerimin önünde hayal kırıklığının fokurdayarak kaynamasını izlediğime yemin edebilirim. Elleri bardağın etrafında kenetli duruyor ve beyaz parmak eklemleriyle bardaktan sıkı yudumlar alıyor.

Bir gün onu parçalayacağından neredeyse eminim. O kadar kırılgan bir şeyi bu kadar sert sıkmak için çok büyük, çok güçlü ve çok öfkeli görünüyor.

İnsanlar onunla konuşurken, sanki onları ısırmamaya çalışıyormuş gibi dilini dişlerinin arkasında gezdiriyor.

"Peki, o iki haftayı çölde mahsur kalarak geçirdiğinde ne yaptın?"

Gary'nin sözleri karşısında çenem kenetlendi. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama şu anda odayı okumuyor. Beau'yu okumuyor. Otuz dakika önce gürleyen bir fırtına geçtiğinde nasıl gerildiğini ve bir daha asla gevşemediğini fark etmemiş olmalı.

Evet, Beau bu gece patlamaya hazır görünüyor ama Gary fark etmedi.

"Hayatta kalmaya çalıştım," diye ısırıyor Beau. Sesinde bir titreme var; bana bir köpeğin size hırlamasını hatırlatan bir nitelik. Bu geri çekilmem için bir uyarı.

Ama Gary bunu fark edemeyecek kadar sarhoş.

"Geride kalıp o gazeteciyi kurtarmak için uçağını bilerek kaçırdığını söylüyorlar. Bu gerçek bir kahramanlık kompleksi." Sözcükler birbirinin üzerine bindi ve ortaya özensiz bir karmaşa çıktı.

Beau sadece birasına bakıyor, altın renkli sıvıyı seyrediyor. Bu konu hakkında daha önce konuşmuşlardı ama alkol insanı tekrarlayıcı yapar. Biliyorum çünkü yıllarca sarhoş insanlar üzerinde çalıştım. Ben bir uzmanım.

"Bunu yapmasaydınız hayatınızın ne hale geleceğini bir düşünün."

Kirpiklerim titreyerek kapanıyor çünkü içgüdülerim bana bir çizgi olduğunu söylüyor ve Gary az önce o çizginin üzerinden geçti. Ya da tam içine.

Beau'nun kalın kordonlu kolu savruluyor ve her iki bardağı da barın zeminine düşürüyor. Bira, yakınlarda oturan az sayıdaki müşterinin üzerine sıçrıyor ve gecenin bu noktasında bangır bangır çalan müzik olmasa, Railspur'un kavgayı izlerken ölüm sessizliğine bürüneceğinden eminim.

Beau o kadar hızlı ayağa kalkar ki taburesi bir gürültüyle arkasına devrilir. Gary anında dehşete düşmüş görünüyor. "Burada oturup her gün içip kendini rezil etmeseydin hayatının nasıl olacağını bir düşün Gary. Bunu hiç düşündün mü?"

Göğsü kabarıyor, sıçrayan sıvı tişörtünün pamuğunun belirgin göğüs kaslarına yapışmasına neden oluyor. Sadece benim gibi bir evde büyümüş biri böyle bir anın tam ortasında durup bir erkeği kesebilirdi.

Yine de Beau benim babam değil ve büyüdüğüm evde olsaydım endişeleneceğim gibi endişelenmiyorum.

içi

nd"Beau," sesim net çıkıyor, tek bir tereddüt bile yok.

e. "Her lanet gün tek başına, en iyi arkadaşın genç bir kız. Biraz sapıkça görünüyor-" "Beau Eaton, kapa çeneni ve kıçını dışarı çıkar."

Başını çeviriyor, gri gözleri varlığımı yeni fark etmiş gibi benimkilere kilitleniyor. Sanki fark etmemiş gibi.

Ona havlayan kişinin küçük Bailey Jansen olmasını bekle.

Doğruldu, ama ne kadar uzun olduğu umurumda değil. Beni korkutmuyor.

Bu haldeyken bile.

Avluya açılan acil çıkışı gösteriyorum ve ellerim hiç titremiyor. Gergin değilim. Sinirliyim.

Beau sert adımlarla barın sonuna doğru dönüyor, servis istasyonunu geçiyor ve solmakta olan ışığa doğru ilerliyor. Kaç içki içtiğini bilmesem, adımlarındaki hafif sendelemeyi ya da kapıya gereğinden biraz daha fazla yaslanmasını fark etmezdim.

Beau'yu takip etmek için küçük ahşap itmeli kapıdan geçmeden önce Gary'ye dönüp bakıyorum. "Çok mu uzak?" diye soruyor bakışlarını kaçırarak.

Dudaklarım birbirine yaslanıyor. "Evet, Gary. Çok uzak."

Bir elini seyrelmiş saçlarının arasından geçirip başını eğiyor, eli oturur oturmaz barın üzerine bıraktığı anahtarların üzerinde geziniyor. "Bir taksi tutacağım."

Kapıdan karanlık verandaya çıkmadan önce sertçe başımı sallayarak cevap veriyorum. Yaz fırtınası

Burada oturan herkesin kaçmasına neden oldu, unuttukları bardakları şimdi kısmen yağmur suyuyla doluydu.

Hala fırtınanın kokusunu alabiliyorum. Ve Beau'nun. Çam ve limon daha derin, daha şehvetli bir şeyle karışıyor.

Tütün olabilir, puro gibi.

Bara dönüştürülmüş tren istasyonunun tuğladan dış cephesine yaslanmış. Ben yaklaşırken yumruklarını kot pantolonunun ceplerine sokuyor, çenesi neredeyse göğsüne düşmüş, gözleri her zaman giydiği spor ayakkabılarına sabitlenmiş.

Ona göre değillermiş gibi geliyor - çok beyaz ve parlak, çok bozulmamış. "Benim barımda böyle şeyler yapamazsın," diyorum.

Alay ediyor, hâlâ bakışlarımla buluşmayı reddediyor. "Senin barın, ha?"

"Evet, Beau. Benim barım. Benim yerim. Bu şehirde insanların bana bok gibi davranmadığı tek yer. Burada çalışmak için kıçımı yırtıyorum. Müşterilerin beni sevmesi için kıçımı yırtıyorum. Ve o tahtanın arkasında *benim* balonum var. Gary sapık değil, yalnız biri. Ve bana karşı sürekli nazik olan birkaç kişiden biri. Bu yüzden, barıma girip dokunulmaz bir pislik gibi davranabileceğini ve tüm müdavimlerimi maskaralıklarınla korkutup kaçırabileceğini sanıyorsan, başka bir şey bekliyorsun demektir."

Şimdi gözleri üzerimde, biraz kararsız ama daralmış. "Dokunulmaz pislik?"

"Evet." Beni ondan koruyacakmış gibi kollarımı kavuşturuyorum. Bu gece biraz vahşi, biraz tehlikeli görünüyor - son görevinden önce hepimizin tanıdığını sandığımız o mutlu-şanslı adam gibi değil.

Gümüşi ışık yüz hatlarında oynaşıyor, bronz teni ve ışıltılı gözleri bana bakarken neredeyse parlıyor. Aramızda hareket eden tek şey göğsü, benimkiyle birlikte yükselip alçalıyor.

Ama bakışlarını düşürmüyorum. Erkeklerin beni korkutmaya çalışmasından bıktım. Ve onun üzerinde yanlış hissettiriyor, bu yüzden ona izin vermiyorum.

Bakışmamız hararetli bir andan garip bir bölgeye doğru ilerledikten sonra, çenesini esneterek gözlerini kaçırıyor.

"Kendimi utandırdım mı?" Sesi çakıl taşlı ve derimin üzerinde gürlüyor.

"Sen yaptın. Ama iyi haber şu ki soyadın Eaton, bu yüzden herkes seni affedecek ve oraya girip onlara bir gülümseme gösterdiğin anda ayaklarını öpmeye geri dönecek."

"Bailey, ne oluyor lan? Bunu bana gerçekten söyledin mi?"

"Evet." Başımı eğiyorum. "Çünkü bu doğru. Tek yapmam gereken ailemin içinde doğmaktı ve herkes bana genetiğimin o kısmının çirkin yüzünü göstermesini bekliyormuş gibi bakıyor. Sanki sırf soyadım Jansen diye göz açıp kapayıncaya kadar çalışkan ve kibar birinden köylü bir suç dehasına dönüşecekmişim gibi." Ben konuştukça kaşları daha da çatılıyor. "Yani, evet. Kendini utandırmış olsan da bence iyi olacaksın."

"Bu doğru değil."

"Hangi kısmı?"

"İnsanlar senin hakkında böyle düşünüyor."

"Ha!" Boğazımdan keskin ve mizahtan yoksun bir kahkaha yükseliyor. "Bu çok safça," diyorum inanamayarak başımı sallayarak.

"Ben seni o şekilde görmüyorum."

Şimdi yutkunuyorum, gözlerim başka yere kayıyor. Beau'nun bana karşı her zaman nazik olduğu doğru, herkese karşı. Belki de bu yüzden onun bu yeni hali beni bu kadar kızdırıyor. "Biliyorum."

Ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum. "Sen iyilerden birisin Beau. Bu yüzden bunu yapmaya devam edemezsin."

"Ne yapıyorsun?"

"Barımda oturup her gece asık suratlı bir sersemlikle içiyorsun."

Başı duvarda ileri geri yuvarlanırken sessiz bir inleme sesi çıkarıyor, elleri

yüzünü ovmak için ceplerinden çıkardı. "Geceleri uyumama yardımcı oluyor."

"Ne?" Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum. Nedense beklediğim yanıt bu değildi.

Acı verecek kadar dürüst.

"Alkol. Uykuya dalmama yardımcı oluyor. Eve, çiftliğe gidiyorum ve uyuyorum. Son günlerde pek iyi uyuyamıyorum."

Onun itirafıyla midem bulandı.

"Bana böyle araba kullandığını mı söylüyorsun?" Parmağım bir aşağı bir yukarı sallanıyor, ön cebindeki anahtarların çıkıntısına takılıyor.

Kocaman gözleri bana yalvarıyor, çaresiz ve kimsesiz. Gary'den farklı olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu durumda direksiyon başına geçmektense kendine bir taksi bulacak kadar kontrollü olduğunu.

Boğulmakta olduğu apaçık ortadayken kıkırdayan iyi adam rolüne kanmakla aptallık ettim. Gözlerimin önünde battığını görebiliyorum. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Onunla birlikte batmayı göze alamam.

"Beau." Bir adım öne çıkıp ona doğru yaklaştım. Gerildi ama şu anda sınır koyamayacak kadar sinirliyim. Ve onun yanında kendimi her zaman çoğu insandan daha rahat hissetmişimdir. Bana hep böyle hissettirmiştir, bu yüzden elimi cebine sokup parmaklarımı anahtarlarına dolamak için iki kere düşünmedim.

Vücudu kaskatı. Kasları kasılıyor ama beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor. Aramızdaki metal şıngırtısı, işleri çok ileri götürdüğüme dair bir işaret almak için gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

Yüzümü onunkine doğru çeviriyorum ve bir anlığına onun büyüsüne kapılıyorum.

Sadece ay ışığıyla parlayan gözlerini ve yutkunurken adem elmasının nasıl sallandığını görüyorum.

"Sana bir papatya çayı yapayım," diyorum aramızdaki gergin sessizliği bozarak. "Uyumaya yardımcı olur.

Ama bir daha böyle bir olay çıkarmayacağına söz vermelisin."

Başını sallıyor ve başını eğiyor. "Söz veriyorum."

Beni bara kadar takip ettiğinde aramızdaki gerilim buharlaşıyor. Kırılan camları temizleyecekmiş gibi olduğu yerde sallanarak dururken meraklı gözler ona bakıyor.

"Otur yerine, Eaton," diye homurdanıyorum. Temizlemek istediğim son şey onun kanı.

Utanmış olduğunu söyleyebilirim. Utanmalı da, ama cezasını arttırmayacağım. Zaten kendini iyi dövüyor. Bunun yerine ona dumanı tüten bir bardak çay hazırlıyorum, döktüğü birayı siliyorum, patlamasının kanıtlarını faraşa süpürüyorum ve o burada yokmuş gibi geceme devam ediyorum.

Çayı yeniden

dolduruyorum.

Çayı içiyor.

Konuşmuyoruz ama geniş avuçlarının arasında fincanı çevirerek beni izliyor. Kotumun arka cebinde anahtarlarının dış hatlarını hissediyorum.

Aşçımız Pete, saat 22:00'de arka taraftan çıktı. "Burada iyi misin, Bails? Mutfak kapandı."

Barı tarıyorum. Pazartesi gecesi için yoğun ama idare edilebilir. Zaten sadece iki saat daha açığız. "Evet, burada her şey yolunda," diye cevap veriyorum ve ona kısa bir başparmak işareti yapıyorum.

Pete gülümseyerek harekete karşılık veriyor ve ön kapıdan çıkıyor. Şehirden işe alındı, bu da otomatik olarak benden nefret etmediği anlamına geliyor. Bu da onunla çalışmayı çocuk oyuncağı yapıyor.

Beau'nun çayını tekrar kontrol ettiğimde beni durduruyor. "Yani o gidiyor ve sen gecenin geri kalanında burada yalnız mısın?"

Su eklemek için bardağını alırken omuz silkiyorum. "Evet. Artık vardiya müdürüyüm, yani daha yoğun olsaydı, bir sunucuyu tutardım, ama onu erken kestim."

Kollarını bara dayamış, uzun parmaklarının uçlarını bir şeye ihtiyacı varmış gibi birbirine bastırmış

onlarla yapmak için. "Ama yalnızsın? Tek başına mı
kapattın?" Sıcak su sebilden dökülürken buhar yükseliyor.
"Doğru."
Bardağın üstünü parmaklarının ucuna değene kadar kaydırırken, çay çok sulu göründüğü için kaç kez doldurduğumu hatırlamaya çalışıyorum.
Çömelip alt raftaki çay kutusunu karıştırıyorum. Railspur büyük bir çay mekânı değil ama bir poşet papatya çayı daha bulup bardağa atıyorum ve genel müdürümüz Jake'e daha fazla sipariş vermesi için aklıma bir not düşüyorum.
İpi sapın etrafına bağladığımda, Beau avuçlarını fincanın etrafından ayırmıyor, sanki ısıyı emmek için çaresizmiş gibi.
"Müdür bunu biliyor mu?"
"Jake" mi? Muhtemelen. Programı o yapıyor. Yeni sahibiyle hiç tanışmadım, tamamen eli kolu bağlı bir yatırımcı.
Yani burası para kazandığı sürece onların da umurunda olduğunu sanmıyorum."
Kaşları çatılır. "Bu senin için güvenli değil. Ya bir şey olursa?" Düğümü
tamamlarken parmak uçlarım onun eline değiyor.
Şimdi tek kaşımı kaldırarak bakıyorum. "Bir adamın sinir krizi geçirip her yere bira dökmesi gibi mi?"
Bana ters ters bakıyor ve ben de ona sırıtmamaya çalışıyorum.
Umursamaz bir omuz silkmeyle soruyu yanıtlıyorum. "Bununla başa çıkıyorum." *Her zaman yaptığım gibi*. Kendimi bildim bileli kendi başımın çaresine bakıyorum. Artık o kadar da zor gelmiyor. Sadece gerçek.
Beau'nun bana karşılık olarak verdiği tek şey sert bir bakış ve homurtu.
Ama gitmiyor. Gecenin geri kalanında barımda çay içiyor. İki saat boyunca orada oturup nöbet tutuyor. Ve gece yarısı herkesi dışarı atıp her şeyi kapattığımda, geride kalıp sessizce beni koruyor.
"Ayık mısın?" Beni karanlık otoparktan arabama doğru götürürken soruyorum.
"İki saattir lanet papatya çayı içiyorum. Hayatımda hiç bu kadar ayık ve susuz kalmamıştım."
Derin bir nefes çekiyorum ve arka cebimden anahtarlarını çıkarıp düz bir avuç içinde ona uzatıyorum. "Bana bir daha böyle davranma, Beau."
Öne doğru uzanıp anahtarları elimden alırken boğazı düğümleniyor. "Seni hatırladığım gibi değilsin, Bailey."
Şimdi gülümsememe izin veriyorum çünkü elbette hepimiz değişiyoruz. Sonsuza kadar o donmuş, korkmuş küçük kız olarak kalamazdım.
Değişmek istedim.
"Sen de benim hatırladığım gibi değilsin Beau."
Gözleri sanki içlerinde bir şey arıyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyor. "Hangi günler çalışıyorsun?"
Homurdanıyorum, çantamdan kendi anahtarlarımı çıkarmak için yere bakıyorum.
"Hangi günler çalışmıyorum?" "Peki, hangi geceler yalnız çalışıyorsun?"
"Pazar'dan Salı'ya kadar," diye cevap veriyorum, çantamın fermuarını çekerek.
Beau başını sallıyor ve kısa bir "Tamam" dedikten sonra topuğunun üzerinde dönüp bana sırtını dönüyor, her haliyle asker gibi görünüyor. Başı dik, omuzları tamamen dik.
Sanki parlak zırhlı bir şövalyeymiş gibi.
Her Pazar'dan Salı'ya kadar papatya çayı içmek için taburesini çekmeye başlayan kişi

Gece yarısı, böylece tek başıma kapatmak zorunda kalmam.

3

Beau

Cade: Düğüne geliyorsun, değil mi?
Beau: Bu benim küçük kardeşimin düğünü. Tabii ki geliyorum.
Cade: Bugünlerde pek güvenilir değilsin. Ortaya çıkmıyorsun. Ve ortaya çıktığında da, sefil bir pislik oluyorsun.
Beau: Sadece seni en iyi şekilde taklit ediyorum.
Cade: Ama artık mutsuz değilim. Sadece pisliğin tekiyim. Bu yüzden herkes oy verdi ve bu mesajı benim göndermem gerektiğine karar verdi.
Beau: Herkes oy verdi mi? Çok demokratik.
Cade: Willa, Winter'dan özür dilemen gerektiğini söylüyor. O düğün partisinde.
Beau: Şovumu Willa yönetmiyor.
Cade: Burada yeni olmalısın. Willa herkesin şovunu yönetiyor.

Hoparlörlerden tanımadığım bir şarkı çalıyor ama ben yine de iki adım atıyorum. Üzerimde berbat hissettiren bir takım elbise var ve bu elbise ayakkabıları greftlerime rahatsız edici bir şekilde sürtünüyor. Winter Hamilton'ın bir eli omzumda ve burnu yukarı kalkık, gözlerini benden öteye dikmiş bakıyor. Ya da muhtemelen kulağımın tepesine. Hangisi olduğundan tam emin değilim.

Kışla dans etmek ayakkabılarımın içinde olan her şeyden daha rahatsız edici. Bu da bir şeydir.

Bütün bir şarkı boyunca, birbirimizi görmezden gelerek sert tahta parçaları gibi dans ediyoruz. Rhett ve Summer'ın da dans ettiğini görebiliyorum. O kadar mutlu görünüyorlar ki izlemek zor, ama bakışlarımı nereye dikeceğimi bilemiyorum. Herkes beni izliyor gibi görünüyor. Ellerim yerinde kilitli çünkü Winter'ın göğüs kafesinde çok aşağı ya da çok yukarı kaymak istemiyorum. Bunlar uçuşa yasak bölgeler ve bebeğin babası Theo'nun bize dik dik bakmasına bakılırsa, onun her santimi uçuşa yasak bölge olabilir.

Müzik daha yavaş bir şarkıya geçiyor ve Winter mırıldanıyor, "Teşekkürler. Bu hep hayalini kurduğum geçmişten gelen ortaokul dansı patlamasıydı."

"Aman Tanrım, Winter." Parmaklarım sıkılaştı. "Bir dans daha."

"Neden?" Başını eğiyor ve mavi gözleri yüzüme odaklanıyor. Kendimi yine terapideymişim gibi hissediyorum. Düzeltilmesi gereken bozuk bir şey. Tıp uzmanlarının dürtmesi, dürtmesi ve analiz etmesi için bir numune. Yanıklarım, beynim ve uykusuzluğum arasında, bir psikiyatristin ıslak

rüyası gibiyim.

Bu duygudan nefret ediyorum. O ifadeden. Sanki bir kasenin içindeki büyük, aptal bir Japon balığıymışım gibi. "Çünkü senden özür dilemem gerekiyor."

Omuz silkiyor. "Hayır, yok."

"Bir aile yemeğinde sana patladım."

Tüm doktorlarımı görmeyi bırakmıştım ve uyumuyordum. Ağrım vardı, yorgundum ve sadece biraz dinlenmek istiyordum. Onu konuşmak için koridora sürüklediğimde Winter bunu hemen anladı. Reçeteli uyku hapı isteğimi de -çünkü reçetesiz satılanlar işe yaramıyordu. Bilerek sırıtması ve kollarını kavuşturmasının ardından sakin bir şekilde "hayır" demesi beni çileden çıkardı.

Patladım. Bunu hak etmemişti. Herkes duydu.

Winter'ın dudakları hafif bir kavis çiziyor. "Yaptın mı? Hatırlamıyorum." "Winter," diye ısırıyorum, bunu benim için bu kadar zorlaştırdığı için sinirleniyorum.

Ahşap dans pistinde sallanmaya devam ederken tek söylediği "Beau," oluyor. Omzunun üzerinden Bailey'i görüyorum. Parlak saçları nehrin tepesi gibi parlıyor, her ışığı yansıtıyor. Misafir değil ama resepsiyonda barmenlik yapıyor ve bu benim için yeterli.

"Bunu yapmamalıydım." Winter'la konuşurken gözlerim Bailey'de kalıyor. Ona odaklanmak işleri kolaylaştırıyor. Çalkantılı bir fırtına olan zihnimde sakin bir nokta haline geldi.

"Hayır, muhtemelen değil. Ama biliyor musun Beau?" Sonunda Winter'a baktım. "Ne?"

"Hepimiz insanız ve hepimiz hata yaparız. Özellikle de mücadele ederken."

"Ben mücadele etmiyorum."

Homurdanıyor ve sonra bana abartılı bir göz kırpıyor. "Güzel. Ben de öyle." Azı dişlerim kenetleniyor ve Bailey'e dönüp bakıyorum.

"Tamam. Belki de öyleyimdir." *Ama ona bakarken rahatlıyorum.*

"Şimdi uyuyor musun?"

Dudaklarımı birbirine doluyorum ve ona yalan söylemeyi düşünüyorum. Ama Winter o kadar saçma sapan biri ki, yani çiçekli böcekli ve aşırı süslü değil; ona karşı gerçekçi olmak ailemin geri kalanına karşı olmaktan daha kolay. "Hayır. Şey, bir programım var ve bu biraz yardımcı oluyor gibi görünüyor." Ona *programdan* kastımın Bailey's barda oturup papatya çayı içerek haftamı planlamak olduğunu söylemiyorum. Ama gerçek şu ki, orada oturmak bana bir amaç verdi ve iyi hissettiriyor.

"Biriyle görüşüyor musun?" "Doktor gibi mi?" Başını sallıyor.

"Hayır."

"Kendi kendimize teşhis koyabilecekken neden bir profesyonele görünelim, değil mi?" Sırıtıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"İhmallerle dolu bir çocukluk, kimseye güvenmeyerek hayatta kalmayı öğrendiğim anlamına geliyor" diyor. "Bum. Teşhis konuldu. Kendime yüzlerce dolar kazandırdım. Hadi bakalım."

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünürken kaşlarımı eğiyorum. "PTSD."

"Evet." Şarkı sona yaklaşırken burnu kırışıyor. "Çok genel. Bu konuda neden bir profesyonelle konuşmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Winter, benimle dalga mı geçiyorsun? Anlayamıyorum."

Omzuma vurdu. "Büyük ve yakışıklısın, Beau. Bazı insanlar bunun aptal olduğun anlamına

geldiğini düşünebilir. Bence sen insanların öyle düşünmesine izin veriyorsun çünkü böylesi daha kolay."

"Vay canına. Teşekkür ederim. Gururum okşandı, Dr. Hamilton."

"Ama ben daha iyi biliyorum. Sen daha iyi biliyorsun. İkimiz de terapinin iyi olduğunu biliyoruz ama ikimiz de gitmiyoruz. Bu yüzden

elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarım çatılıyor ve şarkının sonunda uzaklaşıyor.

"Biliyorsam ne olayım. Bu aile olayı sırasında kendimi tedavi etmek için çok fazla şampanya içtim. Hiç denediniz mi? Çok lezzetlidir. Neyse, darılmaca gücenmece yok. Dedikleri gibi, köprünün altından çok sular aktı. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, numaram sende var."

El sıkıştık. Sonra dönüp Theo'ya doğru yürüyor, Theo da ona tatlı yiyormuş gibi bakıyor. Bunu izlemek de zor. Ben de öyle olmayan birine doğru yürüdüm.

Kalabalığın içinden bir mıknatıs gibi Bailey'e doğru çekiliyorum. Ya da belki de bir taburede oturup onun işini bitirmesini bekleyen yeni sefil müdavim oldum. Üzgün bir köpek yavrusu gibi.

Ama benimle kimsenin konuşmadığı gibi konuşuyor. Anlamsız şeyler hakkında. Bazen de birlikte sessiz kalırız.

Ve bu sessizlik rahattır.

Bara yaslandığımda, varlığımı zar zor kabul ediyor. Buna ihtiyacı yok. Burada olduğumu biliyor.

"Papatya çayı yok. Ama canlandırıcı bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Bir bardak Coca Cola'*yı* önüme koyuyor, canlandırıcı olanın *kendisi olduğunu* fark etmeden.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, bara yaslanıp kendimi Railspur'da yaptığımız şeyi taklit etmeye hazırlıyorum. Aileme düğünde olacağımı söyledim ve olacağım da. Ama gerçek şu ki, çok bunaltıcı. Bu ahırdan dönüştürülmüş etkinlik alanı sıcak, gürültülü ve kalabalık ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Nasılsın asker?" Bailey bir kalçasını buz kuyusuna dayayıp bana bakarak soruyor. Kollarını kavuşturuyor ve sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmiş gibi beni biraz fazla yakından inceliyor.

Ona bakıyorum, dalgın dalgın burnunda kaç tane çil olduğunu merak ediyorum. Acaba sadece yazın mı çıkıyorlar yoksa kış boyunca da devam ediyorlar mı? Ona hiç fark edecek kadar yakından bakmadım. Dudağının hemen üzerinde bir tane var ki her zaman orada olduğuna eminim.

Gözlerimi ayırıp dans pistine bakıyorum ve tüm aile üyelerimi bir arada görüyorum. Onları mutlu görmek güzel. Onlara çok şey yaşattım. Yine de sodamdan derin bir yudum alıp Bailey'e bakıyorum ve "Zorlanıyorum" diyorum.

Başını sallıyor. "Mücadelene güven,

Beau." "Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer mücadele ediyorsak, hala hareket halindeyiz, değil mi? Daha iyi bir yere doğru gidiyoruz. Ben de kendime hep bunu söylüyorum zaten."

Göğsüm sıkışıyor. Bailey'nin mücadele etmesini istemiyorum.

Ben seçimimle olduğum yerdeyim. O ise doğuştan olduğu yerde. Bu son derece adaletsiz görünüyor. Ama yine de kadehimi ona kaldırıyorum. "Buna alkış tutacağım. Birlikte mücadele etmeye."

Hafifçe gülüyor ve barın arkasından içkisini kaldırıp bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Bu şekilde daha az yalnız olacağım kesin."

Basit bir değiş tokuş. Muhtemelen iki berbat insanın dertleşmesinin ötesinde ortalama bir insan için kayda değer bir şey değil.

Yine de Bailey ile ortak bir noktam olduğunu bilmek beni anında hafifletiyor. Keşke orada onunla dans ediyor olsaydım.

Bazı insanlar mavi gökyüzünü ve kuş cıvıltılarını büyüleyici bulabilir. Taze dağ kokusu

hava ve tüm bunlar. Belki de nankörlük ediyorumdur -ki bu da büyük bir olasılık- ama cazibesini tamamen kaybetmiş durumdayım.

"Beau?"

Bir atın sırtına oturmuş, tepenin üzerinden hepsi birbirine benzeyen ineklerden oluşan bir vadiye bakarken ağabeyimin sesi düşüncelerimi bölüyor. Aynı görünüyorlar, her gün aynı şeyi yiyorlar, birbirlerini neredeyse körü körüne takip ediyorlar.

Varoluşlarıyla ilgili her şey çok basit görünüyor. Hatta sıkıcı.

Yine de hepsi mutlu görünüyor.

Keşke bir inek olsaydım. Keşke çiftlik hayatının monotonluğunda biraz neşe bulabilseydim. Bunun yerine, huzursuz ve kıvranıyorum. Etrafımdaki herkesin iyiliği için takındığım mükemmel bakımlı yüzeyin altında sıkışıp kaldım.

İyi olmamı istiyorlar. Ama değilim. Gerçekten değilim. İyi olduğumu düşünmelerini istiyorum. Ama bugünlerde? Bugünlerde, gizliliğimi korumakta berbatım.

"Beau!" Cade'in sesi şimdi gerçekten delice ve içindeki tehlikeyi duyabiliyorum. Eğer onun oğlu Luke olsaydım, tir tir titrerdim.

Ama ben değilim.

Ben de başımı yavaşça çevirip kardeşime bakıyorum. "Bir çeşit emo kovboy gibi giyinmişsin. Böyle sıcak bir günde neden tamamen siyah giyiyorsun?"

İnançsızlıkla başını sallar. "Seninle konuştuğumu duymadın mı?"

Adımı duydum ama başka bir şey duymadım.

"Üzgünüm, manzaranın tadını çıkarırken kendimi kaybettim. Mavi gökyüzü, kuş cıvıltıları." Ufukta bir el salladım. "Çok güzel."

Kardeşim bana göz kırpıyor, belli ki ne söyleyeceğinden emin değil. Kirpikleri o kadar koyu ki, bana yavaş ve tembelce göz kırpışıyla neredeyse bir ineği andırıyor.

"Hey, ineklerin kirpikleri neden bu kadar uzun?" Konuyu aniden değiştirerek soruyorum. Kasketinin siperliğinin altından kaşları bana doğru çatılıyor. "Ne?"

"Kirpikleri. O kadar uzunlar ki. Ne anlamı var ki?"

Ne anlamı var ki?

Bu sözler aklıma geliyor. Ama hemen ardından Bailey'nin geçtiğimiz hafta sonu söyledikleri geliyor. Bu da dudaklarımın hafifçe yukarı kalkmasına neden oldu.

Mücadelenize güvenin.

Ben de öyle yapıyorum. Beynimin inek kirpiklerini bilmeye ihtiyaç duymasının gayet iyi bir nedeni olduğuna inanıyorum.

Cade boğazını temizliyor. Belli ki kafasını karıştırıyorum. Ve ailemin yaptığı şeyi yapıyor, ne kadar saçma davranırsam davranayım bana hizmet ediyorlar. Sanki her hevesimi bir şekilde karşıladıklarında bana yardımcı oluyormuş gibi etrafımda dolanıyorlar.

Bailey gibi değil, o bana her fırsatta bok veriyor.

"Bu sadece gözbebeklerini korumak için. Toz, yağmur, böcekler. Bu tür şeyler."

"Huh." Eldivenli ellerimi eyerimin boynuzuna dayadım ve aptal sürüye baktım. "Bunu anlamam gerekirdi. Şimdi sen söyleyince çok açık görünüyor."

Bana zoraki bir gülümsemeyle vuruyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum. Cade'in yumuşak ve hassasmış gibi davranması katlanılamayacak kadar garip. Keşke kötü bir şaka yapıp kıçımı tekmelemekle tehdit etseydi.

Bu beni tekrar normal hissettirecekti.

"Hazır mısın o zaman?"

Hazır.

Tarlaya bakıyorum. Sorduğu soruyu daha önce de duymuştum. Ve yine de, bu anıtsal

Şu anda farklı.

Adrenalin yok, heyecan yok, ölüm kalım meselesi yok.

"Kahretsin, bekle." Selemde kayıyorum ve arka cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve sanki bir arama geliyormuş gibi ona bakıyorum. Tek gördüğüm arka plandaki fotoğraf, Luke'un kamyonetimin camından karpuzları attıktan sonra sırıtışını gösteriyor. Arka yolda hızla ilerlerken karpuzların asfaltta patlamasını izlediğim ve onun neşeyle ciyaklamasını duyduğum anı beni gülümsetmeyi asla başaramıyor.

Özellikle de Cade yapmamamızı söylediğinden beri. "Jasper arıyor.

Bir saniye."

Cade gözlerini deviriyor ve kısrağını vadiye inen patikaya doğru itmeden önce, "Yetişin," diye mırıldanıyor.

"Hey adamım!"

Sessizlikle karşılaştım. Belli ki öyle. Çünkü bu aramada numara yapıyorum.

"Uh-huh." Bana bakmak için geri döndüğünde Cade'e sert bir başparmak işareti yapıyorum. "Doğru. Oh kahretsin. Bu kulağa önemli geliyor."

Cade inişe başladı. Tepenin zirvesinin ardında kaybolmaya başladı ama ben yine de devam ediyorum.

"Sloane'un sana yardım edemeyeceğinden emin misin?" Duraksama.

"Oh. Şehirde, ha? Tamam, ne yapabileceğime bir bakarım."

"Tamam, yakında konuşuruz" diye eklemeden önce birkaç saniye daha bekliyorum. Sonra hafif bir gıdaklamayla atımı sırtın kenarına doğru yaklaştırıyorum. Cade'in aşağıda düz bir zemine vurduğu yeri ve onun için çalışan diğer adamların zaten aşağıda beklediğini görebiliyorum. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Sadece sineye çekip işi yapamadığım için suçluluk duyuyorum.

Herkesi ekmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum. Cade ile aile çiftliğinde çalışacağıma söz verdiğimi biliyorum. Ama yapamıyorum. *Yapamam*.

Yine de bu bilgi, aşağıya seslendiğimde kendimi bok gibi hissetmemi engellemiyor. "Hey Cade!" Arabayı kenara çekti ve bana ters ters bakmak için selede döndü. Sanki ne olacağını biliyor gibi. "Az önce Jasper'dan bir telefon aldım! Yardımıma ihtiyacı varmış. Dışarı çıkacağım ve sonra seninle ve ekiple günü tamamlamak için geri dönmeye çalışacağım."

Bana sadece başını sallıyor. Geri dönmeyeceğimi biliyor.

Bineğimi çevirip uzaklaşmadan önce başımı salladım. Utancımı uzak tutmaya çalışıyorum.

Kulak kesildikten sonra telefonumu kaldırıp Jasper'ı gerçekten arıyorum. Dördüncü çalışta açıyor. "Çok mu çalışıyorsun, az mı çalışıyorsun?"

Jasper'ın beni eğlendireceğine, biraz şakalaşacağına her zaman güvenebilirim. Döndüğümden beri beni boğmaya kalkışmadı. Aslında, çoğunlukla hazır olduğumda ona gelmeme izin veriyor. Jasper travmayı biliyor. Ne zaman iteceğini ve ne zaman geri çekileceğini bilir. Ve bir Petri kabında deney yapıyormuşsunuz gibi herkesin size bakıp bir şey olmasını beklemesinin nasıl bir şey olduğunu da biliyor.

Bugünlerde onu her zamankinden daha iyi anladığımı hissediyorum.

"Nasıl tahmin ettin?" Altımdaki kuru zeminde toynakların çıkardığı gümbürtü kemiklerimi çınlatıyor ve ekipten uzaklaşırken vücudumun gevşemeye başladığını hissedebiliyorum.

"Beau, bugünlerde seninle ilgili güvenilir olan tek şey ne kadar güvenilmez olduğun."

"Sert."

Homurdanıyor. "Ama doğru. Sen büyük bir çocuksun.
Bunu kaldırabilirsin." "O da öyle dedi."

Bir kahkaha atıyor ve yüzündeki ifadeyi net bir şekilde hayal edebiliyorum - eğlenmiş ama keskin. Birbirimizi on beş yaşımızdan beri tanıyoruz, ailemizin yanına geldiğinden beri neredeyse birbirimize yapışmış durumdayız. Artık onu pek geçemiyorum.

"Bu yüzden bana bir iyilik yapmanı istiyorum." Tereddüt bile etmedi. "Pekala."

"Eğer Cade sorarsa, yardıma ihtiyacın olduğu için beni işten çağırdığına dair hikâyemi doğrulamanı istiyorum."

"Ne ile?"

"Ben demedim. Sen seç."

"Tamam, ona Sloane'u özlediğimi ve kendimi daha iyi hissetmem için gelip benim için balerin gibi dans etmeyi teklif ettiğini söyleyeceğim."

"İsteseydin yapardım," diye kestirip atıyorum. O da buna gülüyor. "Yapacağını biliyorum."

"Diyelim ki arabanızın aküsü bitti ve takviyeye ihtiyacınız var." "Akümün ölecek kadar eskimesine asla izin vermem."

Çok gerçekçi.

"Gerçi Cade bunu bilemezdi."

O da homurdanarak onaylıyor. "Sanki yeniden ergen olmuşuz gibi. Cade'i tamamen dürüst olduğumuzu düşünmesi için kandırıyoruz."

Kıkırdıyorum. "Eski güzel günler."

Bu tek satırlık cümle arkadaşımın uzun süre sessiz kalmasına neden oldu. "Hala gelecek güzel günler var, Beau."

"Elbette, biliyorum." Hazır olmadığım bir alana girmeden önce bu görüşmeyi sonlandırmak isteyerek iç geçiriyorum. "Cade'in üzerine gitmemizin bir nedeni var mı? Bana nerede olacağını söylemeyi mi planlıyorsun?

benim için dans etmiyor musun ya da arabamı zıplatmıyor musun?"

"Sağ ol dostum. Sonra konuşuruz." Telefonu kapatmadan önce hızlıca ilerliyorum. Sonra da doğruca günümün en güzel kısmının geçtiği yere gidiyorum. Hem huzur hem de amaç ile ilişkilendirmeye başladığım yere. Bailey Jansen'in barının sonundaki tabureye.

4

Beau

Düğüne geldiğiniz için teşekkürler.
Beau: Tabii ki. Başka nerede olabilirdim ki?
Güzel soru. Artık kimse nerede takıldığını bilmiyor. Sadece ortadan kaybolduğunu ve kimseyle konuşmadığını.
Beau: İnsanlarla konuşuyorum.
Sen de benimle konuşabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?
Beau: Tabii ki. Bunu biliyorum. Tebrikler, düğün çok güzeldi. Sen ve Summer için çok mutluyum.
Teşekkürler. Seni seviyorum, Beau-Beau. İyi misin? Gerçekten mi?
Beau: Evet, harikayım.

"Hiç anal seks yaptın mı?"

Bailey'nin şekerli sesi The Railspur'daki yüksek sesli müziği keserken ağzımdan sıcak çay fışkırıyor. Avucumla kapatmaya çalışmam sadece sırılsıklam olmama neden oluyor. Sıcak su ön kolumdan aşağı damlıyor ve kucağıma düşüyor. Gözlerimin yuvalarından fırlayıp beni tatlı, sessiz küçük Bailey Jansen'den ayıran ahşap barın üstüne düştüğüne eminim.

Tatlı, sessiz küçük Bailey Jansen, artık haftada üç dört gecemi onun etrafında geçiriyorum.

Tatlı, sessiz küçük Bailey Jansen, sanki kahveme krema koyup koymadığımı sorar gibi bana anal seks hakkında sorular sordu.

Barın üzerine bir bez atıyor. "Temizle şunu."

Sadece Bailey kendisi temizlemek yerine bana temizlememi söylerdi. Barında oturarak geçirdiğim bu gecelerde onun hakkında fark ettiğim şey buydu.

Onun bu yönünü seviyorum.

Yalaka değil, kolay lokma değil ve etrafimda dolanmıyor. Ayrıca düşündüğüm kadar tatlı ve sessiz olmayabilir.

Korkunç derecede sıkıcı ve sıradan hissettiren bir dünyada, Bailey Jansen inanılmaz derecede ilginç olduğunu kanıtladı.

Bu yüzden geri gelmeye devam ediyorum. Yalnız kalmasından endişelenmekten daha fazlası.

"Neden bana anal seks hakkında sorular soruyorsun?" Barın üstünü silerken ve kolumu silerken mırıldanıyorum. "Ve

bu kadar yüksek sesle. İnsanlar yanlış anlayacak." Dönüp başka duyan var mı diye etrafa bakıyorum.

Musluğun başında durmuş bira doldururken dudakları seğiriyor, kirpiklerinin altından koyu çikolata rengi gözleri yolumu kesiyor. "İnsanlar zaten benim hakkımda yanlış fikirlere sahip, Beau."

Arkasını dönüp barın arkasındaki dar alanda, karşı uçta oturan kızıl saçlı adama doğru yürüyor, elinde telefon, gözleri yerde. "Al bakalım Earl," diye anons ediyor Bailey, önce bir bardak altlığı, sonra da üstündeki birayı fırlatarak.

Ona bakıyor ama teşekkür etmiyor. Ve bu beni rahatsız ediyor.

Yüzünü bana döndüğünde gözleri kocaman açılmış, dudakları yaltaklanarak geri çekilmişti. Doğruca bana doğru yürüyor, bakışlarımı tutuyor, kalçaları sallanıyor.

O ve ben son birkaç haftadır rahat bir ritme girdik. Ben onun ne kadar güzel olduğunu fark etmemiş gibi yaparken, bütün gece burada oturan garip, yaşlı bir sürüngen olma korkusuyla konuştuğumuz bir ritim.

Kollarını tam önümdeki bara dayamış, yüzünde komplocu bir sırıtış var. Giydiği fırfırlı, omzu açık köylü üstünün ince pamuğuna bastırdığı göğüslerine bakmamaya çalışıyorum. Ama gözlerindeki ışıltı ya da dudaklarındaki parlaklık daha az dikkat dağıtıcı değil.

"Earl sadece arada sırada geliyor," diyor, omzunun üzerinden arkasına bakarken beyaz dişlerini göstererek. "Ama geldiğinde de telefonunda *hep* porno izler. Ve *her zaman* anal. Sadece ne kadar yaygın olduğundan emin değildim. Anlıyor musun?"

"*Ne* yapıyor?" Zihnimde alarm zilleri çalıyor. Bu pislik hakkında nasıl şaka yapabildiğini bilmiyorum.

"Beni duydun." Dudakları bir kahkahayı bastırmaya çalışır gibi birbirine dolanıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor.

"Bu hiç komik değil, Bailey. Porno izliyor ve sana bakıyor. Herkesin
içinde." Gözlerini deviriyor. "Özel olarak mı?"

"*Sana* bakıyor." Sırtımdaki kaslar geriliyor. "*Seni* düşünüyor." Omuz silkiyor.

"Muhtemelen."

"Bunu nasıl kabullenebilirsin?"

"Mastürbasyon yaparken bir insanı düşünmeden önce genellikle ondan izin istemem."

Şaşkınlığımı gizlemek için ona ters ters baktım.

Bailey iç çeker ve biraz uzaklaşır. "Dinle, bunu sorun etmediğimi söylemedim. Ama biraz komik, ya da en azından komik olduğunu kabul etmek zorundayım. Çünkü bir şey beni her rahatsız ettiğinde sinir krizi geçiremem." Parmakları barın tepesine dokunuyor. "Jansen olmaya hoş geldin. Rahat olup olmadığım kimsenin umurunda değil. Ve eğer hoş olmayan bir şey yaparsam, *tıpkı kardeşlerim gibi* olurum."

Şu anda bana attığı gülümseme "sen çok iyisin" mesajlarıyla dolu ve onun adına bundan nefret ediyorum. Bana ve aileme bu kadar iyi davranan bir şehrin, başına gelenleri istemeyen bir kıza bu kadar sert davranmasından nefret ediyorum.

Onun ötesinde, Earl'ün gözlerini kaldırıp Bailey'nin kıçına diktiğini görüyorum.

Sanırım bu yüzden kendimi taburemden kalkmış buldum. Bar boyunca yürüyordum.

Earl'e doğru.

Kendini o kadar kaptırmış ki arkasında durduğumu bile fark etmiyor. Bailey'e bakmaya zahmet etmiyorum, çünkü bunu yapmamam için sessizce yalvaracağını biliyorum ve yüzündeki o ifadeyi görmek istemiyorum.

Soyadının ne olduğu umurumda değil.

Telefonuna bakarken bir elimi Earl'ün sıska omzuna koyuyorum. Yeterince eminim, bir sürü

parlak ışık ve mükemmel açılarla kıçına alan dört ayak üzerinde bir sarışın var.

İrkilir ve ekranı kapatır. "Kahretsin! Tanrım." "Earl,
ben Beau."

Tekrar bana bakarken endişeyle dudaklarını yalıyor. "Evet, biliyorum. Beau Eaton."

Bailey barın arkasından bir kahkaha atıyor ve ben de onun uzaklaşmasını izliyorum.

"Harika. Harika. Artık toplum içinde porno yok. Öyle mi?"

"Ben-" Parmaklarımı omzuna daha sıkı bastırarak sözünü kestim. Umarım acıtacak kadar sert.

İyi hissettiriyor.

"Öyleydin. Ben gördüm. Sevgili barmeniniz gördü. Artık bunu yapmayacağız, anladın mı? Bira içmeye geliyorsun, sorun yok. Ama gözlerini ondan uzak tutacaksın" -ne yaptığımdan habersizmiş gibi davranan Bailey'i gösteriyorum- "ve ellerini herkesin görebileceği bir yere koyacaksın."

"Dinle dostum, ben-"

Onu susturmak için sesimi tehlikeli bir şekilde alçaltıyorum. "Ve eve gidip bir çorabı becermek için yatak odana koştuğunda, onun vücudunu aklından ve adını ağzından uzak tutacaksın. Anladın mı beni?" Elimi adamın üzerinden çekip kalçamı bara dayıyorum ve ne demek istediğimi anlatmak için ona bakıyorum.

"Dostum, o bir Jansen. Kimse bir Jansen'e otuzbir çekmez."

Ona vurmak istiyorum. Onu susturmak için kaşınıyorum. Ama bu kaşıntı... bir his. Ve aylardır bir bok hissetmemiştim, yani bu *iyi* hissettiriyor.

"Pişman olacağım bir şey yapmadan önce öde ve git."

Cüzdanını karıştırıyor, bir yirmilik atıyor ve neredeyse pişmanlıkla ona bakıyor.

"Bozuk yok. Sana tahammül ettiği için bu onun bahşişi."

Bardan sendeleyerek uzaklaşırken solgun yanakları kıpkırmızı kesiliyor. Başı eğik, parmakları telefonuna sıkıca kenetlenmiş bir halde kapıya doğru koşarken bakışlarımı üzerinde tutuyorum.

Siktiğimin domuzu.

O gitti ve ben hala bakıyorum. Arkamdan Bailey'nin geldiğini hissedince döndüm.

"Ahh," diyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, gömleğinin beyaz pamuğu bronz tenini parlatıyor. "Eaton etkisi." Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "Benim de soyadım o olsaydı, *zıpla* dediğimde insanlar bana *ne kadar yükseğe zıpladığımı* sorardı."

"Hayır, yapmazlar."

Yarısı boş bira bardağını barın üstünden alıp arkasını dönüyor. Omzunun üzerinden utangaç bir bakışla ekliyor: "Orada yaptıkların için teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük."

Bu kadar basit bir cümlenin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Açık sözlülüğü, minnettarlığı. Kendimi çocuk gibi hissediyorum. Neredeyse kızarmak istiyorum.

"Önemli bir şey değildi."

Gülüyor, yumuşak ve melodik, tamamen kadınsı ve eğlenceli. "Tamam asker. Sen ne dersen o."

Ben bir asker değilim ama onu düzeltmiyorum. Bu amaç duygusu - sadece birkaç saniyeliğine bile olsa - çok iyi hissettirdi.

Ben de başımı eğip gülümsüyorum.

"Sızlanmayı kes." Bailey bir şişeyi doldurmak için ağzı açık bir burbon şişesini devirirken bana bakmıyor bile.

Shot bardağı.

"Pilav

yapmıyorum."

"Ediyorsun."

Onunla tartışmak istemiyorum. Daha da kötüsü, o haklı. İçim içimi yiyor. *Eaton Etkisi* hakkında söyledikleri yüzünden. Onun haklı olmasını istemiyorum. Bailey'i her zaman sevmişimdir, ama son birkaç haftadır, o benim için rahatlatıcı bir battaniyeye dönüştü. Hatta bir arkadaş.

Beni rahatsız etmiyor. Bana yaltaklanmıyor. Bana çay yapıyor ve kendi halime bırakıyor ki bu hayatımdaki diğer insanlar için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Yani, ne yaptığımı, nasıl yaptığımı ve ne yapmayı planladığımı akıllara durgunluk veren bir düzenlilikle sorgulamayı kendilerine iş edinmiş olan ailem.

Bu yüzden Bailey'nin bu kadar harika olmasına rağmen insanların ona karşı bu kadar boktan davranması beni rahatsız ediyor.

Haftanın dört gecesi burada oturmamın bir nedeninin de barmenime tamamen uygunsuz bir şekilde aşık olmam olması beni rahatsız ediyor, sanki hamlesini yapmak için bekleyen yirmi yaşında bir kardeşmişim gibi.

"Sence Earl şu anda bir tanesini ovuyor mudur?" Gazoz bardağını doldurmak için gazoz tabancasını kullanırken dudakları yukarı kıvrılıyor.

Beni rahatsız ettiğini biliyor ve işe yarıyor.

"Bailey."

Şimdi başını bana doğru eğiyor, tek kaşı yukarı kalkıyor. "Beau." "Yapma."

"Eğer orada sessiz ve düşünceli bir şekilde oturacaksan sana dertleşecek bir şeyler vermeye

çalışıyorum." Alay ediyorum ve sırıtışımı kupamın kenarının arkasına saklıyorum.

Bu kız.

Elimdeki kupa yüzümü kapatmışken dışarıdan gelen gürültülü bir grup insanın sesini duyuyorum. Saatime hızlıca baktığımda saatin 12:01 olduğunu görüyorum; son çağrıdan bir dakika geçmiş. Omzumun üzerinden bir bakış bana kalan tek müşterinin son içkilerini bekleyen bir masa olduğunu söylüyor.

Üç adam içeri girdiğinde içkileri götürüyor ve ben daha ona bakmadan Bailey'nin olduğu yerde donup kaldığını hissedebiliyorum. Üzerindeki tüm şakacılık izleri eriyip gidiyor, çenesinin açısı değişiyor.

"Küçük kardeşim!" Aaron Jansen barın hemen ötesindeki yuvarlak yüksek masalardan birine otururken sesleniyor. "Bize müesseseden bir içki getir."

Bailey mesafesini koruyor ama sanki vücudundaki gerginliği alacakmış gibi başını hafifçe sallıyor. "Üzgünüm çocuklar, son çağrıyı çoktan yaptım. Gece yarısını geçti. Kural bu."

"Hadi ama. Özel muamele görmeyeceksek burada çalışan bir kız kardeşe sahip olmanın ne anlamı var?"

Başımı öne eğerek, şüphe çekmeyen bir müdavim gibi ortama karışmaya çalışıyorum. Bailey'nin başına daha fazla iş açmak istemiyorum ve kardeşleriyle de aramız *pek* iyi *değil*. Ne küçüklüğümüzden ne de yakın zamanda Cade ve Rhett'le birlikte traktörlerini tuvalet kağıdıyla kapladığım zamandan beri.

O gece yağmur yağdı ve sanırım traktörlerinden ıslak tuvalet kağıdı toplamak iyi bir zaman değildi.

Yine de hak etmişlerdi. Ve bu eğlenceliydi.

Hatırladıkça gülümsüyorum.

"Kusura bakmayın çocuklar." Bailey kardeşlerinin masasına temkinli bir şekilde yaklaşıyor, sanki onlara yaklaşmak istemiyor ama aynı zamanda bardaki diğer müşterilerle bir olay çıkmasını da istemiyor. "Bu gece olmaz. Yönetim Perşembe'den Cumartesi'ye kadar daha geç saatler belirledi, o zaman deneyin."

Jansen'in en büyük kardeşi Lance inleyerek başını arkaya eğiyor. "Bailey, hadi ama. Şehir dışından bir arkadaşımızı bile getirdik. Ona bu gece bizimle ilgileneceğini söyledim. Seth, bu bizim küçük kız kardeşimiz Bailey. Bana sorarsan her zaman biraz çamura batmıştır."

Omurgam dikleşiyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Üçüncü adam Bailey'e bariz ve rahatsız edici bir şekilde bakıyor.

En azından ben ona çaktırmadan bakıyorum ve sonra da bunun için kendimi hırpalıyorum. Bu adamın böyle bir sınırı yok. "Hadi tatlım. Sen benimle ilgilen, ben de seninle ilgileneyim."

Göz ucuyla durumu değerlendirmeye devam ederken kalp atışlarım birkaç kademe hızlanıyor. Diğer dört kişilik masa izlemiyormuş gibi yapıyor ama bu gece bar sessiz olduğu için bu karşılaşmayı kaçırmak zor. Jansen'ler geçip gittiğinde herkes bakakalıyor çünkü genellikle arkalarında bir tür gösteri oluyor.

Taburemde kayıyorum ve kupayı örtü olarak kullanarak saat dört yönümde olup bitenlere bir kez daha uzun uzun bakıyorum.

Ama bu hareketin tepesinde donup kalıyorum çünkü Seth her kimse, avucunu Bailey'nin kıçının kıvrımında kaydırma cüretini gösteriyor, parmakları yanağının altından içeri doğru kıvrılıyor.

Barında bir daha olay çıkarmayacağıma dair *ona* söz verdim. Ama bu sözü bozmak üzereyim.

Çünkü porno izlerken ona aval aval bakmak yeterince kötü. Ama rızası olmadan tek bir parmağını bile ona sürmek?

Bu bir ölüm dileği.

5

Bailey

Beni ilk ne ürkütür bilmiyorum. İstenmeyen bir elin kıçımı sıkıca kavradığını hissetmek mi yoksa camın yere çarpması mı?

"Çek şu lanet elini. Yoksa senin yerine ben yaparım." Beau'nun sesi normalden daha alçak, daha sessiz. Daha tehditkâr.

Sarsılmış, yanaklarım kızarmış ve işlerin kötüye gitmek üzere olduğunu fark etmiş bir halde masadan kalkıyorum. Seth'in kim olduğunu bilmiyorum ama kardeşlerim onu şarap içirip yemek için buradaysa, muhtemelen iyi bir adam değildir.

Beau'nun Seth'in üzerinde yükselmesi için birkaç uzun adım atması yetiyor. Seth'in zayıf bileği Beau'nun inanılmaz büyüklükteki elinin içinde bükülür ve dudaklarından tiz bir çığlık dökülür.

"Bırak!" diye bağırıyor kardeşlerimden biri. Hangisi olduğundan emin değilim, çünkü vücuduma bir bariyer gibi uzanan ağır kordonlu kola bakmakla meşgulüm. Beni koruyor. Ve dokunuşu daha önce üzerimde olan ele hiç benzemiyor.

Dokunuşu rahatlatıyor.

Sandalyeler yerde sürüklenirken barda bir çığlık sesi dikkatimi çekiyor. Bunlar son müşterilerim. Son içkilerini de bırakıp, paralarını bırakıp kaçışıyorlar. Her ne olacaksa, çapraz ateşte kalmak istemiyorlar.

Durumun ağır çekimde gelişmesini izlerken, bire karşı üç olmanın önemli olmadığını anlıyorum. Beau özel kuvvetlerdendi.

"Bırakmak mı?" Sesi yumuşak ve ürkütücü bir şekilde etkilenmemiş. Bu çatışma kaotik hissettirmeli ama Beau fırtınanın gözü. "Tek bir dokunuşla seni düşürebilirim."

Geceler boyu barımda sakince oturan bu adam artık kendi halinde. Gümüş gibi parlayan gri gözleri hararetli ve... heyecanlı.

"Tek bir hareket yaparsan bu herifin bileğini bir dal gibi kırarım."

Beau yıllarca kendini mutlu ve neşeli bir şapşal olarak gösterdi ve tam da bu anda bunun onun kimliğinin bir parçası olduğunu fark ettim. Sevdiği herkesi *böyle* biri olduğu gerçeğinden korumasının bir parçası.

Beau ölümcüldür.

"Hey, hey, hey. Sakin ol, sakin ol." Aaron'ın elleri sanki biri ona silah doğrultuyormuş gibi havaya kalktı. Sanırım kaç kez tutuklandığı düşünüldüğünde, bu onun için doğal bir pozisyon. "Her şey iyi eğlencede."

Beau'nun kafası eğildi. Gözleri kısılıyor. Olduğu gibi yırtıcı görünüyor. Seth ona vurmak için hamle yapmaya çalıştığında, Beau elini kademeli olarak büküyor ve acı dolu bir feryatla onu dizlerinin üzerine düşürüyor. Aaron oturduğu yerde kıpırdanıyor, dudaklarını yalıyor, gözleri Beau

ve Seth arasında gidip geliyor. Lance de

duruma tepki vermek için berbat durumda. Bunu gözbebeklerinin büyüklüğünden, sanki onu dik tutan tek şey masaymış gibi masaya yaslanmasından anlayabiliyorum.

Bu duruşu tanımayı ve sonra ondan saklanmayı öğrenerek büyüdüm.

"Benim eğlence anlayışım bu pisliğin bileğini kırmak. Ya seninki?"

"Çoktan kırdın!" Seth, birkaç saniye önceki tehditkâr tavrını kaybederek feryat ediyor.

Beau Seth'e bakışlarını bile hediye etmiyor; onun yerine gözlerini kardeşlerime kilitliyor. "Hayır, sen iyisin. Eğer kırmış olsaydım, kırıldığını hissederdim. Kırıldığında duyacaksın."

"Tamam." Aaron ayağa kalkıp Beau'dan uzaklaşmadan önce bana kaşlarını çatıyor. Lance'in omzuna dokunarak onu hareket etmeye teşvik ediyor. "Biz gidiyoruz. Başka bir bar bul."

Beau başını sallayarak çenesini, nefes almayı tamamen bırakmış gibi neredeyse hiç hareket etmeyen, inanılmaz genişlikteki göğsüne doğru eğiyor. "Mükemmel. Sizi geçireyim."

Ve yapıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Seth'in vahşileşmiş bileğini kavradığı gibi, onu tasmalı bir köpek gibi dışarı çıkarıyor. Kardeşlerim önlerinde duruyor, yüz hatlarını boyayan hem korku hem de öfkeyle omuzlarının üzerinden geriye bakıyorlar.

Hiç kimse lanet olası dünyayı yönetiyormuş gibi davranarak içeri girip sonra da bu kadar rezil bir şekilde çıkmamıştı.

Çok *zayıf* görünüyorsun.

Beau onları büyük, ağır kapılardan dışarı fırlatır, sonra kapıları çekip kapatır ve sürgüyü çevirir. Arkasını dönüyor, çenesi yukarıda, omuzları geride. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, emin değilim. Kardeşlerimi ve nasıl çalıştıklarını bildiğimden, "Bu bize geri dönecek," diyorum. Onların ulaşamayacağı bir yere gitmek için yeterince para biriktirene kadar radarlarından kaçmak benim genel taktiğim oldu. Sonra da ortadan *kaybolmayı* ve onlarla bir daha hiç konuşmamayı planlıyorum.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Beau bana doğru geri yürürken sırıtıyor. "Biliyorum, ama gerçekten eğlenceliydi."

Her zaman yakışıklıydı, ama şu anki havası, gözlerindeki parıltı... korumama atlayış şekli. Ağzımı sulandıran bir şekilde karnımda ısı biriktiriyor. Ve bir an için kendimi ona bakmaya bıraktım. Az önce *benim için* havaya uçurduğu bilginin tadını çıkarıyorum.

Beni korumak için.

Sonra bakışlarımı kaçırıp temizlik yapmaya başlıyorum. Çünkü Beau Eaton hakkında fanteziler kurmak zamanımı verimli bir şekilde kullanmamı sağlamıyor. Özellikle de benden çok daha yaşlı, bu şehirdeki herkesin başını döndürecek kadar seksi, tenimi ateşe verecek kadar ateşli ve benden çok daha tecrübeliyken.

Dürüst olmak gerekirse, olmak zor değil.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, uyuyamayacak kadar heyecanlıyım.

Belki de barda karşılaştığımız içindir. Belki de gözlerimi her kapattığımda Beau'nun karşımda duran şişkin pazusunu ve tişörtünün gerginliğinden sırt kaslarının dalgalanışını görmemdir. Vücudunun sıcaklığını ve gücünü hissediyorum, benimkinin karşısına bir korkuluk gibi dikilmiş.

Ya da belki de ana evden gelen yüksek sesli müzik sesidir. Bu da kardeşlerimin partilerini eve getirdikleri anlamına geliyor.

En iyi zamanlarda bile ana evden uzak duruyorum, özellikle de babam kefaleti ödeyip şehri terk

ettiğinden beri. Şimdi tüneği kardeşlerim yönetiyor. Babam pisliğin teki ama en azından onları biraz hizada duracak kadar korkuttu.

O olmadan mı? Orası karavan parkı kargaşası gibi.

Bu yüzden uzakta, yol kenarından satın aldığım on yedi metrelik bir Boler karavanda yaşıyorum. Aşağı yukarı eski bir ayakkabı kutusu ama üzerinde biraz çalıştım. İçine koymadığım şey ise herhangi bir soğutma sistemi. Bu da şu anda sauna gibi olduğu anlamına geliyor, saat sabahın ikisini geçmesine rağmen.

Karavandan çıkıp sıcak ve bunaltıcı geceye adımımı atarken kapı arkamdan gürültüyle kapanıyor. Nehirden gelen hafif esinti tenimi okşuyor ve bu hissin tadını çıkararak iç çekiyorum. İki asma demir basamaktan aşağı inerken ağırlığımın altında eğiliyor. Çimlerin üzerinden nehre doğru ilerlerken parmak arası terliklerim o iğrenç tokat sesini çıkarıyor.

Dikenli tellerin hemen ötesindeki nehir. Eaton arazisinde.

Çitler beni hiç durdurmadı. Gecenin köründe, her zaman huzurlu ve özeldir.

Dikenlerden kaçınarak üstteki tele bastırıyorum ve bir bacağımı sallayarak aile arazimi Beau'nunkinden ayıran çizgiyi temizliyorum. Teknik olarak izinsiz girdiğimi biliyorum, ama aynı zamanda her bir Eaton'ın bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadığını da biliyorum, bunun için hiçbir sebepleri olmasa bile.

Birkaç dakika içinde setin tepesindeyim, ayakkabılarımı çıkarıp dik patikadan yanlamasına aşağı iniyorum. Çıplak ayakla daha kolay. Parmak arası terliklerin beni döndürüp döndürüp çelme taktığını zor yoldan öğrendim ve ara sıra ayağımın altındaki çakıl taşlarının ısırması beni o kadar da rahatsız etmiyor.

Sallantılı nehir kayalarının üzerinden topallayarak geçiyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve serinlemek için umutsuzca karanlık suya giriyorum. Yaptığım en akıllıca şey bu muydu? Muhtemelen değil. Ama beni heyecanlandırıyor ve aynı anda rahatlatıyor. Kardeşlerimden farklı bir toprak parçası üzerinde olduğumu bilmek bana tuhaf bir huzur veriyor.

"Hooo." Dağ suyu ciğerlerimdeki havayı emecek kadar soğuk ve ayaklarım nehir yatağının kayalık tabanını sıyırıp beni yumuşak akıntının içine doğru taşırken bir nefes üflüyorum.

Soğuk su, vücudumun her kıvrımını kırbaçlıyor. İlkbaharda akıntı çok daha güçlü olabilir, ancak yazın bu noktasında, Elbow Nehri ile birleşmeden önce kasabanın içinden tembelce kıvrılıyor.

Kollarım suyu yarıyor, çamur ve alüvyon kokusu etrafımı sarıyor. O taze, ıslak kaya kokusu neredeyse her şeyi bastırıyor.

Hemen vücut ısım düşüyor ve aşırı ısındığınızda sizi paniğe sevk eden iç alarmım ötmeyi kesiyor.

Yoğun bir gecenin ardından, sakin karavanımda yatıyor olmamın bir önemi yok. Barmenliği *hayal ediyorum*. Sanki sonsuz bir döngüde sıkışıp kalmışım gibi.

Bar, içki, till.

Bar, iç, kadar.

Bar, iç, kadar.

Bedenim hareketleri, duyguları ve düzeni o kadar iyi biliyor ki ondan kaçamıyorum. Nehir benim sıfırlanmam.

Avucum, nehrin yarısına kadar uzanan büyük kütüğe bağlı bir dalın etrafını sarıyor. Onu kavrıyorum ve bedenimin buz gibi suyla birlikte geri akmasına izin veriyorum.

Nehrin karşı tarafından gelen çakıl taşları üzerindeki ayakkabıların çıtırtısını duyduğumda donup kalıyorum. Oldukça gizliyim, ama yakalanma ihtimaliyle kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Yalnız ve karanlıkta.

Burada tek bir kişiyle bile karşılaşmadım, bu yüzden, tabii ki, boktan kardeşlerim sayesinde zaten gergin olduğum bir gecede oluyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken dünya birkaç saniyeliğine sessizliğe bürünüyor. Sadece soğuk suyun yumuşak sesi ve bacaklarını birbirine sürten cırcır böceklerinin yankısı var.

"Nehirimde kim var lan?"

İçimden bir rahatlama geçiyor ve gülümsüyorum.

Tabii ki, hırıltılı ses tonu kızgın, çakıl ve çelik gibi.

Ama bu benim güvenlikle bağdaştırdığım bir ses.

Ve eğer bir nehre çıplak girerken yakalanacak olsaydım, beni yakalayacak kişinin Beau Eaton olmasına sevinirdim.

6

Beau

Harvey: Seni kontrol ediyorum. Bir aile yemeğini daha kaçırdın. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum.
Cade: Babamın söylemeye çalıştığı şey, senin tam bir hıyar olmayı bırakıp arada sırada kendine gelmeni istediği.
Willa: Cade'in söylemeye çalıştığı şey seni özlediği ve senin için endişelendiği.
Rhett: Willa'nın söylemeye çalıştığı şey, senin en seksi Eaton kardeş olduğunu düşündüğü ve bir devle yaşamak zorunda kaldığı için seni etrafta görmeyi özlediği.
Cade: Siktir git, Rhett.
Summer: Cade, Rhett'in söylemeye çalıştığı şey uzun saçla daha seksi olacağın.
Kış: Yanlış.
Beau: Güzel, aile sohbeti. Ayrıca Winter'a katılıyorum.
Summer: Sadece senin için endişeleniyoruz, Beau. Etrafımızda olman hoşumuza gidiyor.
Beau: Merak etme. Ben iyiyim. Bir sonrakini ben yaparım.

Geri süzülen kıkırdama beni hazırlıksız
yakalıyor. "Öncelikle, bu *senin* nehrin değil."

Şu Jansen pisliklerinden biri olmasını bekliyordum. Ama hayır. Barın diğer tarafından bana bakan kocaman gözlü küçük kız kardeşleri. Bokumu almayan ama varlığıma tahammül eden. Hava fırtınalı olsa bile.

Bu gece uyuyamamamın bir
nedeni. Birçoğundan biri.

"Bailey?"

Çıplak göğsüme bakarken gözleri açılıyor. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Mürekkep siyahı saçları parlak ayın altında parlarken arkasına saklandığı kütükten uzaklaşıyor. Su vücudunu gizliyor ama o çizginin üzerinde gözlerim omuzlarına takılıyor. Gümüşi ışığın omuzlarına vuruş şekli ve görünürde hiç kayış olmaması.

Alay ediyorum ve göz kırpıyorum, bakmak istemiyorum. "Yıllardır birinci kademe bir operatörüm. Nehirde saklanan bir sivili seçemeseydim çoktan ölmüş olurdum."

Suyun içinde sallanıyor ve ben de kenara doğru yaklaşıyorum. Derenin uzunluğu bir metreden az olmalı ve o da tam ortasında duruyor.

Çenemi onun ötesine doğru uzatıyorum ve ellerimi eşofmanımın ön cebine sokuyorum. "Kıyıda bir yığın giysi var." Başı onaylamak için dönüyor, ıslak dallar ince omuzlarının üzerinde yayılıyor. "Vücudun suyun akışını bozuyor." Şimdi kendine bakıyor, etrafından geçen diğer akıntılardan farklı bir şekilde kıvrılışına. "Ve nefes alışını duyabiliyorum."

Başını yana eğiyor, küstahça. "Nefes alışımı duyamadın." İnançsızlık sözlerini süslüyor.

Onun bu şımarık yanını seviyorum. Daha önce, kardeşlerimle bara geldiğimde, her zaman çok yenilmiş, her zaman çok ürkmüş görünüyordu. Onu kurtarmak istememe neden oluyordu. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hatırladığımdan daha güçlü ama acaba hepsi göstermelik mi? Acaba bu yönden aynı mıyız?

Ama ben sadece omuz silktim. "Belki nefes aldığını hissediyordum. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Sadece hissedebiliyorum. Hayatın söz konusu olduğunda altıncı hissini geliştiriyorsun."

Bana bakıyor, teni parıldıyor, ay ışığını yansıtıyor. Su damlacıklarının göğsünün ön kısmından göğüslerinin arasındaki vadiye doğru yuvarlanışını izliyorum.

Ne kadar baştan çıkarıcı göründüğünden, beni nasıl etkilediğinden habersiz görünüyor. "Bir erkeğin elini vücudundan ayırabilmek de işe yarıyordur, eminim."

Bakışlarımı göğüslerinin açıkta kalan üst kabarıklıklarından nehre kaydırıyorum. "Eğer bunun için bir özür bekliyorsan, alamayacaksın."

"Ben değilim."

Bu da bakışlarımı tekrar ona çevirmeme ve onu anlamaya çalışmama neden oldu. "Ne zamandır buraya geliyorsun?"

Parmağını dudaklarına götürürken yumuşak bir mırıltı duyulur. "Yüzmek için izinsiz girmek *Nehrin* mi? Yıllar oldu sanırım."

"Evimin şu setin hemen ötesinde olduğunu biliyor musun?"

"Huh. Hayır. Yapmadım." Yalan söylediğini anlayabiliyorum. "Karavanım şu ağaçların hemen arkasında." "Öyle mi?" Bir taş almak için eğiliyorum ve bunu da bilmiyormuş gibi yapıyorum.

Sanırım bu gece ikimiz de yalancıyız. "Neden evde yaşamıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Beau, ailemle tanıştın. Eğer birinci kademe bir operatör olsaydın, eminim bunu anlayabilirdin."

Dudaklarım seğiriyor. *Ukala*.

"Onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymayı seviyorum. Bu yüzden bu kadar çok çalışıyorum.

Buradan defolup gitmek için sağlam bir birikim yapıyorum." "Öyle mi?"

Dibe dokunabiliyor olmalı çünkü başını geriye doğru eğiyor ve saçlarını tekrar ıslatmak için suyun altına iniyor.

"Evet. Seyahat etmek istiyorum. Okula gitmek. Yerleşebileceğim ve sadece en genç Jansen olmayacağım bir yer seçmek. Kimsenin kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmediği bir yer. Yeni bir başlangıç."

Sözlerini zihnimde evirip çevirirken taşı da elimde evirip çeviriyorum.

Yeni bir başlangıç.

Bu bana bu kadar iyi gelmemeli. Ben de buradan ayrılmak istememeliyim. Yoğun can sıkıntım

beni seven herkese, evim dediğim bu güzel şehre bir hakaret gibi geliyor.

Hiçbir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu ilk elden gördüm. Ve işte buradayım, kıyaslanamayacak kadar talihliyim, iliklerime kadar mutsuzum.

Sanırım bu yüzden ona "Yeni bir başlangıç yapmana gerek yok. Bu kasabada yanlış bir şey yok. Burada çalışabilirsin."

Gözlerini hâlâ yıldızlı gökyüzüne dikmiş, benimle alay ediyor. Yeterince iyi huylu ama yine de doğrulmamı sağlıyor.

"Senin fikrini sormadım."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden dönüyorum ve vücudumdaki gerginliği atmak için kayayı aşağı atıyorum. Sonra bir tane daha alıyorum.

Onu ikna etmeye
çalışmıyordum. Kendimi ikna
etmeye çalışıyordum.

"Hâlâ hastanede kapıcı olarak mı çalışıyorsun?" Suyun yumuşak akışı ve tertemiz yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altında Bailey'nin nefes alışının sesiyle beni burada tutacak bir şeyler bulmaya çalışarak soruyorum. "Hâlâ randevulara gitmem gerektiğinde seni orada gördüğümü hatırlıyorum."

Bakışlarımı üzerine çekerek düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Dudaklarında
hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Kovuldum." Başımı geriye attım. "Neden?"

Şimdi kıkırdıyor, alçak sesle ve alaycı bir şekilde. Sanki bir şey komikmiş ama *o kadar* da komik değilmiş gibi. "Kardeşlerimden biri zorla girerken yakalandı."

"Hastaneye mi?"

"Evet. Yoğun bakım ünitesindeki ecza dolaplarından biri."

Tanrım. Kardeşleri gerçekten aptal.

"Peki... neden kovuldun?"

Dönüyor, uzuvları karanlık suda kayıyor. "Beni onu içeri almakla suçladılar. Ona içeriden bilgi vermekle."

İçimde öfke kabarıyor.

"Onlara yapmadığını söyledin mi?"

Tekrar mırıldanıyor. "Benim yapmadığımı hemen varsaymanı seviyorum. Ferahlatıcı."

Alay ediyorum, bir taş daha fırlatıyorum ve karanlıkta hepsi aynı görünse de belirli bir taşı arıyormuşum gibi eğiliyorum. "Bunu yapmayacağını biliyorum."

"Beau, dostum, sen azınlıktasın. Çünkü hiçbir kanıt olmamasına ve benim bunu inkâr etmeme rağmen beni kovdular. Aslında hiç şaşırmadım. Asıl hayal kırıklığım gelir kaynağımı kaybetmek oldu. Gece çalışmadığım sabahlarda barı temizlemeye başladım. Bu açığı kapatıyor. Zar zor. Ama şehirdeki hemen hemen her yerde kara listeye alındım. Ne kadar güzel giyinirsem giyineyim, özgeçmişim ne kadar mükemmel olursa olsun, referanslarım ne kadar harika olursa olsun, kimse beni işe almak istemiyor."

Bu adaletsizlik beni kızdırıyor. Bunun normal olduğunu kabullenmiş görünüyor. İyi olmaya. Bu konuda hiçbir şey yolunda değil. Her şey yanlış.

"Bunu öylece yapamazlar. Hastaneye geri dönmeli ve talepte bulunmalısın-"

"İşi geri alabilsem bile, insanların beni bu şekilde gördüğü bir yerde çalışmak istemiyorum. Anlamıyor musunuz? Burada böyle algılanıyorum. Railspur, çalışanların hiçbirinin yerel olmaması sayesinde böyle hissettirmeyen tek yer. Bu yüzden bir yıllık kirayı ödeyecek kadar para biriktirir biriktirmez buradan ayrılacağım."

"Neden bir yıllık kira? Neden şimdi gitmiyorsun?"

Benimle göz teması kuramadan "Kredim battı. Kimse beni onaylamayacak." Devam etmeden önce başı sallanıyor: "Her neyse, uzun süre daha iyisini hak ettiğimi fark etmedim. Ama şimdi

anlıyorum ve soyadımın burada her zaman peşimi bırakmayacağı gerçeğini kabullenmiş durumdayım."

Bunu söyleyip duruyor ve ben bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum. Her zaman sevdiğim bu toplumun genç bir kıza karşı bu kadar derin bir önyargıya sahip olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum.

Yanılıyor.

"Bunun soyadınla bir ilgisi yok. Her şey senin kendini savunmamanla ilgili."

Bir kahkaha attı. Sözlerimin sert-yargılayıcı olduğunu hemen anlıyorum ama o sözlerimden gelebilecek darbeyi savuşturuyor. Bu kız Kevlar gibi.

"Karanlık şeyler görmüş birine göre çok safsın. Orada bir tür büyülü peri ülkesinde mi yaşıyorsun Eaton? Neden asanı sallayıp bana farklı bir soyadı vermiyorsun ve bu teorini test etmiyoruz?"

Kalbimin göğsümdeki ağır gümbürtüsü hızlanıyor, yeni bir fikrin heyecanı damarlarımda dolaşırken daha hızlı pompalanıyor. Yeni bir görev.

"Bu bir bahis mi?"

"Ne?" Ellerini suyun içinde kaydırarak bana şaşkın bir bakış attı. "Farklı bir soyadınız olsaydı her şey farklı mı olurdu?"

"Bu bir bahis değil. Bu bir gerçek."

"Bahse girerim." Bu yeni fikir zihnimde şekillenirken vücudum titriyor. Bir terapistin planımı onaylamayacağına da bahse girebilirim. Ama birkaç ay önce bir terapistle görüşmeyi bıraktım, yani beni tutan bir şey yok.

"Ne bahsi? Bütün gece papatya çayı içen biri için kafan çok karışık görünüyor." "Sana soyadımı vereceğim ve insanların sana farklı davranıp davranmadığını göreceğiz."

Ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor. "Nasıl?"

"Evleneceğiz."

Hamile bir duraklama var. Sanki dere bile şırıltısını kesmiş gibi. Ve sonra, "Seninle evlenmiyorum. Bu delilik."

Sözlerini el sallayarak geçiştirdim. Reddedilmeye alışık değilim. Reddedilmek benim zihniyetime uymaz. Genellikle ne pahasına olursa olsun istediğimi elde ederim.

"Nişanlanacağız. Bu sana bir Eaton olma sözü verecek. Hiç gerçekleşmeyecek bir düğün planlayabiliriz."

"Sahte nişanlı mı?" Sesi kuşkulu geliyor ve onu suçlayamam. Bu çatlak bir plan. Kesinlikle doğru düşünemiyorum ama aynı zamanda aylardır hiç olmadığım kadar heyecanlı hissediyorum.

"Evet. Teorilerimizi herkesin önünde test ediyoruz ve düğün gerçekleşmeden ayrılıyoruz. Belli ki." "Çayına bir şey mi kattın?"

İçimden derin bir kahkaha yükseliyor.

"Hayır." "Kafan mı güzel?"

Şimdi gözlerimi deviriyorum. "Bailey."

"Bana Bailey deme!" İki eliyle suyu tokatlarken kahkahalar atıyor - yüksek, aklı başında olmayan bir tür ciyaklama. "Delirmiş gibi davranıyorsun. Neden *benimle* nişanlıymış gibi davranmak istiyorsun? Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bu sayede ailem nasıl olduğumu, vaktimi nerede geçirdiğimi ve bana sürekli sordukları diğer zorbalıkları düşünmekten kurtulacak. Ve yarışmayı severim. Kazanırsam ne alacağım?"

"Bunu henüz kabul etmedim."

Henüz değil. Onu ben alayım.

Bu fikri kafasında evirip çevirirken beyaz dişleri alt dudağında geziniyor.

Ona düşünmesi için daha fazla zaman veriyorum. "Eğer haklıysan, buradan çıkman ne kadar sürerse sürsün kasabadaki herkesin yakandan düşmesini sağlarsın. Belki daha iyi para veren başka bir iş bile bulabilirsin."

"İnsanlar buna inanmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen kasabanın kraliyet ailesi gibisin. Ve sen ... kaç yaşındasın? Benim için asla gitmezsin."

Yanlış.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez onu uzaklaştırıyorum. Bu anlaşmanın kendine hizmet eden bir yönü olduğunu bilen her parçamdan kaçıyorum.

İçimdeki her parça bahsi hiç umursamadığımı biliyor. Bailey söz konusu olduğunda kontrolün bende olduğunu kendime söyleyip duruyorum.

Kontrol sahibi olmak

istiyorum. Ama yok.

"Ben otuz beş yaşındayım. Ve kesinlikle senin için giderdim."

Hay sikeyim. Bunu söylememeliydim. Bu gece kendimi kaybediyorum, damarlarımda dolaşan adrenalinin tanıdık hissiyle koşuyorum. Eski halimin sahip olduğu güvenle dolup taşıyorum.

Bakışlarını ayırıp nehrin aşağısına bakıyor ve içinden bir ürperti geçiyor.

"Kahretsin, üşümüş olmalısın." Bakışlarının tekrar bana döndüğünü, karanlıkta dış hatlarımı izlediğini hissediyorum. "Neden dışarı çıkmıyorsun?"

"Çünkü üzerimde bir şey yok."

Kalbim gıcırdayarak durmadan önce kaburgalarıma çarpıyor.

"Bakmayacağım."

Başını eğiyor. "Neden binmiyorsun?"

"Neden?"

Dudakları seğiriyor. "Böylece neye imza attığımı görebiliyorum. Sen koca olabilecek biri misin Beau Eaton?" "Muhtemelen değilim." Sırıtıyorum. "Ama bana seninkini göstermek istersen, ben de sana benimkini gösteririm."

Cevap vermiyor. Sadece bakıyor. Nehir kenarındaki karanlık sokakta aramızda koca bir konuşma geçiyormuş gibi hissediyorum.

Bu meydan okumayı sürdüremeyeceğimi bildiğimden, bakışlarını bırakıp sırtımı suya dönüyorum. Aramızdaki gergin ipliği kesiyorum. O adam olmak istemiyorum. O şu anda savunmasız ve benim kontrolüm korkunç derecede yıpranmış durumda.

Ama kendimi umutsuzca onun da benimle aynı fikirde olmasını ve bu anlaşmayı kabul etmesini umarken buluyorum. Kağıt üzerinde, bu anlaşmadan daha fazla kazançlı çıkacak gibi görünüyor.

Ama kağıt üzerinde... Kazanan ben olurdum.

Kıyıya doğru yavaşça ilerlerken su bacaklarına çarpıyor. Cevap vermesi için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Ah!"

İçgüdülerim iyi olduğundan emin olmak için beni olduğum yerde döndürüyor ve çıplak kıçına hızlı bir bakış atıyorum. Bikini altlarının oturması gereken yerde bronz bir çizgi. İnce bir bel ve sıkı kalçalar. Nabzım fırlıyor, aletim sertleşiyor ve bir şey gördüğümü fark etmemesini umarak hızla arkamı dönüyorum. Kıvrımları şimdiden beynime kazınmış durumda ve kendimi onu tutmanın, içinde kaybolurken kıçını kavramanın nasıl bir his olacağını hayal etmekten alıkoyamıyorum. Her iki yanağını da-

"İyi misin?" Düşüncelerimi sustururken sesim kalın ve boğuk çıkıyor. "Evet, iyiyim.

Sadece sivri bir taş."

Bir giysi hışırtısı ve ardından sessizlik.

"Geri dönecek misin?" diye sesleniyor derenin diğer tarafından.

"Kibar olmaya çalışıyordum," diyorum, ellerimi kalçalarıma dayayıp ona doğru

dönerken. Şimdi giyinik ve yüz ifadesini çözemeyeceğim kadar uzakta.
"Bu yüzden mi bana baktın?"

"Ben yapmadım-"

"Seni gördüm. Birinin etrafta bu kadar hızlı döndüğünü fark etmek için özel harekâtçı olmaya gerek yok. Paslanmışsın, Beau Eaton."

"Öyle demek istemedim." Başımı eğdim. "Ah dedin ve ben-"

"Beni kurtarmaya geleceğini mi düşündün?" İfadesi kaygısızca geliyor ama aramızda ağır bir yük var. Sanki ikimiz de bunun ne olduğunu biliyormuşuz gibi.

Soyadımı önerdim çünkü şu anda hayatında birine ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Benim de birine ihtiyacım olduğunu itiraf etmemin zamanı gelmiş olabilir.

Yine de buna değinmiyorum. Onun yerine, "Bahsi kabul edecek misin?" diye soruyorum.

Gözleri tenime ağır bir yük gibi iniyor. Onları net olarak göremiyorum ama yemin ederim içsel mücadelesini hissedebiliyorum.

"Bunun üzerinde uyuyacağım. Yarın gece burada buluşalım."

"Tamam." Başımı sallıyorum, parmaklarım sanki içlerindeki kaşıntıyı dindirecekmiş gibi kalça kemiklerimi sıkıyor.

Uzaklaşmak için dönüyor, bol pamuklu şortu her bir kalçasının altında kırışıyor. Bu sırada düşünmemeye çalışacağım şeyler...

"Bir dahaki sefere mayo getireceğim. Kendini kontrol etmene yardımcı olabilir." Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Hey, Beau, daha önce soruma cevap vermedin." "Ne sorusu?"

"Anal seks yaptın mı?"

Bir kahkaha attım. Beklediğim şey bu değildi. Hem de hiç. Ve düşündüm ki, yalan söylemenin ne anlamı var? "Evet. Bir kere."

"Beğendin mi?"

Göz kırpıyorum. Vay canına, tamam, söyle gitsin o zaman. Bailey Jansen'in dere yatağında anal seks hakkında bağırması boxer'larımı aşırı derecede rahatsız ediyor, aletim hazır ola geçiyor.

"Yaşadığım en iyi seks değildi."

Başını salladığını görebiliyorum. "Evet. Sanırım deneyene kadar eleştiremezsin."

İçimden boğuk bir kahkaha yükseliyor. Başka ne yapabilirim ki? Masum, meraklı ve açık sözlü olmanın en kafa karıştırıcı bileşimi.

"İyi geceler, Bailey."

Nazik bir selamla arkasını dönüyor. "Evet, efendim."

Neredeyse yine gülecektim. Daha önce uyuyamadım. Muhtemelen bu geceki değişimden sonra da uyuyamayacağım.

7

Bailey

Ağır ayaklarım beni çimenlikte, Eaton arazisini Jansen arazisinden ayıran dikenli tellere doğru götürüyor. Beni son derece aptalca bir karardan ayırması mecazi bir anlam taşıyor. Bu keskin küçük tepeler bir şekilde bu bahsin bana zarar vermek için geri dönebileceği tüm yolları temsil ediyor.

Beau'ya bu konuda uyumam gerektiğini söyledim, ama sıcak Boler karavanımda uyanık yatıyor ve onun çılgın teklifini zihnimde evirip çeviriyordum. Bahse girip girmeme konusunda stres yapmakla, teklifi geri çevirme ihtimali karşısında stres yapmak arasında gidip geldim.

Sonra buluşmak için bir zaman belirlemediğimiz gerçeğini vurguladım.

İzin günümün büyük bir kısmını, içinde neredeyse hiç dağınıklık yapmadığım on yedi metrelik bir karavanı takıntılı bir şekilde temizleyerek geçirdim. Çamaşır suyu kokusu beni neredeyse bastırdığında, kendimi oradan dışarı attım. Elimde kitap, nehir kenarında oturup Beau'yu beklemeyi umuyordum.

Ama nehir kıyısına vardığımda ve suya doğru baktığımda... o oradaydı. Bekliyordu.

Yaklaştığımda başını kaldırıyor ve gözlerimiz suyun ötesinde buluşuyor. Dün gecenin aksine, güneşin solmakta olan ışığında onu net bir şekilde görebiliyorum. Her sert çizgisini. Kalçalarının giydiği basit mayoya nasıl baskı yaptığını, dizlerine doğru inen baldırlarının kesik çizgisini.

Beyaz çorapları ve aptal beyaz spor ayakkabıları.

Beni onaylarcasına başını sallıyor ve midem bulanıyor.

Kıyıya oturmuş, kalın kollarını dizlerinin tepesine dayamış, rahat ama her an harekete geçmeye hazır görünüyor. Perili ama huzurlu görünüyor.

Çok güzel görünüyor.

Çok iyi. Tecrübesizliğim rüzgârda savrulurken burada durup ona aval aval bakmamı gerektirecek kadar iyi.

Ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum ve boğazımı temizleyip bakışlarımı indirerek ilerliyorum.

Nehre inen patikada ayaklarım tutmuyor ama ben devam ediyorum. Yıllarca karanlıkta yürüdüğüm bu yolu aydınlıkta yapmak çocuk oyuncağı gibi geliyor. Aşağı kayıyorum, tırnaklarımın altına toprak yapışmış olsa da yine de ayaklarımın üzerine iniyorum.

Kendimi toparladığımda Beau'nun ayağa kalktığını, spor ayakkabılarının ucunun suya değdiğini fark ediyorum.

"İyi misin?" Sesi etrafımızda yankılanırken, akan suyun sesini yansıtıyor.

Belki zorba biri, ama bir ömür boyu görmezden gelindikten ya da olumsuz ilgi gördükten sonra, onun ilgisi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

İlgisizmiş gibi davrandım, ama içten içe kardeşlerimi ve onların yarım yamalak arkadaşlarını

dışarı atmasından hoşlanıyordum.

Barın.

Onun şiddeti beni korkutmuyor. Korkutmalı. Çoğu durumda korkutur. Ama Beau ile farklı hissediyorum.

Her nasılsa, onun hırçınlığı beni rahatlatıyor.

Ve burada durmuş, endişeli bakışlarının tuzağına yakalanmış, göğsünün inip kalktığını, sanki iyi olup olmadığımı kontrol etmek için nehri geçmeye hazır olduğunu görüyorum... Ona ne söyleyeceğimi zaten biliyorum.

"Bunu yapmalıyız," diye geri sesleniyorum. Ölüm sessizliğine bürünüyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, suya doğru belli belirsiz adımlar atıyorum, hissettiğimden daha rahat davranmaya çalışıyorum. "Evet. Ama bunun hakkında konuşmamız gerek."

Yutkunurken boğazının sütunu çalışıyor, gözlerini bana dikmiş, sanki kurmaya çalıştığım sakin ve ağırbaşlı yüz ifadesinin içini görebiliyor. Gözlerimin geniş göğsünün üzerinden aşağı kaymaması için mücadele ediyorum. Bunun yerine, günün son güneş ışınlarına ve çenesindeki kalın kirli sakala nasıl vurduklarına odaklanıyorum.

"Senin evin mi benimki mi?" Gerginliği azaltmaya çalışarak şaka yapıyorum.

Bakışları suya düşüyor. "Suya girebilir miyim bilmiyorum. İstediğimi sanıyordum ama..."

Başımı eğerek onu açıklamaya zorluyorum.

"Yanıklar. Daha önce çok kötü enfekte olmuşlardı. Şansımı denemek ister miyim bilmiyorum."

Dün *ben* olduğum için geri adım attığını düşündüm. Suda bana katılmamasının nedeninin sağlıkla ilgili olduğunu düşünmek, geri dönmesinin acısını azaltıyor.

"İyileştiler mi?"

Bana sadece omuz silkiyor. Beau'yu konuşmayı zorlayacak kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden parmak arası terliklerimi çıkarıp parmaklarımın arasından geçirerek nehrin büyük kısmını kaplayan kütüğe doğru ilerliyorum.

Beau'nun bakışlarının neredeyse sinir bozucu bir şekilde bana kilitlendiğini hissedebiliyorum ama kütük üzerinde bir denge kirişi gibi yürürken gözlerimi aşağıya dikiyorum.

Yolun yarısına geldiğimde "Dikkatli ol," diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama onun bunu gördüğünü sanmıyorum. "Bunu bir süredir yapıyorum. Ben iyiyim."

"Nehrin bu tarafına mı geçtin?" diye soruyor, beni bir anlık gevşek dilli odaklanmayla yakalayarak.

Sikeyim.

Soruyu duymazdan gelmeyi tercih ediyorum, yolun geri kalanını tamamlamak için soğuk suya indiğimde nefes nefese kalıyorum. Keskin kayaların üzerinden dikkatlice yürüdükten sonra, hala göz teması kurmadan onun yanında duruyorum. Köpük sandaletlerimi yere atıyorum ve bir ayağımı kaydırmak için kaldırıyorum ama kayalar altımdan kayıyor ve kendimi devrilirken buluyorum.

Ve sonra değil.

Beau'nun sıcak avucu üst kolumu kavrıyor ve derin bir kıkırdamayla bana hak veriyor. "O kütüğü yürüyebiliyorsun ama sandalet giyerken dengeni mi kaybediyorsun?"

Ona baktığımda sırıtıyordu. Şu anda, o son konuşlandırmadan önce hatırladığım kaygısız adama daha çok benziyor. Birkaç dakika boyunca birbirimizin gözlerinde kayboluyoruz. Altın saatin ılık ışığında, gözleri daha az gümüşi bir ton alıyor, daha çok etrafını saran nehir kayalarının yumuşak grisine doğru eğilim gösteriyor.

Neredeyse her zaman güzeldir. Ama gülümsediğinde göz kamaştırıyor.

"Evet, evet." Ayaklarımı sandaletlerimin içine sokmak için başımı eğdiğimde dudaklarım seğiriyor ve yanaklarım ısınıyor. Hâlâ kolumu bırakmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Nazik tutuşu tenimi dağlıyor ve plastik tangalar ayak parmaklarımın arasına sıkıştığı anda geri çekilip ona parlak bir gülümseme sunuyorum.

Geri dön.

"Evime gelmek ister misin?" diye soruyor. "Orada sohbet edebiliriz?" Kalp atışlarım hızlanıyor. "Senin evin mi?"

"Evet." Evinin olduğunu bildiğim yeri işaret ediyor. "Ya biri bizi görürse?"

Kocaman elini yanaklarındaki kirli sakalların üzerinde gezdirerek bir kahkaha attı. "Eğer geleceğin Bayan Eaton'ı olacaksan, benim evimde olman mantıklı olurdu, değil mi?"

Odağımı setin üzerine kaydırırken dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor. Bu konuda *mutlu* görünüyor.

Aklım almıyor. Her şey çok garip geliyor. "Tamam. Evet."

Bu kez, beni nehirden uzaklaştırırken eli boynumun dibine iniyor, parmakları o kadar uzun ki omzumun üzerinden kıvrılıyor ve boğazımdaki nabız noktasının üzerinde tozlanıyor.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissedip hissetmediğini, bunun sıradan bir kontrol yöntemi olup olmadığını ya da bir hata olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu anlaşmanın beni her küçük dokunuşu, her küçük bakışı fazla düşünmek zorunda bırakacağından şüpheleniyorum.

"Belki bu sefer sana çay yapabilirim."

Gülüşüm biraz tiz çıkıyor, parmakları boynumdaki titreşimi emiyor. "Bu konuşma için çaydan daha sert bir şey kullanabilirim."

Setin yukarısındaki patikada yürürken elini bırakıyor. Dokunmaya o kadar açım ki; keşke geri koysaydı.

"Bu mükemmel. Buzdolabında görmezden geldiğim birkaç bira var. Üzerlerinde senin adın yazıyor."

Beni tepeye doğru götürüyor ve ben onun kıçına bakmamaya çalışıyorum. Ama geniş omuzları daha az dikkat dağıtıcı değil. Giydiği egzersiz tişörtünün siyah polyesterine karşı esniyorlar ve mükemmel derecede dar bir bele doğru inceliyorlar. Düşüncelerim, o başını kalçalarımın arasına gömerken bacaklarımı onların üzerine koymanın nasıl bir şey olacağı üzerine kayıyor. Nasıl bir his olurdu?

Geçen gece ay ışığının çıplak gövdesine vuruşunu hatırlıyorum. Unutmak mümkün değil. Onun bedeninin benimkinin üzerinde ne kadar ağır hissettireceğini merak ediyorum. Başka birinin teni benimkinin üzerinde kayarken nasıl hissederdi.

Boğazımı temizliyorum ve sormadan önce başımı sallıyorum, "Hiç içmedin mi? Evde bile mi?"

"Hayır. Artık papatya çayı bağımlısıyım."

Uyuyup uyumadığını sormak rahatsız etmek gibi geliyor, o yüzden sormuyorum. Ayrıca, gecenin bir yarısı nehirde tanıştığımıza göre, eğitimli bir tahmin yapabilirim gibi görünüyor.

"Ha," diye aptalca cevap verdim, sonra da "Aferin sana," diye ekledim.

"Evet, saygı duyduğum biri bana bu şekilde içmeye devam edemeyeceğimi söyledi." Göğsümdeki deri kalbimin ağır gümbürtüsüyle titreşiyor.

Beni mi kastediyor? Sadece ben olabilirim.

"Ayrıca kendimi utandırdığımı söyledi ve bana pislik dedi."

Dudaklarıma yayılan utangaç gülümsemeye engel olamıyorum. "Vay canına. Gerçekten zeki birine benziyor."

Tam setin tepesine vardığımızda dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "O da çok güzel," diye mırıldanıyor, altın gökyüzü siluetinin etrafında parlıyor.

Bu küçük eklemeyle beni neredeyse olduğum yerde donduruyor ama ben bunu örtbas edip hafif

bir kahkahayla gözlerimi deviriyorum. "Şirin. Gerçekten sevimli." Gerginliği azaltmak için omzuna hafifçe vuruyorum, güneşlenmek istemiyorum

ona ve onun yumuşak sözlerine çok uzun süre inandım.

Kendime Beau'nun daha yaşlı ve çekici olduğunu ve *sahte* nişanlım olmak üzere olduğunu hatırlatıyorum.

O her zaman flört eden, gösteriş yapan biriydi ve onun bu yönünü görmek güzel. Onun bu yönünü ortaya çıkaran kişi olmak iyi hissettiriyor, ama bu bahse gireceksem, kendime rol yaptığımızı hatırlatmam gerekecek.

Ve Eaton'ların Jansen'lerle karışmadığını.

"Eviniz güzelmiş." Soğuk bira şişesini avuçlarımın arasında çeviriyorum. Doğrusu, bira seven biri değilim ama bu, dilencinin seçici olamayacağı bir durum gibi geliyor. "Süper modern." Başımı çevirip açık alana bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse ona yakışmıyor. Her şey keskin köşeler ve soğuk malzemeler. Cilalı beton zeminler. Gri duvarlarla eşleştirilmiş tek tük ahşap kirişler. Bir yanda açık araziye, diğer yanda dere yatağına bakan tavandan tabana büyük pencereler.

"Evet. Bir dağ kulübesinde büyüdükten sonra biraz farklı bir şey inşa ettim. Daha az Eski Batı ve daha çok..." Masanın karşısından omuz silkiyor, çay poşetini tekrar tekrar buharı tüten su bardağına daldırıyor.

Neredeyse cinsel bir şey. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

Bu adamın bir çay poşetini ele alış biçimiyle bile başa çıkamazsam, bu sahte ilişki acı verici bir şekilde uzun sürecek.

Dudaklarımı yalıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve biramdan derin bir yudum alıyorum, içimden kendimi toparlamam için azarlıyorum.

"Taze. Şık," diye düşünceli bir şekilde sözlerini tamamlıyor.

"Evet, şey. Çok erkeksi. Tıpkı senin gibi." Gözlerim onunkilere kayıyor. Kendini beğenmiş mizah onun her özelliğini süslüyor. "Siktir. Sadece..." Başka tarafa bakıyorum, şişeyi tekrar çeviriyorum, küçük bir yemek masasında onun karşısında oturmaktan bunalmamaya çalışıyorum. "Gerginim. Beni geriyorsun."

"Neden?" Kıpırdamıyor, odağını tamamen *bana* çeviriyor.

Çünkü ben sonsuz azgınım ve sen kendinle tanıştın mı?

Aklımdan geçen ilk düşünceyi ağzımdan kaçırmak yerine, "Bu durum beni geriyor," diye açıklıyorum.

Bir kereliğine.

"Tamam," diyerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve çok rahat görünüyor. Kendine olan güvenini kıskanıyorum. "Bunu konuşalım. Planlayalım. Her şeyi ortaya koyalım."

Başımı sallıyorum, dudağımı kemiriyorum, gözlerimin tekrar vücudundan aşağı kaymasına izin vermemeye çalışıyorum. "Evet.

Bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

Şimdi öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, kupayı büyük avuçlarının arasına almış. Bakıyorum.

Keşke o kupa ben olsaydım.

"Anal seks yok, Bailey," diye kestirip atıyor. "Gerçekten ilgilendiğini biliyorum ama ben o kadar ilgilenmiyorum."

Sarsılıyorum, gözlerim yuvalarından fırlamak üzere. Elim dudaklarıma doğru fırlıyor ve ağzımdaki birayı onun üzerine püskürtmemek için kendimi yutmaya zorluyorum. "Aman Tanrım!" Parmaklarımın arkasından söylüyorum. "Sadece bir soruydu!"

"Evet. Başka hiç kimsenin bana rastgele sormadığı bir soru." "Peki,

başka kime sormam gerekiyor?"

"Google mı?"

Sandalyede arkama yaslanıyorum, tavana bakarken inliyorum. "O an için tuhaf bir soru gibi görünmüyordu."

Doğrusu, onun tepkisini izlemek hoşuma gidiyor. Her zaman benden etkilenmiyor. Ama *böyle* sorular sorduğumda, bir tepki alıyorum. Hayatın kanıtı gibi.

"Gerçekten mi?" Şimdi bana gülüyor. Onu kim suçlayabilir ki? Deli olduğumu düşünüyor olmalı.

"Hayır, sadece videoyu gördüm ve beni düşündürdü. Komikti. Deneyimli görünüyorsun, bu yüzden bilmek istedim. Cevap vermek istemeseydin bana kişisel olduğunu söyleyebilirdin."

Kıkırdayarak, "Hiç anal seks yaptın mı, Bailey?" diye soruyor.

Homurdanıyorum ve bakışlarıyla buluşmak için çenemi aşağı eğiyorum. "*Hiç* seks yapmadım, Beau."

Birkaç dakika önce vücudunu saran tüm mizah akıp gidiyor. Yemin ederim buharlaşmasını izliyorum.

"Seks var mı?" İnanmaz görünüyor.

"Hiç. Koca bir sıfır. Eğer bu gece birbirimize karşı dürüst olacaksak bunu masaya yatırmam gerektiğini hissettim."

"*Nasıl*?" Gözleri ilgiyle parlıyor. İğrenme ya da acıma değil, sadece... inançsızlık. "Sen yirmi iki yaşında değil misin?"

"Evet, ama bilmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Fırsat henüz karşıma çıkmadı ve ben de bunu alışveriş listesindeki bir madde gibi işaretlemek istemiyorum. Ve... kim var orada? Bu şehirde bana bir metrelik sopayla bile dokunmayacak insanlar ya da sadece dokunduklarını söylemek için bana dokunmak isteyen insanlar var."

Bir *aha!* anı yaşıyormuşum gibi parmağımı kaldırıyorum. "Aslında bu, bilmeden dahil olduğum son bahisti. Yani, evet, hiçbir şeyin karışmaması için çok net bir plana ihtiyacım var."

Böylece duygularım incinmez.

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor, gümüş gözlerinde çelikten bir parıltı var. Dişleri gıcırdarken çenesi patlıyor ve uzun parmaklarının sanki birini boğmayı hayal ediyormuş gibi kupasının etrafında nasıl esnediğini fark etmeden edemiyorum. "Seks yapmayacağız, Bailey. Bu anlaşmanın amacı bu değil."

Bu mesajı iletirkenki inancı beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Ama aynı zamanda beni rahatlattı. Dürüst olmak gerekirse, dün gece beni ayakta tutan şeylerden biri de eylemi ne kadar ileri götüreceğimiz konusunda endişelenmekti.

Ve çok ileri gidersek nasıl bağlanmayacağımı.

"Fiziksel olan her şeyi halka açık tutalım. Bu işe yarar mı? Seni öpen oldu mu?"

Ona alaycı bir bakış atıyorum, göğsümde kızgınlık alevleniyor. "Seks yapmamış olmam bir balonun içinde yaşadığım anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum. "Sadece sonuna kadar gitmek istediğim birini bulamadım. Ama istiyorum."

"Bailey." Elini yüzünde gezdiriyor. "Tanrım. Sanki benim yanımda hiç filtren yokmuş gibi."

Kıkırdıyorum ve oturma odasındaki pelüş koltuğa doğru bakıyorum, orada kucaklaştığımızı hayal ediyorum.

Vücudunun benimkine karşı ağırlığı. Beni altında yuvarlayabileceği ve-

Yutkunma sesi beni ilk etkileyen şey. Sonra çayından bir yudum aldı. Sonunda ona dönüp baktığımda, gözlerinde dönen eğlenceyi görebiliyorum.

"Kapa çeneni."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, içinden dökülmek üzere olan kahkahayı zar zor zapt ediyor. "Ben

bir şey söylemedim."

Bir elimi ona doğru sallıyorum, bunu yaparken yanaklarım yukarı doğru çekiliyor. "Öyle de olabilirdi. Adımı kötü bir kelimeymiş gibi söylüyorsun. Ya da seni yoruyormuşum gibi."

"Eğlencelisin, Bailey. Muhtemelen komik bile. Beni yormuyorsun. Beni canlandırıyorsun."

"Vay be, teşekkürler. Şimdi kendimi gerçekten genç hissediyorum."

İğnelememi görmezden geliyor ve devam ediyor. "Tamam, eğer gerçekten seks yapmak istediğin biriyle tanışırsan bana söyleyeceksin. Ve ilişkimizi bitireceğiz."

Gözlerim kapanıyor. "Bu konuşmadan tutkuyla nefret ediyorum."

Şimdi gülüyor. Derin ve sıcak bir kahkaha ve tüm zamanımı Beau Eaton ile geçirirken seks yapmak istediğim başka birini nasıl bulacağımı merak etmeme neden oluyor.

Kirpiklerim kırpışarak açıldığında, bakışlarımla onu kıstırıyorum. "Aynı şey senin için de geçerli. Eğer gerçekten hoşlandığın biriyle karşılaşırsan, bana söylersin."

"Böyle bir şey olmayacak.

Ama iyi." Sesi çok emin

geliyor.

"Neden olmasın?"

"Gerçek bir ilişki mi?" Bir sineği uzaklaştırır gibi elini masanın üzerinde gezdiriyor. "Benim gördüğüm pislikleri görüp de hâlâ tek bir şeyin bile kalıcı olduğuna inanamazsın. Ben kaybolduğumda ailemin nasıl yıkıldığını gördüm. Başka kimseye bunu yaşatmak istemiyorum. Yeni ve parlak bir itibarla yoluna devam ettikten sonra, sadece ben ve çayım olacağız. Asla aşık olmayacağım, kendime izin vermeyeceğim."

Kupayı bir alkışla havaya kaldırıyor, ama bu mutlu bir alkış değil.

Bu duyguda derin bir hüzün -derin bir yalnızlık- var ve ben de karşılık vermiyorum.

"Ayrıldığımızda korkunç bir şey yapmak zorundasın," diyorum.

Kaşları soru sorar gibi çatılır.

"Eğer beni terk edersen, değersiz Jansen kızı tarafından dolandırılan Zavallı Beau olacaksın. Senden ayrılırsam, ben de Zavallı Beau'yu inciten dişi şeytan olacağım. Ama boktan bir şey yaparsan, herkes seni affeder ve ben yine de başım dik bir şekilde çekip giderim."

"Neden umursuyorsun ki? Madem gidiyorsun ve bir daha dönmeyeceksin?"

Ciğerlerimi neredeyse acı verecek kadar boş hissettiren ağır bir iç çekiyorum. "Kötü adam olmaktan çok yoruldum."

"Kötü adam ben olacağım," diyor sert bir baş hareketiyle, düşünmeye

gerek duymadan. Göğsüm titriyor ama devam ediyorum. "İnsanları bunun

gerçek olduğuna nasıl ikna edeceğiz?"

Dili alt dudağında gezinirken yakışıklı yüzünde sinsi bir sırıtış beliriyor. "Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyormuşuz gibi davran. Sadece beni takip et."

"Doğru." Beau'ya dokunma düşüncesi karşısında sakin kalmak için nefesimi zorluyorum. Beau'yu öpmek. Zor işlere alışkınım ama bu gerçekten zor olacakmış gibi görünmüyor.

Ne şansımız var ki?

Masada olmayan bir kırıntıyı fırçalıyorum. Burası *tertemiz*. "Tabii. Güzel. Pratik yapmak işime yarayabilir."

Masanın onun tarafından sert bir nefes sesi geliyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Peki ya ailen?"

Eaton klanından bahsedilince kaşları daha da düşüyor. "Peki ya onlar?" "Onlara

söylemeli miyiz? Hepiniz çok yakın görünüyorsunuz. Bu sizi rahatsız eder mi?"

Beau bakışlarını kaçırır ve düşünceli bir şekilde bardağındaki sıvıya bakar. "Mesele de bu, Bailey. Onlara yıllardır yalan söylüyordum. Sanırım onlar da bunu yeni yeni anlıyorlar."

"Bu da ne demek oluyor? Aman Tanrım." Nefesim kesildi. "Sen eşcinselsin, değil mi? Her şey çok

mantıklı geliyor. Bu arada benim için sorun yok."

Kıkırdıyor ve o sinsi, şakacı bakışını yüzümde gezdiriyor. "Bailey, ben çok heteroseksüelim." Yutkunuyorum. "Birinin senin öyle olmadığını nasıl düşünebileceğini anlayabiliyorum."

Başı dönüyor, bakışları sinir bozucu. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Omuz silkiyorum, *onun* baskısından kaçmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum.

"Seni hiç kimseyle görmedim." "Beni izliyor muydun?"

Bir ahududu üflüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Lütfen, bu kasabadaki herkes seni izliyor."

"Ben de seni hiç kimseyle görmedim." diye karşılık verirken güçlü parmakları masaya vuruyor.

Gülüyorum, çünkü *tabii ki* beni hiç kimseyle görmedi. "Sanırım geniş vibratör koleksiyonum da pek bir şey kanıtlamıyor, ha?"

İnliyor ve tekrar yer değiştiriyor. "Tanrım, Bailey. Her zaman böyle saçma sapan şeyler mi söylüyorsun?"

Utanç duygumu bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece yanında rahat olduğum insanlara bir şeyler patlatıyor gibiyim. Yani, sana. Ve belki Gary."

Beau başını ellerinin arasına alıyor, avuçlarının topukları göz çukurlarına bastırıyor. "Lütfen bana Gary'ye vibratör koleksiyonundan bahsetmediğini söyle."

Biramdan bir yudum alıyorum. "Merak etme. Kafası iyiydi. Hatırlayacağından şüpheliyim." Beau'nun kafası havaya kalkıyor, yüzünü bir şok ifadesi kaplıyor. "Şu anda şaka mı yapıyorsun?"

Yanağımın içini sertçe ısırıyorum. "Hayır. Ona tüm bu farklı titreşim ayarlarına sahip olandan ve duvara tutturulan şu küçük vantuzlu olandan bahsettim. Bir de gerçek bir alete benzeyen ama çok çok daha büyük olanı-" Beni susturmak için masaya doğru eğilip ağzımı kapatıyor.

Buna karşılık olarak ellerimi uzatıyorum, gözlerimi açarken on iki santim kadar bir mesafeyi işaret ediyorum. Asla itiraf etmeyeceğim ama avucunu dudaklarıma dayaması, dilimin teninde gezinmesine izin verme dürtümle savaşmama neden oluyor. Basınç. Onun kokusu. Dudaklarım ona karşı çok hafifçe kıpırdıyor ve eli uçup gidiyor. Sonra ikisi de tekrar gözlerini kapatmak için yukarı geliyor.

Beau'nun ifadesi şoktan ilgiye ve... avuçlarının arkasına saklanarak her ne yapıyorsa ona dönüştü.

Sonunda gevşemiş çenemi kapatıyorum ve gülümsememin ortaya çıkmasına izin vererek bir içki daha alıyorum. Biranın tadı artık o kadar da kötü değil.

"Etrafta dolaşıp ürkütücü yaşlı adamlara böyle şeyler anlatamazsın," diyor boğuk bir sesle.

"Kendine biraz kredi ver, Beau. Daha otuz beş yaşındasın." Omuzları bir kıkırdamayla zıplıyor ve ben şimdi bir kahkaha attı. "Birinci kademe bir operatöre göre çok safsın."

Başını bana doğru çeviriyor, kulaklarının uçları biraz pembeleşmiş. "Gary vibratör koleksiyonundan haberdar değil mi?"

"Hayır, efendim." Onu selamlıyorum. "Bir tek sen varsın."

Sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi yüzünü ovuşturuyor. "Sanırım koleksiyonunu bilmemde bir sorun yok. Artık nişanlı olduğumuza göre. Ve on iki inçlik olan beni tehdit bile etmiyor."

Yutkunuyorum ve ses tonumu düşürürken şakayı duymamışım gibi geçiştiriyorum. "Sırf iş bulmama yardım etmek için ailene yalan söylemenin senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Onlara asla anlatamayacağım çok şey var. Asla da anlatamayacağım. Bu da o şeylerden biri. Ve gerçekten ihtiyacım var..." Sözünü yarıda kesip tertemiz mutfağa bakıyor. Gerçekten o kadar temiz ki yemeğimi neredeyse her yüzeyden yiyebilirim. Neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünüyor. Steril.

" ... Gerçekten bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var."

Koltuğumda doğrulup gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Ve dürüstçe?" Ensesini kaşıyor, dudakları alaycı bir sırıtışla bükülüyor. "Bu şimdiden uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey gibi geliyor."

O anda karar verdim ki, eğer bekaretim konusunda beni rahatsız etmeyecekse, ben de onu rahatsız etmeyeceğim.

onu rahatsız eden şey hakkında.

İkimiz de bu anlaşmadan bir şeyler kazanıyoruz ve ben bunun pratikliğini görüyorum. Ve pratiklik beni rahatlatıyor.

Mantıklı.

"Tamam. Nasıl tanıştık?"

Çenesi çalışıyor ve dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyorum. "Barda. Bu en basit açıklama ve aynı zamanda doğru."

Başımla onaylıyorum. "Peki bu anlaşmanın bitiş tarihi nedir?"

"Gitmeye hazır olana kadar. Özgür ve temiz. Yeni bir şehir, yeni bir iş. Ne istersen."

"Ya da gerçek biriyle tanışana kadar," diye ekliyorum ciddiyetle.

Kalbim burkuluyor çünkü bittiğinde canımın yanacağını biliyorum. Ama bunu onun için de istiyorum.

Gerçek biri.

Boğazı çalışıyor. "Senin için de öyle."

Elimi masanın üzerinden kaydırıyorum ve o da elimi geniş avucunun

içine alıyor. Tokalaştık. Numaralarımızı değiştik.

Ve işte böyle...

Nişanlandım.

8

Beau

Beau: Bu gece ilk çıkışımızı yapalım mı?
Bailey: Ben işteyken mi?
Beau: Evet. Seni birkaç gündür görmedim. Hala devam ediyor muyuz? İş başvurularına başlaman gerekmiyor mu? Bar başlamak için basit bir yer olabilir. Sonra bir gece çiftlikte yemek yeriz.
Evet.
Beau: Yani, bu gece mi?
Tabii. Evet. Tamamdır.
Beau: Gergin olma. Gary neler olduğunu anlamayacak bile. Sadece çayımı hazırla, bebeğim.
Bailey: Şu bebek olayını yapmasak olmaz mı?
Beau: Neden olmasın?
Hiç orijinal değil.
Beau: Yani, sadece sahte nişanlın olmak zorunda değilim, aynı zamanda orijinal bir takma isim de bulmak zorundayım?
Bailey: Doğru. Bu bizim anlaşmamız için yeni bir gereklilik.
Beau: Sıkı pazarlık yapıyorsun, Jansen. Elmas kaç karat, süslü pantolon?
Bailey: Lol. Dört mü? Beş mi? O kadar büyük ki elimi zor kaldırıyorum.
Beau: Vay canına. Benim kızım çok bakımlıdır. Anladım. Bu gece görüşürüz, snookums.
Evet, hayır. O da değil.

Bailey'nin sırtı bara dönük, dokunmatik ekrandaki bilgisayarda bir şeyler yazıyor. Bu yüzden normal tabureme kayışımı fark etmiyor. Sırtımı duvara dayayıp odayı ve kapıyı görmemi sağlayan barın sonundaki tabureye.

Bir çıkış yolu.

"Nasıl gidiyor, Tatlı Yanak?" Yara bandını hemen yırtıp atabilirdim.

Olduğu yerde donup kaldı ve Gary'nin kafası bana doğru savruldu.

"Az önce ona ne dedin sen?" Gary'nin çenesi neredeyse yere düşecekti.

Sırıttım. Evet. Bu şimdiden iyi hissettiriyor. Bunu yapabilirim. Bir gösteri. Bir görev. "Yeni takma adlar deniyoruz."

Yavaşça dönüyor ve yüzündeki tehditkâr ifade beni öldüreceğini gösteriyor.

"Neden?" Yaşlı adamın sesi gerçekten şaşkındı. "Bailey sana heyecan verici haberi vermedi mi?"

Göz ucuyla Gary'nin kaşlarının kırıştığını görüyorum ama bakışlarım Bailey'de sabit kalıyor. Bana attığı hayali bombalar ona sırıtmamı sağlamaktan başka bir işe yaramıyor. Bailey'nin beklediğimden daha zeki ve komik olmasına rağmen nasıl eğleneceğini bilmediğini fark ediyorum. Çok sıkı çalışıyor. Sanki eğlenceli olmak ona hiç tanınmamış bir ayrıcalık gibi.

O yanımdayken bunu değiştirmeyi planlıyorum.

Gülümsemem, beni birçok kez beladan kurtaran mega-watt versiyonuna genişliyor. "Hafta sonu nişanlandık."

"Sen *ne*?"

Tanrı Gary'yi korusun. Şu anda tamamen koruyucu baba hisleri yayıyor. O gece ona söylediğim şeyler için kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor - her ne kadar telafi etmiş olsam da.

"Evet. Biz biraz..." Bailey sözünü kesiyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Sanki bu anlaşma hakkında yüksek sesle konuşması gerektiğini yeni fark etmiş gibi. İnsanların önünde. "Birbirimizi görüyoruz."

Gary'nin kafası ikimizin arasında gidip geliyor. Bailey bana bakıyor. Ben de ona sırıtarak bakıyorum, kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

Damarlarımdaki adrenalinin tınısı, bir şeyin içinde olmanın verdiği yoldaşlık. Bir amaca sahip olmak - her gün aile çiftliğinde inekleri çalıştırmanın ötesine geçen bir amaç.

"Çok hızlısın evlat. Niyetin nedir? Senden çok daha genç. Daha güzel. Hem de çok daha güzel. Neyin peşindesin?"

Şimdi Gary'ye dönüyorum, Bailey'nin arkasını kolladığı için minnettarım. Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti.

"Haksız değilsiniz. O bunların hepsi. Ama aynı zamanda..." Gözlerim tekrar ona kayıyor. Dehşete düşmüş görünüyor. "Beni hayata döndürdü. Onsuz günlerimi hayal bile edemiyorum."

Bu bir yalan değil. Aslında, her kelimesi doğru. Haftanın *sadece* dört gecesini burada sadık bir bekçi köpeği gibi oturarak geçirmiyorum çünkü onun yalnız çalışması fikrinden nefret ediyorum.

Ben o kadar asil değilim.

Ama bunu söyledikten sonra onun bakışlarını tutamıyorum.

"Kahretsin." Kirli gri sakalını ovuşturuyor. "Sanırım onu sürekli soyunuk hayal ediyormuşsun gibi izlediğini anlamalıydım. Dürüst olmak gerekirse bu hafta sana aval aval bakmayı azaltmanı söyleyecektim."

Lanet olsun.

Yüzümü boş tutmak için eğitimime geri dönüyorum ama Bailey boğazına bir şey takılmış gibi öksürüyor. Kalp şeklindeki güzel yüzünün hem mizah hem de şokla boyandığını görmek için ona doğru göz kırpıyorum.

Kendini toparladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Gary, lütfen. Beau birinci kademe bir operatördür. Asla bu kadar açık olmaz."

Cümlesinin sonunda bana sinsi bir göz kırpıyor. Benden kuru bir kahkaha yükseliyor. Alaycı Bailey ayaklarımı yerden kesmeyi asla başaramaz. Ve görünen o ki, bunu asla unutamayacağım.

"Evet. Özel kuvvetlerde geçirdiğim yıllar çoğu insanı etkiliyor. Ama Bailey? Bailey bunun için benimle dalga geçiyor."

"Senden biraz daha az etkilenmiş birini kullanabilirsin," diye homurdanıyor Gary bir içki daha alırken.

Parmaklarım barın tepesine vuruyor. "Vay canına. Bugün çok iyisin."

Adam gözlerini tavana dikiyor, sonra benim elime takılıyor ve Bailey'ninkine kayıyor. "Bekle bir dakika. Lütfen bana ona yüzüksüz evlenme teklif etmediğini söyle. Babasının iznine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum ama

Ona bir yüzük almazsan kıçına tekmeyi basarım."

Bailey'nin dudakları seğiriyor ve ellerini kalçalarına dayayıp kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. Gary'nin bana dişlileri vermesini izlemekten zevk alıyor.

Şaka yapıyor ama.

Yüzükle evlenme teklif etmemiş olabilirim ama şehre yaptığım hızlı bir yolculuk bunu düzeltti.

"Bir tanesiyle evlenme teklif ettim ama Bailey bana elmasın yeterince büyük olmadığını ve geri almamı söyledi." Ayağını yere vuruyor. "Ben yapmadım!"

"Gary, onu duymalıydın. Kolunu zar zor kaldırabileceği kadar büyük bir elmas istediğini söyledi."

Başını sallıyor. "Tam olarak bunu hak ediyor."

"Gerçekten bunu önemsediğimi mi sanıyorsunuz?" Düpedüz öfkeli, bu yüzden küçük yeşil kadife kutuyu çıkarmak çok tatmin edici.

"Sana katılıyorum Gary." Kutuyu barın üstüne doğru kaydırdım. "Bu yüzden geri döndüm ve başka bir tane aldım."

Bailey yüzüğe bakarken dudakları birbirine dolanıyor, elleri hâlâ kalçalarında. Parmaklarını sıkması, yüzüğü kapmak için kendini tuttuğunu gösteriyor.

"Ee, kızım? Bize malları gösterecek misin?"

Bailey dramatik bir iç çekişle öne çıkar ve bardan kutuyu alır. Kayıtsız görünüyor.
Doğrusu, çok iyi bir oyuncu değil.

İşte bu yüzden yüzüğü ilk gördüğünde ağzının açık kalması çok tatmin edici. Yanakları pembeleşiyor ve eli titriyor ama gözleri gözyaşı damlası şeklindeki devasa pırlantalı platin yüzüğe kilitleniyor. Daha küçük elmaslar orta taşı çevreliyor. Daha küçük elmaslar yüzük bandını çevreliyor. Tamamen abartılı ve ben bunu onun için seviyorum.

"Nedir bu?"

"O kadar büyük bir elmas ki, her bira döktüğünde kolun acıyacak." "Bu gerçek değil."

Başını sallıyor ve ben gülüyorum. "Bu çok gerçek."

"Ne kadar harcadın?" Sesi şimdi paniklemiş gibi geliyor. Bunun onu korkutacağını tahmin etmeliydim.

"Bir adam tanıyorum. İyi bir anlaşma yaptım."

"İyi bir anlaşma nedir?" Akik rengi gözleri parlayarak benimkilere dikildi. "Çok fazla. Hem de çok çok fazla."

Bara doğru eğilip kutuyu tekrar elime tutuşturuyor, ben de alıyorum.

Ama hızlı bir hareketle sol bileğini kavradım ve yüzüğü kutudan çıkardım. Titreyen parmağına geçiriyorum, ince parmağında ne kadar büyük durduğunu görünce dehşete kapılıyorum.

O taşı takarken *çok* meşgul görünüyor ve içimdeki mağara adamı meşhur göğsünü dövüyor.

Birisi ona bunun sahte olduğunu söylemeli.

"Hayır, Bailey. Bu mükemmel." Başparmağımı bileğindeki narin kemiğin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Henüz gerçekten dokunmadık ve nasıl ya da nereden başlayacağımdan tam olarak emin değilim. Özellikle de bakire itirafından sonra. Bakire kalmayalı uzun zaman oldu ve nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Bakışlarımla karşılaştığında, yine telaşlı görünüyor. Endişeli. O hatırladığım utangaç, beceriksiz kız, yavaş yavaş gelişmekte olan odaklanmış, eğlenceli kadın değil.

"Bunu hak ediyorsun."

"Ve kahretsin, eğer işe yaramazsa, o enayiyi güzel bir peni için rehin verebilirsin," diye ekliyor

Gary

Sarhoşça, bu da onu güldürüyor.

Sonra avucunu bileğime çeviriyor ve tatlı gülümsemesine eşlik etmesi için beni nazikçe sıkıyor. Elini kaldırıp üstünden öptüğümde irkilerek nefesini içine çekiyor. Yumuşak ama gerekenden daha uzun. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, ona bakmamam gereken bir bakış atıyorum.

Aramızdaki havayı sakinleştiren bir bakış.

Ona göz kırptığımda pembenin en güzel tonuna bürünüyor ve sanki kavurucu sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini geri çekiyor. Sonra işine geri döndü. Ben de bütün geceyi papatya çayı içerek ve müşterilerin Bailey'nin parmağındaki devasa taşa aval aval bakmalarını izleyerek geçiriyorum. Soru soramayacak kadar şaşkın ama kafalarını çeviremeyecek kadar da kabalar.

Ne zaman birinin ona baktığını fark etse, dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırmadan önce ağzının kenarlarının seğirdiğini görüyorum.

İşte tam da bu, yüzüğün fahiş fiyat etiketine değmesini sağlıyor. Yıllardır paramı biriktirdim ve neye harcamak istediğimden asla emin olamadım.

Bu değerli bir yatırım gibi görünüyordu.

Yatakta ayağa fırlıyorum, savaşmaya hazırım ama belime dolanan çarşaflar beni durduruyor. Bir an için panik beni ele geçiriyor. Koşmam, bacaklarımın hareket etmesi gerekiyor ama bana ihanet ederek beni çaresiz bırakıyorlar. Yatağımı, onunla boğuşmadığım sürece hiçbir anlam ifade etmeyecek şekilde karıştırmışım. Yastığım terden nemlenmiş ve tenim terden kayganlaşmış.

Ayaklarım alevlerin üzerinden geçmişim gibi

yanıyor. Her seferinde saat 2:11 oluyor.

"Siktir." Yere çöküyorum, nefesimi dengelemeye odaklanırken avuç içlerimin topuklarını çukurlarıma bastırıyorum.

Rüya her zaman aynıdır.

Savaşmak, koşmak, harekete geçmek için aynı dürtüye sahibim, ama bedenim beni hayal kırıklığına uğratıyor ve kendimi sürünerek ya da sürüklenerek buluyorum. Ben hep çöldeyim. Micah her zaman orada, ölümün kıyısında.

Ve hep onu kurtarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Onu kurtarmış olmamın bir önemi yok. Beynim beni o saf çaresizlik hissine, geri dönüşü olmayan sonsuz yüksek alarma geri götürüyor. O mağarada iki hafta boyunca kamp yaparken bu duyguları bastırdım ama şimdi peşimi bırakmıyorlar.

Çarşafları tekmeleyip çıkardım. Klimayla bile bunalıyorum. O gece Bailey'i nehirde bulduğumdan beri, soğuk suya dalmayı ve bana fazlasıyla gerçek gelen bu hayali yanma hissini dindirmeyi hayal ediyorum. Bunu yaparken kendimi güvende hissedecek kadar rahatlamayı hayal ediyorum.

Artık nehre doğru çekiliyorum. Kendimi sürekli orada buluyorum, hangi yoldan gittiğimi ya da ne zaman geldiğimi tam olarak hatırlamıyorum.

Belki su yüzündendir. Belki

karanlıktandır. Belki de Bailey'dir.

Ne olursa olsun, bu gece yine oraya gidiyorum. Çorap giyme zahmetine bile girmiyorum. Kıyıya giden patikada ilerlerken ayaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum, yeni aşılanmış deri ayakkabılarımın içindeki kumaşa sürtünüyor.

Neredeyse dibe vurduğumda, yalnız değilim.
Derenin karşısında, nehir kıyısında, Bailey, giydiği fırfırlı beyaz pamuklu elbisenin içinde oturuyor

Bu gece işte. Yanağı, bükülmüş dizlerinin tepesini örten toplanmış bir kazağın üzerinde duruyor. Kolları inciklerinin etrafına sıkıca sarılmış. Sanki olabildiğince küçük görünmeye çalışıyor.

Ay ışığında yüzüğünün parladığını görebiliyorum.

"Bailey?" O olduğunu bildiğim halde adını söylüyorum.

Başını kaldırdı, vücudu kaskatı kesildi. Sonra eli havaya kalkıyor, bir parmağını dudaklarına götürüyor ve bana *çeneni kapa* anlamına gelen uluslararası bir işaret veriyor.

Anında alarm durumuna geçiyorum, kalp atışlarım tekrarlayan kâbusumdan sonraki seviyesine fırlıyor. Kayalık kıyıda mümkün olduğunca az ses çıkararak tepenin geri kalanında sinsice ilerliyorum. Suya varıp ona baktığımda gözleri kocaman açılmıştı. Vücudu hareketsizdi.

Tam bir şey söyleyecektim ki parmağını tekrar dudaklarına götürdü.

Verdiği işaret gözlerimi suya indiriyor. Beyaz spor ayakkabılarım su çizgisine değiyor.

Mantıken, ayaklarımın iyileştiğini biliyorum. Yüzmem için bana izin verildi - hayatımı yaşamam için - ama endişemi bir türlü üzerimden atamadım.

Bir anda, neyi daha çok istediğim sorusuyla karşı karşıya kaldım. Bailey'e ulaşmayı mı? Yoksa endişelerime sıkı sıkıya tutunmayı mı?

Bu uzun süre düşünmem gereken bir soru değil. Ona ulaşmak için soğuk su yoluna girmeden önce hiç düşündüğümden emin değilim, bu süreçte kendimi hiç umursamıyorum.

Benim için çok uygun. Bu yüzden olduğum yerdeyim.

Bailey'nin aksine, en derin noktada bile dokunabiliyorum. Bu yüzden yürüyorum, diğer taraftan damlayarak çıkana kadar suyun içinde ilerliyorum. Ona doğru adım atarken Bailey'nin bakışları ayaklarıma takılıyor.

Adidas ayakkabıların içindeki havlu benzeri malzemenin sürtünmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama onun yanındaki çamurlu zemine iner inmez ve sırtımı sete yaslar yaslamaz ayakkabılarımı çıkarıp atıyorum.

Karanlıkta yanıklar daha az kızgın görünüyor. Benekli, yeni aşılanan derinin eski deriyle birleştiği yerde biraz bükülmüş, ama daha az kırmızı, şimdi daha parlak.

İlk defa yeni birinin yanında yalınayak dolaşıyorum.

"Henüz iyileşmediklerini söylediğini sanıyordum," diye fısıldıyor Bailey, gözleri kumlu zeminde duran ayaklarımı takip ederek.

"Yalan söyledim. Taze ayakları kirli suda bir tur attıramayacak kadar çok korkuyordum." Yüzü dönüyor, benimkine doğru kalkıyor. "Neden bu gece?"

Omuz silkiyorum ve ayak parmaklarımı gevşek zeminde oynatıyorum. Onları o lanet çoraplardan ve sıcak ayakkabılardan kurtarmak iyi hissettiriyor. "Nehri geçmek için iyi bir nedenim vardı."

Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Neler oluyor, Bailey?"

Sanki yüzüme bakamayacak kadar utanmış gibi arkasını dönüyor.

"Kardeşlerim." Omurgam sertleşiyor.

Sol elini havaya kaldırıyor, elmas parlıyor ve parmaklarını önümüzde oynatıyor. Sesi istifa etmiş bir sessizlikle çıkıyor. "Yüzüğü kulaktan kulağa duymuşlar, sanırım bardaki birinden. Yüzmek için buraya gelirken rehin vermekten bahsettiklerini duydum. Kapımı çalmaya geldiler, ben de onlar içeri girene kadar bir ağacın arkasına saklandım, sonra da nehre doğru kaçtım."

"Onları öldüreceğim."

Bailey'nin yanıt gülümsemesi hüzünlüydü. "Buna değmezler. Ve bu senin şehirdeki kahraman statüne zarar verir."

Ona el salladım. "Sorun olmaz. Kimsenin umurunda olmaz." Bunu düşünmeden, ona nasıl

hissettireceğini umursamadan söylüyorum. Doğru olduğu için söylüyorum ve en kötüsü de bu.

Kelimeler yere iniyor ve indiğinde homurdandığını duyuyorum. Yumuşak bir gümbürtü, önümdeki toprağa çarpan bir uzuv gibi.

"Özür dilerim." Omzum onun omzuna değiyor ama o beni geri itmiyor.

"Üzülme. Bu doğru."

"Bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum-"

"Beau, dur. Neşeli, güllük gülistanlık bir kişilik takınman beni rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyor. Bunu hep görmezden geldim. Mutlu ve neşeli halinden sert ve tedirgin haline geçişini. Uzun süre boşluğa baktığında yüzünün düşme şeklini. Bunu ben de yapıyorum ve belki de bu yüzden görüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, benim yanımda zahmet etmeyin. Bu neredeyse saldırgan. İyi olmamakta sorun yok."

Göğsüm ağrıyor. İçindeki çatlakları, yaşadığım tüm acıların fay hatlarını, gördüğüm tüm kötü şeyleri, çoğunlukla rasyonalize ettiğim ya da bir kenara attığım her şeyi hissediyorum. İçlerinde bir dakikalığına kaybolmamı umursamayan birinin varlığında bunlar tekrar ön plana çıkıyor.

"Karavanında uyumaya geri dönmeyeceksin," diyorum, az önce bana söylediklerini kabul etmek istemeyerek. Bunun yerine, en iyi yaptığım şeye geri dönüyorum: insanlarla ilgilenmek.

"Bunu planlamıyordum." "Ne
yapacaktın?"

Bailey omuz silkiyor. "Muhtemelen
burada uyurum." "Nehir kenarında mı?"

"Evet." Kazağını başından aşağı çekip yerleşirken verdiği yanıt umursamaz.

Etrafımızı incelerken kaşlarım çatılıyor. Ilık hava ıslak taşların kokusunu taşıyor. Üzerimizdeki cırcır böceklerinin cıvıltısını duyabiliyorum. Suyun üzerinde yansıyan ayı görebiliyorum. Bailey'nin bedeninin yanımdaki esnek baskısını hissediyorum.

Evime dönmesi için ısrar edebilirdim. Ben de onun evine gitmekte ısrar
edebilirim. Ama burası geceyi geçirmek için kötü bir yere benzemiyor.

"Tamam." Daha yakına kayıyorum, karar veriyorum - lanet olsun - bir kolumu onun üzerine atacağım ve onu kendime yaslayacağım. En son ne zaman ölümün kıyısında olmayan birine sarıldığımı hatırlamıyorum. Sadece sarılmak istediğim birine.

Bu sefer, ona dokunduğumda irkilmiyor. Gary ve bardaki diğer herkes bizi izlerken, hiç de doğal davranmıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ama vücudu direnmiyor. Küçük bedeni tek bir şikâyette bulunmadan benimkinin içinde eriyor.

"Nişanlımı tutuyorum," diyorum parmağındaki pırlantayı göstererek.

Koluma sarılma şeklini gizlemek için bir kahkaha atıyor. Üşüyor olamaz ama kendini bana doğru bastırışında çaresiz bir şeyler var. "Tamam. Güzel. Bu antrenman mı?"

Pratik.

Basit bir kelime beni zorlaştırmamalı. Ama bir şekilde *pratik* yapmak bunu yapıyor. Bailey ile pratik yapabileceğimiz birçok şey kafamı dolduruyor. Ona gösterebileceğim şeyler.

"Evet, Baby Doll. Pratik yapıyorum."

Aramıza sessizlik çöküyor. Gerginlik artıyor.

Ve sonra, "Hey, Beau?"

"Öyle mi?"

"O da değil."

Gülüyorum. Ve sonra konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok.

Nehir kıyısında yan yana oturuyoruz. İkimiz de iyi olmamakla iyi olma pratiği yapıyoruz-

Birlikte.

9

Bailey

Lance: Neredesin? Gel bir şeyler içelim.
Evet, seni aramaya geldik ama evde yoktun.

Sıcak ve sert bir şeye sıkıca sarılmış olarak uyanıyorum. Yanağımı pamuğa sürterek hayatımın en güzel uykularından birine geri dönmek istiyorum. Yumuşak bir esinti yanağımı okşuyor ve çok geçmeden yastığımın... bir kalp atışına sahip olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi açtığımda donup kalıyorum. Sabahın erken saatlerinde gökyüzü soluk mavi bir renk almıştı ve Beau'yla benim "antrenmanımızın" bütün gece sürdüğünü fark ettim.

Birbirimize sarılıyoruz. O bana sarılırken benim yanağım onun kalbine değiyor. Üst kolu beni bir kalkan gibi içine alıyor.

Tüm zamanların en seksi süper askeri tarafından kucaklanan bir oyuncak ayı da olabilirdim. Düzeltiyorum: *Nişanlım.*

Çenem aşağı eğiliyor ve kollarında dikkatlice dönüyorum, yüzük parmağımı süsleyen pırlantaya bakarken sırtıma yasladığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Bu çok fazla. Hem de çok fazla. Bu sadece benim gibi bir kıza ait değil, aynı zamanda Beau'nun benim dünyamın işleyişini anlamadığının da bir kanıtı.

Güzel şeyler çalınır. Hikayenin sonu.

Ben güzel şeyler almam. Ben bunun için yaratılmadım. O da benim için yaratılmadı.

Kucağa alınma hissinin tadını çıkarmayı bitirir bitirmez, ona söyleyeceğim. Yüzüğü geri alması için onu zorlayacağım. Onu oturtacağım ve bir anlaşmamız olmasına rağmen aramızda hala bir çizgi olduğunu anlamasını sağlayacağım.

Bir nerede-

Üstteki bacağını üzerime atıp beni kendine çekerken, dudaklarını çocuksu bir şekilde şapırdatarak yer değiştiriyor...

Kocaman sabah odununu içimde öğütüyor.

Şimdi gerçekten olduğum yerde donup kaldım.

Gerçek bir erkek, gerçek bir ereksiyonu *içime* itiyor.

Durmadan bunu düşündüm. Ne yapacağımı. Nasıl hissedeceğimi. Bunun *hayalini kurdum*.

Yirmi iki yaşında bir bakire olmak beni bir şekilde sağlıklı gösteriyor. Kafamın içinde yaşamak tamamen farklı bir hikaye. Çünkü, evet, bakireyim, ama V-kartımı saklamak için çaresiz değilim. Aslında, ondan kurtulmaya hevesli olduğumu söyleyebilirim.

Yani, dildo koleksiyonumu gördün mü? YouPorn arama geçmişimi? Jensen Ackles'a benzettiğim silikon vibratör yıllar önce kızlık zarımı kaptı.

Hayır, bir bok biriktirmiyorum. Çok azmış durumdayım ve bu enerjiyi harcayacak kadar sevdiğim kimse yok. Çaresizim-

"Şeker memeler, kıçını bana doğru bastırıyor musun?"

Kalçalarım öne doğru fırlıyor ve aramızda boşluk yaratmak için çabalarken ciyaklıyorum. "Bana şeker meme diyemezsin," diye karşılık veriyorum, yüzümü ona dönerken, avuçlarım sıcak yanaklarımda, sanki onları serinletecekmiş gibi. Ya da belki orada bir geri sarma düğmesi varmış gibi. Bu ideal olurdu.

Beau kolunu başının arkasına koyuyor ve bana sırıtıyor. "Sorun çıkardığın kısım bu mu?"

Burnumu çekiyorum, burnumu yukarı kaldırıyorum, utancımın beni küçük hissettirmesine izin vermiyorum. Utanmam gerekirken başımı dik tutma konusunda yılların deneyimine sahibim. Eteğimi düzeltmek için uzanıyorum.

"Ben sadece burada yatıyordum, seni güvende tutuyordum. Uyuyordum. Sessizce işime bakıyordum. Ve sen bana sürtünüyordun-"

"Dur!" Elim havaya kalkıyor, önünü kesmek için fiziksel bir bariyer oluşturuyor. "Sadece dur.

Uyuyordum," diye yalan söyledim.

Beau daha büyük sırıtıyor, sanki saçmaladığımı biliyormuş gibi. Ve lanet olsun, çok güzel görünüyor. Saçlarında kum, yüzünde kirli sakal var. Bronz tişörtü bronzlaşmış karın kaslarını gösterecek kadar yukarı kalkmış.

"Bunu yaptığımın farkında bile değildim," diyorum, çok şeffaf bir yalan olduğunu düşündüğüm şeyin içine gerçeği örmeye çalışarak.

Kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Ah! Dur! Önce o devasa aletini içime soktun!"

Sırt üstü yuvarlanırken gülüyor, elleriyle yüzünü ovuyor, bu da ön kollarını dalgalandırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Ama beni etkileyen onun kahkahasının sesi. Sıcak ve dolu dolu. Vücudumda titreşiyor. Midemi bulandırıyor. Tam bacaklarımın arasından şehvetle vuruyor beni.

"Neden gülüyorsun? Bu hiç komik değil. Cehennem kadar
garip." "Komik çünkü eğer bunu biliyorsan, uyumuyordun."

Kahretsin.

Beau'ya ve onun aptal, bilmiş sırıtışına bakmak zorunda kalmamak için üzerimdeki kumları temizliyorum. "Madem biliyorsun, sen de uyanıktın," diye karşılık veriyorum.

"Evet, ama halsizdim. Aylardır bu kadar iyi uyumamıştım. Vücudum kutlama
yapıyordu." Ona baktığımda göz kırpıyor ve ben yine sinir küpüne dönüyorum.

"Senin bahanen ne?" diye alay ediyor, hâlâ sırtüstü yatıyor. Bu bana onun gibi bir adam için özellikle savunmasız bir pozisyon gibi geliyor.

Yanında diz çökmüş, 1.80'e yakın kas yığınına bakıyorum. Vücudu iyi bilenmiş bir
makine gibi.

Onu benimkinin üzerinde hayal ediyorum. İtiyor.

"Azdım," diye geveliyorum, yalan söylememeye karar veriyorum. Ne anlamı var ki? Nasıl
olsa anlıyor. Gri gözleri birkaç saniye benimkilere kilitleniyor. Gülmesini bekliyordum ama

sadece bana baktı.

"Ne? Bu seni bu kadar endişelendiriyor mu? Kadın olduğum için mi? Yirmi iki yaşındayım ve yemin ederim sırf denemek için herhangi biriyle yatacak noktaya geldim."

Şimdi inliyor, elleri tekrar yüzünde. "Bailey."

Gözlerim aşağıya doğru indiğinde, şortuna doğru gerilen boyunu görebiliyorum. Gözleri kapalıyken, ben

boyutları karşılaştırmak için elimi uzattım.

Bilim için.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın?" Homurdanıyorum, aletinin elimden daha uzun olduğunu fark ettiğimde vücudumu bir heyecan kaplıyor. "Biz nişanlıyız. Pratik yapıyorum, unuttun mu?"

"Şu anda tam olarak neyin alıştırmasını yapıyoruz? Sikimi patlayacak kadar sertleştirmekten başka?"

Başımı sallıyorum, penisine bakıyorum ve bu konuda kendimi çok olgun ve gerçekçi hissediyorum. Hayır, bu iyi bir şey. *Normal*. "Seks hakkında konuşma alıştırması yapıyoruz. Bir gün seks yaptığımda bu konuda açık olmam gerekecek, değil mi? Bu yüzden bir erkekle konuşurken rahat olabilirim..." Doğru kelimeleri ararken elimi sağa sola sallıyorum. "Bedenler. Bedenler hakkında konuşurken rahat olmalıyım. Vücutları görmek."

"Öyle mi?" Ellerinin arkasından cevap veriyor. "O zaman bana şu anda ne kadar ıslak olduğunu anlat." Bu, düşünce trenimi çığlık atarak durdurdu.

Ellerini yüzünden indiriyor, şimdi tanımadığım bir ifade takınıyor. Gözleri kararmış, neredeyse titanyum rengini almış, aşağılara indikçe daha da çalkantılı bir hal alıyor. "Kazağını çıkar ve meme uçlarının sertleşip sertleşmediğini görelim."

Ağzım açık kalıyor ama cevap vermiyorum.

"Seks hakkında konuşma pratiği mi yapmak istiyorsun? Hadi pratik yapalım." Hışırtılı sesi tenimde bir dokunuş gibi titreşiyor. Her nasılsa, siki şortunu daha da dolduruyor.

Uzanıp kazağı sıyırmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum ve kazağı kucağımda tutuyorum. Parmaklarım kazağın içine giriyor, onu sorduğu soruya karşı bir kalkan olarak kullanıyorum... daha aşağı.

Aşağıya baktığımda, sert meme uçlarım elbisemin ince pamuklu korsajından doğrudan ona bakıyor, sanki vücudum çığlık atıyor, *Bu! Bunu yap!*

Cesaretim karşısında bir an şaşırmış gibi görünse de yüzündeki ifade kayboluyor.

Sonra homurdanıyor, "Biliyordum amına koyayım." Dili dudaklarının üzerinde geziniyor ama pozisyonunu değiştirmek ya da bana uzanmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Kasıklarına bir kez daha bakma şansı buluyorum ve kendini ayarlamak için aşağı uzanmasını izliyorum, bunu yaparken benden sessiz bir inilti kaçıyor. Beynim dönüyor. Bu nasıl bir his olmalı? Tadı? O kadar rahat, o kadar emin yapıyor ki.

Eminim o da böyle sikişiyordur. Sanki bu işte iyi olduğunu *biliyor*. Bocalamak yok.

Kekelemek yok. Bahse girerim Beau Eaton bir kadının vücudunu bir profesyonel gibi kullanmayı biliyordur.

"Islak mısın, Bailey?"

Boom, işte kanıt.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve gözlerim kapanıyor. Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ve kazağımı kucağımın üzerine daha sert bastırıyorum, kalçalarım hafifçe bükülürken amımın nasıl kaydığını hissediyorum.

"Öylesin, değil mi?"

Gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü şu anda onu görmeye dayanabilir miyim bilmiyorum. "Anlat bana."

Nefes alıyorum, vücudum ısınıyor. Bu çok fazla. Seks hakkında konuşmak bir şeydir, ama yanacakmışım gibi hissediyorum. Ve işin aslı şu ki, bu Beau ve benim belirlediğimiz sınırları ciddi şekilde bulanıklaştırıyor gibi görünüyor. Ona dokunmam, onu öpmem gerektiğini biliyorum ama bu herkesin içinde olacak. Bu gösteriş için.

Şu an her ne ise? Bunların hiçbiri değil.

Özeldir. Mahrem. Ve burada başka kimsenin olmadığını düşünürsek... gösteriş için değil.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve sonunda artık şaşkınlıkla karışık olan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sana söylediğim tek şey, karavanıma geri dönüp temizleneceğim ve böylece iş başvurusunda bulunabileceğim."

Göğsü inip kalkıyor ve az önce ona yaşattığım sarsıntıyı atlatmaya çalışıyor. Ama o

mücadele etmiyor. Gözlerini kırpıştırıyor ve gözleri açılıyor, sanki ikimiz de az önce bir ele geçirme yaşamışız ve gerçekliğe geri dönüyormuşuz gibi.

Ellerini yere dayıyor ve kendini düzeltiyor, uzun kollarını açarak önümde duruyor, üzerimde kule gibi yükseliyor.

Ayaklarına bakıyor, parmakları kumlu zeminde kıpırdıyor. Sabah ışığında ayaklarındaki hasar açıkça görülebiliyor. Deri biraz fazla gerilmiş. Pürüzsüz noktalar. Pütürlü noktalar. Daha kırmızı ve daha beyaz noktalar. Ayaklarının köprüsünü geçtikten sonra tekrar pürüzsüz, normal deriye dönüyor.

Bir sınır. Bir taraf tüm acıyı barındırır, ama üstünü örterseniz? Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Soru sormak istiyorum ama sormuyorum. İnsanların sırf laf sokabilmek için travmanızı didik didik etmesinden daha kötü bir şey olamaz.

Bu hissi biliyorum ve Beau'yu buna maruz bırakmayacağım. Bana hikayelerini anlatmak isterse, anlatır.

Baktığımı fark etti ve yüzünü buruşturdu. Yüzündeki ifadeyi tanıyorum çünkü bunu ben de yaşadım.

Utanç verici.

Onu bundan kurtarmaya meyilliyim.

Bakışlarım boynundaki künyeye takılıyor. Onlara uzanıyorum, zincirdeki çıkıntılar parmaklarımın arasından kayıyor, ama gözleri ayaklarına takılı kalıyor.

Zinciri çekiştirerek onu o anki halinden uzaklaştırıyorum. "Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?" Kaşları çatıldı.

Tekrar çekiyorum, onu daha yakına çekiyorum. "Aptal numarası yapma. Ve utanma."

Kendime alan açmak için geri adım atmaya çalışıyorum, çünkü şu anda bana bakma şekli silahsızlandırıcı.

Ama büyük elleri hızla hareket ediyor, belimi şekillendiriyor ve beni kavrıyor.

Beni hareketsiz bırakıyor.

Sabahın alçak güneşi ağaçların tepesinde kör edici bir beyazlık yaratıyor ve yemin ederim bana bakarken ona uhrevi bir etki veriyor.

Başını eğiyor ve burnunu yanağıma değdiriyor. Başım eğiliyor ve parmaklarım etiketleri daha sıkı kavrıyor, dilim dudaklarımın üzerinden dışarı fırlıyor.

Beni öpecek mi?

Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor ama kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Utanç mı?" Kelimeyi mırıldanıyor ama yaklaşmıyor. Nemli dudaklarımda nefesinin sıcaklığını, boğazımda derin baritonunun gürültüsünü hissediyorum. "Az önce kendisiyle ilgili soruma cevap vermeyi reddeden kızdan gelen zengin-"

Ondan uzaklaşıyorum, göğsüm az önce koşmuşum gibi kabarıyor. Kendimi toparlamaya çalışırken burun deliklerim alevlendi. *Tekrar.*

Kendimi toparlayarak elbisemi fırçalıyorum ve konuşmayı farklı bir yöne çekiyorum. "Tamam, ben eve gidiyorum. Sonra görüşürüz." Ona zoraki bir gülümseme veriyorum ve etrafıma bakıp çok ilginçmiş gibi yere yerleşirken sadece bir anlığına ona dönüyorum.

"Peki ya kardeşlerin?"

Sorduğu soruyla dikkatimi tekrar ona yöneltiyor ve ben de el sallayarak onu başımdan savıyorum. "Hayır. Dün geceyi uyuyarak geçirecekler. Babam etrafta olmayınca hizada duruyormuş gibi bile yapmıyorlar."

Beni biraz fazla yakından değerlendiriyor. Çenesi patlıyor, bu da bana inanmadığını ya da cevabı

beğenmediğini gösteriyor. Ondan yayılan öfkenin sınırı beni sinirlendiriyor.

"Tamam, peki-"

"Aileme yakında söylememiz gerekiyor. Başka birinden öğrenmeleri garip olur." "Bu gece izinliyim. Yapabiliriz..."

"Tamam. Neler yapabileceğime bakıp size haber veririm."

Şu an tamamen iş başında. Saçına yapışmış yaprak hariç. Yanaklarım bu manzara karşısında gerildi.

Beau'nun yanında kendimi rahatsız hissetmeyi beklerdim, bu anlaşmadan rahatsız olmayı. Ama hissetmiyorum. Ona neredeyse meme uçlarımı gösterdim ve şimdi burada durmuş, seks ve vücutlar hakkında rahatlıkla konuşabilen normal yetişkinler gibi sohbet ediyoruz.

"Harika. Peki..." Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, bu konuşmayı bitirmenin bir yolunu arıyorum, buradan nereye gideceğimizden emin değilim. "Alıştırma... için teşekkürler." Bu kelime garip bir kahkahayla ağzımdan çıkıyor ve başımı kendime doğru sallayıp bakışlarımı tekrar yere indiriyorum.

Sadece şortundaki şişliğin hala orada olduğunu görmek için.

Bu sahte, sahte, sahte.

Birden kendimi çok daha az yetişkin hissettim. Sersemlemiş ve kararsız hissediyorum ve bir yastığa sarılıp ciyaklamak ve son birkaç gündür hayatımda olan her şeyi aşırı analiz etmek için uzaklaşmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ben de bankanın bu tarafında zar zor oluşturduğum patikaya daldım çünkü Beau ve onun koca sikiyle benim aramda biraz boşluk bırakmam gerekiyordu.

Kısık bir kıkırdama ensemi okşuyor.

"Bailey, eğer bu işi başaracaksak çok daha fazla pratik yapmamız gerekecek."

"Nedenmiş o?" Ona dönmeyi reddederek omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Çünkü benim yanımda gergin davranırsan kimse deliler gibi aşık olduğumuza inanmaz. Ve kıçımdan çekilmelerini istiyorum."

Bir kahkaha attım. Tüm bu olanlar çok *saçma*. "Sadece onların önünde amımın ıslak olup olmadığını sorma." Setin tepesine ulaştım ve nefes alacak yerim olduğu için kendimi daha kontrollü hissediyorum. Ellerimi kalçalarıma koyup ona bakıyorum, hafifçe oflayıp temiz sabah havasını içime çekiyorum. "O zaman iyi olmalıyız."

Yüzünde yine o muzip gülümseme beliriyor ama bu sadece bir oyun değil, içinde bir tehlike de var. "Ama öyle olacak, değil mi?"

"Hayır. Çünkü bu sahte, unuttun mu?"

Elleri başının arkasında, Cheshire Kedisi gibi sırıtarak geriniyor. "O sert meme uçlarını çok iyi taklit etmişsin şekerim."

Çiğneyebileceğimden çok daha fazlasını ısırdığım kesin.

Ve bu güzel, kırık, kafa karıştırıcı adama bakarken tek düşünebildiğim ...

Ne halt ettim ben?

10

Beau

Beau: Akşam yemeği altıda. Aileyle her şey hazır.
Bailey: Tamam. Oraya gitmem gerekecek.
Beau: Neden?
Lastiğim patladı.
Bailey: Aslında, dört patlak lastik.
Beau: Buraya geliyorum. Hemen
geliyorum. **Bailey:** Neden?
Beau: Çünkü dört patlak lastik bir kaza değildir. Kimse rastgele dört lastik patlatmaz.
Bailey: Kardeşlerimin bir Eaton'ın araziye girmesinden hoşlanacağından emin değilim. Buraya gelmeyin. Senin için güvenli değil.
Beau: Bailey, neyi sevdikleri umurumda değil.

Sanki oranın sahibiymişim gibi Jansen arazisine giriyorum. Bailey'i korkutmayacak kadar sakin davranacağım ama bir şeyleri parçalamak istiyorum. İçimde her zaman var olan öfke yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyor.

Ona söylemeyi planladığım şeyleri kafamdan geçirirken avuçlarım kamyonetimin direksiyonunda dönüyor, böylece zorba bir pislik gibi görünmüyorum.

Ana evin önünden geçerken bakımsızlık karşısında biraz şaşırıyorum. Her tarafın boyası dökülmüş, koli bandıyla sabitlenmiş karton levhalar bazı pencereleri kapatıyor.

Yırtık pırtık giysiler bir ipin üzerinde asılı duruyor ve ne zamandır orada olduklarını merak ediyorum. Bira kutuları bahçeyi doldurmuş, arka kapıdan birkaç adım ötede büyük bir yanık varilinin etrafında toplanmış.

Eve güvenli olamayacak kadar yakın. Aptallar.

Bu mülkün çöplük olduğunu biliyordum ama ilk elden görünce - Bailey'nin bu sefalet içinde büyüdüğünü bilince

-Göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oluyor.

Bundan çok daha iyisini hak ediyor. Lanet olası bir nehir kıyısında kendi kanından ve canından saklanmak zorunda kalmamalı ya da dünyada en çok güvenmesi gereken insanların ondan bir şeyler çalmasından endişe etmemeli.

Kardeşlerinin ev dediği bok çukurunun yanından geçip nehre doğru, onun yaşadığını bildiğim

yere doğru sürmeye devam ediyorum.

Ağaçlık arazinin içinden, tekerlek izlerinde biriken kuru dikenlerin üzerinden geçerek beni mülklerinin daha da gerisine götürüyor. Belli ki hiç bakım yapılmamış.

Öfke kabarıyor, sıcak sıçramaları beni kırbaçlıyor.

Köşeyi döndüğümde, yerini soğuk bir odaklanma alıyor. Yurtdışında çektiğim odaklanma. İnsanları öldürmeme ve nispeten zarar görmeden devam etmeme izin veren türden çünkü hayatta kalmak için yapılması gerekeni yaptığımı biliyordum.

Bailey karavanının metal basamağına oturmuş, yaşlarla şişmiş gözlerini siliyor.

Kamyonetimden inip olduğum yerde dönüyorum ve toprak zemine serpiştirilmiş gibi görünen eşyalarını inceliyorum.

Giysiler, makyaj malzemeleri, mücevherler, kağıtlar.

Sonunda onunla tekrar yüz yüze geldiğimde, elinde çok sevilmiş gibi görünen pelüş bir at tutuyordu.

Ama artık buna ihtiyacı yok. Yan tarafında bir kesik var. Bailey'nin gözleri benimkilerle kilitlenirken, elleri dolguyu tekrar içine sokmaya çalışıyor.

Bunun onun için ne anlama geldiğini sormama bile gerek yok. Küçük kahverengi at, hayatında çok az konfora sahip olduğuna şüphe olmayan küçük bir kıza konfor olmanın tüm yıpranmışlığını gösteriyor.

"Kim. Yaptı. Kim yaptı?" Sesim kısık bir hırıltıya dönüşerek ısırdım.

Bailey telaşla göz kırpıyor. "Sorun değil. Ben temizlerim. Dün gece kaçarken karavanımı kilitlemeden bıraktım. İçeri girmişler." Hıçkırıyor ve bana en üzgün gülümsemesiyle vuruyor, sonra doldurulmuş atı ayaklarının dibindeki plastik çöp torbasına atıyor. Bunu yaparken kendini bile izleyemiyor. Çenesi yukarı kalkıyor ve bakışlarını başka bir yöne kaydırıyor.

İrkildim. Onu fırlatıp attığını görmek beni derinden etkiliyor. Beni sarıyor.

"Bunlar sadece eşya. Yerine yenisini koyabilirim." Küçük kamyonetine bakarken gözleri tekrar doluyor. Yıpranmış görünümüne rağmen, eski Ford Ranger'ın karavanına giden vahşi yolu yeterince iyi idare ettiğini hayal ediyorum. Ya da öyleydi. Şu anda jantlarının üzerinde duruyor, siyah lastikler dairesel şeklin üzerine dökülmüş, sönük olmanın ötesinde yere dökülüyor.

"Sadece-" Sesi kesilirken elinin tersini dudaklarına bastırıyor. "Şu anda bunu karşılayamam."

Onu tutup sıkmak için kaşınıyorum ama şu anda onu kırabileceğimden endişeleniyorum. O çok kırılgan ve ben de çok ateşliyim.

Onu ağlarken gördüğümde birine zarar vermek
istiyorum. Muhtemelen kardeşlerine.

"Bailey, haddimi aşmak istemem ama bu kadar çok çalışıyorsun, neden bunu karşılayamıyorsun? Elbette bunun için para ödemek zorunda değilsiniz, ama ... "

Ayağa kalkıyor ve yerden bir şeyler toplamaya başlıyor, artık yenilmişten çok kızgın görünüyor. "Çünkü ben bir aptalım. İşte bu yüzden. Kardeşlerim benden astronomik kiralar alıyor, bu yüzden ben-"

Elimi kaldırdım. "Pardon, ne dedin? Burada yaşamak için senden kira mı alıyorlar?"

Yüzü alev alev yanıyor. "Temel olarak, mülkün ipoteğini ben ödüyorum. Ya da
yeniden ipotek ettiriyorum." "Neden her şeyi sadece sen ödüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bailey..."

"Ne var Beau?" diye bağırıyor, bana dönerek. "Bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Şehirde hiçbir şey kiralayamıyorum çünkü kimse beni onaylamıyor. Göze batmamak için çok uğraşıyorum. Yeni bir başlangıç yapmak için çok uğraşıyorum. Bir yanım

da bunun için suçluluk duyuyor, sanki onlara bir şey borçluymuşum gibi. Sanki yeniden başlamayı hak etmiyormuşum gibi. Diğerlerinden daha iyi olduğumu nasıl düşünebilirim ki?

ve ben bundan daha fazlasını hak ediyor muyum?" Etrafına işaretler yapıyor. "Büyüdüğüm yere kıyasla bu birinci sınıf bir yaşam."

Patlama onun nefesini çaldı. Benimkini de.

Elleri yüzünü kapatıyor ve sonra geceyi burnumu bastırarak geçirdiğim ipeksi saçlarını yukarı doğru itiyor. Serin taşların ve saçlarındaki naneli bir şeyin kokusu bütün gece boyunca beni sardı.

"Çok yorgunum," diyor, sesi kısık ve bitkin. Omuzları çöküyor ve bir damla gözyaşı altın rengi yanağından aşağı süzülüyor. "Her şeyin üstesinden gelmek için çok çalışıyorum ama mücadele etmekten çok ama çok yoruldum."

Yine ellerim kaşınıyor. Bu sefer gözyaşımı silmek için.

Artık direnmeye zahmet etmiyorum. Üç uzun adımla onun önünde duruyorum. Bir kolumu omuzlarına dolayarak, bir elimle başının arkasını avuçlayarak onu kendime çekiyorum ve göğsüme bastırıyorum.

Çünkü onun üzgün gözlerine bakmaya dayanamıyorum.

Ağlamasını bekliyorum ama ağlamıyor. Kollarımda rahatlıyor, tıpkı bütün gece yaptığı gibi gövdemde eriyor.

Sanki benim yanımda yorulacak kadar güvende hissediyor. Gardını düşürmek için.

Onun her zaman buna sahip olmasını istiyorum, bu yüzden buraya ilk başta söylemeye geldiğim şeyi, kendimden daha da emin bir şekilde söylüyorum. "Artık burada yaşamıyorsun."

"Ben sadece-"

"Nişanlımın burada yaşamasına izin vermeyeceğim."

"Beau." Sesi beni azarlıyor ama vücudu daha da yumuşuyor.

"Ne var, Bailey? Burada kalmanı sorun etmeyeceğime kimse inanmaz. Sadece bu şekilde rasyonalize et." Kollarım onun etrafında sıkılaştı, şimdi biraz daha sıkı. O kırılabilir değil.

"Lastiklerim ne olacak?"

Burnunu çekiyor ve ben de rahatlatıcı bir avuç içiyle başını okşayıp saçlarını düzeltiyorum. "İcabına bakacağım. Her şeyle ilgileneceğim."

"Yıllardır hiçbir yere taşımadım. Sorun olmadığına emin misin?"

Bailey güvenli bir şekilde yanıma bağlandı ama kamyonetimin arkasından bakmayı bırakmıyor. Römorkunu bağladığım yere.

Çünkü artık orada yaşamıyor.

Benimle birlikte evime taşınmayı reddetti, ben de onu komşum yaptım.

Elleri kalçalarında ve çenesi ayaklarına kadar sarkmış bir şekilde orada dururken, ben de römorkunu kamyonumun askısına bağlayıp o cehennem çukurundan çıkarmayı kendime görev edindim.

O salaklar kamyonun lastiklerini kesmişler ama römorkunkileri kesmemişler. Ben de bunu kendi avantajıma kullandım.

"Bailey, sorun yok. Yavaş gidiyorum ve çok uzak değil." Camımı indirdim, araba sürerken plastik çöp torbalarının sesi rüzgârda dalgalanıyor.

"Özür dilerim." Tekrar ön tarafa dönüyor ve koltuğuna çöküyor. "Ne için?"

"Dünyanın en bakımlı nişanlısı olmak."

Buna homurdanıyorum. "O kadar bakımsızsın ki, komik bile değil. Dün gece benimle yerde yattın."

Pencereden dışarı bakarken dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Evet, aslında hoşuma gitti."

Sertçe başımı sallıyorum. "Aynen. Aylardır bu kadar iyi uyuduğumu söylerken yalan söylemiyordum. Hap yok. Alkol yok. Sadece sert zemin, temiz hava."

Ve *onu*. İşe yaramaya yaklaşan tek şey.

Dilek Kuyusu Çiftliği'ne girdiğimizde sessizlik üzerimizi örttü. Bugün Cade'e yardım etmem gerekiyordu.

Ordudan ayrıldıktan sonra onun sağ kolu olmayı planladım. Herkese yapacağımı söylediğim şey buydu.

Burada büyümüş olmama rağmen bir şeyin farkına varamadım... Ben bir çiftlik sahibi değilim. İnekler umurumda değil. Toprağı işlemekten zevk almıyorum.

Kardeşim her sabah kendini aile çiftliğini yönetmeye adamış olarak uyanır. Ben her sabah korkarak uyanıyorum.

Ama hepsini hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyorum. Bu yüzden kalkıp yapıyorum. Bailey ve ben bu konuda birbirimize benziyoruz, ailelerimize destek olmak için sevmediğimiz şeyleri bildiğimiz tek yolla yapıyoruz.

Benim ailem onunkinden çok daha iyi. Hayal kırıklığına uğratmak çok daha zor.

"Pekâlâ, şeker memeler." Sessizliği bir şaka yaparak bozuyorum. "Kaleni nereye inşa edeyim? Nehre bakan tarafa mı?" Evimin baktığı yönü işaret ediyorum. "Gün doğumu için doğuya mı? Gün batımı için batıya mı? Dünya senin istiridyendir."

"Ama eviniz *tam* şurada." Muhtemelen sadece otuz adım ötedeki modern evi işaret ediyor. "Evet."

"Seninle yaşamayacağımı söylemiştim."

"Bu benimle yaşamak değil. Bana bitişik yaşamak."

"Gerçekten çok yakın. Çok yakın." Kollarını kavuşturuyor ve gözlerini kısıyor. "Bence mükemmel bir mesafe."

Dişlerini sıkarken çenesi esniyor. "Orası benim evim ve ben çok yakın olduğunu söylüyorum. Şuraya ne dersin?" Uzaktaki ince ağaçlardan oluşan bir koruluğu işaret ediyor.

"Sikeyim hayır."

"Neden olmasın?"

"Çok uzak."

"Yeterince uzak."

"Birbirine aşık iki insan neden aynı arazide birbirinden bu kadar uzakta ayrı evlerde yaşar?"

Aklımdan geçen tek şey *güvenli olmadığı*. Bugünün ışığında mı? Dün gecenin ışığında mı? Orada bir şeyler ters giderse ona ulaşmam çok zaman alır. Gürültüyü duyamazdım. Işıkları göremem.

Şu anda olduğum bekçi köpeği gibi kapısının önünde de uyuyabilirim.

Bana bakıyor ve bu öfkeyle değil. Daha çok beyninin dakikada bir mil hızla döndüğünü görebiliyorum.

Sonra başka tarafa bakar. "Güzel. Nehre doğru."

Küçük karavanı doğru hizaya getirmek için direksiyona dönmeden önce ona sırıtıyorum. Yine de önemli değil, çünkü orada uzun süre yaşayacağını sanmıyorum. Pes edecek ve benim evime taşınacak.

Ve sonra yalnız kalmak zorunda kalmayacağım.

"Ve bana şeker meme demeyi kes," diye ekliyor sesine inatçı bir ton katarak. Hiç umursamıyorum, çünkü bu onun ağladığını duymaktan çok

daha iyi. "Şeker o zaman."

11

Bailey

"Oraya gitmeden önce alıştırma yapalım mı?"

Ellerim koltuk tokasında donup kalıyor ve dönüp Beau'ya bakıyorum.

Karavanımı taşıyan ve içindeki her şeyi yeniden düzenlememe yardım eden adam.

Korktuğumda bütün gece yanımda kalan, ona ihtiyacım olduğunda kirli sularda yürüyen adam. Benden çok daha yaşlı, çok daha tecrübeli. Ve sanki öylesine sohbet ediyormuşuz gibi bana *ıslak* olup olmadığımı soran adam.

Yeni nişanlım olan ve beni ailesiyle tanıştırmak üzere olan adam. Onu seven ve onun için en iyisini isteyen iyi ailesiyle.

"Ne alıştırması?"

"Şey, bilmiyorum. Bana seni korkutuyormuşum gibi bakıyorsun." Alay ediyorum. "Beni korkutmuyorsun."

"O zaman neden yüzünde sürekli bir geyik ifadesi var? Gary'ye zar zor söyleyebildin. Sana dokunduğumda ürkecek misin? Seni öptüğümde?"

"Neden bir aile yemeğinde bana dokunup öpüyorsun?"

"Nişanlı olduğumuz için mi?"

Başımı hızla sallıyorum. "Hayır. Onlara sadece PDA'dan hoşlanmadığımızı söyle."

Beau bana ters ters baktı. "Onları biraz ikna etmemiz gerekecek. Bu onları şaşırtacak."

Buradan, bu işi çok gizli bir görev saçmalığına dönüştüren süper askerden uzaklaşmak için kapı koluna uzanmak üzereydim ki olduğum yerde durdum.

"Bir saniye bekle." Keskin çenesi ve aptal suratıyla yüzleşmek için geri döndüm. "Onlara söylemedin mi *hiç* mi?"

Yüz ifadesi vurdumduymaz. "Hayır. Yara bandını söküp atmanın en iyisi olacağına karar verdim. Sen orada olursan bana üçüncü dereceden ceza verme ihtimalleri azalır. Bu yüzden onu satmamız gerekiyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Planın *bu* mu? Özel kuvvetlerde kaç yıl geçirdin... ve *bu* planınız nedir?"

Nefesini üflüyor ve başını arkasındaki dayanağa yaslıyor. "Dinle, bu anlaşmadan tek istediğim beni rahat bırakmaları. Sen beni iş bulmak için kullanabilirsin, ben de seni onları başımdan atmak için kullanabilirim. Belki ikimiz de yanılıyoruzdur ve bütün bunlar hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece doğal davran."

"Bu beni geriyor. Nasıl doğal davranacağım?" Çünkü Beau'nun yanında kendimi rahat

hissetmeye başlamış olsam da, bu his büyük aile toplantıları için geçerli değil.

Yanımdaki adam uzanıp elimi ağzına götürürken tedirginlikten neşeye geçiyor. Avucumu o kadar doğal öpüyor ki neredeyse bu ilişkide numara yaptığımızı unutuyorum.

"Gergin olma şekerim," diye mırıldanıyor tenime karşı, göz ucuyla nazlı bir bakış atarak. Çünkü ikimiz de bu lakabı kısaltmanın onu daha iyi yapmayacağını biliyoruz. "Zaten birlikte yattık. Bu çocuk oyuncağı olmalı." Kıkırdıyor ve elimdeki kemiklerde titreşiyor. Dudakları ve kirli sakalları tenime değiyor ve vücudumu saran ürpertiyi ısırıyorum, elimi geri çekip yanmışım gibi ovuşturuyorum.

"Tamam! Tamam. Hadi gidelim," diye parlak bir şekilde cevap veriyorum, adımlarımda içimde büyüyen korkuyla eşleşmeyen bir sıçrama ile kamyondan atlıyorum.

Beau'ya zar zor bir bakış atıyorum. Beni bunaltıyor. Ona bakmak, kalbimin göğsümde hızla çarpmasını engellemek için hiçbir şey yapmayacak.

Onu yanımda hissedebiliyorum, güçlü ve uzun boylu, bir koruma gibi omzumda geziniyor. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve ön kapıyı rahatça açıyor.

Gösteri başlıyor.

Arka verandaya çıktığımızda herkes donakaldı. Konuşma cırtlak bir şekilde durdu. Gözler Beau ve benim aramda gidip geliyor, sonra düşüp bağlı ellerimize takılıyor.

Buradaki herkesi tanıdığımı söylemek zorlama olur. Çoğuna içki servisi yaptım ya da Küçük bir kasabada barmenlik yaparken yaptığınız gibi dolambaçlı yollardan.

Yani orada burada dedikodulara kulak misafiri oldum.

Ailenin reisi Harvey Eaton, elinde birasıyla ahşap güvertedeki Adirondack sandalyesinde dinlenirken sessizliği bozuyor. "Bailey Jansen, seni görmek ne güzel." Beni selamlamak için ayağa kalkıyor. "Beau bize katılacağından bahsetmemişti. Ama hayatta çok az gerçek sürpriz kaldı, biliyor musun? Bu güzel bir sürpriz." Bana göz kırpıyor, gözleri neşeyle parlıyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve gözlerimi sandaletlerime indiriyorum. Soluk sarı güneş elbisesi şimdi üzerimde gülünç duruyor, sanki herkesi Beau'nun eve getireceği türden bir kız olduğuma inandırmaya çalışıyormuşum gibi.

En azından dökümlü etek sol elimi saklamakta işe yarıyor, çünkü Beau'nun parmağıma taktığı büyüklükte bir elması saklamak hiç de kolay değil.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bakışlarının ağırlığı altında kendi üzerime çökecekmişim gibi hissediyorum.

Herkes burada. Rhett ve Summer, Cade ve Willa, Jasper ve Sloane, Theo ve Winter, hatta hakkında bazı fısıltılar duyduğum Sloane'un annesi bile. Kucakta bebekler ve arkadaki sahada futbol topuna vuran küçük bir çocuk var.

Bunu bana yaptığı için Beau'yu sonra öldüreceğim.

Kulağıma yaklaşıyor, dudakları kabuğa değiyor ve fısıldıyor: "Çok güzel görünüyorsun."

Sonra sanki beni tek bir cümleyle yakıp kül etmemiş gibi rahat ve kaygısız bir şekilde doğruldu. "Sürprizler için havanda olmana sevindim," diye açıkladı. "Çünkü senin için bir sürprizim daha var."

Beau etrafına bakınıyor, bakışları onun için ayırmış olmaları gereken tek boş koltuğa takılıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar, iri gövdesini sağlam ahşap sandalyeye katlıyor... ve beni de yanına alıyor.

Herkesin izlediği bir aile toplantısında Beau Eaton'ın kucağında oturuyorum. Kendimi taştan yapılmış hissediyorum.

Bunu satıyor olmam gerekiyordu ama aklımı kaçırmak üzereyim. Elbette, geceyi ona sarılarak geçirdim ama bu rol yapmak gibi gelmedi.

Bu yapar.

Sırtım dimdik duruyor ve kimseyle göz göze gelmemek için eteğimi düzeltme gösterisi yaparken ateş göğsümü yalıyor.

Beau elimi bırakmadı ve sonra sol eli belime geldi. Tam da bu elbisenin altına giydiğim erkek şortunun bel bandına. Avuç içi omurgamda geziniyor, baskı dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Duruşumu gevşetmeye yetecek kadar.

Gözleri bana sabitlenmiş, bakışlarının ağırlığı göğsümde ağır bir ayak gibi. Herkes izlerken bana bu kadar odaklanmaya hakkı yok.

Bakışları o kadar ağır ki diğerlerini zar zor hissediyorum.

Kucağında kıvrandığımda, geniş avucu boynumu sıkıyor, rahatlatmaktan çok bir uyarı gibi. Beni ona bakmaya zorluyor. Nefes alış verişlerimi kısa ve kesik kesik yapmaya zorluyor.

"Hepimiz izlerken ikinizin göz göze sevişecek olmanız sürpriz mi?" Nişanlısı Cade elini yüzüne sürüp yanında inlerken Willa rahatça soruyor.

Birkaç kişi daha kıkırdıyor, ama benim kulağıma daha çok gergin bir mırıldanma gibi geliyor. Peki ya ben? Resmen ölmek istiyorum.

Beau kıkırdıyor, derin ve hırıltılı, ama gözlerini kaçırmıyor. "Hayır. Asıl sürpriz Bailey ve benim evleniyor olmamız."

Bir iğne düşse duyarsınız. Yemin ederim kuşlar cıvıldamayı keser.

Beau'nun sihirli parmakları başımın arkasına masaj yaparken elimi bırakıyor, kalın kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru daha sıkı çekiyor.

Kendimi garip bir bez bebek gibi hissediyorum. Bir Ken bebeği tarafından tutuluyorum.

"Bizi diken üstünde tutmayı sevmediğini kimse söyleyemez," diye girişimde bulundu Harvey, sesi beklediğim gibi kızgın değil şok olmuş gibiydi.

Bakmayı başardığım tek kişi Summer. Beau'nun küçük kardeşi Rhett ile evli. Bana karşı her zaman nazik olmak için çaba gösterdi, hatta son düğününde barmenlik yapmam için beni işe alacak kadar ileri gitti.

"Pekâlâ," diyerek kalçalarını tokatladı ve güvertede bize doğru birkaç adım atarak ayağa kalktı. "İkinizi de ilk tebrik eden ben olayım." Sarılmak için kollarını uzatıyor... sarılmak için mi? "Ailemize hoş geldin, Bailey." Etrafımdan Beau'ya bakmak için kayıyor. "Bırak onu. Zaten üzerine işedin. Kimse onu senden alamayacak."

Kahverengi gözleri parıldıyor ve dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kalkık. Bana neden öyle gülümsediğini anlayamıyorum. *Bunun sahte olduğunu anlayamıyor mu?*

12

Beau

Summer şakasını yaptığında Bailey kaskatı kesilir ve sarılmak için ayağa kalkar.

O haklıydı. Onları hazırlamalıydım. Onu hazırlamalıydım. Birlikte yalnız kaldığımızda, her şey kolay geliyor. *Doğal*.

Hazırlanma ihtiyacı hissetmedim. Ama hayatım boyunca gizli görevlerde bulundum, rol yaptım, tehlikenin içine daldım.

Bailey hayatını radarın altında uçarak ve kimsenin onu fark etmemesini umarak geçirdi. Bu yüzden Summer'a doğru hamle yaptığında, onu bırakma zamanının geldiğini anladım. Eğer olduğu yerde donup kalsaydı, onu olduğu yerde tutardım. Summer'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Tatlı, sıcak ve misafirperver.

Bailey'i kollarıyla sarıyor ve omzunun üzerinden bana sırıtıyor. Sonra Bailey bir kucaklaşma, sırt sıvazlama, el sıkışma ve tebrik sürüsünün içinde kayboluyor.

Yemin ederim herkes onun için benden daha mutlu.

Jasper, en iyi arkadaşım, başka bir anneden olma kardeşim, herkes etrafımızı sararken çatık kaşlarıyla bana bakıyor.

İçten içe en zor satılacak kişinin o olacağını biliyordum; beni çok iyi tanıyor. Ama satılamazsa, bir kasa olacağını da biliyorum. O ve ben çok uzun zamandır çok yakınız. Bir şey olursa, burada ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlayacaktır.

Huzurunu Jasper gibi koruyan tek bir kişi bile tanımıyorum.

Cade yaklaşıp beni sertçe kucakladı. Daha iyi bilmesem, biraz tıkandığını söyleyebilirdim. "Bugün çitler yıkılmış ve suluklar kırılmışken bana gelmediğin için sana kızacaktım. Ama eğer bunu kutluyorsan, bunu görmezden geleceğim. Yine de yarın gerçeğe döneceğiz."

Homurdanıyorum, sırtını tokatlıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Sadece huysuz işkolik Cade tebrikleri hem bir azarlamaya hem de bir gerçeklik kontrolüne dönüştürebilirdi. "Lanet olası oyunbozan," diye homurdanıyorum ve dudaklarının seğirdiğini görünce gülüyorum.

"Beau-Beau!" Rhett önüme geçiyor, pasaklı yüzünde boktan bir sırıtış, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor. "Bu yüzden mi bizi bırakıp gidiyorsun? Karınla saklanmak için mi?"

Sakalımı ovuyorum. Kardeşlerimin beni azarlayacağını biliyordum ve Rhett'in yıllardır ona yaptığım onca şeyden sonra en kötüsü olacağını biliyordum. Kız arkadaşına sahte bir şekilde asılmak, onu suç mahallinde terk etmek, başı her belaya girdiğinde onu ispiyonlamak.

Evet, gözleri şu anda intikam için tüm olasılıklarla parlıyor.

Ancak beni otobüsün altına atan Bailey oldu. Yanımdan, "Evet, Beau-Beau barımda oturup bütün gece çalışmamı izlemeyi seviyor," dediğinde başım dönmeye başladı.

Rhett'in gözleri sevinçle daha da parlıyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama işte buradayız. Yüzünde kararsız bir gülümseme ve hafif bir kızarıklık olan Bailey'ye sırıtıyor. Yumuşak yaz esintisi saçlarını oynatıyor, tel tel saçlar yanaklarındaki derin bronzluğa çarpıyor.

"Bu çok sevimli," diyor ağabeyim, ses tonuna sızan inançsızlıkla aramıza bakarken.

Hiç düşünmeden eline uzandım. Ve bu gösteriş için değildi. Ya da benim düşündüğüm şekilde değil. Ailemi Bailey'den hoşlandığıma ikna etme ihtiyacı hissetmiyorum, Bailey'den zaten hoşlanıyorum.

Ona hava atmak istiyorum. Ona hayatın yaşadıklarından biraz daha hafif olabileceğini kanıtlamak istiyorum. Herkesin ona bakıp onun düşündüğü şeyi görmediğini.

Bir, iki kez sıkıyorum ve sonunda başını bana doğru eğdiğinde, yüzünde şımarık bir ifade var. Bana rahatça baktığı bir ifade. Çünkü ne beklediğinden emin değilim. Herkesin çıldırmasını mı? Kötü davranmasını mı? Ona çöp demesini ve beni ondan kurtarmaya çalışmasını mı?

Hayır, o benim ailem değil.

"Tanrım, şu halinize bakın. Bunu nasıl kaçırdım? Bailey son birkaç yıldır Railspur'da bizim garsonumuzdu." Rhett hala bunu atlatamadı.

Jasper birasından bir yudum alıyor ve bana dikkatle bakıyor. Yargılayıcı bir şekilde değil, sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi. "Her zaman onu savunmak için atladı," diyor. "Ve düğün resepsiyonunuz boyunca onun barında durdu." Sanırım bu gece ondan alabileceğim en fazla şey bu olabilir. Şüphelendiğini söyleyebilirim.

Rhett'in kaşları çatıldı. "Sen mi yaptın? Fark etmedim bile. Son zamanlarda öyle huysuz bir sürtük oldun ki, seni görmezden gelmeye alıştım. Ama bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Summer Rhett'e dirsek atıyor ve azarlarcasına, gözlerini kocaman açarak sessiz olmasını işaret ediyor. Bu, herkesin etrafimda nasıl yumurta kabuğu üzerinde yürüdüğünün en iyi örneği. Beni çok fazla dürterlerse kırılacakmışım gibi davranıyorlar.

Kaburgalar iyi hissettiriyor.

"Ne?" Rhett karısına aynı bakışla karşılık verir. "Huysuz bir kaltak oldu. Ve şimdi *de sürpriz bir şekilde Beau-Bailey olduğumuzu* söylüyor! Bunun olacağını göremediğim için beni dava et."

Bailey kıkırdıyor ve örtbas etmek için öksürüyor.

"Beau-Bailey." Babam gülüyor ve bir kolunu omuzlarıma atmak için yaklaşıyor. Herkes nefesini tutmuş onu izliyor. En uygunsuz zamanlarda uygunsuz şeyler söylemek gibi bir huyu var. Sanırım bu onun cazibesinin bir parçası. "Aşık olan iki golden retriever hakkında bir Disney filmi gibi geliyor. Senin adına sevindim evlat."

Jasper yumruğunu ağzına bastırıyor ve Willa gülmemeye çalışarak dudaklarını öfkeyle

ısırıyor. "Pardon, o neydi baba?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Beau ve Bailey. Yani beni yanlış anlamayın, güzel isimler ama birlikte kulağa evcil hayvan ismi gibi geliyorlar. Eğer bir çocuğunuz olursa, adını Comet koymaktan kaçınalım, olur mu?"

İnliyorum ve başımı arkaya eğiyorum. Kardeşlerime kıyasla, Harvey'nin saçmalıklarına nadiren maruz kalıyorum.

Bailey'den özür dileyecektim ama o güldü.

Sahte garip kahkahalar değil. Gary ona aptalca bir şey söylediğinde duyulan kahkaha. Gülünç bir takma adla suları test ettiğimde çıkan sese gülün.

Sonra yanıma geliyor ve başını kaburgalarıma gömüyor. Sanki benimle evindeymiş gibi.

İnsanlar etrafımızda şakalaşıyor ve dikkatleri başka yöne kayıyor. Hâlâ güvertenin ortasında duruyoruz ama insanlar köşelerine çekilmiş, sohbetlerine geri dönmüş gibi görünüyor. Sanki bu gece burada sıra dışı bir şey olmamış gibi yemek öncesi havasına geri dönüyorlar.

Sanırım Winter bebeğinin babasını akşam yemeğinde açıklayabilirse, bu o kadar da ilginç görünmeyebilir.

Bir kolumu Bailey'nin minyon gövdesine doladığımda, oyuncak bebek gibi yüzü bana doğru eğiliyor. Gözleri yuvarlak, kirpikleri uzun, dudakları dikkat dağıtıcı derecede pelüş. "İyi yaptım mı?" diye fısıldıyor, eliyle gömleğimin arkasını yumrukluyor.

Biraz mahremiyet sağlamak için ona doğru eğildim. O geri çekilmiyor. Gözlerimiz kilitleniyor, nefeslerimiz iç içe geçiyor. Kendimi onu kaldırıp buradan götürmeye ve tamamen bana ait olmasına direnmeye zorlarken kaslarım geriliyor.

"Sen mükemmeldin." Kelimeler ağzımdan çıkarken dudaklarımız sıyrılıyor -sadece bir dokunuş-. Birkaç santim sola kayıyorum, dudaklarını tamamen ıskalayarak ağzının köşesine gerçek bir öpücük konduruyorum.

Bazı insanlar bunun bir hata olduğunu düşünebilir.

Bazı insanlar neyin gerçek olup neyin olmadığını anlayamaz. Ama ben bunu bilerek yaptım. Bir tohum ekmek için yaptım.

Bunu yaptım çünkü ilk öpüşmemizin sahte olmasını istemiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Arka verandamdan nehre inen merdivenlere oturmak için eğildiğimde başım Bailey'nin karavanına doğru kayıyor. "Güvertemde oturuyorsun." Buradan bana gözlerini devirdiğini anlamak için güneşin çıkmasına gerek yok. "Peki ya sen?"

Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Bu gece Kazan'da hava çok sıcak."

Homurdanıyorum. *Kazan*. "Boler'ın şirin bir oyunu. Benim evimde klima var." "Uyuyamadın mı?" diye karşılık veriyor.

Sanırım gecenin bir yarısı arka verandamda oturmam bunu açıkça ortaya koyuyor. Ama saatim 2:11'i gösterdiği anda bedenimin uykudan şiddetle sıyrıldığını eklemiyorum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Avlunun öbür ucundan birbirimize bağıracak mıyız?" Dirseklerimi dizlerime dayıyorum, vücudum içimde hissettiğimden daha rahat görünüyor. "Nişanlı bir çift için biraz tuhaf görünüyor."

Bu kez homurdanıyor, sonra ayağa kalkıyor ve çiyden ıslanmış çimlerin üzerinde bana doğru ilerliyor. Ayaklarını izliyorum, yere nasıl bastıklarını. Ayak parmaklarındaki kırmızı cilayı. Sıkı baldırlarının üzerinden akan pürüzsüz derisini.

Yanıma oturduğunda hâlâ ayaklarına bakıyordum. "Bakmak kabalıktır, Beau-Beau."

Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırırken dudaklarım kıvrılıyor. "Bir erkek nişanlısına bakabilir, değil mi şekerim?"

Elini kaldırıp siyah saç perdesini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sahte nişanlım," diye açıklıyor, ayaklarıma bakarak.

Tek cevap verdiğim düşük bir mırıltı. Bailey'i o kadar iyi tanımıyorum ama vardığımız anlaşmayı biliyorum. Yine de *sahte* kelimesi beni tedirgin ediyor.

Ama bugünlerde çok kolay heyecanlanıyorum. Uyumak

yardımcı olur.
"Onlara dokunabilir miyim?"
Başlıyorum, sarmal düşünce trenimden çekiliyorum. "Neye
dokunacaksın?" Bailey çenesini altımızdaki basamağa doğru uzatıyor.
"Ayaklarına."
Aşağı bakıyorum. Birbirlerinin yanında, benim ayaklarım çok berbat görünüyor, onunkiler ise...
mükemmel.

Estetik olarak umurumda değil. Asker olmanın beni yol boyunca yaralayacağını düşündüm.

Yine de beni etkileyen zıtlık. Ve bu tenimizden daha fazlası. "Onlara dokunmak ister misin?"

"Evet." Narin parmakları kendi ayaklarının üzerinde geziniyor ve sanki bana bakamayacak kadar gergin. Bazen kafasından neler geçtiğini merak ediyorum. İçine attığı şeylerin ardından ağzından kaçırdığı şeyleri.

"Tamam."

Cesaretini toplaması birkaç vuruş alıyor ve geri adım atıp atmayacağını merak ediyorum. İğrenç olduklarına karar verir. Gülüp bana sadece şaka yaptığını mı söyleyecek.

Ama yapmıyor.

Sol elini ayağından çekip benimkinin üzerinde gezdiriyor, sonra parmağının ucu kabarık çıkıntıların ve buruşuk derinin üzerinde geziniyor. Kamburlaşarak yara izlerini takip ediyor; her bir çizgiyi, her bir çukuru.

Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aslında, neredeyse büyülenmiş gibi görünüyor. Hassas bir noktaya dokunduğunda tıslıyorum.

"Özür dilerim, acıttı mı?"

Eskiden yaptığım şeyleri yapmak farklı türden bir meydan okumaya dönüştüğü için sinirlenerek, "Oraya sürtündüm," diye ısırıyorum.

Eğildi, daha yakından baktı, elini çekti. "Nasıl ovuşturdu?"

Çenem çalışıyor. "Geçen gece uyuyamadığımda, yaralanmadan önce yaptığım gibi çıplak ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum. Ama şimdi her yerim sürtünüyor ve acıyor. Düğünde elbise ayakkabısı giydiğim için zaten ağrıyorlardı. Sandalet bile giyemiyorum. Suyun içinde yürümek de yardımcı olmadı."

"Bu berbat bir şey," diye cevap veriyor Bailey, kesin bir ifadeyle.

Neredeyse gülmek istiyorum. Gerçekten berbat. Ve birinin bana bunun daha iyi olacağını söylemesi yerine bunu kabul etmesi rahatlatıcı. Ya da ne kadar üzgün olduklarını söylemek yerine.

Denemeden yaptığı küçük şeyler, onun varlığında iyi olmamanın sorun olmadığını hissetmemi sağlıyor.

"Evet." Şehit olmak istemiyorum. Her şeyin daha kötü olabileceğini biliyorum. Ama bunun berbat olduğunu kabul etmek iyi hissettiriyor. Herkesin beni iyileştirmek için acele etmesine gerek kalmadan bunun berbat olduğunu kabul edebilmek omuzlarımdaki yükü hafifletiyor.

İkinci ve üçüncü parmağı da hasarımı keşfetmesine katılıyor. Normalde hafif bir dokunuş olarak algılayacağım şey elektriklenme hissi veriyor. Yeni iyileşmiş derim daha hassas ve onun bunu denemediğini biliyorum ama birinin bana tıbbi olmayan bir şekilde dokunduğunu hissetmek aletimi kabartıyor.

"Hiç üçlü yaptın mı?"

Evet. Bu iş görür.

Boğazımda boğuk bir ses düğümleniyor ve sonunda yüzünü bana çeviriyor. O kadar güzel ki, gözleri karanlıkta parıldıyor, arka verandanın sıcak ışığı siyah saçlarında parlıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Ben ona bakarken parmakları duraklıyor. "Üçlü seks. Diğer iki kişiyle seks. Sen hiç yaptın mı?"

"Üçlü seksin ne olduğunu biliyorum, Bailey. Bu anın senin için neden bu düşünceyle bağlantılı olduğunu anlamakta zorlanıyorum."

Gözleri ellerine doğru kırpışıyor. "Üç parmak, sanırım?"

"Erimiş tenin üzerindeki üç parmak sana üçlü yapmayı düşündürdü. Hayat senin kafanda hiç sıkıcı değil, değil mi?"

"Şey, hayır. Seks hakkında düşünüyordum." Son kısmı ağzından kaçırdığında, sonunda biraz utanmış görünüyor. Ama *o kadar* da değil.

"Ayaklarıma dokunuyordun... ve seks hakkında mı düşünüyordun?" İnançsızlık her hecede kanıyor. Masum ve meraklı olmanın en eğlenceli karışımı.

"Evet. Yani,"-başını sallıyor-"dürüst olmak gerekirse, seks hakkında
çok düşünüyorum." Bir elimi yüzüme götürüp gözlerimi kapatıyorum.

"Aman Tanrım."

Ayaklarımı tekrar izlerken şakacı bir şekilde alay ediyor, bana dokunmaktan en ufak bir rahatsızlık duymuyor. "Bu kadar namuslu olma, Beau."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Tanrım, bu kadın için çok hazırlıksızım. "Ayak fetişi olan ve her an kişisel seks sorularını ağzından kaçıran bir kızla nasıl nişanlandığımı bilmiyorum."

"Sen benim nişanlımsın. Belki de onun yerine başka bir erkeğe sormalıyım," diye düşünüyor, parmaklarının uçları şimdi yara dokusu üzerinde dans ediyormuş gibi tenimin üzerinde dönüyor.

Kıskançlık beni sert ve hızlı vuruyor. Buna hakkım yok. Mantık yürütemiyorum. Tek bildiğim, onun böyle anları -sessiz ve filtresiz, güvenli ve güven dolu- başka bir ahmakla paylaşmasını istemediğim.

Onun bu versiyonuna sahip olan tek ahmak olmak istiyorum.

"Hiç üçlü yapmadım, Bailey," diye homurdanıyorum ayağa kalkmaya çalışırken, aptalca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koymaya ihtiyacım var.

Bakışları onu takip ediyor, kahverengi gözleri gece gökyüzündeki aymışım gibi bana bakıyor. "Neden olmasın?"

Ayaklarımın dibinde oturan ve tüm dikkatini bana vermiş olan Bailey, ereksiyon halimin ortaya çıkmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Benim olduğuna karar verdiğim bir şeyi paylaşmayı pek
sevmem." Dudakları ayrılıyor.

Ve lanet olsun. Durmalıyım, ama tehlikeyi gören ve ona doğru koşan tarafım bu gece ortaya çıktı.

Ben de uzanıp avucumu ipeksi saçlarında gezdirdim ve başını kavradım. "Namuslu olup olmadığımı öğrenmek istediğinde arka kapıyı açık bırakmaya başlayacağım."

Gözleri açılıyor ve elimde olmadan sikimi onun güzel ağzına sokarken böyle bakacağını hayal ediyorum.

Ona seks yapmayacağımızı söyleyen bendim ve bunun düşüncesiyle savaşmam sadece birkaç gün sürdü. Kafamı toparlamak için hızlıca salladıktan sonra arkamı dönüyorum. Ellerim yanıyor, ayaklarım karıncalanıyor, sikim taş gibi sertleşiyor.

"Ya sadece klima için gelirsem?" Sesi yumuşak, az önce ona söylediklerimden sonra olması gerekenden daha emin.

Gülüyorum ama mizahtan yoksun. Bir kenarı
var. Bir söz.

Ona dönüp bakma zahmetine girmeden, "Elbette, Bailey. Ne istersen onu söyle."

13

Bailey

Beau: Seni alabilirim.
Bailey: Hayır, sorun değil. Taksiye binerim. Sen çalışıyorsun. **Beau:** Paranı taksiye harcamana gerek yok. Aslında izninize ihtiyacım yok, çavuş. **Beau:** Ben çavuş değilim.
Bailey: Yüzbaşı mı?
Beau: O da değil.
Bailey: ... Efendim?
Beau: Dikkat et, Bailey.
Sizin için fark etmeyecekse, taksiye bineceğim. Yardımınız için teşekkür ederim, efendim.

Beau Eaton ile nişanlanmanın yardımcı olması gerekiyordu. Ama bunun bana özel bir işkence olduğuna eminim.

İffetli *olup olmadığımı öğrenmek istediğinde arka kapıyı* kilitlemeden bırakmaya *başlayacağım,* vibratör kutumu çıkarmak *için* karavanıma geri dönmemi sağlayan tek satırlık cümle.

İçlerinden biri Jensen Ackles'mış gibi davranma zahmetine bile girmedim. Her biri artık Beau Eaton.

Uykusuzluğuma rağmen bu sabah barı temizlemek için erken kalkmak zorunda kaldım. Beau beni oraya nispeten sessiz bir şekilde götürürken ben de seyahat kupamı iki elimle kavradım. Parmaklarımın birbirine kenetlenmesinin orta konsolda sürünmemi ve bu maskaralığa sadece kibarlık olsun diye katılan bir adamı hırpalamamı engelleyeceğini düşündüm.

Ya da sıkıldığı için.

Ya da başka bir şey.

İşim bittiğinde bir taksiye atlayıp çiftliğe döndüm ve şimdi karavanımın yanındaki katlanabilir sandalyeye yayılmış durumdayım. Elimde buzlu bir kahve. Yüzümde bir güneş ışını.

Lastiklerim hakkında stres yapmamaya çalışıyorum. Ya da param. Ya da sahte nişanlımı düşünürken kendimi boşaltmanın kötü bir fikir olup olmadığını.

Kontrol etmek istiyorum ve sadece-

Beau'nun evine giden çakıllı yolda lastikler gıcırdıyor. Gözlerimi açmaya bile zahmet etmiyorum.

Evin diğer tarafındaki asfalt yola girdiklerinde. Dış etkenler ne olursa olsun kıpırdamıyorum, güvendeyim ve karavanım tarafından korunuyorum. Hâlâ bana ait olan tek şey.

Beau'nun buraya gelip paramı kurtarmam için silahlarını ateşleyeceğini biliyorum. Ağır ayak sesleri duyuyorum ve dün gece yaptığı gibi üzerimde yükseldiğini hayal ettiğimde dudaklarım uçukluyor.

Ama huzurlu anımı bölen ses ona ait değil. "Beau'yu gördün mü?"

İrkiliyorum ve Beau'nun en büyük ağabeyi Cade Eaton'ın ellerini kalçalarına dayamış, gerçekten şirret bir şekilde baktığını görmek için doğruca yukarı fırlıyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum, bir elimi göğsümün üzerine koyuyorum çünkü beni şaşırttı ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Cade bir eve bir bana bakıyor. "Güvertede o kadar mobilya varken neden burada oturuyorsun?"

Omuz silkiyorum, geçiştirmeye çalışıyorum. "Belli bir çekiciliği yok, sence de öyle değil mi?"

Adam bunun üzerine başını sallar. "Sana katıldığımı söylemeliyim. Ev sanki şehre aitmiş gibi görünüyor." Düz çizgiler ve modern şekillerden oluşan eve bakıyorum.

Beau'ya yakışıyor -ya da onun bir versiyonuna, belki- ama ortama yakışmıyor. Ben de kendimi Beau'nun ortama uyup uymadığını merak ederken buluyorum.

"Her neyse, gün ortasında çekip gitti," diyor Cade. "Nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Her zamanki gibi aramalarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Eğer ondan haber alırsanız-"

Cade'e bir selam veriyorum. "Sana haber veririm."

Cade gitmek için dönüyor ama sonra geri dönüyor, yüz hatlarını belirsizlik boyuyor. "Sence durumu iyi mi?"

Soruyu tartıyorum, dürüst olmak ve Beau'nun mahremiyetini korumak arasında kalıyorum.

Tamam mı? Uykusu, çok kolay yola çıkması, alkol alımı. İyi değil, ama bunun farkında ve bana öyle geliyor ki bu savaşın yarısı olabilir.

Bir yudum soğuk kahve dilime çarpıyor, bir buz küpü ağzıma kayıyor. Seçeneklerimi düşünürken etrafımda kayıyor.

Beau'yu seçiyorum.

"Evet, sanırım iyi gidiyor. Her zaman daha iyi, biliyor musun?"

Cade tekrar başını sallıyor. Hareketleri sert, Beau'nunkiler gibi yırtıcı, neredeyse kedi gibi değil. Cade'de ne görürseniz onu alırsınız. Açık sözlü, yeterince yakışıklı, ama Beau'nun yaptığı gibi alanı tüketmiyor.

Beau ile birlikte, ondan yayılan gerilimi, enerjiyi hissedebiliyorum, damarlarında dolaşan kaosu görebiliyorum. O bunu iyi saklıyor ama ben görüyorum. Ona çekiliyorum.

Bu tür bir mutsuzlukta rahatlık ya da aşinalık bulacak kadar berbat durumdayım.

Sanki hayattan duyduğumuz memnuniyetsizlikle akraba gibiyiz. Ve bu yüzden birbirimizle barış içindeyiz. Sahip olduğumdan çok daha fazlasını istiyorum.

Ve bana öyle geliyor ki Beau *daha fazlasını* tattı ve *daha azının* içinde debeleniyor.

"Eğer bir pislik gibi davranırsa, bana haber ver." Cade huysuz ve korumacı bir tavır sergiliyor. Buz ağzımda erirken bardağımın kenarına vurarak gülümsememe neden oluyor. "Onu yola getireceğim."

Bacaklarımı çaprazlayıp biraz geriye yaslanıyorum. "Sorun değil. Onu kendim yola getireceğim."

Şimdi Cade sırıtıyor ve uzaklaşmak için dönerken beni işaret ediyor. "Ve tam da ihtiyacı olan şey *bu*."

Beau kafasını arka kapıdan çıkardığında, "Kardeşin seni arıyor," diye sesleniyorum. Cade gittiğinden beri otuz dakika geçti ve ben sandalyemden kalkmadım.

"Buraya taksiyle dönmesen iyi edersin." Sanki başım beladaymış gibi parmağıyla beni işaret ediyor. Ama tek yaptığı beni sandalyemin kanvas kumaşına doğru kıvrandırmak.

"Ya da ne?" Buzlu kahvem etkisini gösterip beni biraz canlandırınca başımı iki yana sallayarak meydan okuyorum.

Verandaya adımını attığında yüzündeki kaygısız ifade eriyip gidiyor. Bakışlarının ağırlığı altında doğrulup oturmamak için kendimi zorladığımda içimden bir heyecan geçiyor. Yıllardır hissetmediğim halde rahat görünmek için kendimi eğittim. O söz konusu olduğunda bundan daha kolay olmalı, ama tenim karıncalanıyor ve bacaklarım birbirine yapışıyor.

Ağzında günahkâr bir kıvrım var, şakacı sanılabilecek bir kıvrım ama ben daha iyi biliyorum. Sadece bir an sürüyor ve sonra kayboluyor, başını sallamasıyla silinip gidiyor. "Yoksa kendini gereğinden uzun süre benimle sahte bir nişanlı olarak sıkışmış bulabilirsin."

Bu beni sandalyemden fırlattı. İçgüdülerim bu düşünce tarzına karşı isyan etmek, ona hiç *bağlı* olmadığımı söylemek.

Sanırım onun yanında kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum.

"Şşşt!" Bunun yerine ona fısıldayarak bağırıyorum, parmağımı dudaklarıma bastırıyorum, gözlerim kocaman. "Kapa çeneni! Cade otuz dakika önce burada seni arıyordu, Bay Gizli Görevli."

Geniş bir avuç içi yeni kesilmiş saçlarında geziniyor. "Harika. Ağabeyim tarafından bebek bakıcılığı yapmak gibisi yok."

"Saçını kestirmek için işi mi bıraktın?" Saç kesimi dikkatimi çekiyor çünkü onun varlığından bunalmak yerine onu gerçekten kabul ediyorum.

Omuzlarını geriye atıyor ve başka tarafa bakıyor. "Zamanı gelmişti."

"Beau. Saçını kestirmek için işten kaytaramazsın, özellikle de ailen sana bel bağlamışken."

"Bir tanesine ihtiyacım vardı." "Evet, ama-"

"Çiftlikte çalışmaktan nefret ediyorum," diye ağzından kaçırarak sözümü kesti. "Bailey... Bundan nefret ediyorum. Aileme bir söz verdim ve şimdi bunu yerine getirmem için bana güveniyorlar. Ama kendimi kendim gibi hissetmiyorum. Umurumda değil. Bir tarlada duruyorum ve o lanet ineklere bakıyorum, çok uzun kirpikleriyle bana aptalca göz kırpıyorlar,"-bir kahkahayı bastırıyorum-"ve sadece muazzam derecede *sıkıldım*. Sefalet noktasına kadar sıkıldım."

Neredeyse gülmekten göğüs kafesimi ovmaya geçiyorum, göğsüme yerleşen ağır ağrıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Kimse yaptığım şeyleri bilmiyor bile. Yaptığım şeylerin önemini. Görevlerimin mi? Hayat kurtardılar, dünyayı değiştirdiler. Peki ya şimdi? Şimdi de çitleri mi tamir edeceğim?" İç çekiyor, uzun gövdesi giderek aşağıya kayıyor. "Bu beni ..."

"Kızgın mı?" Veriyorum, çünkü hissedebiliyorum. Biri öfkelendiğinde havanın tadını bilirim, çevredeki oksijenin onunla birlikte yoğunlaştığını hissedebilirim.

Öfkeli bir adam tanıyorum. Onlarla dolu bir evde büyüdüm. Ama Beau ile, kızgın olduğunda bile, kendimi güvende hissediyorum.

"Evet." Ellerini başının arkasında birleştiriyor ve beni izliyor, gri gözleri neredeyse yaşlarla büzüşmüş. "Ve bu çok iç karartıcı."

Patlamasını düşünürken dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor, kendimi onun yerine, onun

kafasına koymaya çalışıyorum. Böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında tek bir şey bile bilmiyorum. Ve ben kimim ki ona yanıldığını söyleyeyim?

"Öyle," diye kabul ediyorum, ayağa kalkarken çıplak kalçalarımı tokatlıyorum. Şaşırmış görünüyor, ya benim

ani hareket ya da benim sözlerim. Hangisi olduğundan emin değilim. "İç karartıcı bir hayat yaşamakla ilgili her şeyi biliyorum, o yüzden buna çak bir beşlik. Şimdi gidip eğlenceli bir şeyler yapalım."

"Ne gibi eğlence?" Şüpheli ifadesi beni neredeyse sesli güldürüyor.

Onu tepeden tırnağa gözden geçiriyorum. Bakışlarım artık kir ve çimenle lekelenmiş parlak beyaz Adidas Superstar'larına takılıyor.

"Sana ayağını acıtmayan bir ayakkabı almak gibi." Parmağımı ayaklarının arasında ileri geri sallıyorum. "Ve belki de o kadar beyaz değil. Sana yakışmıyor."

"Bana ne yakışır?" Sanki bilmiyormuş gibi soruyor. Aslında, Beau'nun bugünlerdeki sorununun bir kısmının, *önceki* haliyle *sonraki* halini uzlaştıramaması olduğunu hissediyorum.

Görünüşe göre çölde günlerce kaybolmak insanı değiştiriyor. Bunun neden kimseyi şaşırttığından emin değilim. Ben de neden kimsenin onun olaydan önceki gibi olmasını beklediğinden emin değilim.

Sanırım bu yüzden omuz silkip "Bilmiyorum. Gidip öğrenelim."

14

Beau

Beau: Merhaba. Bailey beni aradığını söyledi.
Cade: En azından biriyle konuşuyorsun.
Beau: Muhtemelen sizin gibi kıçımın dibinde olmadığı içindir.
Cade: Seni önemseyen bir ailen olması korkunç olmalı. Berbat hissediyorum.
Beau: Biraz daha az önemsiyorum.
Cade: Tamam, sorun değil. Tanrı bilir ne yapmak için işten kaytarmaya devam edersen seni kovarım.
Beau: Beni kovamazsın. Ben senin kardeşinim.
Cade: Evet, ve maaş çekini imzalıyorum. Sanırım o yüzüğü ödemek için ona ihtiyacın olacak. Yoksa işi bırakıp kendin mi çıkardın?
Beau: Buna değer. Ona yakışmış.

Ayakkabı mağazasının kapısını açtığımız anda Bailey değişiyor. Arabada sohbet eden, kayropraktör olma planını anlatırken elleriyle etrafı işaret eden kız, sıcak bir ızgaranın üzerindeki su sıçraması gibi buharlaşıyor.

Ben kapıyı açık tutarken zil çalıyor ama o oyalanıyor. "Önce sen gir." Dişleri alt dudağını endişelendiriyor.

"Bailey, senden önce bir kapıdan geçmeyeceğim. Bu çok kaba olur. Bunun Harvey'i çağıracağından eminim. Bir rafın arkasından çıkıp kafama kelepçeyi geçirir."

"Onunla aynı liseye gittim," diye tıslıyor, başka bir müşteriyle sohbet eden bir kıza doğru hafifçe başını sallıyor.

"Tamam, ve?"

"Ve bana çok kötü davrandı. Hadi..." Bailey'nin başı dönüyor ve sanki bir kaçış aracına atlamayı düşünüyormuş gibi Rosewood Caddesi'ne bakıyor.

Korkmuş olması beni çok etkiliyor. Bu zavallı kız.

Bir mağazaya girmeye korkuyor çünkü birkaç yıl önce biri ona o kadar kötü davranmış ki hâlâ onunla yüzleşemiyor.

Bir kolumu Bailey'nin sert vücuduna doluyorum ve tekrar üzerine eğiliyorum. Geçen gece yaptığı gibi bedenime doğru kıvrılıyor, sanki arkama saklanabilirmiş gibi.

Sanki benimle güvende hissediyor.

Kulağına fısıldarken sırtını ovuyorum, "Buraya benimle geliyorsun. Anlaşma buydu, değil mi? Onlara konuşacak bir şeyler verelim, şeker memeler."

Hiç de kadınsı olmayan bir kahkaha atıyor, başını göğsüme doğru eğiyor, uzun saçları güzel yüzüne düşüyor. Yapmaması gerekirken kendini saklıyor.

Onu yanıma çekiyorum ve sahiplenici bir kolumu omzuna atarak minik bedenini kendiminkinin yanına bastırıyorum.

Yürüdükçe sertleşiyor, bir tahta gibi kaskatı kesiliyor.

"Sakin ol, Bailey," diye fısıldıyorum, bizi ayakkabı duvarıyla karşı karşıya getirerek.

"Rahatım," diye karşılık veriyor, sanki b a m b a ş k a bir yerdeymiş gibi ayakkabı vitrinine bakıyor.

"Seni kaçırmışım ve benimle ayakkabı alışverişine gelmeye zorlamışım gibi görünüyorsun. Bu senin fikrindi.
Sat onu."

Kaşları düşüyor, gözleri kısılıyor ve bana pis bir kaş çatıyor. Sonra yüzünü tekrar ayakkabı duvarına çeviriyor ve elini arka cebime sokuyor.

Yüzümde şaşkınlık ifadesi belirirken bedenim sadece bir an duraksıyor. Beklediğim bu değildi ama buna kızgın da değilim.

"Merhaba!" Parlak ses beni ürkütüyor. Artık herkes benimle böyle konuşuyor. Çok yapmacık. Fazla neşeli. "Beau Eaton'ın bugün mağazada olması ne güzel-"

Parlak sarı saçları gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş kıza dönüyorum. Güzel ama Bailey gibi güzel değil.

"Bailey *Jansen*?" Kız o kadar inanamıyor ki dudaklarımın seğirmesini engellemek için yanağımın iç kısmını ısırmak zorunda kalıyorum.

Bu bir mücadele, bu yüzden dönüyorum, dudaklarımı Bailey'nin başının tepesine bırakıyorum ve onu sıkıca kendime doğru bastırıyorum. "Geleceğin Bayan Bailey Eaton'ı," diye düzeltiyorum, elini kalça kemiğimin üzerine doğru sürüklüyorum.

Bailey'nin parmakları kemerimin üzerinde yayılıyor, devasa
taş sergileniyor. Kotumun fermuarına çok yakın.

Kız komik derecede uzun bir süre göz kırpıyor. Ağzı kelimeleri bulmaya çalışır gibi açılıp kapanıyor ama hiçbir şey doğru gelmiyor.

Bailey'nin diğer eli hareket ediyor, parmakları gömleğimi yumruklayana kadar neredeyse bana sarılıyormuş gibi sırtımı sıyırıyor. Bu harekette çaresiz bir şey var.

Elimi saç perdesinin altından geçirip boynuna, omzuyla birleştiği yere koyarak onu rahatlatıyorum. "Bailey'i tanıyor musun?"

Bu yorum kız arkadaşımın kafasını kaldırıp bana bakmasına neden oluyor ama satıcı kız göz göze gelmemizi kısa kesiyor. Güldü. *Güldü*. Hem de suratıma doğru. "Evet, yani, herkes Bailey'i tanıyor."

Cahil numarası yapıp Bailey'e gülümsüyorum. Gözleri kısılmış ve dudakları büzülmüş olan kadın, yüzünde *beni buradan çıkarın* ifadesiyle bana bakıyor.

"Bailey'nin arkadaşı olan herkes benim de arkadaşımdır." Diğer kıza sırıtıyorum ama o bunun dostça bir sırıtma olmadığını anlayamayacak kadar aptal. "Belki bize ayakkabı konusunda yardım edebilirsin?"

Kafası karışmış görünüyor ama yine de parlak bir "Tabii ki!" ile cevap veriyor.

İsim etiketine baktım ve Lily'den nefret ettiğime karar verdim. Ama ben uzun vadeli oynarım. Bu yüzden, arkamı dönüp Bailey'i mağazada bir aşağı bir yukarı yürüterek seçeneklerimi

değerlendirmeden önce ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. Yara yapmadığı sürece ayakkabılarımın umurumda olmadığını fark etmem uzun sürmedi.

Ayakkabı denizine bakmaktan sıkıldığımda, "Şekerim, elini cebime geri koy" diye fısıldıyorum.

Bailey "Neden? Bence gayet iyi karşılıyor" derken gözlerini benden ayırmıyor bile. Dudaklarım kulağının kabuğunun üzerinde tozlanıyor. "O umurumda bile değil. Sadece hoşuma gidiyor."

Bailey'nin kalçası benimkine çarpıyor, şaka olduğunu düşündüğü şey için sessiz bir azarlama.

Ama şaka yapmıyorum. Elini tutup cebime geri sokuyorum ve bana attığı alaycı bakışa sırıtıyorum. Devam etmeden önce kıçıma attığı küçük intikam çimdiklemesi bile beni gülümsetiyor.

"Peki ya bunlar?" Bir çift kahverengi süet spor ayakkabıyı işaret ediyor. Beyaz ve kestane karışımı, sakız gibi bir tabanı var.

İyiler.

"Tabii, hadi deneyelim." Neyi sevdiğim ya da ayakkabılarımın umurumda olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama burada Bailey ile birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Görevin heyecanı beni daha çok kendim gibi hissettiriyor.

"Peki ya bunlar?" Uzaklaşıyor ve daha sportif bir spor ayakkabı tutuyor. Siyah üzerine siyah. "Gecenin köründe birinin evine girebilecek çok üst düzey bir gizli operatör."

Dudaklarım bir kıkırdamayla bükülüyor. "Bunu asla unutamayacaksın, değil mi?"

"Asla," diye mırıldanıyor gülümseyerek, benden uzaklaşıp başka ayakkabılar seçiyor ve onları bir bankın üzerine diziyor.

Her şeyi deniyor ve ben de hepsine evet diyorum. Bunu her yaptığımda biraz daha uzun duruyor, Barbie'nin kasadan onu izlemesinden biraz daha az endişeli görünüyor, sanki sergilenen tüm ayakkabıları çalmak üzereymiş gibi.

Sonunda önüme geldiğinde, hafifçe kızarmış bir halde, ellerini kalçalarına dayadı ve "Biraz okuma yaptım" dedi.

"Seninle gurur duyuyorum. Sadece güzel bir yüz olmadığını biliyordum," diyerek göz kırpıyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, "Dick" diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. Gözlerini tekrar benimkilere dikip tekrar deniyor. "Çoraplar ve su toplaması hakkında biraz araştırma yaptım. Sürtünmeyi azaltmanın yolları." Çantasından plastik bir torba çıkarıp bana doğru sallıyor. "Bunun için de deneyebileceğimiz bazı seçeneklerimiz var. Oturun ve birkaç kombinasyon denemeye başlayın."

Yutkunuyorum, gözeneklerinden sızan şefkati nasıl olup da başka kimsenin görmediğini merak ederek bu küçük güç merkezine bakıyorum. O kadar da süslü ve şekerli değil. Onda canlandırıcı bir pratiklik var. O sadıktır.

Parmakları yüzümün önünde şaklıyor. "Dünya'dan Beau Eaton'a mı?"

Sonra ayakkabı ve çorap denemeye başlıyoruz. Lily için çok fazla iş var çünkü ekstra titiz olmaya karar verdim. Her ayakkabı için yarım numara büyük deniyorum ve sonra yarım numara küçük istiyorum, onu her seferinde bir ileri bir geri gönderiyorum.

Emin olmak için.

Bailey'nin sonunda bana attığı şüpheli bakışı kaçırmadım.

Sanki tam olarak kaç beden giydiğimi bildiğimi fark etmiş gibi.

"Onu bilerek mi ileri geri gönderiyordun?" Kamyonetimin şoför kapısını çarptığımda Bailey soruyor.

Emniyet kemerimi bağlamakla meşgulken gözlerini kaçırıyorum. "Hayır, sadece doğru bedeni aldığımdan emin olmaya çalışıyordum. Ayaklarımı gördün, emin olmalısın."

"Mm-hmm." Bakışlarım Bailey'nin göğüslerinin altında sıkıca tuttuğu kollarına takılıyor. "Küçük." "Ondan işini yapmasını istemek nasıl küçüklük oluyor?"

"Bilirsin işte. Onların seviyesine inme, Beau. Yakışmıyor."

Bırakın bu sahte ilişkide olgun olan yirmi iki yaşındaki çocuk olsun.

Anahtarı kontağa çevirirken yüzümü boş bir ifadeye büründürüyorum, havalandırma deliklerinin vaat ettiği soğuk hava patlamasını dört gözle bekliyorum. "Dinle, çok çalıştı. Lily'ye tüm saygımla."

"Uh-huh." Sesindeki güvensizliği hissedebiliyor, gözlerinin üzerimde gezinmesinden anlayabiliyorum.

"Bu gece iyi uyuyacak. Fiziksel işlerden sonra hep uyurum. Ve belki sabah uyandığında daha az şirret olur. İyi bir uyku insan için harikalar yaratır."

Bailey bununla alay ediyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. Sonunda ellerini kaldırıyor ve başını koltuğun arkasına doğru çevirerek bana bakıyor. "Uykudan bahsetmişken. Seninki nasıldı?"

Omuz silkiyorum ve gözlerimin ona kaymasını engellemek için sertçe omuzlarımı kontrol ediyorum. "Peki. Kamyonlardan bahsetmişken..." Rosewood Caddesi'ne çıkarken konuyu değiştirmek için çaresizce devam ediyorum. "Hadi gidip seninkini alalım."

"Kardeşlerimle yüzleşmek istemiyorum, teşekkürler. Orada öylece çürüyebilir."

Bir sırıtış ağzımı geriyor. Bailey için güzel şeyler yapmanın, aylar süren uyuşukluktan sonra vücudumu harekete geçiren şey olacağını kim bilebilirdi?

"Saçımı kestirmek için kardeşimi ektiğimi mi sanıyorsun?" "Ne?"

Sesinde kafa karışıklığı var.

"Berber dükkanı oto tamirhanesinin yanında. Kamyonun tamir
edildi." Parmaklarını göğsüne bastırdı. "Kamyonum tamir edildi
mi?"

"Doğru. Yepyeni lastikler."

"Bunu nasıl aldın?"

"Bir çekici sipariş ettim."

Yüzüme çarpan serin havanın tadını çıkarırken birkaç sessizlik atışı geçiyor. Bugün hava çok bunaltıcı. Öldürücü bir fırtınayla biten türden bir gün. Yolların asfaltının hemen üzerinde yuvarlanan ısı dalgalarının olduğu türden bir gün.

"Bunu karşılayamam."

"Gerek yok," diye cevap veriyorum. "Sana icabına bakacağımı söylemiştim. Ve hallettim."

Bu ifadeden sonra öylece bana bakıyor. Koyu kahverengi irisler yüzümde zıplıyor, kaşlarında hafif bir çatıklık var, sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi.

Çünkü daha önce hiç kimse Bailey Jansen'a bakmamıştı.

Ama sanırım buna alışmasının zamanı geldi.

Bailey'i kasabadan çıkıp yeni tekerlekleriyle çiftliğe doğru takip ederken konsol ekranımda Jasper'ın adı yanıp sönüyor.

Düğmeye basar basmaz "Hey!" diye bağırıyorum.

"Merhaba." Sesindeki şüpheyi duyabiliyorum. "Neden benden kaçıyorsun?" O büyük, aptal bir hokey oyuncusu değil. O büyük, akıllı bir hokey oyuncusu.

"Senden kaçmıyorum."

"Öylesin. Sözde ulusal güvenlik konularında gizli çalışan biri için berbat bir yalancısın."

"Tanrım, bu şakaları yapmanı Bailey mi söyledi?"

"Hayır. *Nişanlınla* konuşmadım."

Kıllandım. "Neden böyle söylüyorsun?"

Telefon hattından omuz silktiğini duyabiliyorum. Onu çok iyi tanıyorum. O da beni çok iyi tanıyor.

"Bilmiyorum dostum. Sadece nişanlandığını her yerde duyurana kadar bana bundan hiç bahsetmemiş olman garip geliyor."

"Ah. Jasper, bebeğim, kendini bu kadar kaptırma."

"Beau, bu saçmalığı başka bir yere götür. Duygularım incinmedi. Sana söylediğim şey, bunu yemediğim."

Seçeneklerimi düşünürken birkaç saniye boyunca duyduğum tek şey klimanın vınlaması oluyor. "Neden olmasın?"

"Bu çok saldırgan."

Homurdanıyorum. Öyle. "Özür dilerim. Seni kandırmaya çalışmamalıydım." "Tanrı aşkına, Beau. Neyin peşindesin sen?"

İçimi çekiyorum, avuçlarım direksiyonun üzerinde dönüyor. "Bailey'nin biraz desteğe ihtiyacı vardı. Buradan çıkmaya çalışıyor ve insanlar ona çok kötü davranıyor."

Mırıldanıyor.

"Bunu onun için berbat edemezsin. Çeneni kapalı tutmalısın."

"Benim bir kasa olduğumu biliyorsun." Bunu söylemek zorunda kaldığım için bile sinirlenmiş gibiydi. Gençliğimizden beri en iyi arkadaşız, neredeyse kardeş sayılırız ve Jasper Gervais'ten daha güvenilir birini tanımıyorum.

İç çektim. "Evet. Biliyorum."

"Bir planınız var mı? Bu maskaralığı daha ne kadar sürdüreceksiniz?"

"Ne kadar sürerse." Sözlerim daha fazla sessizliğe yol açtı. Jasper çok konuşan biri değildir. Ama hassas bir adamdır. Derin düşünür. Ve şu anda düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Ama bundan senin çıkarın ne?"

Cevabımı düşünürken başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bir arkadaşım. Ondan hoşlanıyorum." "Bunu söyleyebilirim. Beni endişelendiren de bu."

15

Bailey

"Neden olmasın?" Küçük çocuk kollarını kavuşturup Cade'e bakıyor, babasının minik bir versiyonu gibi görünüyor. Koyu renk saçlar, dik çene, kısık gözler. Yedi ya da sekiz yaşından fazla olamaz, ama yemek masasının karşısından babasına bakarken kendini ondan çok daha büyük gösteriyor.

"Çünkü çok büyük bir karmaşa yaratıyorlar ve kontrol altına alınması zor. Ayrıca bakmam ve temizlemem gereken başka bir canlıya ihtiyacım yok."

"Onu besleyeceğim ve ona bakacağım."

Tüm kafalar ikisi arasında gidip geliyor. Kimse bir şey söylemiyor ama Eaton ailesinin yemek masasının etrafında oturan herkesin bu konuya ilgi duyduğunu söyleyebilirim.

"İnsanlar senin tarafını tutsun diye bu konuyu buraya getiriyorsun," diye homurdanıyor Cade. "Willa zaten benim tarafımı tuttu. İş başa düştüğünde beni destekleyeceğini söyledi."

Willa inliyor ve başını arkaya eğiyor. "Luuuuke. Beni öylece otobüsün altına atamazsın. Bizim bir takım olmamız gerekiyor."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum, önümdeki boş tabağa bakmaya odaklanırken parmaklarımı ağzımın üzerinde gezdiriyorum.

"Kahretsin, özür dilerim anne."

Beau'nun eli çıplak kalçama indi. Sıradan, doğal bir hareket. Bunu gülmemek için yapıyor, ama gözlerimi geniş avucundan ve nasırlı parmaklarından, büyüklüğünün beni neredeyse yutmasından ayıramıyorum. Sıkıca kavradığında etimin verdiği hissi.

Beni anında ateşliyor. Cade'in gözlerinin yuvalarından fırladığını görmek için tam zamanında bakışlarımı beni ateşleyen manzaradan çekip nefesimi dengede tutmaya odaklanıyorum.

"Luke!" Küfürlü konuşmanın onaylanmadığı açık, ancak masanın etrafından gelen kıkırdamalara bakılırsa bu yeni bir şey değil.

"Baba, hadi ama. Küçük bir keçi nedir ki?" "Hayır."

Çocuğun gözleri büyüyor, genişliyor ve yalvarıyor. "Ama baba, hiç süt vermedikleri için bütün erkekleri kesiyorlar. Onları neredeyse dağıtıyorlar."

Luke burada gerçekten şansını deniyor; sert ve sıkı bir pazarlıktan hassas bir yaklaşıma geçti.

Akıllı çocuk.

"Yani bana bir dişi keçiye yatırım yapmamın ve onu sağarak iş ve karmaşa yerine yararlı bir şeyler üretmesini sağlamamın daha iyi olacağını mı söylüyorsunuz?"

"Baba, lütfen." Sesi çatlıyor. Gözlerinin yaşla dolduğuna yemin edebilirim. "Bunu bir kurtarma keçisi olarak düşün."

"Cade, hadi ama. Biraz yaşa," diye seslendi Harvey. Onun keskin bakışlarının tüm bu alışverişi kavrayışını izliyorum. Harika bir baba olduğunu, çocuklarını -torunlarını- sevdiğini söyleyebilirim. Harvey Eaton'ı iyi tanımıyorum ama hayatımda sahip olduğum hiçbir erkeğe benzemediğini biliyorum.

Cade babasına kuru bir bakış fırlatır. "Tabii ki bir çocuğun tarafını tutacaksın. Erkek bir keçiyle ne yapmamı bekliyorsun?"

Harvey oğluna bakarken herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor. Beau'nun eli bacağımı sıkıyor. Umarım iz bırakıyordur. Şans eseri ona bir göz atıyorum, yumruğunu ağzının üzerine nasıl kaldırdığını fark ediyorum.

Destek.

Harvey sakalını ovalarken düşünceli bir homurdanma sesi çıkarır. "Erkek keçiyi sağmayı deneyebilirsin. Ama bu biraz tuhaf olabilir."

Şimdiye kadar çıkardığım en kadınsı olmayan ses, beni derin nefes almaya çalışırken ve bunu başaramazken bir telaş içinde bırakıyor. Sonunda, Beau'nun çıplak tenime dokunmasına daha az odaklanıyorum çünkü yaşlı adamın şakasının saçmalığı ve uygunsuzluğu karşısında kıkırdamalar beni ele geçiriyor.

Willa kendini kaybediyor. Ağzından su püskürtmekten bahsediyorum. Ayağa kalkıyor ve kızıl saçlarını öfkeyle karıştırarak uzaklaşıyor.

Rhett inliyor.

Jasper'ın yüzünde çılgınca eğlenen, bok yiyen bir sırıtış beliriyor.

Beau bana doğru dönüyor ve boynumun kıvrımına doğru yumuşak bir kahkaha atıyor. Dışarısı o kadar sıcak, o kadar durgun ki, sıcak tenimdeki hava akımına doğru eğiliyorum.

Peki ya Cade? Cade orada öylece oturmuş, babasına bakıyordu. "Yaşlandıkça daha da kötüleşiyorsun. Bunu biliyor musun?"

Harvey'nin yanağının içini ısırdığını, suratını asmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Baba. Az önce bir şaka yaptın..." Cade elini saçlarının arasından geçirip oğluna baktı ve yine de devam etmeye karar verdi. "Ben bir keçiyi beceriyorum."

Şimdi göz çukurlarını ovuşturan Beau'dan tiz bir soluk geliyor.

"Cade, yemek masasında ağzından çıkana dikkat et. Ve kafanı çukurdan çıkar. Erkek keçilerin de meme uçları vardır."

Cade babasına bakakalır. "Şu anda ciddi misin?"

Harvey başını sallar. "Sanırım. Olabilir. Peki, tamam. Meme uçlarından bahsetmiyordum." Sonra herkesle birlikte kahkahayı basıyor ve Cade başını masaya indiriyor. Omuzları titriyor, yani onun da güldüğünden eminim.

Harvey, "Tamam, Cade ve keçi mastürbasyonları hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," diye duyurdu.

Cade'den "Ben ve keçilerim diye bir şey yok," dediğini duyuyorum ama Harvey onu görmezden gelip dikkatini Beau ve bana çeviriyor. "Yeni aşk kuşları hakkında konuşalım."

Tüm kahkahalarım cırtlak bir şekilde durur ve mideme ağır bir korku çukuru düşer. Beau ve benim hakkımda konuşmak istemiyorum.

Son birkaç gündür birlikte iyi çalışıyoruz. Birbirimizi geçerken görüyoruz. Beau her gün kardeşiyle birlikte çiftliğe gidiyor, ben de barda çalışıyorum. Geceleri, klimalı eve gitme şansım olup olmadığını düşünürken, dayanılmaz derecede sıcak karavanımda uyuyorum.

Beau'nun namuslu olup olmadığını öğrenmek için.

Paramı hayır üzerine yatırıyorum ama ne zaman kalkıp oraya varmak üzere olsam duruyorum. Öğrenmek için çok korkağım.

"Düğün tarihini belirlediniz mi?" Harvey'nin anlayışlı gözleri merakla Beau ve benim aramda gidip geliyor.

Beau elini bacağımdan kaldırıyor ve tenim onun dokunuşu olmadan nemli hissediyor. Birine yakın olmak için çok sıcak, yine de geri koymasını diliyorum.

Aklımı okuyabiliyormuş gibi kolunu omzuma atıyor, parmak uçları omzumdaki çıplak tenin üzerinde rahat çizgiler çiziyor.

Dışarısı bu kadar sıcak olmasaydı, onun teninin benimkine değmesinden kaçınmak için tepeden tırnağa örtünürdüm. Ne yazık ki, bu hiç bitmeyen bir sıcak hava dalgası.

"Uzun bir nişan sanırım." Yüzümü ona çevirdiğimde başını bana doğru çeviriyor. Dudaklarımız çok yakın. Rahatsız edici derecede yakın. Bu beni nehirdeki o sabaha geri götürüyor.

Beau'nun metalik gözleri bakışlarımı bırakıp ağzıma

sabitleniyor. Acaba beni öpecek mi?

İlk öpüşmemiz, ailesiyle dolu bir masada. Bir yanım bir çukur kazıp bu tür bir PDA'dan saklanmak istiyor. Diğer yanım ise bunu yapmasını diliyor.

Bir noktada öpüşmemiz gerekecek. İkimiz de biliyoruz.

Dudaklarıma odaklanıp giderek daha da yaklaşırken omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Ama Beau bana sırıtıyor. Bu cinsel bir sırıtış, ona doğru eğildiğimi hissettiğini, göğsümün daha hızlı yükseldiğini gördüğünü, sadece aralarındaki ağrıyı engellemek için bacaklarımı çaprazladığımı bildiğini söyleyen bir sırıtış.

"Evet." Yüzünü arka verandadaki şık masanın etrafında oturan herkese çeviriyor. "Uzun bir nişanlılık. Henüz kesinleşmiş bir şey yok."

Boğazımı temizliyorum ve etraftakilere zoraki bir gülümseme sunuyorum. "Acele etmiyoruz," diye aptalca ekliyorum, sesim sersemlemiş gibi çıkıyor.

"Peki, sorun değil. Duyuruya bir tarih koymadım." "Duyuru mu?"

Harvey'e soruyu yönelttiğimde sesim çatlıyor.

"Evet, *Chestnut Springs Herald* için. Diğer çocuklarım için de yaptım. Siz ikiniz paçayı kurtaramayacaksınız. Ayrıca, eğer bunu ortaya çıkarırsak Beau'yu arayan kadınları da uzak tutmuş oluruz. Bazıları acımasızdır."

"Ne?" Beau'nun kafası gerçekten karışmış gibi.

Sıradan bir el sallıyor. "Ah, evet. Pezevenkmişim gibi bir kadın yanıma gelip seni sormadan markete bile gidemiyorum."

Kıllarımı kıpırdatıyor, omuzlarımı daha uzun gösteriyorum. Umurumda olmamalı - umurumda *değil* - Harvey'nin yemeğini bile rahatça alamaması kaba görünüyor.

Sloane'un annesi Cordelia elini okşayarak ona eğlenen bir bakış atıyor. "Harvey, sanırım bu bir gece için yeterli."

Her nasılsa, bu masadaki tüm havayı değiştiriyor. Sanki herkesin dikkati o tek harekete kilitleniyor. Kızın eli onunkinde. Adamın gözleri kızın gözlerinde. Elini tutup çevirmesi ve parmaklarını onunkilerle birleştirmesi. Yüzünde saf bir hayranlık ifadesiyle elini sıkışındaki duygusallığı izliyorum.

Sonra gözleri açılır.

Sonra ellerini geri çekerler ve birbirlerinden uzaklaşırlar. Masa

anında garipleşir.

Şimdi, Beau ve beni birbirimize bakarken izlemenin böyle bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Beau herkesin dikkatini çekmeye çalışarak, "Yeni ayakkabılar aldım," diye duyuruyor. "Bailey

beni ayakkabı alışverişine götürdü. O aptal beyaz koşu ayakkabılarından kurtuldum. Siyah koşucular, süet spor ayakkabılar ve hatta bir çift deri bot aldım."

Kimse konuşmuyor, geniş gözler hâlâ masanın etrafında dolaşıyor. Harvey'nin kulakları pembeleşti ve

Sanki bu onu şu anda konuşmak zorunda kalmaktan kurtarabilirmiş gibi suyu yudum yudum içiyor.

"Yeni çoraplar büyük fark yaratıyor. Sürtünmeyi azaltmak için çift astarlı olanlardan ve süper ince bir yün çift aldım. Gördünüz mü?" Bir ayağını masanın ucuna doğru uzatıyor ama ayakkabılar ve çoraplarla ilgili monologu pek fark edilmiyor. "Hadinnnn."

Bence babasını bu andan kurtarmaya çalışması çok tatlı. Ailesinin kendisine bu kadar ilgi göstermemesini isteyen bir adam için, kendini sahnenin ortasına atmaktan kesinlikle mutlu.

Beau kollarını kavuşturur ve bakışlarını dramatik bir şekilde herkesten kaçırır. "Neden kimse bana yeni ayakkabılarımla ne kadar hızlı koşabileceğimi sormuyor? Yetişkin olmak berbat bir şey."

Ve onu kurtarmaya gelen Luke, birkaç kıkırdamaya neden oluyor. "Seninle yarışacağım Beau Amca!"

"Gerçekten babamın ölmüş annemin küçük kız kardeşiyle takıldığını mı düşünüyorsun?"

Evinin önünde durup kamyonetimden indiğimde Beau'nun bana söylediği ilk şey bu.

Akşam yemeği için ana evde buluştuk ve ayrı ayrı geri döndük.

"Evet."

"Ama... nasıl?" Kapısını çarptı ve kamyonetinin etrafında dönerek benimkinin ön ızgarasında benimle buluştu.

Gözleri kocaman ve sevimli bir şekilde saf görünüyor.

"I-" Başım ona doğru dönüyor. "Nasıl çalıştığına dair ilk elden bir deneyimim yok ama kapsamlı bir video araştırması yaptım. Sanırım en temel şey onun-"

Eli ağzımı kapatıyor. "Ne yaparsan yap, o cümleyi asla bitirme. Benim hakkımda konuşuyoruz. *baba*."

Avucuna karşı gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Elini çektiğinde bakışlarını tutuyorum ve omuz silkiyorum. "Bence birisinin olması güzel."

Beau ensesini ovuşturuyor, belli ki Cordelia ve Harvey'nin yemekte el ele tutuştukları o tanıdık şekli kafasında oturtmaya çalışıyordu.

"Sanırım. Annemin kız kardeşi olması biraz garip."

"Öyle mi? Belki de onu tehdit etmemesi çok mantıklıdır. Belki de ikisi de onu sevdiği için babanın onu hala sevmesi normaldir? Ya da," diye omuz silkiyorum. "Belki de ortak bir kızlarının olması onlar için güzeldir?"

Beau yüzünü buruşturuyor. "O uzun zaman önce öldü. Bu çok garip. Daha önce hiç kimseyi getirmemişti. Ve bize hiçbir şey söylemedi."

"Sanki özel hayatınızda olan her şeyi ailenize anlatmanıza gerek yokmuş gibi, değil mi?"

Beni işaret ediyor ve yaklaşırken "Adil" diyor.

Kamyonetimin önünden gelen sıcaklığın yaslanmak için rahatsız edici olduğunu düşünüyordum, ama Beau'nun bana doğru yaklaşma şekli, daha rahat bir seçenekmiş gibi ona doğru bastırmamı sağladı.

Siyah spor ayakkabıları neredeyse sandaletlerimin uçlarından ayak parmaklarıma batacak kadar yaklaşıyor. "Güzel ayakkabılar, asker. Hızlı görünüyorlar." Ona bir göz kırpıyorum ve rahat olmaya çalışarak kollarımı kavuşturuyorum. Muhtemelen başarısız oluyorum.

"Öyleler." Gözleri beni değerlendiriyor. "Karavan sana nasıl davranıyor?" Yutkunuyorum. "Harika. Harika. Karavanımı

seviyorum."
"Bugünlerde oldukça sıcak."
Yine nefesi serin bir esinti gibi.

"Elbette öyle."

"Hala AC teklifimi bekletiyor musun?" Kaşlarını çatıyor ve benim çapraz kol pozisyonumu taklit ediyor. Ve söz veriyor.

Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Bana dokunmuyor bile ama şu anda tam olarak ne vaat ettiğini biliyorum.

Dokun. Zevk. Deneyim.

Benimle seks yapmayacağını söyledi, peki ya diğer her şey? İmkansız görünüyor.
Ona bakınca, büyük, ukala bir Adonis gibi görünüyor.

Kötü bir fikir gibi görünüyor.

Ama o aynı zamanda senin nişanlın. Ona güveniyorsun. Sana karşı çok iyi.

Yumurtlama dönemindeyim. Beynimin bunu bana mantıklı göstermesinin tek nedeni bu.

Bakışlarımın kalın bedeninden aşağı kaymasına ve şortunun kasıklarına inmesine izin veriyorum.

Tam oturmuş... gibi. Belki de bu yüzden şişkinliği bu kadar net görebiliyorum. Gerçekten büyük bir çıkıntı.

Sadece kıyafetler. Gerçek bir
ereksiyon değil. Bu çok saçma olurdu.

"Lütfen lastikler için size ne kadar borcum olduğunu söyleyin."

Beni görmezden geliyor. "Sadece sen, bütün gece terliyorsun. Bunu hayal edebiliyorum."

"İklimlendirildim," diye ciyaklıyorum, aslında ondan kaçmak için dönüp kendimi kamyonetimin kaputuna doğru yuvarlıyorum.

"Saçmalık." Kıkırdıyor, kaçışımı izliyor.

"Sıcağı seviyorum," diye omzumun üzerinden atıyorum, kapıyı açtığımda karavanımın ne kadar sıcak olacağından korkuyorum. Uykusuzluktan bitkin düşmüş durumdayım ve günlerdir çok sıcak olduğu için kolayca tedirgin oluyorum.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sesleniyor ve sesindeki kendini beğenmiş notayı fark edebiliyorum. Bana ne yaptığını biliyor. Nasıl bilmez? Geçen gün ona sertleşmiş meme uçlarımı gösterdim. Şimdi ne yapmam gerekiyor? İnkâr mı edeyim?

"Korkuyor musun, şekerim?"

Dick.

"Daha kapsamlı video araştırması yaparken iyi eğlenceler."

Siktiğimin siki.

"Bu gece kendim de bir şeyler yapabilirim."

Tökezliyorum. Parmak arası terliğim çimenlere saplanıyor ve anahtarlarla oynayarak nihayet kapı koluna uzandığımda yanaklarım alevleniyor.

"Eğer klimaya ihtiyacınız varsa arka kapı açık! Ya da canlı
ilham!" Kendimi hayal edebileceğim en dayanılmaz sıcağın
içine atıyorum.

Ama her nasılsa, dayanılmaz sıcak bile o ayak parmaklarını kıvıran davetten sonra Beau'yla yüzleşmekten daha katlanılabilir.

16

Bailey

Beau: Arka kapı açık, şekerim.

Kaçtığım için pişmanım. Bu kadar inatçı olmaktan nefret ediyorum.

İnatçı olduğumdan daha zeki olsaydım, Beau'nun mutlu ve serin evinde bebekler gibi uyuyor olurdum. Onun yerine, kazanın içindeyim. Uyuyamıyorum, huzursuzum ve hayatımdan nefret ediyorum. Tenim nemli ve rutubetli ve iç sıcaklık göstergem tamamen bozulmuş durumda. Bir daha serinleyebileceğimden emin değilim.

Elbette, yaz aylarında kırlarda sıcak hava dalgaları olur. Ama bu? Bu bir sonraki seviye.

"Siktir et!" Yorgunluktan kıpırdayacak halim olmamasına rağmen kendimi yataktan dışarı atıyorum ve sahip olduğum en küçük giysileri giyip yüzmeye gitmeyi planlıyorum. Tekrar.

Karavanımın dar koridorunda yalınayak yürürken her hareketimi tedirginlik kaplıyor.

Bir karavanda yaşamak beni çöp gibi gösterebilir ama işin gerçeği bu karavanla çok gurur duyuyorum. Sevgiyle kesip zemine siyah-beyaz dama tahtası muşamba yapıştırdım ve tüm dolapları yeniden boyadım, hatta pencere kaplamalarımı bile buna uygun olarak diktim.

Bu benim ve onu Pinterest'e ait olanlardan biri haline getirdim. Ondan asla kurtulamayacağım.

Bir gün şirin bir evim olacak ve hafta sonlarını ve tatilleri hala bu şeyle seyahat ederek geçireceğim.

Belki ileride bir dış boya ve klima masrafını bile karşılayabilirim.

Bu haliyle, gerçekten bunaltıcı sıcakların yaşandığı birkaç gün için bunu haklı çıkaramıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve gözlerimi kapatıp daha serin bir hava esmesini bekliyorum. Ama hiç gelmiyor. Bildiğim ve sevdiğim o temiz dağ havası zirvelerin arasında kalıyor ve hepimizin burada, kırlarda bunaltıcı gecelerle acı çekmemize izin veriyor.

"Uhhh," diye inliyorum, ama ayaklarımı karavanımın metal basamağına dayayarak olduğum yere yığıldığımda ağlamakla sınırlanıyor.

O kadar mutsuzum ki ağlayabilirim.

Başımı ellerimin arasına alıp oturuyorum ve düşünüyorum.

Beau'ya güveniyorum ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Şakalaşmayı seviyor - o böyle biri - ve onun tarafından hiç tehdit edilmiş hissetmiyorum.

Peki neden onun evine gitmekten bu kadar kaçınıyorum?

Çünkü asla ayrılmak istemeyeceğini biliyorsun.

Beynim kendini beğenmiş küçük bir sürtük, bunu yüzüme vuruyor.

Etkileyici eve bir göz attım. Çok güzel ve daha önce gördüğüm hiçbir eve benzemiyor. Benim için, geldiğim yerde, bir filme aitmiş gibi görünüyor. Gerçekliğim katlanılamayacak kadar ağırlaştığında gözlerimi kapatıp kendimi içinde hayal edeceğim türden bir eve benziyor.

Bir partiye ev sahipliği yapan sevimli, sağlıklı bir çocuk olurdu. Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluşurdu. Liseli sevgililer olurduk ve o beni boktan hayatımdan çekip alırdı.

Sonra babamın sarhoş bağırışları içeri süzülürdü ve ben de kalkıp kapımın altına bir sandalye koyardım.

Hayal ve gerçek, çok yakın ama yine de çok uzak.

Ama işte o ev, o adam. Tam oradalar. Ve gerçekler. Ve ben buradayım, kendimi onları hak etmediğime ikna etmeye çalışıyorum.

Ergenlik çağındaki ben dehşete düşerdim.

Sanırım basamaktan kalkarken aklımda o vardı. Genç Bailey günler ve günler önce ona koşardı. Kalbi romantikti.

Genç yetişkin Bailey mi? Arka kapının açık olduğuna ikna olmamış.

Ama mandalı denediğimde klik sesi geliyor ve kapı yerini mutluluk veren serin bir hava akımına bırakıyor. İç çekiyorum ve akıntının beni boşluğa çekmesine izin veriyorum.

Burada dururken, biraz davetsiz misafir gibi hissediyorum. Ne de olsa bugün ondan kaçıp karavanımda saklandım.

Orada öylece kıkırdayarak durdu.

Siktiğimin siki.

Kapıyı arkamdan kapattım, şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Onu aramalı mıyım?

Mesaj mı atayım?

Sadece adını mı haykırayım?

Önemli değil. Aldırmayacağını biliyorum.

Bakışlarım nehir kıyısına bakan oturma odasındaki siyah deri koltuğa takılıyor. Serin derinin üzerine uzanıp kendimden geçme düşüncesi karşı konulamayacak kadar cazip geliyor.

Ben de öyle yapıyorum. Kendimi yorgun bir hırsız gibi yere bırakıyorum. Minik pamuklu şortum ve bol bluzumla, çıplak tenimdeki soğuk deri cennet gibi. Burada kimsenin olmadığını düşünsem kendimi çıplak bırakırdım. Sırf ateşimi düşürmek için seve seve yere uzanabileceğim bir noktadayım.

İçimi çekiyorum ve karavanımın tepesinden çok farklı olan tavan pencereli tonozlu tavana bakıyorum. Açık konsept mutfaktaki ocağın üzerindeki ışık yanıyor, bu da buranın umduğunuz kadar karanlık olmadığı anlamına geliyor.

Ama umurumda değil.

Kızartma tavası gibi hissetmediğim sürece mutluyum. Basit ihtiyaçları olan basit bir kızım.

Uyuklamaya başladığımda, cilalı beton zemine basan ayak sesleri duyuyorum. Sıradan ve telaşsız; kalp atışlarımın tavan yapmasının aksine.

Bir melodi ıslık çalıyor ve ben oturup kendimi duyurup duyurmamayı tartışıyorum. Yapılacak en az tuhaf şey bu gibi görünüyor, ama buna karar verip oturduğumda donup kalıyorum.

Bakışlarım kanepenin arkasından sıyrıldı ve Çıplak Beau'nun üzerine düştü. Tamamen çıplak.

Tepeden tırnağa çıplak.

Islık çalıyor ve buzdolabının içine bakıyor. Kapı başını ve omuzlarını örtüyor ama yan profilinin diğer her santimini çıplak bırakıyor.

Dar bel, yuvarlak kalça-

Gözlerim onun sikine takılınca kocaman oldu. Porno siki gibi. Ama sarkık. Açıdan mı yoksa gerçek hayatta hiç penis görmemiş olmamdan mı kaynaklandığını anlamaya çalışarak bakıyorum. Belki de ölçek

farklı.

Eğilip kanepenin arkasına saklanıyorum ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Resmen, kafası duvarın üzerine çıkmış, küçük elleri tepesinde kıvrılmış o basit çizimin en iyi taklidini yapıyorum.

Gözleri kocaman çünkü o küçük çizgi insan bir röntgenci. Bunu biliyorum.

Beau dönüp sandviç için gerekli tüm malzemeleri çıkarırken kendi kendine mırıldanmaya devam ediyor. Eğilip saklanıyorum ve içten içe kendimi azarlıyorum. Normal bir yetişkin şimdiye kadar kendini duyurmuş olurdu. Göz ucuyla bakardı. Kibarca bakışlarını kaçırırdı. Gülüp geçerdi.

Ama çok uzun süre beklediğim için kendimi mahvettim. Şimdi dikizlediğimi öğrenecek ve bunu asla unutamayacağım.

Silahlarıma sadık kalmaya ve saklanmaya karar veriyorum, sabah beni kanepesinde uyurken bulduğunda uyuyakalmışım gibi davranacağım.

Çözüldü, tekrar bakmanın bir zararı olmayacağına karar verdim. Zaten her şeyi gördüm. Bir kez daha bakmanın ne anlamı var? Yağmurlu bir gün için beyin kamerasında saklayacağım.

Sinsi bir ninja gibi yaklaşıp, yüzünün bana dönük olduğunu görünce sessiz bir iç çekiyorum. Ama arkadan bakış da önden bakış kadar iyi. Ya da yandan.

Beau Eaton'ın kötü bir açısı olduğunu sanmıyorum.

Ama onun kıçı? Ölebilirim. Adamın her yeri iri ve kaba kaslı. Cildinde yara izleri var ama bunlar sadece çekiciliğini artırıyor. Sırtındaki ve omuzlarındaki çizgiler, ne bileyim, ekmeğe mayonez sürerken mi dalgalanıyor?

Ekmeğe çeşni sürmenin cinsel bir duygu olduğunu hiç bilmezdim, ama burada çıplak sandviç yapmak yüzünden kendiliğinden yumurtlama yaşıyorum.

Beni acıktırıyor. Ama yiyecek türünden değil. Bu yüzden bir iniltiyi bastırıyorum ve geri çekiliyorum. O yalnız olduğunu düşünürken ağzının suyunu akıttığım için duyduğum suçluluk duygusuyla azgınlık savaşıyor. Bu onun mahremiyetine bir saldırı, ama beyin hücrelerim onu yandan çektiğim anda toplanıp şehri terk etti.

Her şeyi kaldırırken çıkardığı sesleri dinliyorum. Buzdolabını kapatmasını. Ayak sesleri açık yaşam alanını terk ediyor. Sonunda tekrar nefes alabileceğim.

Ama sesi sessiz evi yarıp geçmeden önce değil. "Şekerim, üst katta solda boş bir yatak odası var."

Şu anki kadar kötü bir şekilde yere yığılıp ölmeyi hiç istememiştim.

Tabii ki burada olduğumu anlayacaktır. Muhtemelen nefes alışımı

duymuştur.

O kadar irkiliyorum ki ayağa fırlıyorum ve her adımda yuvarlak kıçını kıvırarak uzaklaşmasını izliyorum. "Ve eğer beni yakından görmek istersen, koridorun karşısındaki kapıyı çal ve sor."

Ve resmen ölmeyi birkaç saniye öncesinden daha çok istiyorum.

O kadar utanıyorum ki misafir odasını atlayıp kanepeye uzanıyorum ve sonunda uyuyana kadar sessizce kendimi azarlıyorum.

"Hey! Hey!"

Beau'nun bağırışları beni koltuktan kaldırdı. Çılgınca etrafıma bakınıp neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama tüm ev, onun buradan elini kolunu sallayarak çıkarken bıraktığı gibi

duruyor.

"Hey!"

Hiçbir yere yakın olmadığını fark ettim. Sadece avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Sersemlemiş bir halde ilk aklıma gelen davetsiz bir misafirdi ama kafamı toparladıkça davetsiz bir misafirin ikinci kattan başlamayacağını düşünüyorum.

Ayağa kalkıp pürüzsüz taş zeminlerde koşturuyorum, serinlikten neredeyse ürperiyorum. Ya da Beau'nun "Hey!" diye seslenmesiyle.

Tekrar ve tekrar.

Gürültülü başlıyor ama uzadıkça daha perişan, daha yenilmiş bir hale geliyor.

Yatak odasının kapısını çalmadım. Kapıyı iterek içeri giriyorum ve odanın karşısındaki büyük boy yatakta çırpınan iri, çıplak bedeniyle karşılaşıyorum. Köşedeki dijital saat 2:11'i gösteriyordu.

Dudaklarından dökülen acı dolu iniltiler midemi bulandırıyor.

Bir kabus görüyor. Acı verici, stresli, çılgınca bir kabus. Ve benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bir tür dehşeti yeniden yaşarken, onun ince havaya karşı mücadelesini izlerken çaresizlik hissi gözlerime batıyor.

Ve kalbim buna dayanamıyor.

Başıboş bir uzuv tarafından odanın öbür ucuna savrulabilirim ama umurumda değil.

Yatağına yaklaşıp sakince "Beau. Beau. Beau." Dikkatle uzanıp omzuna dokunuyorum. Neredeyse anında durdu ama uyanmadı. "Hey, Beau. Ben buradayım."

"Buradasın." Sesi çatlıyor ve bana doğru uzanıyor. Nemli avucu kolumu sıkıca kavradı. "Evet. Ben Bailey. Buradayım. İyisin."

"Buradasın," diyor tekrar. Bu sefer ses tonundan rahatlama akıyor. Bu sefer beni kendine doğru çekiyor.

Ve gidiyorum. Şu anda ona karşı koyacak gücüm yok. Yatağına tırmanırken, yüz ifadesinden göğsüm sızlıyor; alnını sıkmış, gözlerini kapatmış ve birkaç saat önce yakışıklı yüz hatlarını boyayan mizahtan eser yok.

Bir eli kolumda, diğeri belimde, beni kendisine doğru çekiyor, göğsüne yaslıyor. Ve çok çıplak vücuduna.

Ama bu cinsel bir şey değil.

Şu anda kim olduğumu tanıdığından emin değilim ama beni sanki onu rahatlatıyormuşum gibi kucaklıyor. Beni, üzülerek ölen pelüş atımı tuttuğum gibi tutuyor.

Üzerine yayılıp başımı çenesinin altına sokarak kalp atışlarının sesini dinlerken kalın kolları beni sarıyor.

Aletinin sert ama sert olmayan çıkıntısını, şortumun yukarı kalktığı iç baldırımda hissedebiliyorum.

Göğüs kıllarını, dayanıksız üstümün yer değiştirdiği çıplak göğüslerimde hissedebiliyorum.

Derin nefeslerini hissedebiliyorum, ciğerleri dolup boşalıyor, o nefesini tutarken ben bir dalgaya biniyormuşum gibi yükselip alçalıyorum.

"Saat kaç, Bailey?" Sesi çakıl taşlı, tutuşu gevşemiyor. Omzumun üzerinden saate bakıyorum. "İki on iki."

Avuçlarından biri omurgamdan yukarı doğru kayarak başımın arkasını kavrıyor.

"Güzel." Sonra saçlarımı öptüğünü hissediyorum.

17

Beau

Onu kollarıma sürüklememeliydim. Burada, karanlıkta yalnızken olmaz.

Şu anda olduğum gibi çözüldüğümde değil.

Bunu göstermelik olmakla suçlayamazken olmaz.

Bu kadar çok şey yapmak istediğimde değil-

Bailey'nin başı dönüyor ve dudakları boğazımın dibindeki çukurda tozlanıyor. Yutkunuyorum, adem elması o hemen altını tekrar öperken çalışıyor. Kabarık dudaklar göğsüme bastırıyor.

Meme uçları sertleşip göğsümü işaret ederken farkındalık damlıyor.

Durmalıyım.

Elim, uzun saatler çalışmaktan tonlanmış, sıkı sırtından aşağı kayıyor ve parmaklarım buluştukları kalın elastik bel bandının üzerinde tozlanıyor.

Durmalıyım.

Beni tekrar öptü. Aynı noktadan. Ama bu sefer dili tenime değiyor. Sırtını dikleştiriyor, göğüslerini aşağı, kıçını yukarı itiyor.

"Siktir," kelimesi bir nefesten ibaret, çok ileri gitmek üzere olduğumu bildiğim için beni işaret eden sessiz bir lanet.

Durmalıyım.

Elim daha da ilerliyor ve kıçını kavrıyorum. Kumaştan daha fazlası. Şortu kaymış ve pürüzsüz bir teni var. Parmaklarım içeri giriyor, uçları daha önce hiçbir erkeğin gitmediği yerlere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Kendini tekrar elime bırakırken çıkardığı inilti beni neredeyse çözüyordu. "Bailey."

Çok heyecanlıyım. O çok yakın. Çok iyi hissettiriyor. Çok lezzetli kokuyor.

Göğsümün alt kısmını öperken saç telleri parmaklarımın arasından kayıyor.

"İyi misin?" diye fısıldadığında elim hala kıçının etini yoğuruyordu.

"Hayır," diye inliyorum. Onun yakınlığı, kokusu, ağırlığı sikimi kabartıyor. O sadece *Burada* benim tamamen çıldırmamın ardından.

"Ben de öyle." Sıcak nefesi göğsüme çarpıyor.

Onu yerinde tuttuğumu fark ediyorum, bir elim kıçını kavrıyor, diğeri saçlarıyla dolu bir yumrukla. Aletim karşı koyamayacağım kadar hızlı sertleşiyor. Onu onunla doldurma düşüncesi her zamankinden daha fazla mevcut.

"Seni nasıl iyi hissettireceğimi söyle," diyorum, sesim başının tepesinde gürlüyor. Yüzünü kaldırmadı, gözlerimin içine bakmaya tenezzül etmedi.

Sanırım öyle yaparsa ikimiz de daha net

düşünebiliriz. "Bana dokunmayı bırakma."

Başım geriye düşüyor ve inliyorum. Bu kızın söylediği şeyler.

Dudakları tekrar göğsümde geziniyor. "Nasıl iyi hissetmeni sağlayabilirim?" Kıçı daha yukarı kalkıyor, dizleri vücudumun her iki yanında yatağa bastırıyor. Onu keşfetmem için bana yalvarıyor.

Sorduğu soruyu zihnimde evirip çevirirken, ellerimin uyluğunun arka kısmındaki pürüzsüz deride dolaşmasına izin veriyorum. Tırnaklarım uyluğunun iç kısmındaki deriyi tırmıklıyor, minik yumrular oluşuyor.

"Bailey... Durmalıyım." Son birkaç dakikadır kafamın içinde yanıp sönen uyarı işaretini yüksek sesle söylüyorum.

Durmak şu anda tam bir işkence gibi geliyor ama yapacağım.

Yapmalıyım.

"Hayır. Lütfen." Nefes nefese ve çaresizce kelimeler döküldü ağzından. "Lütfen durma."

Nefesim daralıyor ve tek yaptığım sırtüstü yatmak oluyor. Parmaklarımı şortunun köşebentinin üzerinde gezdiriyor, dikişi takip ediyorum. Kumaşın altına kolayca ulaşabiliyordum.

Başı dönüyor, yanağı göğsüme bastırıyor. Yüzü aşağıda. Kıçı yukarıda. Elleri omuzlarımda. Bailey bana tekrar yalvardı. "Lütfen... seni nasıl daha iyi hissettireceğimi söyle. Ama durma." Parmaklarım onun akik rengi saç tellerinin etrafında kıvrılıyor ve sert bir şekilde çekiştiriyorum.

İnliyor ve kendini parmaklarıma sürtüyor.

Uygunluk sınırını nasıl bu kadar aştık, *numara yapma* sınırını nasıl bu kadar aştık bilmiyorum. Ama 2:11 versiyonum kontrolden yoksun ve şu anda burada olan tek versiyonum o.

"Misafir odasında uyumaya başlarsan kendimi iyi hissederim, Bailey."

Başını sallıyor, bunu yaparken yumruğumu başıyla birlikte sürüklüyor. Sikim kalkıyor, karnına çarpıyor.

"Ve eğer bu çürük şortun içine uzanmama ve seni parmaklarımla boşaltmama izin verirsen daha da iyi hissedeceğim."

Dudaklarından bir nefes fırlıyor ve göğsümde geziniyor.

Durmalıyım.

"Evet," diye cevap veriyor nefes nefese. Parmaklarım kıçının kıvrımında kıvrılırken, kalçasıyla amı arasındaki çizgiyle alay ederken karnı boyuma bastırıyor. "Evet."

"Siktir," diye mırıldanıyorum tekrar, çünkü kendime kaç kere durmam gerektiğini söylesem de durmuyorum.

Elim ıslaklığını hissedene kadar ilerliyor. Yavaşça kaydırıyorum, vücudum kendini tutmanın zorluğu altında neredeyse titriyor. Karanlık tarafım onu ters çevirip sikmek istiyor. Onu kazığa oturtmak ve ismimi haykırışını dinlemek.

Ama bu öyle bir şey değil. O böyle biri değil. Bailey'i özenle idare etmek istiyorum. Kalçaları geri itiyor ve parmağımın ucu içeri kayıyor.

"Aman Tanrım." Alnını göğsümün üzerinde döndürüyor ve kendini parmağıma yaslarken nefes almayı bıraktığımdan eminim.

"Bailey." Adını inliyorum ve ıslaklığını klitorisinin üzerine yaymak için çekiyorum. Ben bunu yaparken bacakları belimin iki yanında titriyor. "Siktir."

Dudakları tekrar göğsüme iniyor ve bir eli omzumu kavrarken diğer eli başımın üstünden karyolaya tutunuyor.

Tekrar bastırıyorum, bu sefer daha fazla ve parmağımın etrafında kenetlendiğini hissediyorum. "Sırılsıklam olmuşsun."

Bir kez daha başını sallıyor.

Bir parmağı içindeyken, diğerleri bacaklarının arasını keşfediyor. Dudaklar, klitoris, yarığında aşağı yukarı kayıyor. "Çok fazla gelirse bana söyler misin?"

"Evet, evet." Kelimeleri sayıklıyor, sıcak titrek nefesler tenime değiyor. "Tekrar yap." "Neyi?" Üstümde kıvranırken kulağına doğru mırıldanıyorum.

"Parmakla sik beni." Sözleri durgun, hiç de utangaç değil.

"Böyle mi?" İçeri girip çıkıyorum, eşit ve işkenceli bir tempo belirliyorum.

Omzunun üzerinden bakmak için başını kaldırıyor. Vücudunun benimkine nasıl oturduğunu, kolumu onun arkasına nasıl doladığımı görmeye çalıştığına şüphe yok. "Evet, böyle."

Kaslarım yanıyor ama umurumda değil. Bailey'nin parmaklarımın üzerinde sıkı ve ıslak olduğunu hissetmek aletimin zonklamasına kıyasla hiçbir şey.

"Peki ya bu?" Hareketlerimi yavaşlatıyorum ve ilkine katılmak için ikinci bir parmak ekliyorum, kaygan sıcağına girmeden önce girişiyle oynuyorum. Elimi nazikçe çevirdiğimde çığlık atıyor ve başı göğsüme düşüyor.

"Hoşuna gitti mi, Bailey? İki parmak bir parmaktan daha mı iyi?" Çıkardığı muhtaç miyavlama seslerinden cesaret alarak daha da içeri itiyorum.

Nemli dudaklarından yumuşak bir "Evet" dökülüyor, sonra ellerini köprücük kemiklerimin üzerinden geçirip boynumun yan tarafına götürüyor, bu arada yüzümden kaçınmaya devam ediyor.

"Sadece içeri ve dışarı mı? Yoksa bir bükülme ile mi? Bilmek istiyorum." En büyük arzum, onu çıldırtan her şeyi kesinlikle bilmek. Birlikte öğrenebiliriz.

"Twist." Tek heceli konuşmaya başladı ve ben onun zevkini ve kelimelerini çalmaktan sapıkça bir zevk alıyorum.

İki parmağımı da sokup çıkarıyorum, yavaşça çeviriyorum, ıslaklığı etrafimda dalgalanıyor. Vücudu titriyor.

Kalçaları dönüyor. Vücudu nabız gibi atıyor.

Nefeslerimiz keskin ve dalgalı çıkar.

"Bana bak, Bailey. Benim için gelecek misin, Bailey? Tıpkı sana söylediğim gibi?"

"Yesss," diye tıslıyor, şimdi gözlerimle buluşacak kadar geri çekilirken bana doğru eğiliyor.

Birkaç kez sertçe sokuyorum, çıkardığı gırtlak seslerinden zevk alıyorum. Sonra çekiyorum, klitorisinin üzerinde ileri geri kayıyorum. Paramparça olana kadar sadece birkaç kez sürer.

"Siktir! Beau!" Saçlarımı çekiyor ve dişleriyle boynumu sıkıyor. Göğüs göğüse üstüme yuvarlanırken kalçalarının ıslanmış iç kısımları yayılıyor. Dizlerinin bağı çözülüyor ve çarşaflarımın üzerindeki hakimiyetini kaybediyor, ince bacakları yanlarımı sıkarken kayıyor.

Amcığı nabız gibi atıyor ve sikimin kenarından kayıyor. Damardan aşağıya, tam dibine kadar, burada duraklıyor, göbeğine bastırılmış dolgun, yuvarlak kafamla nefesini tutmaya çalışıyor.

En kötü alay.

Bu o kadar güçlü bir cazibe ki, nefes nefese kalıp kendimi onun yumuşak, muhtaç bedeninden kurtarıyorum.

Sonunda yataktan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, az önce yaptığımdan daha ileri gitmemek için ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Çok uzakta.

Onu becermeyeceğime söz verdim. Onun için her şeyin daha iyi olmasına yardım edeceğime söz verdim. Ve bunda ciddiydim.

Genç, tatlı ve önünde koca bir hayat var. Durumunu zorlaştırmak için ihtiyacı olan son şey benim.

Bu anlaşma mı? Bu yüceltilmiş bir bahis. Ve o daha iyisini hak ediyor.
Durmalıydım.

18

Bailey

Bailey: Bu gece izin yap. Erken yat. Ben iyiyim.
Beau: Hayır, teşekkürler.
Bailey: Cidden, benimle geç saate kadar kalıp bir saat sonra uyanıp kendi işini yapamazsın.
Beau: Benim şeyim mi?
Bailey: 2:11
Beau: Bailey, sen kendi işini yap, ben de kendi işimi. Benimkine senin barında oturmak da dahil, yani yalnız değilsin.

Bıçak limonu kesiyor ve narenciye suyu kağıt kesiğime çarptığında damarlarımda yeni bir acı dalgası dolaşıyor. Ama irkilmiyorum bile.

Beau'nun gözlerini barın sonunda oturduğu yerden üzerimde hissedebiliyorum ve eminim ki en ufak bir acı hissedersem 911'i arayıp beni en yakın hastaneye kaldırtacak. Şu anda aramız gergin olabilir ama o hâlâ burada, beni bir Alman çoban köpeği gibi koruyor ve beni savunmak için atlamaya hazır.

Gary'nin yüzünde sarhoş bir ilgiyle bizi izlediğinin de farkında değilim.

Beau'yla ertesi sabah yaptığımız konuşmayı hatırlarken başım titriyor... her ne idiyse.

Sabah onun yatağında yalnız uyandım ve onu aramaya çıktım.

"Senden faydalandığım için özür dilerim."

Onu mutfakta bulduğumda ilk sözleri bunlar oldu.

Gözlerim boynunda bıraktığım morluğa takıldı - bugün hala orada duruyor ama daha sarı ve daha az mor. O anda ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum. Çünkü bir gece önce elleri başının üzerinde, yüzünde şehvet ve öfkenin en kafa karıştırıcı karışımıyla bana bakmıştı. Sonra tek kelime etmeden gitti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onu takip etmek istiyordum ama yine de mesafeye ve kontrole ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Yapmadın."

"Benim işim seni güvende tutmak. Ve buna benden korunmak da dahil." "Gerçekten değil."

"Bu çizgiyi aşmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Her şeyi ortaya koyduk. Evde kalmanı istiyorum ama beni burada duyarsan ... içeri giremezsin."

Sırtının hala geceden giydiği tişörtle nasıl gerildiğine bakmamaya çalıştım.

Eğilip yeni çift cidarlı çoraplarını yeni Blundstone'larına geçirmeden önce. *Orada öylece yatıp paniklemesini dinlememi mi bekliyordu?*

"Burada kalmayacağım." Çenemi kaldırdım, içimde hissettiklerimle tamamen uyumsuz bir şekilde gururlu görünmek için kendimi zorladım.

Ve bana bakma zahmetine bile girmeden şöyle dedi*: "Evde kalabilirsin ya da karavanına klima taktırmak için para öderim. Karar senin."* Sonra kapı çerçevesini tokatladı ve evden çıktı.

Bu iki gün önceydi. İki gece boyunca saat tam 2:11'de uyandım ve koridorda yürüdüm. Bağırmasını dinlemeye dayanamadığım için elimi kapı koluna doladığım iki gece.

Ve sonra durdu.

Bir anlaşma yapmıştık ve insanların mahremiyetinize saygı göstermemesi konusunda her şeyi bilirim. Bu son olay, kardeşlerimin bir şey aramak için alanımı ilk kez yağmalamaları değildi.

Son iki gecedir kendime Beau'nun yetişkin bir adam olduğunu, yetişkin kararları verebileceğini ve yetişkin sınırları koyabileceğini hatırlatıyorum.

Bir yetişkin olarak benim görevim de bu sınırlara saygı göstermektir.

Bu yüzden odama geri dönüyorum, yastığımı başımın üzerine çekiyorum ve onu duymamaya çalışıyorum. Ama bu imkansız. Çok stresli. Ve sıcak artık beni uyutmuyor olsa da, onun *orada* ve tek başına olduğunu bilmenin verdiği endişe Kazanda uyumaktan daha kötü.

Bir sonraki limonu dilimliyorum ve bir bardağın kenarına dayanabilmesi için dilimin ortasından bir çizgi kesiyorum. O kadar yorgunum ki bıçak parmağımın üzerinden geçmeden önce zamanında durduramıyorum.

"Siktir!" Bıçağı fırlatıyorum ve anında parmağımı ağzıma götürüyorum.

"İyi misin?" Beau taburesini itip müşteriler ve personel arasındaki boşluğu ayıran küçük ahşap kapıdan geçerken sesindeki alarmı duyabiliyorum. Üzerime doğru geliyor ve bileğime uzanıyor, elimi döndürerek sınırlı olan hasarı inceliyor.

"Ben iyiyim." Bileğimi kurtarmaya çalışıyorum. "Bu kendimi ilk kez kesişim değil ve son da olmayacak. Git yerine otur." Parmağımı tekrar ağzıma götürürken bakışlarından kaçınarak tekrar çekiyorum. Hafif kan damlasını durdururken, barın arkasında sakladığımız ilk yardım çantasını almak için arkamı dönüyorum.

Önümde dururken, doğru yara bandı ölçüsünü bulmak için içindekileri karıştırıyorum. "Bana bırak," diyor Beau yumuşak bir sesle. Bağırsaklarıma bir yumruk gibi indi. O bu kadar soğukkanlı ve

ona kızmak daha kolay.

Ağır bir iç çekiyorum ve sonunda başımı eğip ona bakıyorum. Gümüş rengi gözlerini başka bir şeyle birlikte gerçek bir endişe dolduruyor. Dilinin dudaklarının üzerinde gezinmesiyle birlikte, neredeyse gergin görünüyor.

Eli bileğimi tekrar sararken bakışları yüzümü tarıyor, bu sefer daha nazikçe parmağımı ağzımdan uzaklaştırıyor. Son birkaç gündür ilk kez göz göze gelmiş olabileceğimizi fark ediyorum.

Harvey gazeteye ilan verdiğinden beri tüm gözler üzerimizdeydi ama gözlerimiz birbirimizin üzerinde değildi.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, çok uzun süre bakmak istemiyorum. Çünkü bakarsam vücudum tepki verir. Yaklaşırım ve-

"O kadar da kötü görünmüyor." Beau dünyanın en önemsiz kesiğini değerlendirirken kaşlarını çatıyor.

"Ben de sana öyle demiştim," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak.

Benim kızgınlığımla eğleniyor gibi görünüyor, bu da beni daha çok kızdırıyor.

Becerikli parmakları yara bandını ambalajından çıkarıyor ve titiz bir özenle yerleştiriyor. Ona hayran olmamak elde değil - o kadar büyük ve huysuz ama bir o kadar da nazik.

Yapışkan uçları birbirine sarıyor ve elimi nazikçe iki elinin arasına sıkıştırıyor. Küçük bir Bailey el sandviçi yapıyor. "İşte böyle."

Yetişkin olduğuma dair kendi kendime yaptığım tüm konuşmalara rağmen, onun bakışlarına karşılık veremiyorum, bu yüzden "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum ve işime devam etmek için arkamı dönüyorum.

Bir süre oyalanır, sonra yavaşça uzaklaşır, koltuğuna geri döner.

Çayına geri dönüyor.

Beni şahin gibi izlemeye devam et.

Gary "Cennette sorun mu var?" diye sorduğunda "Asla" diye cevap veriyorum ve limon kesmeye geri dönüyorum. Çünkü bir hafta boyunca başka işlere başvurduktan sonra, iş internette listelenmiş olmasına rağmen hala acıyan bir bakış ve kibarca "Şu anda eleman almıyoruz" cevabından başka bir şey alamıyorum.

Bu bahse girdiğimizde, itibarımın kurtarılamaz olduğunu biliyordum. Onun yanıldığını ve benim haklı olduğumu biliyordum. Muhtemelen "kazanacağımı" biliyordum -ne demekse artık.

Ama kazanmak hiç bu kadar kötü hissettirmemişti. Çünkü Chestnut Springs'teki yerimi biliyorum ve Beau Eaton'ın yanındaymışım gibi davranarak zaman geçirmek daha fazla acı veriyor.

Yatağımın yanında titreyen telefonumun sessiz vızıltısı beni uyandırıyor.

Saat gecenin 2'si ve telefonumu kapatıp yuvarlanma ve tekrar uyuma dürtüsü çok güçlü. Ama fazladan on bir dakika bir fark yaratmayacak. Nasıl dönersem döneyim, yarın yorgun olacağım.

Beau'nun yattığım yerden sadece birkaç metre ötede çırpınışını duymak acı verici.

2:11'de ikimiz de lanetlendik. Ben, o saçlarıma ismimi fısıldarken, kendimi onun kucağında sıkışmış, onun üzerinde parçalanıyor gibi hissediyordum. O... şey, tam olarak emin değilim. Ama tahmin edebiliyorum.

Her iki durumda da, 2:11'i bizim için farklı bir şeye dönüştürmek istiyorum. Bu küçük düzenlemede birlikte sıkışıp kaldık ve bunun bu kadar garip olması gerekmiyor.

Ya da belki de sadece o geceyi düşünmeden mastürbasyon yapamadığım için garip davranıyorumdur. "Tamam," diye homurdanıyorum kendi kendime ve her hatırladığımda içimi kaplayan uyarılmayı silkeliyorum

Kıçımı yoğururken saçlarımı tutuşunu. Hiç bu kadar *ihtiyaç duyulduğumu* hissetmemiştim. "Hadi yapalım şunu."

Yatağımdan yuvarlanıyorum, kapının yanına koyduğum çantayı alıyorum ve saatimi kontrol ederek koridorda ilerliyorum.

2:02.

Kapısını sertçe ama ölçülü bir tempoyla çalıyorum, onu uyandırmak isterken onu korkutacak herhangi bir aciliyet duygusundan kaçınıyorum. Beau'nun fazladan korkmaya ihtiyacı yok, bunu zaten kendi başına yapıyor.

Bugün parmağımla ilgilenirken ve sonra ben vardiyamı bitirirken nöbet tutarken, bana bakmaya aşırı derecede odaklandığını fark ettim.

Ama ona kim bakıyor? Hışırtı duydum ve kapıyı tekrar çaldım. 2:03.
"Beau, kalk." Sesimi hafif ve havadar tutuyorum.
"Bailey?" Bir anda ayağa kalktı ve kapıyı kırarak açtı. Kulelere çıktığında ağzım kurudu.

Üzerimde boxer'ından başka bir şey yoktu.

İçten içe yine çıplak olmasını umuyordum. Hiç kimse Beau Eaton kadar güzel çıplak görünmemişti. "Neyin var?" Elini omzuma koyup beni kendine çekerken kapıdan dışarı doğru eğildi ve koridorun her iki yönünü de kontrol ederek tehlike olup olmadığını değerlendirir.

Avucumu göğsüne koyup güven verici bir şekilde sıvazlıyorum. "Bir şey yok. Hadi gidelim." Bana bakarken çenesi düşüyor. "Nereye gideceğiz?"

"Yüzmek."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor, eli hâlâ parmaklarının sırtıma kıvrıldığı yerde beni dağlıyor. "Saat kaç?"

Saatimi kontrol ediyorum. Tekrar. "Saat 2:04." "Neden şimdi yüzmeye gitmek isteyeyim ki?"

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken başımı öne eğiyorum. "Çünkü 2:11'i vurup yatağında çığlık atmaktan çok daha eğlenceli görünüyor. İkimiz için de."

Eli omzumdan düşüyor ve gözleri karanlık koridorda yüz hatlarımı izliyor. Bakışları hem renk hem de yoğunluk bakımından çelik gibi, dayanabileceğimden çok daha fazla.

Dönüyorum ve omzumun üzerinden bir el sallıyorum. "Gidelim asker. Mayo giymeyi bile düşünmüyorum."

19

Beau

Bailey'i nehrin kenarına kadar takip ettim, ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Ve hayır diyecek kadar güçlü değilim.

O rahatça soyunurken kafamı çevirecek kadar bile güçlü değilim. Onun yerine, ayın yumuşak ışıltısıyla vurgulanan çıplak teninin pürüzsüz kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum.

Siyah suya girerken bana bir bakış bile atmıyor. Fokurdayan ve akan suyun yumuşak sesi bir mahremiyet hissi yaratıyor. Kısa bir süre önce tam da bu yerde karşılaştığımızı düşünmek garip geliyor. Kim bilir kaç yıldır evimin önünde çıplak yüzüyordu.

"İçeri girecek misin?" diye sesleniyor, meme uçlarının üzerini örtecek kadar suya battığında. Göğüslerinin kabarıklığı ortada, uzun saçlarının uçları köprücük kemiklerinin üzerine dökülmüş bir tanrıça gibi.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi yabancı hissediyorum. Onun yanında kontrolden çıkıyorum.

O gece, çok ileri gitmenin suçluluğu ve yirmi dört saat zihnimde tekrar tekrar çaldığı bilgisi tarafından tüketildi.

Hala 2:11'de uyanıyorum, perişan halde. Ama şimdi, 2:15'te, sikimi yumrukluyor ve ona sokmayı hayal ediyorum.

Onunla çıplak yüzmek kötü bir fikir olabilir, ama ona tekrar *hayır* deme fikrini midem kaldırmıyor, bu yüzden soyunmaya başlıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve yüzümü ona döndüm, yarı yarıya dönmesini ve kendimi teşhir etmemden çekinmesini bekliyordum.

Ama yapmıyor.

Boxerımı kalçalarımın üzerinden indirip ayaklarımın dibine bırakmamı büyük bir hayranlıkla, bariz bir ilgiyle izliyor. Onları pijamalarını attığı kütüğün üzerine fırlatıyorum ve suya doğru ilerliyorum. Benim gözlerim onun yüzünde, onunkiler ise aletime odaklanmıştı.

"Penisin normal büyüklükte mi? Yoksa..." Ellerini tekrar on iki inçlik bir açıklıkta tutmadan önce alt dudağını endişelendiriyor. "*Büyük* mü büyük?"

"Bailey." Başımı sallıyorum, sesim aynı anda hem inanmaz hem de huysuz çıkıyor. "İnsanlara böyle şeyler soramazsın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yüzmek için sırt üstü yatmadan önce sikimden gözlerini kaçırıyor. "Neden olmasın? Az önce önümde soyundun. Ve biz nişanlıyız. Ve geçen gece neredeyse üzerine oturdum. Bana mantıklı bir soru gibi geldi."

Suya girerken inliyorum. "Güven bana, Bailey. Eğer geçen gece üzerine otursaydın, bugün hala hissediyor olurdun."

Ona yaklaştığımda tekrar ayağa kalkıyor, gözleri kocaman ve ilgiyle dans ediyor. "Bunun anlamı

büyük, büyük?"

Derin bir kıkırdama göğsümde gümbürdüyor. Saat 2:11 civarında herhangi bir yerde gülebilmek müthiş bir şey. "Evet, Bailey. *Büyük*, *büyük*."

Suyu tokatlıyor. "Biliyordum! Porno ile karşılaştırmaya çalışıyordum. Anlıyor musun? Ama, sanki... telefonumun ekranında ölçek kapalı görünüyordu ve odan karanlıktı, bu yüzden iyi bakamadım-"

"Bailey." Gözlerimi kapatıyorum, yere çöküyorum ve birkaç avuç suyu yüzüme doğru çekiyorum. "Özür dilerim."

Ama sesi üzgün gelmiyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Canlandırdığı masum ama pis denizkızı gibi yerinde dönerken su dalgalanıyor.

Gerçekten de en büyüleyici kombinasyon. Seksten korkmayacak kadar yaşlı ama merak edecek kadar da deneyimsiz.

O benim ölümüm olacak. Ve benim kısıtlamamın.

Birkaç dakika sessizlik içinde yüzdük. Ben, bana verdiği insta-boner'dan kurtulmaya çalışıyorum ve o... bilmiyorum, sadece etrafta dönüyor.

Çok huzurlu.

"Bence bana 2:11'i anlatmalısın" diyerek huzuru bozuyor.

Daha önce zaman damgasına atıfta bulunduğunda bunun olacağını biliyordum. O zeki ve genç bir kadın - sezgileri kuvvetli - bu yüzden bunu bir araya getirmesi beni şaşırtmamalı.

İçten içe, bu konuda konuşmaya hazır olabilirim. Burada psikiyatrist koltuğu yok. Elinde bir not defteri yok ya da beni bir deneymişim gibi değerlendirmiyor.

Terapiye bolca erişimi olan şanslılardan biriyim ama gitmeyen aptallardan da biriyim. Gitmem gerektiğini biliyorum ama bu beni korkutuyor. Ve bir ömür boyu yetecek kadar korku yaşadım.

Sorusunu düşünürken ve o geceyi kafamda yeniden canlandırırken birkaç dakika geçti. Takip eden günler.

"Micah'yı omuzlarıma alarak sığınaktan çıktığımda saat 02:11'di."

Çalkantılar kesiliyor ve o dikleşiyor. Gözlerinin karanlık kürecikleri yerine aya bakmayı tercih ediyorum.

"Saatime baktım ve helikopterin havalandığını gördüm. Nakil aracına binmek için ne zaman çıkış noktamıza dönmem gerektiğini biliyordum. O tünel sistemine daha da girmeye devam edersem zamanında çıkamayacağımı biliyordum."

İç çektiğini duydum.

"Ama yine de devam ettim. Çığlıklarını duyabiliyordum. Ve ben-" Tedirgin bir elimi ağzıma götürüyorum. "Kahretsin, onu orada bırakamazdım, anlıyor musun? O bizim görevimizdi ve onu duyabiliyordum. Tam *oradaydı*. Oradan ayrılamazdım."

"Zamanda geri gidebilseydiniz bunu farklı şekilde yapar mıydınız?"

"Hayır." Cevabım anında geliyor. Ne demek istediğimi anlatmak için tekrar ediyorum. "Hayır." "O zaman neden bu konuda kendini hırpalıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü herkes bana geri dönmeyi reddederek kahramanca bir şey yapmışım gibi davranıyor ve bu... öyle değildi."

Ellerimi birleştirip yüzüme su sıçratıyorum.

Bailey'nin bana ne demek istediğimi sormasını beklerken birkaç vuruş geçiyor, ancak o suda dönmeye devam ediyor, başını soğuğa daldırmak için ince boynunu geriye doğru eğiyor.

"JTF2 için bizi farklı eğitiyorlar. Bizi farklı seçiyorlar. Sadece fiziksel değil, daha çok psikolojik. Farklı şekilde hazırlanıyoruz. Bir stratejim var, her şeyi kafamda parçalara ayırdığım bir yol ve

çalışıyor. Elbette gördüğüm bazı şeyler beni mahvetti ama dürüst olmak gerekirse çoğunlukla idare edilebilir."

Bailey düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, parmaklarını suyun içinde gezdiriyor. Bana psikanaliz yapıyormuş, beni yargılıyormuş ya da bana yardım etmeye çalışıyormuş gibi hissetmiyorum. O sadece burada, dinliyor.

Aslında derenin yüzeyinden bir dal koparıp kıyıya fırlatırken beni dinlediğinden bile emin değilim. Ama böylesi daha iyi.

"Yatağa uzanır ve uykuya dalarken kendimi en kötü sonuçları düşünmeye zorlardım. Mesela birini ilk kez öldüreceğim anı. Ona bakar, kendimi bir dakika boyunca onun içinde debelenmeye zorlar, gerçekten hissederdim. Sonra bu duygularla nasıl başa çıkacağımı, hayatıma devam etme zamanı geldiğinde onları nereye saklayacağımı düşünmeye geçerdim. Çoğu zaman bir şey gerçekten geldiğinde onunla çoktan yüzleşmiş gibi hissederdim. Sanırım bu beni duyarsızlaştırdı."

"Kahretsin, ben de burada koyunları
sayıyordum." Bir kahkaha attım.

Sadece Bailey.

"Kendim için bir planım vardı. Programladım. Ayarla ve unut. Micah Lane'i bulursak ne yapacağımı biliyordum. Hiçbir şeyden çekinmeyecektim. Savaş esiri olursam ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi analiz ettim. Yani, kahretsin." Saçlarımı ovuşturarak huzurlu nehir yatağına baktım. "Ölmekle bile barıştım. Ölüm ihtimali artık beni rahatsız etmiyor. Ondan korkmuyorum. Mağara tabii ki bazı günler aklımdan çıkmıyor. Ama insanların düşündüğü gibi değil. İşin en kötü yanı, tüm saplantılı zihinsel hazırlığıma rağmen, *dışarıda* sivil olarak yaşamanın nasıl bir his olduğunu analiz etmeme asla izin vermemem. Olmak ... "

"Ünlü mü?" Bailey bunu hafif bir kıkırdamayla söylüyor. O bile bunun
abartılı olduğunu biliyor. Homurdanıyorum. "Bunun doğru kelime
olduğundan şüpheliyim."

Dudaklarında bir sırıtış belirir. Bu hikâyeden sonra sadece Bailey
gülümseyebilirdi. "Kötü şöhretli." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu biraz kötü
değil mi?"

Parmağı havaya kalkıyor.

"Notorious!" "O da değil."

"Anladım..." Elleri bir süpürme hareketi yapıyor. "Efsanevi."

Gülmemek için başımı suyun altına daldırıyorum. Tekrar yukarı
çıktığımda, "Fabled" diye ekledi.

"Tanrım, Bailey."

"Ünlü. Ünlü. Kutlandı!"

Şimdi gülüyorum. "Bir eşanlamlılar sözlüğüyle nişanlıyım."

Dişlerinin beyazı bana parlıyor. "Merriam-Webster, şeker memelerden çok daha iyi bir lakap. Sadece söylüyorum."

"Üzgünüm, şekerim. Bu yapışıyor."

Bir an için gözlerini kaçırdığında vücudunun titrediğini görüyorum. Belki üşüyordur ama bu çok güzel ve ben açgözlülük yapıyorum. Sudan çıkmak istemiyorum.

Bailey 2:11'i daha iyi yapıyor.

"Yani..." Dikkatini başka yöne çevirmişti, ben de onu içime çekmeme izin verdim. Kendini taşıyışındaki zarafeti, boynunun kıvrımını, üst dudağının üstündeki küçük çukuru. "Her gece aynı saatte uyanıyorsun çünkü..."

Benden ağır bir iç çekiş yükseliyor. "Terapist bana bunun sebebinin 2:11'in hayatımı hazır olmadığım bir şekilde sonsuza dek değiştiren seçimin görsel temsili olduğunu söyledi. Her gece uyandığımda ayaklarımdaki ateşi hissediyorum. Yanma o kadar sıcak ki neredeyse soğuk hissettiriyor. Tepemdeki Blackhawk bıçaklarının ritmik çırpınma sesini duyuyorum ve derin bir bilme duygusunun kemiklerime yerleştiğini hissediyorum. Bilmek

O araçla geri dönemeyeceğimi biliyorum. Bunu bilmeme rağmen Micah'ı almak için arkamı dönüyorum ama döndüğümde tek gördüğüm sonsuz, koyu bir siyah. Sizi yutan türden, sonsuza dek içinde kaybolacağınız türden. Her gece arkamı dönüp beni beklemeleri için seslenmeye çalışıyorum ama etrafım çoktan zifiri karanlığa bürünmüş oluyor. Amacım yok oldu."

Bakışlarımı aşağı çeviriyorum ve yavaşça nefes alıyorum. O rüyayı daha önce kimseye anlatmamıştım.

Ellerim suyun içinde ilerliyor. Nehir karanlık ama her şeyin 2:11'de hissettiği kadar karanlık değil. Mürekkep gibi sıvıya bakarken dehşete kapılmıyorum ama sık sık hissettiğim kasveti yansıtıyor.

Sonra başımı kaldırıyorum ve gözlerim Bailey'e

takılıyor. Ve bir umut kıvılcımı hissettim.

Ağzıma bir yumruk atarak boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum. "Sanırım bu, sonsuza dek sevdiğim işimin -her yönüyle kimliğimin- sonu anlamına geliyor. Bir hayatın başlangıcı.

... dışarı çıktığımda ne yapacağımı hiç düşünmedim. İstemediğim için de bununla hiç yüzleşmedim. Herkese yakında ordudan ayrılacağımı söyleyip durdum ama kafamdaki plan bu değildi. Sanırım beni rahatsız eden de bu. Farklı bir kariyer, bir ilişki ya da sadece işimi yaptığım için beni tebrik eden insanlara karşı nazik davranmak zorunda kalacağımı hiç düşünmedim. Bu çok garip. Aileme yıllarca geri dönüp çiftlikte çalışacağıma söz verdim ama bu çok sıkıcı."

"Sadece sıkıcı insanlar sıkılır," diye cevap veriyor ve yüzmek için kendini yukarı kaldırıyor. Bunu yaparken meme uçlarının tepeleri suyun üzerine çıkıyor.

"Tamam, sert." Sesim çatlıyor ve dudaklarımı yalayarak uzanıp göğüslerini avuçlama isteğimi bastırıyorum.

"Bunlar muhtemelen babamın bana verdiği tek bilgelik sözleri." "Üzgünüm,

Bay Jansen'den tavsiye almak bu yıl bingo kartımda yok."

Tepki vermiyor; sadece süzülmeye devam ediyor, kadife geceye bakıyor. "Sen iyi bir adamsın,

Beau.

Ama seninle pek alakamız yok."

"Yine mi geldin?"

"Dışarıda kaç kişinin sevmediği işleri yaptığını biliyor musunuz? Ya da mesleklerinden sıkıldıklarını? Kalkıp her zerresiyle nefret ettikleri bir işi yapıyorlar çünkü yaşamak için o maaşa muhtaçlar. Destekleyici bir aileleri ve sırtlarını dayayacakları güzel bir evleri yok. Gerçek hayat bu. Boktan bir çalışan olmak ve sizi sıktığı için yapacağınızı söylediğiniz işte güvenilmez olmak..." Ayağa kalkıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzanıyor. "Bu bir ayrıcalık. Bunun farkına var."

Yutkunurken azı dişlerim kenetleniyor. Bailey'nin bana herkes gibi davranmamasından hoşlandığıma dair tüm iç monologlarıma rağmen, bu sert hissettiriyor.

Çünkü o haklı.

"Belki de her gece o saatte uyanıyorsunuz çünkü bir plan yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Daha önce seni rahatlatan buysa, neden durasın ki? Çiftlikte çalışmaktan nefret ediyorsanız, çalışmayın. Ama sizi destekleyen insanlara söyleyecek cesaretiniz olsun. Sonra da mutsuzluk içinde debelenmek yerine bir şeyler *yap*."

Göğsümden kuru, inanmayan bir kıkırdama yükseliyor. "Gerçekten hiç filtren yok, ha?"

"Kendin için bu kadar kötü hissetmek için çok büyük bir penisin var. Kelimenin tam anlamıyla, her şey parmaklarının ucunda. Biraz şükretmeyi dene, Beau. Olaylara bakış açını değiştirecektir. Ayrıca, birinin sana bir doz gerçeklik vermesi gerekiyor. Nişanlın da olabilir."

Suya geri itme sırası bana geliyor ve gece gökyüzüne bakarak yüzüyorum. Yoğun bir deja vu

dalgasıyla sarsıldım. Çocukken burada yüzerdim. Nehri hep sevmişimdir. Sesi, kokusu, suyun içinde ağırlıksız olma hissi. Ne zaman suya girmeyi bırakıp sadece bakmayı tercih ettiğimden emin değilim.

onun yerine.

"Pekâlâ, nişanlım, sence ne yapmalıyım? Hayatının sorumluluğunu üstlenen bir kişi için aklıma gelen en iyi örnek sensin."

Bailey yanımda yüzmek için sırt üstü dönmeden önce yaklaşıyor. Parmakları benimkilere değiyor ve uzuvlarımda bir farkındalık sarsıntısı yaratıyor.

İkimiz birlikte suyun içindeydik, birden fazla şekilde soyunmuştuk.

En büyük mücadelelerimden biri, kendimi çok gerekli, çok önemli, bir misyonun ayrılmaz bir parçası olarak hissetmekten ... hissetmemeye geçmek.

Ama Bailey ile, onun bana, benim de ona ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum, Beau. Bu kararı senin yerine ben verememem. Ama sen bunu çözene kadar seninle takılabilirim."

"Bu hoşuma giderdi."

20

Bailey

İkide görüşürüz, asker.
Beau: İkide görüşürüz, şeker memeli.

Parmak eklemlerim kapıya vuruyor. "Başka bir gece, başka bir yüzme. Gidelim, asker!"

Bu bizim yeni normalimiz. Her gece alarmımı gece 2'ye kuruyorum ve onu uyandırmaya geliyorum. Ve Beau kapıyı her açtığında, nefesim ciğerlerimde gıcırdayarak durur.

Şimdi olduğu gibi.

Büyük, altın rengi, sersem. Onu odasına geri itmek ve bir hafta önce yaptığımız gibi üstüne tırmanmaktan başka bir şey istemiyorum. Büyük, sıcak avuçlarının sırtımdan aşağı kaymasını ve kıçımı kavramasını istiyorum, ama bunu çoğunlukla aşmış görünüyoruz.

Ya da belki sadece Beau'nun vardır. Ben mi? Ben hala takıntılıyım.

"Kendi alarmını kurabileceğini biliyorsun, değil mi?" diyerek sekiz karın kasını birden süzdüğümü gizlemeye çalışıyorum.

Beni dışarı kadar takip ediyor ve "Ama senin tarafından uyandırılmayı tercih ederim" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi deviriyorum. Beau'ya iyi davranmaya çalışıyorum, bir sırdaş, ona destek olmaya çalışıyorum ve dürüst olmak gerekirse, seks dışında her yönden gerçekten onun nişanlısıymışım gibi hissediyorum.

O geceden ne kadar uzaklaşırsak, o konudan bahsetmezse, bana dokunmazsa ya da benimle flört etmezse, o gece hiç yaşanmamış gibi hissediyorum.

Yüzüyoruz ve bazı geceler çok konuşuyoruz.

Bu gece öyle değil. İkimiz de çok yorgun olduğumuz için mi yoksa aramızda bir şeyler değiştiği için mi bilmiyorum.

"Bu gece çok sessizsin," diyor biz çırılçıplak suya girerken.

Sanırım şimdiye kadar mayo giymeye başlayabilirdik, ama yapmıyoruz. Artık onun vücuduna bakarken kendimi ürkütücü hissetmiyorum bile.

Aslında, ben daha uzun bakıyorum. O da öyle. İkimiz de bakışlarımızdan rahatsız olmuş gibi görünmüyoruz. Gördüklerinden hoşlandığı için mi yoksa gördüklerini pek umursamadığı için mi bilmiyorum.

Ve ben soramayacak kadar korkağım.

"Sen de öylesin," diye cevap veriyorum, nehrin dokunamadığım en derin noktasına doğru ilerleyerek. Bu

Bacaklarımı bisiklet sürmeye ve çalışmaya zorladığım, böylece eve döndüğümde tekrar yatacak kadar yorgun olduğum bir yer.

"Düşünüyordum," diye cevaplıyor Beau.

"Düşünmek çok yorucu." Yumuşakça kıkırdıyorum, o bana yaklaştıkça suyun kabardığını ve beni çektiğini hissediyorum.

Çok yakın.

Dizlerimiz birbirine çok yakın.

"Öyle. Son zamanlarda ona geri döndüm. Yüzmelerimizden sonra. Yapabileceğim her şeyi ve bununla nasıl başa çıkacağımı hayal ediyorum. Aileme nasıl anlatacağımı."

Yavaşça başımı sallayarak onu izliyorum. Çiftlikte Cade ve babasına yardım ederek daha güvenilir oldu.

Sanırım bu birazcık filtresiz sert sevgi ona iyi geldi.

"Beni uyandıran şeylerden biri de ayaklarımın yanma hissi. Tünellerden geri dönmek için o ateşin içinden geçerken onları kavurdum. O kadar ezilmişlerdi, o kadar enfeksiyon kapmışlardı ki enfeksiyonun beni öldüreceğinden emindim. Micah'yı kurtarmış olabilirim ama sonraki günlerde, o mağarada saklandığımızda? O benimle ilgilendi."

"Onunla hiç konuştun mu?"

Beau başını sallar. "Evet, ara sıra e-posta gönderiyoruz. Sanırım bir ara onu ziyaret etmek isterim." "Gitmelisin," diye katılıyorum.

Sessiz gecenin sessizliği aramızda uzanıyor.

"İş arayışı nasıl gidiyor?" Tereddütsüz bakışları benimkileri hiç terk etmiyor. Nasıl gittiğini bilmediğini düşünecek kadar aptal değilim. Eğer bir şey çıksaydı ona söylerdim ve bu konuyu hiç açmamam da bunun bir kanıtı.

"Gidiyor." Bunun için üzülmeyi reddediyorum.

"Bence dışarı çıkmalıyız. Birlikte daha çok görünmeliyiz. Barda ve evimizde saklanıyoruz."

Evimiz beni korkutuyor.

"Bu yeterli değil. Bunu satmamız gerekiyor."

"Ama bir iş bulamazsam bahsi sen kazanacaksın." "Ne bahsi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seninle ilişkili olmanın yeni bir iş bulmama yardımcı olmayacağına dair benimle bahse girdiğin. O zaman ümitsiz vaka olduğumu biliyordun. Haklıymışsın gibi görünüyor."

"Bunu hatırlamıyorum."

Kasıtlı cehaleti beni sinirlendiriyor ve ellerim suyu dalgalandırarak ona doğru itiyor. "Bahis mi? Anlaşma mı? Sahte nişan? *Seks yapmayacağımız* mı? Hatırlamıyormuş gibi yaparak orada yüzmeye devam edersen seni hastaneye götürürüm."

"Ben farklı hatırlıyorum. Bir işe girmek için benim adıma ya da derneğime ihtiyacın olmadığını, çünkü kendi başına zeki, yetenekli ve nitelikli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. İnsanların soyadını sana karşı bu kadar kullanmasının mümkün olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi bu kasabanın kaybedilmiş bir dava olduğunu ve senin bunun için fazla iyi olduğunu biliyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve göz kapaklarımın altında bir karıncalanma hissi kök salıyor. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Hiç.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam, her ne olursa olsun, yine de bahsi kazanmak istiyor olmalısın."

Beni kayıtsızca başından savıyor, her ne kadar daha sonra söylediği sözler hiç de kayıtsızca olmasa

da. "Hayatımda bir bahsi kaybetmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Bu bir bahis miydi, Bailey? Şartları neydi? Kazanırsam ne alacaktım?"

Geçmişi düşünmeye çalışarak göz kırpıyorum. Bunda onun için gerçekten bir şey yok muydu? Bu olamazdı. "Ailenin yakandan düşmesini istediğini söylemiştin."

Alaycı bir şekilde gülüyor ve büyük, güçlü eli ıslak saçlarını tararken başka tarafa bakıyor. "Benden ayrıldığın anda yine benim pisliğime bulaşacaklar. Muhtemelen daha da kötüsü aslında."

Panik içimde dalgalanıyor ve soğuk sınırındayken birdenbire çok ama çok sıcak oluyorum. "Yani bu sadece ... yazık bir anlaşma mı?"

"Hayır, Bailey. Mesele o değil." Sesi soğukkanlı ve derli toplu bir halden, bir parça çelik içeren kaba bir çakıl taşına dönüştü.

"Ne oldu o zaman? Hayatımla kahramanlık mı oynuyorsun?" "Buradayım çünkü olmak istiyorum."

Başım sallanıyor. "Bunda senin için seks bile yok. Daha fazlasını istemediğini açıkça belirtmiştin, o yüzden-"

Sözümü kesti. "Daha fazlasını istedim."

Kalbim yüksek sesle atıyor, diğer tüm sesleri bastırıyor, sonra durgunlaşıyor ve sessizleşiyor.

"Ne?" "Bekaretini bir bahis sırasında kaybetmemelisin. Senin için bunu istemiyorum."

"Bunun bir bahis olmadığını sanıyordum."

Çenesi çalışıyor. "Bu yüceltilmiş bir bahis."

"Bakire olduğumu bilmeseydin, beni siker miydin?"

Şimdi kıpırdanıyor, inlerken eliyle sakalını ovuşturuyor. "Tanrım, Bailey." "Sen yapar mıydın?"

Bana dönmeden önce uzaklara, nehrin aşağısına bakıyor. Yavaşça. Kendini taşıyışında, hareketlerinde ani bir yırtıcılık var. "Tamamen."

Belki de gurur duymalıyım, ama duymuyorum. Sinirlendim.

İnanmaz bir alaycılıkla kıyıya doğru ilerliyorum, çok az tanıdığım bir adamın bana vücudumla ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söylemesine olan *kızgınlığımı* gizlemeye çalışıyorum.

"Ben de bir süre önce bir oyuncakla kızlık zarımı bozmuştum. Bu yüzden senin için neyin kutsal olduğundan emin değilim. Bu *benim* bekaret. İstediğin zaman o ölçütümü kaidenden indirmekte özgürsün."

Aşağı uzanıp giysilerimi alıyorum, ayaklarımı sandaletlerimin içine sokmadan önce kendimi bir havluya sarmak için zar zor zaman ayırıyorum.

"Bailey-"

Şu anda ondan bir şey duymak istemiyorum. Onun da benim kadar rahatsız olmasını istiyorum, sanırım bu yüzden "Ayrıca, yaratıcılıktan bu kadar yoksun olmasaydın, seks dışında yapabileceğimiz çok şey olduğunu bilirdin" diye karşılık veriyorum.

Sonra tek bir bakış bile atmadan onu orada bırakıyorum.

21

Beau

Beau: Evde misin?
Evet.
Beau: Ne yapıyorsun?
Bailey: Kenar.
Bailey: FML. Ben *DÜZENLİYORUM*.
Bailey: Özgeçmişim. Parlatıyorum. Birkaç şeyi değiştiriyorum.
Beau: Gerçekten sadece kenar kısmını mı atlayacağız?
Evet. Otomatik düzeltmeydi.
Beau: Telefonunuz neden kenarları kastettiğinizi düşünüyor?
Bailey: Sanırım telefonum seni tanıyor.

"*Bu* da ne?" Bailey az önce bindiğim parlak siyah ve krom Harley'i işaret etti.

Seni düşünürken aletimi tutmaktan başka bir şey yapmak için aldım.

Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, onun yanında olduğum Neandertal gibi, "Yeni motosikletim," diyorum. "Ama neden?" Güneş gözlüklerini gözlerinden kaldırıp kafasına geri itiyor. Ne düşündüğünü biliyorum.

gibi görünüyor, ama hareketlerini inceliyorum. Tırnaklarını şeftali rengine boyamış ve bu renk teninin bronz tonuyla göze çarpıyor. Dudakları parıl parıl parlıyor ve göğsünden aşağı, tam göğüslerinin arasından bir ter damlası süzülüyor. Krem rengi turuncu üçgen bikini üstüyle desteklenmiş olanlar.

Sanırım eşleşen bir iç çamaşırı giyiyor, ama gözlerimin o kadar aşağıya inmesine izin vermiyorum.

Bugün kontrol bende. Arka güvertemde şezlonga uzanmış güneşlenen yirmi iki yaşındaki kıza bakmayacağım.

"Çünkü ben istedim."

"Bu hep istediğin bir şey miydi?"

Kaskımı çıkarırken başım dönüyor. "Hayır. Gerek var mı?"

Bakışları beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Çok bariz. Bu da bana neden Bailey'nin masum olduğunu düşündüğümü ya da ona camdan yapılmış gibi davrandığımı merak ettiriyor.

Kız bana açıkça seks dışı şeyler yapabileceğimizi söyledi, sanki bunun bir seçenek olduğunu

bilmiyormuşum gibi. Ama ben her zaman olduğunu biliyordum. Ve bunun yeterli olmayacağını da biliyordum.
Bacak bacak üstüne atıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Sadece biraz güvensiz görünüyor."

Ona bu kadar yaklaşmaktan korkmama rağmen arka güverteme birkaç adım daha yaklaşıyorum. Bailey'e yakınlığın sarhoş edici bir etkisi var.

"Yarın hepimiz ölebiliriz, Bailey. Bugün bizi mutlu eden şeyi yapmalıyız."

Şimdi bakışları tekrar bana döndü ve kaşları kalktı. Dün gece konuştuklarımızı sessizce yüzüme vuruyor.

Beni becerir miydin? Kelimeleri bana silah gibi fırlattı, sesini alçaltmadı ya da konunun etrafında dans etmedi.

Pelüş dudakları bilmiş bir sırıtışla yukarı kalkana kadar ona dik dik bakıyorum. Güneş gözlüklerini indiriyor ve beni görmezden gelircesine şezlonguna geri yerleşiyor. "Çamura batmış biri olduğunu bilmesem, yeni kişilik özelliğinin fevrilik olduğunu söylerdim."

Bunun üzerine biraz savunmaya geçtim. Yıllarca özel kuvvetler eğitimi aldıktan sonra, dürtü kontrolüm kendimle gurur duyduğum bir şeydir.

Görevlerde düşüncesiz davranamazsın. Bu seni öldürtür.

Ya da karaya oturmuş.

Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez bir kenara itiyorum. "Düşüncesiz değilim," diye mırıldanıyorum ve dereye bakıyorum, olta takımlarımı alıp öğleden sonra için dışarı çıksam mı diye düşünüyorum. Ne de olsa bugün Cumartesi. Normal insanlar cumartesi günleri balığa çıkmak gibi şeyler yaparlar.

"Beni kandırabilirdin." Sanki daha fazla güneş kremi sürüyormuş gibi bir avucunu ince kolunun üzerinde gezdiriyor.

"Bailey." Adını iç çekerek söyledim. Birçok yönden, onun açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Birçok yönden de sabrımı sınıyor.

"Barımda kısa süreli bir içki alışkanlığı edinmeye karar verdin." Elini havaya kaldırıyor, kontrolden çıktığım tüm yolları listelemeye hazırlanırken parmaklarını kaldırıyor. "Söz konusu barda kavga arıyorsun."

"Ben-"

"Çok az tanıdığın bir kızla sırf eğlence olsun diye nişanlanıyorsun. Ona saçma sapan pahalı bir yüzük alıyorsun." Parmağını kaldırıp elini bana doğru sallıyor.

Yüzümde bir sırıtış beliriyor. O yüzükten bir dakika bile pişman değilim. "Şikayet ettiğini görmüyorum, şekerim."

Bailey bana şuh bir bakış fırlatıyor ve bunu yaparken yaşına uygun görünüyor. Kafasında at kuyruğu. İpeksi, kıvrak vücudu şezlonguma yayılmış. Tırnakları iğrenç bir şekilde parlak boyalı.

"Ve şimdi de bir motosiklet mi alıyorsun? Görünüşe göre, düşüncesiz davranmaktan korktuğun tek kişi benim."

Sesi şımarık geliyor. Başını eğmesi, o kalın at kuyruğunu yumruklayıp çekiştirmemi ve ona ses tonuna dikkat etmesini söylememi istiyor.

Yumruklarımı kot pantolonumun ceplerine sokuyorum, kavurucu güneşin altında deri ve kot pantolonla dolaşmak çok sıcak. Belki de boğuluyormuşum gibi hissettiğim için suçlamam gereken kişi odur.

"Parmaklarıma o kadar sert boşaldığında kendimi oldukça düşüncesiz hissettim, Bailey."

Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama bana dik dik bakıyor. Dudaklarını büzüşünden, kollarını dik göğüslerinin altında kavuşturuşundan ve omuzlarını yukarı kaldırışından anlıyorum.

"Üzerine bir şeyler giy. Seni kasaba panayırına götüreceğim." "Hayır, teşekkür ederim."

"Öyle mi? İş arayışı nasıl gidiyor, Bailey?"

Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. "Harika. Bu sabah bir sürü özgeçmiş bıraktım." "Peki ya bu hafta?"
Çenesi titriyor. "Yaptığımı biliyorsun."

"Bir şey duydun mu?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor başını sallayarak, açıkça sinirli. "O pisliklerin onlardan korktuğunu görmelerine izin veremezsin."

"Korkmuyorum!" diye tersliyor ve hassas bir noktaya temas ettiğimi anlıyorum.

"Sen onlardan daha iyisin, Bailey."

Sessiz bir bakışmamız var. İfademe asla cevap vermeyeceğini biliyorum. İçten içe bu sözlere inanmadığından şüpheleniyorum.

Ama ben biliyorum.

"Giyin. İki saat içinde yola çıkıyoruz" -saatimi kontrol etmek için bileğimi kaldırıyorum- "iki saat. Önce seni yemeğe götüreceğim."

"Hayır."

"Tamam. Bunu giymeni kabul ediyorum." Turuncu bikinisinin üzerinde bir el salladım. "Bu kadar düşüncesiz olduğum için muhtemelen sana bakan her pisliğin bileğini kıracağım."

Çenesi düştü, ağzı zarifçe açıldı. Bu suskun tepki beni kamçılıyor ve kaskımı yeni bisikletime takıp duş almak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Ama sandalyesinde durup at kuyruğunu avuçlamadan, alnına bir öpücük kondurmak için başını geriye çekmeden ve "Hadi gidip onlara konuşacak bir şeyler verelim, şeker memeler" demeden önce değil.

"Herkes bize bakıyor."

Hesabı incelerken "Hayır, değiller," diye cevap veriyorum. "Öyleler."

Yukarı bakmaya zahmet etmiyorum. İnsanların aval aval baktığını biliyorum. Konuşuyorlar. Fısıldaşıyorlar. Ben pek umursamıyorum ama Bailey umursuyor. Gözlerini kaçırıyor ve yemeğimizin çoğunu sol elini masanın altına saklayarak geçiriyor.

"Sadece bu kabinin aynı tarafında oturduğumuz için bakıyorlar, ki bu çok garip."

"Beni buraya, senin yanına çeken sensin!" diye tıslarken kafasını kaldırıyor.

Ona gülümsüyorum çünkü alıngan ve boktan hallerinden hoşlanıyorum. Normalde, kapının görünmediği ve kolay bir kaçışın olmadığı bir köşeye sıkıştırılmış olma hissinden nefret ederdim. Korkunç bir savunma pozisyonu. Ama onu diğer tarafta yalnız, meraklı gözlere maruz bırakmamaya değerdi - Bailey'i bütün bir yemek boyunca bu kadar yakın hissetmeye değerdi.

Uzanıp bir kolumu omuzlarına atıyorum ve sert bedenini kendime çekiyorum. Sonra başımı eğip dudaklarımı kulağının kabuğunun üzerinde gezdiriyorum. "Evet, yaptım. Ve yine olsa yine yaparım."

Yüzünü benimkine doğru eğdiğinde, gözleri yüzümde gezinirken nefesi dudaklarıma fısıldıyor.

Chestnut Springs'in en havalı et lokantasında oturuyoruz. Bir hafta sürecek kasaba fuarımızın başlangıcına denk gelen bir Perşembe gecesi tıklım tıklım dolu.

Ama bana bu yoğunlukla baktığında, çevremizdeki her şey eriyip gidiyor.

Başka kimse nasıl görmüyor anlamıyorum. *Onu* görüyor. Sanki hepimiz aynı resme bakıyoruz ve bu kasabadaki herkes asıl noktayı kaçırıyor.

Çok fazla düşünmeden başımı daha da yaklaştırdım ve düzenlememizin kapısından bir ışık huzmesinin geçmesine izin verdim. Beni öpmesi için bir açıklık.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyor başını hafifçe eğerek. Yumuşak dudakları kaba kirli sakallarımı sıyırıyor ve ben o gece 2:11'de odama geldiği ana geri dönüyorum. Aynı dudaklar göğsümde. Parmaklarımın etrafındaki sıkı sıcaklığı. Onun söz konusu olduğu yerde kendimi durduracak kontrolümün olmayışı.

"Yemek için teşekkürler." Kabinden çıkmak için döndüğünde kelimeler bana geri dönüyor.
Bir başka narin, kadınsı yazlık elbise, bu kez mavi, deri bankın üzerinde arkasından geliyor.

Sertçe yutkunuyorum ve onu takip ediyorum, nefesimin altında mırıldanıyorum, "Sen benim ölümüm olacaksın."

İnsanlar ona bakarken, sırtını tutarak parmağındaki nişan yüzüğünü çeviriyor. Rahatsız. Vücudunun her yerinden belli, bu yüzden kolum hemen ona sarılıyor.

Restorana doğru yürürken ona sarılıyorum. "Yap şunu şekerim. Elini arka cebime koy. Bunu istediğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum saçlarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce.

Birinin nefesi kesilir, ardından sert fısıltılar gelir.

Çok şey yaşadı. Savaş
insanları değiştirir.
Eminim bu sadece bir evredir.

Bu beni öfkelendiriyor. Bailey'i masalarının ortasına yatırıp sırf bir şeyi kanıtlamak için onu anlamsızca öpmek istiyorum.

Ama bu düşüncesizce olurdu. O yüzden yapmıyorum.

Saçlarını tekrar öpüyorum ve onların acımasız duygularını duymuş olması gerektiğini bilsem de... elini arka cebime sokuyor ve güneşli yaz akşamına doğru ilerliyoruz.

Fuarın sesleri Rosewood Sokağı'nın sonundan aşağıya süzülüyor. Vızıltılar, çan sesleri, çığlık atan çocuklar. Hava patlamış mısır ve tarçınlı mini çörekler gibi kokuyor. Bu cezbedici kokuyu kaldırımdan aşağıya doğru takip ediyoruz.

Kolum omzunda, eli cebimde. Ve panayıra giden yol boyunca ikimiz de birbirimizden uzaklaşmadık.

22

Beau

Harvey: Son zamanlarda seni görmedim. **Beau:** Seni de son zamanlarda görmedim. **Harvey:** Meşguldüm.
Beau: Öyle mi? Kiminle?
Harvey: Bilirsin işte.
Beau: Hayır, bilmiyorum. Bana tek bir şey bile söylemedin.
Harvey: Bunu senden duymak çok güzel.
Beau: Bana söylemek istediğin bir şey var mı, ihtiyar? Senin hakkında? Hayatın hakkında? Paylaşacak bir haberin var mı?
Harvey: Hayır. Bir şey yok. Sen kendi işine bak.
Beau: Tavuk.

Büyük çekicimi son bir kez omzumun üzerinden sallıyorum ve toplayabildiğim tüm güçle indiriyorum.

İçimde fokurdayan hayal kırıklığının her zerresini kanalize ediyorum - bu hayatın yeterli olmadığına dair o sürekli his. Asla tatmin olamamak.

Derin bir huzursuzluk içinde olduğumu ve sürekli olarak her köşede biraz daha fazlasını aradığımı fark ediyorum. Bana biraz huzur verecek o tek *şeyi*.

Eski moda adil bir oyunun işe yarayacağını düşündüm.

Çekiç yastığa çarpıyor ve ağırlık tepeye doğru uçuyor. Metalin keskin sesi etrafımızda çınlıyor ve çevredeki insanlar alkışlıyor. Dönüyorum, aşık olduğu kıza hava atan bir genç gibi şişiniyorum.

Bugün nişanlım için olması dışında. Tam bir aptal gibi pazularımı esnetip öpüyorum. Ama umurumda değil. Kızın bana gülmesi utanmama değiyor.

Ona sırıtıyorum. Bailey gülümsemesini bastırıyor ve gözlerini deviriyor.

"Pekâlâ, evlat," diyor kaba saba arabacı. Dağınık gri bir örgüyle biten kefali, arkasındaki doldurulmuş hayvan duvarına el sallarken sallanıyor. "Sen ve kasların için çöplerin seçimi."

Kızın biri adımı bağırarak onun için bir şey seçmemi istiyor, ama bu Bailey'nin sesi değil, bu yüzden ona bakmaya zahmet etmiyorum. Onun yerine, doldurulmuş oyuncak duvarını inceliyorum.

"At!" Bailey bana sesleniyor.

Kontrol ettim ama çok küçüktü. Bu oyunu benim sürtüğüm yapmışken, onun küçük bir ödülle kasaba fuarında dolaşmasına izin veremem.

Onun parçalanmış atının yerine ucuz bir fuar ödülü de

koymayacağım. Sona doğru bir adım atıyorum.

"Beau Eaton, sakın büyük bir şey seçmeye kalkma."

Şimdi yüzümü ona dönüyorum. Geriye doğru yürüyüp beni bekleyen dev bir pelüş rakunun kollarına doğru giderken bana başını sallıyor. Ellerindeki en büyük oyuncak.

"Neden olmasın, müstakbel Bayan Eaton?" Yanaklarımı acıtacak kadar sırıtarak karşılık veriyorum. "Parmağına taktığım o kocaman taşı seviyorsun, değil mi?"

"Beau." Sanırım adımı tek kelimelik bir azar olarak kullanma sırası

onda. "Sen de benim devasa-"

"Beau Eaton!" Bir avucunu ağzıma kapatarak öne atılıyor. Gözleri ışıldıyor, gevşek saçları esintide dans ediyor - *parlıyor*.

"Motosiklet diyecektim şekerim," diye mırıldanıyorum elinin arkasından. Sonra onun elinden kurtulup karnavala dönüyorum. "Ben devasa rakunu alacağım, efendim."

"Efendim?" Adam büyük boy pelüş hayvanın klipslerini açarken kıkırdıyor. "Daha önce bana 'efendim' denildiğinden emin değilim."

Rakunu bana verdiğinde hemen Bailey'e uzatıyorum, çenesinin altından dizlerine kadar uzanması beni eğlendiriyor.

"Bu çok saçma," diyor tüylü omzunun üzerinden bakarak.

"Tamamen," diye katılıyorum.

"Bunu bütün gece taşımam mı gerekiyor?"

Bir kolumu omzuna atıyorum, ona dokundukça daha da rahatlıyorum. Bunu düşünmüyorum bile. Sadece onu yakınıma çekiyorum. "Bu mu? Biraz sert. Bir ismi hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Erkek olduğunu kim söyledi?" diye karşılık veriyor, bana gülümseyerek. Kucağında kocaman bir rakun olmasına rağmen sonunda rahatlamış görünüyor.

Bu yüzden birinin sahnede fısıldayarak "Bailey Jansen'in yanında çöp panda taşıması bu ilişkide mantıklı olan tek şey" dediğini duyduğumda kahroluyorum.

Biri bunu onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylemeye nasıl cüret eder?

Gözlerim kısılıyor ve anında kavgaya hazır bir şekilde dönmeye çalışıyorum ama

Bailey de aynı hızda davranıyor. Elini kaldırıp bileğime doluyor ve sertçe çekiştiriyor.

"Zahmet etme." "Bailey, insanların seninle bu şekilde konuşmasına izin yok."

"Benimle konuşmuyordu." Bailey tekrar çekiştirerek beni ileri itti. "Benim hakk*ımda* konuşuyordu. Ve bu yeni bir şey değil. Boş ver gitsin."

Gitmesine izin veremem.

Aniden döndüğümde Bailey, "Düşüncesiz olma," diye ekliyor.

Gözlerim kıza takılıyor ve sanki zalimliği beni etkileyecekmiş gibi uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

Siktir et onu.

Çok iyi bildiğim o ürkütücü soğukkanlı, hesaplı bölgeye geçiyorum. Bakışlarım kalabalığı kesiyor ve hepsini bir tüfeğin nişangâhından gördüğüme yemin edebilirim. Kızı işaret ediyorum, onu seçiyorum ve sesimi yansıtıyorum, her kelimeyi çok dikkatli bir şekilde telaffuz ediyorum.

"Nişanlım hakkında yine saçma sapan konuş. Sana meydan okuyorum."

Bailey küçülür, ama bunu söyleyen kız sadece... kafası karışmış görünür.

Sertçe bakıyorum, garip sessizlikten hiç rahatsız olmuyorum. Özür gelmeyince de hepsine başımı sallıyorum ve kızımı yüzleşmeden uzaklaştırıyorum.

"Beau, az önce bunu yapmamalıydın," diye fısıldıyor Bailey sertçe.

"Haklısın. Bunu yapmaya uzun zaman önce başlamalıydım," diye homurdandım gözümü dönme dolaba diktiğimde.

Bailey cevap vermiyor ve biz sırada beklerken sessiz kalıyor. Kare ve açık hava kapsülümüze adım attığımızda, Bailey hemen karşımdaki banka atlıyor. Kocaman rakunu yanına oturtuyor, böylece ben de ona dönük oturmak zorunda kalıyorum.

Profiline bakıyorum. Çenesinin kadınsı çizgisi, başını çevirip kasabaya bakmasıyla vurgulanmış. Burnunun eğimi. Göz kırpmaktan kaçınmasının doğal olmayan yolu.

Gizli görevde berbat olurdu. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor, donmuş ve hareketsiz.

Birimimiz sarsıntılı bir şekilde hareket ediyor, diğer sürücüleri koltuklara yerleştirirken durup kalkıyor. Bailey, devasa çemberin bir tarafının yarısına geldiğimizde bile bana bakmıyor.

"Bailey."

"Mm-hmm." Sanki bu beni dışarıda tutabilirmiş gibi kollarını

kavuşturuyor. "Buraya gel."

"Ben iyiyim. Çöp pandam ve ben daha kötülerini duyduk. Artık neredeyse hiç acımıyor." Şimdi bana dönüyor ve yüzünde gördüğüm en sert gülümsemeyi yapıyor. "Her seferinde fırçalamak daha kolay oluyor."

Gözleri yukarı ve sağa bakıyor. Yalan söylediğini belli ediyor.

Aslında, bu saçmalığı savuşturmanın her geçen gün daha da zorlaştığını hissediyorum. Anlaşmamızın onu daha iyi mi hissettirdiğinden yoksa daha fazla sıkıntıya mı soktuğundan emin değilim çünkü insanlar hala ona hakaret etmenin serbest olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Gel. Buraya gel." Elimi katlayıp onu öne doğru itiyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtlıyor gözlerini ufuktan ayırmadan.

"Tanrı aşkına, Bailey," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum, onu belinden kavrıyorum ve kucağımda otururken koltuğuma geri dönüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Kapsül çılgınca ileri geri sallanırken yüzünde bir şok ifadesi var.
Ayakta durmamaktan bahsettiler ama siktir et. Kucaklanmaya ihtiyacı vardı.

"Nişanlımı tutuyorum." Ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum, parmaklarım poposunun üstünden tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru sarkıyor. İkimiz de aşağıya bakıyoruz, şu anda nasıl sıralandığımızın farkındayız. Kalçaları benimkilerin her iki yanında, elbisesinin etek boyu onların üzerinden geçiyor.

Yutkunuyor, elleri omuzlarımda. "Hayır dedim."

"Tamam." Nefes alıp verişi hızlandıkça göğsü inip kalkıyor. Bailey'e ne yapacağımı biliyorum. Sadece bunu yapmam gerekip gerekmediği konusunda çok kararsızım. "O zaman git şuraya otur, eğer istediğin buysa."

Boğazını temizliyor ve sanki dışarıda ilginç bir şey varmış gibi manzaraya bakıyor, oysa ikimiz de biliyoruz ki orası sadece düz bir tarım arazisi. "Ayağa kalkmamamız gerekiyor."

Neredeyse gülecektim. İkimiz de burada neler döndüğünü biliyoruz. Yaş farkının canı cehenneme. Bahsin canı cehenneme. Bailey ve ben birbirimizden hoşlanıyoruz. Birbirimizi istiyoruz. Ama ikimiz de bu anlaşmanın kesin bir bitiş tarihi varken işleri zorlaştırmamamız gerektiğini biliyoruz. Ufukta bariz bir yol ayrımı var. Hiç de eğlenceli olmayan bir ayrılık.

O yüzden gülmüyorum. Başımı öne eğiyorum ve göğsünün ortasına, köprücük kemiklerinin birleştiği yerin hemen altına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Nefesini içine çekerek bana doğru eğiliyor. "Ne yapıyorsun?" Parmakları bu gece sadece onun için giydiğim yakalı gömleği avuçluyor.

"Nişanlımı öpüyorum." Kesilmiş kirli sakalımı göğsünün üzerinde gezdiriyor, köprücük kemiklerine öpücükler konduruyorum.

"Neden?"

"Çünkü istiyorum."

Parmakları omuzlarımda uzanıyor, vücudunu bir ürperti sararken boynuma doğru kayıyor. "Ama kimse izlemiyor."

Elbisesinin dayanıksız askısına bir fiske vurup düşmesini, pazusunun üzerinden sarkmasını izliyorum. "Neden birinin izlemesi gerekiyor ki?" Kayışının olduğu yeri öpüyorum ve ona bakıyorum. Arkasındaki alçak güneşle birlikte ipeksi saçları karanlık bir ateş gibi parlıyor.

Ağzı titrek bir nefes alırken dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Çünkü bunun göstermelik olması gerekiyor. Değil mi?"

Onun beni izlemesini izliyorum. Sorusu, geçmemem gerektiğini bildiğim bir çizgi gibi aramızda asılı duruyor. *Onun* da benim geçmemem gerektiğini bildiği bir çizgi. Bailey'i tanımak için ne kadar zaman harcarsam o kadar keskinleşen bir çizgi.

Ellerim onun üzerinde ne kadar çok zaman geçirirsem.

"Evet, Bailey." Panayırın gürültüsünden beni duymakta zorlanıyormuş gibi yüzü yaklaşıyor. "Aşağıdayken hepsine bir gösteri sunabilir ve tepedeyken sadece eğlenebiliriz. Bu yolculuktan biraz dağılmış bir şekilde çıkabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Kızarıyor, yanakları tıpkı ayrık dudakları gibi pembeleşiyor. Vücudu ellerimde uğulduyor ve etraftaki hava düpedüz elektrikleniyor.

"Kulağa hoş geliyor," diye fısıldıyor.

"Hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana söyle, tamam mı?" Avucumu dirseğinin üzerinde kaydırıyorum, önceki tartışmanın onu parçalamasından sonra ona zevk vermekten başka bir şey istemiyorum. Canlı ve mutluyken kilitlenmiş ve yaralı bir hale geldi.

Yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyorum. Onu tekrar toparlamak ve saygıyı hak ettiğini ve bunu talep edecek kadar güçlü olduğunu bilerek güvenle dünyaya göndermek istiyorum.

"Tamam," sesi çatlıyor ve ağırlığını kasıklarıma verirken başparmağı kulağımın arkasındaki kemiğin üzerinde geziniyor.

Ona sertçe başımı sallıyorum, sikimin tamamen kalkmamasını istiyorum. Ama bu kaybedilmiş bir savaş.

Dudaklarımı göğüslerinin yumuşak tepelerine indirdiğimde, kontrolümdeki o zayıf ipliğin kopma sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Dürtüsel.

Ellerim vücudunda dolaşırken bu kelime kafamın içinde tekrarlanıyor. Ve

umurumda bile değil. Dürtüsel olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dilim dışarı fırlıyor ve göğüs dekoltesinin üzerinde parıldayan bir tükürük izi bırakıyor. Başını geriye doğru eğiyor ve inliyor, nefes nefese ve skandal bir sesle.

Şu lanet inleme.

Bu yolculuktan azgın bir ereksiyonla çıkmamaya dair tüm umutlar bir anda buharlaşıyor. *Puf*. Gitti.

Göğsüne doğru ilerliyorum, kendini daha da sıkarken kalçaları benimkilere yaslanıyor. Bana karşı daha sıkı.

Ben göğüs kafesine doğru ilerlerken parmakları saçlarıma dalıyor. Acele etmiyorum ve onun her santimetresinin tadını çıkarıyorum. Her nefes alışının, her sızlanışının.

Ama yere, bizi göreceğine şüphe olmayan insanların sırasına yaklaştıkça daha da geriliyor. O

gösterişli biri değil. Radarın altında uçmayı çok iyi beceriyor ve toplum içinde bana sarılması kesinlikle öyle bir şey değil.

"Bailey."

"Öyle mi?"

Dudaklarım boynunun omzuyla birleştiği yerdeki geniş tenin üzerinde geziniyor. Henüz dudaklarını öpmedim.

Hala yapmam gerektiğinden emin değilim.

İyileşeceğimden emin değilim. Bundan sonra

yürüyüp gidebileceğimden emin değilim.

"Onları görmezden gel." Parmaklarımı insanların toplandığı taraftaki saçlarında gezdirerek görüş alanını daraltmaya çalışıyorum.

Gergin, sessiz bir anda kilitli kaldık. Elim saçlarında, kolum sırtında, onu hapsediyorum. "Onları görmezden gel," diyorum tekrar ayağa kalkarken.

"Zor," diye fısıldıyor kulağıma, sesi biraz kırgın geliyor.

Kalabalığı geçip akşam gökyüzüne doğru ilerlediğimizde, "Bunu mu kastediyorsun?" diye soruyorum. Elini bacaklarımın arasından sikime doğru götürüyorum.

Nefesini içine çekiyor ama geri çekilmiyor. Eli neredeyse anında kot pantolonumun üzerinden beni kavrıyor, sanki kendine engel olamıyor.

"Yoksa geçen sefer boynumda bıraktığın morluk için seni ne kadar sert ısıracağımı mı kastediyorsun?"

Boynunun hassas etine yapışmadan önce ona cevap verme şansı vermiyorum. Bir elim eteğinin altında geziniyor, kıçını orada da iz bırakacak kadar sert kavrıyor.

Ondan gelen keskin bir nefes, kesilmiş saçlarımın arasından boynuma doğru süzülüyor. Kendimi geri çekiyorum ve boğucu bakışlarıyla buluşmadan önce boynunda çiçek açan kırmızı noktaya bakıyorum. Bailey'nin daha önce endişeli olan gözleri şimdi ateşle dolu.

"Düşüncesizlik sana yakışıyor, Bailey," diye törpüledikten sonra kayışını tekrar omzuna taktım ve yolculuğun geri kalanında onu göğsümde tutmayı tercih ettim.

Onu tutmak yeterince güvenli görünüyor. Onu tekrar öpmekten, onu tekrar ısırmaktan daha güvenli. İkimiz de aklımızı yitirmeden ve çok ileri gitmeden önce geri çekilmek daha iyi.

23

Bailey

Uyuyamıyorum. Denedim.

Gözlerimi kapattığımda Beau'yu görüyorum. Beau'nun kokusunu alıyorum. Beau'nun tadını alıyorum. Beau'yu duyuyorum.

Beau'nun ellerinin bana gerçekten onunmuşum gibi dokunduğunu hissediyorum. Sikinin *benim* için sertleştiğini hissediyorum.

Beynim sürekli Beau'yla meşgul. Tekrar eden bir şarkı varmış gibi hissediyorum. Aklımdan çıkaramadığım bir şarkı.

Beynim Beau'yla aramızdaki bu şeyin sahte olduğunu anlamıyor. Barmen modundan çıkıp uykuya dalmanın zor olduğunu düşünmem çok tatlı.

Ancak bu, genellikle yatağa girdikten sonra bütün gece boyunca daireler çizerek dolaşma hissinden daha kötü.

Çok daha kötü. Başım dönüyor ve bu durdurmak için çok azgın olduğum aşağı doğru bir sarmal.

Telefonumu kontrol ediyorum. Saat 1:54 ve alarmım altı dakika sonrasına kurulmuş. Yani uyumaya çalışmanın bir anlamı yok. Zihinsel olarak kendimi koridorda yürümeye ve neşeli bir yüz ifadesi takınmaya hazırlıyorum. Aile dostu bir etkinlikte, herkesin içinde onun aletini ellememiş gibi davranacağım.

Beau'nun burada olduğundan bile emin değilim. Fuardan sonra beni eve kadar geçirdi, içeri buyur etti ve Cade'in evine gideceğini söyledi. Sonra da kapıyı arkamdan kilitledi.

Bu yüzden yalnızdım ve kendi halime bırakıldım. Kısır düşüncelerimle.

Aklıma kasabanın yaptıklarımızı nasıl çarpıtacağı geldi. Beni ucuz bir fahişe olmakla suçlayacaklar. Beau da yolunu bulmaya çalışan zavallı, üzgün bir asker olacak. *Haklı olarak biraz stres atıyor*, diyecekler.

Le Pamplemousse'da sabah kahvesi içmek için buluşan yaşlı teyzelerin bu konu hakkında nasıl konuşacaklarını duyar gibiyim.

O pis Jansen kızı zavallı Beau Eaton'ı hırpalıyor.

Tanrı Beau'yu korusun. Tanrı onun iyi kalbini korusun. Bu kadar çok şey görmüş bir adam için, konu ben ve itibarım olunca pembe gözlükler taktığı kesin.

Belki de ikimiz de bu kasabanın benden ne kadar derin nefret ettiğini hafife almışızdır, çünkü soyadının sözünün hiç yardımcı olduğunu sanmıyorum.

Aslında işleri daha da kötüleştiriyor olabilir.

Bu nişandan önce şehirde bir gölge gibi dolaşırdım. Şimdi ise sırtımda kocaman bir hedef tahtası, peşimde de beni her yerde takip eden bir grup kıskanç gözle dolaşıyorum.

Git.

Sırt üstü uzanıyorum ve ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırarak kendimi yataktan kalkmaya hazırlıyorum. Koridorun karşısından gelen alarm sesiyle ellerimi bırakıyorum. Tiz, tekrarlayan bip sesi birkaç dakikalığına sessizliği bozuyor. Ardından hırıltılı bir "Siktir" sesi ve ağır ayak sesleri geliyor.

Sırt üstü yatıyorum, tetikteyim ve dinliyorum.

Bir kapının sessiz tıkırtısı. Daha yumuşak ayak sesleri. Ve sonra... sessizlik.

Telefonumu kontrol ettim. Saat 1:59. Alarmımdan bir dakika önce.

Yemin ederim Beau'nun kapımın önünde durduğunu *hissedebiliyorum*. Nefesimizi tutuyoruz. Bu 2:11 toplantıları uykumuza ve doğru düşünme yeteneğimize zarar veriyor.

Hafif bir vuruş. Midemde kelebekler
uçuşuyor. "Bailey?"

Kalbim çarpıyor. Bu rutin değil. Alarmı kuran benim. Bacaklarımı yataktan dışarı atıyorum, büyük boy tişörtüm uyluğumun ortasına düşüyor ve serin zemin ayaklarımın altına sızıyor. Elim kapı kolundayken duraksıyorum. Nedenini bilmiyorum. Beau beni korkutmuyor ya da rahatsız etmiyor. Aslında tam tersi.

Yine de boğazım kuru ve vücudum bir yay gibi sıkıca sarılmış durumda. Parmaklarım metal kola sarılı olmasaydı, ellerim titrerdi.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Uyanık mısın?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu birinci kademe bir operatör için son derece aptalca bir soru."

"Kapıyı aç," diye homurdanıyor, verdiğim yanıttan besbelli sinirlenmiş. Ama beni kim suçlayabilir ki? Bu aptalca bir soruydu.

Büyük, aptal askerimle yüzleşmek için kapıyı açıyorum. Vücudu neredeyse koridoru dolduruyor, alanı ve havayı tüketiyor. Karanlık koridorda, arkasındaki odanın yumuşak ışığıyla aydınlanan bir siluet. Beau'nun esrarengiz varlığı, etrafındaki tüm gölgeleri kendi karanlığına doğru çekiyor.

Ben de dahil.

"Alarmını kurdun mu?" Ona doğru ilerliyorum, sanki pervaza tutunmak ona uzanmamı engelleyecekmiş gibi parmaklarımı kapının pervazına dolayarak kendimi bağlı tutuyorum.

"Evet, ama buna ihtiyacım yoktu. Artık her gece ikide uyanmaya
devam ediyorum." "Ama 2:11'de değil?"

"Şey, bilmiyorum. Oraya gitmedim."

Alt dudağımı endişelendiriyorum. "O zaman neden alarm kurmama ve gelip seni yüzmek için uyandırmama izin veriyorsun?"

Omuz silkiyor ve kızın bakışlarını kaçırıyor. "Seninle yüzmek
hoşuma gidiyor." "Yani orada öylece yatıp kapıyı çalmamı mı
bekliyorsun?"

Dudakları muzip bir sırıtışla bükülüyor. "Evet."

İçimden inanmayan bir kahkaha yükseliyor. "Beau. Eaton. Ne kadar yorgun olduğumu biliyor
musun?" Şu anda çok çocuksu görünüyor, sadece hafifçe azarlanmış. Özür dilemiyor.

Bunun yerine...

Sözsüz bir teşekkür sunuyor.

Kalın kordonlu kolu aramızdaki boşluğa uzanıyor ve gözlerim loş ışıkta gördüklerime alışmak için bir dakikaya ihtiyaç duyuyor.

"Bu..."

Uzandım, parmaklarım doldurulmuş atımın keçeleşmiş, neredeyse yünümsü dokusuna sürtündü.

"Diktim."

Kapı çerçevesini bırakıp oyuncağı iki elime alıyorum. Parmak uçlarım yan tarafındaki mükemmel dikişlerin üzerinde geziniyor. "*Onu* sen diktin."

Sakalını keseliyor. "Doğru. O. Şey... o artık Franken-pony."

Gözlerim doluyor ve onları uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kırpıştırıyorum, Beau'ya bakma riskine girmiyorum. Bakarsam hıçkıra hıçkıra ağlayacağım.

"Onu bir parkta, bir bankta unutulmuş halde buldum." İplik çizgilerini tekrar izliyorum ve kuru bir kahkaha atıyorum. "Şimdi biliyorum, muhtemelen başka bir çocuğun oyuncağını çaldım. Ama dostum, o anda? Tanrım. Sanki evren bana sadece benim olması gereken bir şey hediye etmiş gibi hissettim. Barbie'lerim ya da oyuncaklarım yoktu ama Prenses Şeftali'm vardı."

"Prenses Şeftali?"

Burnumu çektim. "Evet. Bir süre sonra sadece Peaches'e dönüştü. Ama yalan söylemeyeceğim, uzun süre bu havasız şeyle dolaşırken kendimi prenses gibi hissetmedim." Küçük bej ata gülümsüyorum. "Şimdiye kadar bir çöplükte olur sanıyordum."

"Onu bulmak için üç torba çöpü karıştırmak zorunda
kaldım." Burnumun direği sızlıyor.

"Sonra da gidip Willa'dan bir tamir seti al."

"Bu yüzden mi Cade'in evine gittin?" Sonunda kendimi ona bakmaya zorluyorum, sert yüz hatları gecenin karanlığında daha koyu görünüyor.

Omuz silkiyor. "Evet. Willa'da her türlü zanaat eşyası var. Fazladan doldurma da dahil. Tam bir Martha Stewart anne oldu."

Hüzünle gülümsüyorum. *Nasıl bir şey olmalı?* Seninle el işi yapan bir anneye sahip olmak?

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, tüyleri dökülmüş yelesini okşayarak. Toynaklarını örten yıpranmış suni deriye dokunuyorum. "Çok teşekkür ederim."

Kendimi ona doğru fırlatıyorum, neredeyse şiddetle sarılıyorum. Bedenim, çekimine karşı koyamayan bir mıknatıs gibi ona doğru uçuyor. Kollarım gövdesine dolanıyor, Peaches sırtına bastırıyor, nefesi başımın üstünden şaşkın bir şekilde geçerken. Ciğerlerindeki havayı sıkmışım gibi hissediyorum. Yine de ona tutunmaya devam ediyorum ve birkaç kısa vuruştan sonra kolları beni sarıyor ve o da bana sarılıyor.

İç çekiyorum. Ona karşı eriyorum. Kalbimin etrafındaki koruyucu kabuk yumuşuyor. Daha önce kimsenin benim için bu kadar düşünceli bir şey yaptığını sanmıyorum.

"Rica ederim." Sesi sertti. Tenimi, boynumun yan tarafını sıyırıp geçiyor ve ön kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Sonra geri adım atıyor, elleri pazularımda. Bana dokunmaya devam etmesini isterken beni uzakta tutuyor.

"Hadi yüzmeye gidelim," diyorum neşeyle. Sesimdeki duyguyu, kafa karışıklığını örtmeye çalışıyorum.

Ona bakmaya devam edemeyerek Peaches'i yatağıma yatırmak için dönüyorum.

Ama onun sesi beni durdurdu.

"Hayır, Bailey. Biraz uyu."

Arkamı döndüğümde elini kapının pervazına dayamıştı. Sanki onu tutuyormuş gibi. Tıpkı bana yaptığı gibi. Ta ki bana en tatlı hediyeyi verip tüm kısıtlamalarımı bir çırpıda yok edene kadar.

"Ama benimle yüzmeyi sevdiğini sanıyordum?"

Kolunu başının üzerine koyduğunda pazusu şişiyor ve omzu tişörtünün kumaşını çekiştiriyor. Beni tam da o koluyla kendisine nasıl sıkıştırdığını hatırlıyorum. Nasıl

onun içinde güvende hissetti. "Seviyorum."

"Ama-"

"Ama yorgunsun. Ben de öyle ve saat muhtemelen 2:11'i geçti. İkimiz de biraz uyuyabiliriz." Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kapıya doğru bir adım daha atıyorum. Ona doğru.

İsteksizce kendimi yataktan sürüklediğim tüm geceler boyunca, kendimi ... yaralanmış hissediyorum. Mantıken onun bu gece yüzmemeyi seçmesinin önemli bir şey olmadığını anlasam da, mantıksız duygulardan kurtulamıyorum.

Kapının koluna uzanıyorum ve ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum. "Evet. Kesinlikle," diyorum beceriksizce. "İyi uykular."

Bakışları vücudumda geziniyor, sonra yavaşça yukarı çıkıyor ve bir süre dudaklarımda kalıyor.

Sonra uzaklaşmadan önce düz elini çerçeveye iki kez -çok rahat bir şekilde- vuruyor. Nedense, bu alışveriş acı verici derecede garip. Genellikle telafi ettiğimiz mizah bu gece belirgin bir şekilde yok.

"Her şey yolunda mı?" O ilk adımını atarken ben de ayağımı koridora doğru uzatıyorum.

"Elbette, Bailey." Omzunun üzerinden bana güven verici bir gülümseme veriyor ve sonra bir adım daha atıyor. "Neden beni öpmedin?" Sorum boş alanda çınlıyor. Yemin ederim yankılanıyor tüm büyük ev.

Beau donup kalıyor, ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor. "Boynundaki koyu kırmızı lekenin neden olduğunu düşünüyorsun?" dediğinde yüzünü bana dönmedi.

Uzanıp parmaklarımı sabah orada olacağını bildiğim şeye bastırıyorum. "Kastettiğim bu değildi."

İç çekiyor, omuzları ağır ağır inip kalkıyor. Hâlâ bana doğru dönmüyor. "Seni çok öptüm. Bunu satmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar. Çizgileri bulanıklaştırmak istemiyorum."

Bunu sat. Midem bulanıyor. Kendimde kirli ve istenmeyen bir şey varmış gibi hissettiriyor.

"Doğru." Sesim nefes nefese. "Sence normalde hiç öpüşmezsek insanlar bunu garip bulur mu?"

Şimdi dönüyor, ellerini kalçalarına dayamış.

"Gerçek bir çift gibi mi?" Ekliyorum.

"Dışarıda her zaman dudaktan öpüşen bir sürü gerçek çift görüyor musun, Bailey? Çünkü ben görmüyorum.

Daha çok toplum içinde tanıdık dokunuşlar, sizce de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum. Haksız değil. Sadece yorgunum. Ve kafam karışık.

"Dürüst olmak gerekirse, dönme dolabın üzerinde birbirlerinin dudaklarından kaçarken öpüşen çok fazla çift de görmüyorum."

Gözlerini kısarak bakıyor.

"Dudaklarımı değil de omzumu öpmeyi sorun etmemenin bir nedeni var mı? Benim yüzümden mi? İnsanların benim hakkımda bir sürü şey söylediğini biliyorum, ama ben bir şey mi yaptım-"

"Bailey, o lanet cümleyi bitirme," diye homurdanıyor, elini ağzına götürmeye devam ediyor. Sesi kızgın geliyor ve bu içimdeki duyguların kabarmasına neden oluyor. Gözlerimde. Sesimde. Kahretsin, ağlamak üzereyim. Geldiğini hissedebiliyorum ama yine de kalın, boğuk bir sesle devam ediyorum. "Yanlış bir şey yaparsam bana söylersin, değil mi? Böylece bir gün bunu biriyle gerçekten yapabilirim ve tam bir aptal durumuna düşmem. of-"

"Siktir et!" Elini ağzından çeker, sanki konuşmasını engelleyen bir bant parçasını koparmış gibidir ve iki uzun adımla buradadır.

Önümde.

Başımı kavrıyor.

Beni kapının pervazına yasladı. Ve beni

öptü.

Beau beni yutarken kalıbın kenarı kürek kemiklerimin arasını ısırıyor. Sert dudaklar, yumuşak dil, kaba kirli sakal, büyük eller.

Beni *tüketiyor*.

Ve burada bunu görecek kimse yok. Karanlık bir koridorda sadece ben ve o varız. Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Bana verdiği morluk boynumda nabız gibi atıyor, parmaklarının uçları başımın arkasını tırmıklıyor, başparmağı çene çizgimi okşuyor ve tüm bunlar beni anlamsızca öperken oluyor.

Bir dil darbesi. Bir

inilti.

Bir cesedin basılması.

Ellerim onun karın kaslarında. Göğsünde.

Ne kadar uzun süre öpüşürsek öpüşelim, kendimi kirli Bailey Jansen gibi hissetmiyorum. Onu isteyen bir adamı öpen bir kadın gibi hissediyorum. Onu gerçekten isteyen. Bunu taklit edemez. Kimse bunu taklit edemez. Kimse *o kadar* iyi değil.

Sonunda aramızdaki ateş düşüyor. Sert, ağır öpücükler yavaş, durgun öpücüklere dönüşüyor. Bana karşı eriyor, kalçalar kalçalara. Baldırlarım onunkilere sürtünüyor ve ellerim göğüs kaslarının üzerinde düz bir şekilde uzanıyor, artık aramıyor ve çekiştirmiyor. Sadece yerleşiyor.

"Bailey," diye mırıldanıyor nemli, şiş dudaklarıma karşı. "Yanlış bir şey yapmıyorsun. Sen yanlış bir şey yapmadın. Senin hakkında kötü konuşan herkes zalim, dar görüşlü ve senin ilgine layık değil. Sen mükemmel birisin."

Beau yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra gözlerimin içine dalmak için çekiliyor. Uzun, güçlü parmakları saçlarımı tarıyor ve sonra kıvrılıp kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. Elleri boynuma dolanıyor ve bana o kadar ciddi bakıyor ki, ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum, dinlemekten ve söylediklerini duymaktan kendimi alamıyorum.

Başımı sallıyorum, başparmaklarını elmacık kemiklerimin üst kısımlarına sürtüp düşmesine asla izin vermediği gözyaşlarımı silerken gözlerim dalgın dalgın kapanıyor.

"Yatağına git, Bailey."

Gözlerim hızla açılıyor, bedenim sızlanıyor. *Bu kadar mı?*

"Biraz uyu."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiç seksi ve yaşlı bir adam beni aptalca öpüp sonra da yatağa gitmemi söylememişti.

Ben de sadece başımı sallıyorum.

Bana başını sallayıp uzaklaşıyor, ellerim yanaklarımdan düşüyor. Ellerini geri koyması için ona bağırmak istiyorum. Ellerini üzerimde istiyorum. Her yerimde. İçimde.

Kapının pervazına yaslanmış, kemiksiz ve öpücüğünden sersemlemiş bir halde duruyordum. Bu benim ilk öpücüğüm değildi ama *böyle* hissettiğim ilk öpücüktü.

Sanki ev etrafımızda parçalanabilir ve biz fark etmeyiz. Sanki

güvendeydim.

Sonunda yeniden sözcükler üretme isteğimi topladığımda odasına geri dönüyor. "Hey, Beau?"

"Evet?" Dönüyor, kapının kolunu tutuyor.

"Neden kimse görmeden beni öptün?"

Dudaklarında beliren ince gülümseme midemi bulandırıyor. Umut dolu ve

duygusallık ve *deneyim*. "Çünkü
ben istedim."
Ve bununla birlikte, kapıyı kapatır.

24

Bailey

Dudağımı alt dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve sonra kendimi kıpırdanmayı bırakmaya zorluyorum.

Sonra ceketimin alt kenarını çekiştiriyorum.

Tezgâhın arkasındaki kadın bana bakıyor ama Beau gibi minnettar bir şekilde değil. Yargılayıcı bir şekilde, gözlerinin dolaştığı her santimde kusurlarımı fark ediyor. Büyük nişan yüzüğüme takıldılar.

"Hafta sonları çalışabilirim. Bardaki vardiyalarım genellikle saat beşe kadar başlamıyor."

Kadın hâlâ bir şey söylemiyor, elindeki kâğıt tutuşunun altında kırışıyor. Gömleğine iliştirilmiş isim etiketine bakılırsa adı Mary. Kuaför salonu sahibi birinden bekleyebileceğim gibi, Mary'nin saçları mükemmel. Sıcak altın sarısı renginde ve sarı tonları birbirine karışmış.

Özgeçmişime bakarken nemli bir elimle saçlarımı siliyorum. Saçlarım sade koyu kahverengi olabilir ama ben onu en iyi özelliklerimden biri olarak görüyorum. Kalın ve omuzlarımdan aşağı dökülüyor -çünkü saçlarımı kestirmeden önce mümkün olduğunca uzun süre bekletiyorum. Her seferinde şehre gidiyorum çünkü saçımı çok seviyorum ve Chestnut Springs'te kimsenin kesmesine izin vermeyecek kadar paranoyağım.

Belki Mary beni tanısaydı-

"İşe alım yapmıyoruz." Kağıdı bana geri verirken acı çekiyormuş gibi gülümsüyor.

Kolumu kaldırıp geri alamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Ama camda bir tabela var. Bir resepsiyonist aradığınız yazıyor." Sesime duygular karışıyor. Kızgınlık mı? Hayal kırıklığı mı? Yalvarma mı? Hepsinin bir karışımı.

Başını pencereye ve cama yaslanmış plastik tabelaya doğru çeviriyor. "Oh." Mary'nin saçmaladığını anlamam için tek gereken o *oh*.

"Onu indirmeyi unutmuş olmalıyım." Platform sandaletlerinin üzerinde ön cama doğru ilerler, tabelayı kaydırır ve resepsiyona geri getirir. "İşte," diye parlak bir şekilde bitiriyor.

Onunla zar zor göz teması kurabiliyorum ama kendimi bunu yapmaya zorluyorum çünkü nazik, aklı başında ve profesyonelden daha azı olmayı reddediyorum. Bu şekilde, insanlar benim hakkımda istedikleri her şeyi söyleyebilirler ama asla kanıtları olmaz.

Ailemin çürümüş olduğunu söyleyebilirler. Beni işe almayı reddedebilirler. Ancak sorumluluk her zaman onlara ait olacaktır, çünkü benden sebepsiz yere nefret ettiklerini bilerek yaşamak zorunda olanlar onlardır.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum kapıya doğru dönerken. Avuçlarım soğuk metal itme çubuğuna dayandığında geri dönüp ekliyorum, "İnternet ilanını da kaldırmak isteyeceksiniz. Pozisyonu sen doldurduğun için." Dudaklarım yukarı kalkıyor ama başım, onun saçmalıklarının kokusunu buradan alabileceğimi söyleyecek şekilde eğiliyor.

Kapıyı itiyorum ve caddeye çıkar çıkmaz gülümsemem kayboluyor.
Güneş parlak. Kaldırımlar sıcak. Ve aptalca bir nedenden dolayı, pantolon giydiğimde

beni daha işe alınabilir yapardı.

Bazen kendime bile hayranlık uyandıracak kadar saf oluyorum.

"Ugh!" Bluzumun üst düğmelerini çekiştirirken sesim kızgın ve keskin çıkıyor. Boğazıma kadar iliklemiştim -sanki bu beni daha az fahişe gibi gösterecekmiş gibi- bu sabah çoktan kalkıp çiftlikte çalışmaya giden adamın morluğunu kapatmak için.

Nefes alabilmek, biraz hava akımı sağlayabilmek için üç düğmeyi açtığımda yanımdan geçen biri resmen irkiliyor.

Yorgun, sinirli ve gözyaşlarının eşiğindeyim.

Bir gece önce yorgun muydum?

Evet.

Hayatımın en elektrikli öpücüğü beni uyutmak için sihirli bir bilet miydi?

Tabii ki hayır.

Zaten yorgun olduğumdan daha da yorgunum ve bir kahveye ihtiyacım var. Paris'in şirin kafesi Le Pamplemousse'a giriyorum. Sahibi Ellen bana karşı hep naziktir. Eminim beni işe alırdı ama kimseye ihtiyacı yok. Burayı sadece kocasıyla işletiyor. Bence bütün gün birlikte çalışıp birbirlerini öldürmek istememeleri çok güzel.

Kalabalık alana girdiğimde kendimi telaşlı hissediyorum. Sıraya girip gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde tenim yanardağ seviyesine kadar ısınıyor, ancak çenemi yukarıda tutup önüme bakıyor ve aldırmıyormuş gibi yapıyorum.

" ... babam şehre geri döndü." Yanımdaki masadan gelen fısıltıyı duyduğumda tüm vücudumla irkiliyorum.

Babam şehirde mi? Önemli değil. Çocukken benim hatam olmayan şeyler için beni suçlamak dışında bana hiç ilgi göstermedi. Ama yetişkinlikte? Bana pek faydası olmadı. Yaptığı tek faydalı şey kardeşlerimi kontrol altında tutmak.

Biri önümü kesiyor. Sanki hiç sırada değilmişim gibi. Sanki ben yokmuşum gibi. Odak noktamı başka yöne kaydırıyorum, sanki duvardaki satın alınabilecek sanat eserleri birden ilgimi çekmiş gibi. Başka biri olsaydım, bu adamın omzuna dokunur ve ona bir parçamı verirdim-

"Dostum." Başımı tanıdığım sese doğru çeviriyorum. Willa, Cade Eaton'ın nişanlısı, yanımda duruyor. Bebeğini kalçasına asmış, vahşi kırmızı yeleleri çarpıcı yüzünün etrafına dökülüyor ve öfkesi *dalga dalga* yayılıyor. "Baldızımın yolunu kesip onu görmemiş gibi davranmadığını biliyorum."

Onun sesi. Çok yüksek. Ve herkes duyuyor. Yemin ederim burada bir iğne bile düşebilir. Küçük, derli toplu bir origami parçası gibi kendi üzerime katlanmak istiyorum. Tamamen başka bir şeye dönüşmek. Kimsenin göremeyeceği ya da tanıyamayacağı bir şeye. Belki kanatlı bile olabilirim, böylece uçup gidebilirim.

"Ciddi misin?" Adam Willa'ya sinirli bir bakış atıyor. "O bir Jan-"

"O bir Eaton. Ama bunun ötesinde, o bir insan. Bir kadın. Ve sen, dostum, bir pisliksin."

Adamın kaşları alnına doğru kalktı. Önce Mary, şimdi de o. Herkesin adını bilmeyecek kadar küçük bir kasabada, herkesin benimkini bilmesi beni etkilemekte asla başarısız olmuyor.

Adam hala hareket etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, sanırım onu hareketsiz kalması için şok etti.

Willa'nın kolu arkamı göstererek dışarı fırladı. "Otobüsün arkası, sik kafalı. Annen kim? Onu arayıp seni nasıl yetiştirdiğini sormak istiyorum, böylece bunu *yapılmaması gerekenler* arasına koyabilirim."

Altımda bir delik açılmasını umarak yere bakıyorum. Beni bütünüyle yutacak bir kayalık. Beau tarafından öpüldüm ve şimdi de Willa tarafından kurtarıldım ve tüm bunlar o kadar utanç verici ki

şimdi gitme zamanı gelmiş olabilir.

Ama Willa bebeksiz kolunu benimkine doluyor ve beni önden götürüyor, onun bana yaptığı gibi *sik kafalının* önünü kesiyor. Sonra dönüp bana komplocu bir şekilde sırıttı, biraz akli dengesi bozuk ve çok

Kendinden memnun. "Günaydın, Bailey."

Önce ona boş boş baktım, sonra da "Sen delisin" diye bağırdım.

"Biliyorum." Daha geniş sırıtıyor. "Cade bunun en iyi özelliklerimden biri olduğunu söylüyor. Şey"-başını düşünceli bir şekilde eğiyor-"ve göğüslerim."

Elimde değil. Tüm gerginliğim su yüzüne çıkıyor ve gülüyorum. "İşte böyle. Duymak istediğimiz şey bu, değil mi Emma?"

Bir tutam siyah saçlı küçük kız heyecanla ellerini çırpıyor ve gülümsememek mümkün değil.

"O çok sevimli."

"Evet, teşekkürler. Katılıyorum." Bebeğine bakarken Willa'nın yüzündeki ifade tam bir şaşkınlık ifadesi.

Saf aşk. Göğsümde bir yeri sıkıştırıyor.

Sıra ilerliyor ve Willa da ilerliyor, ilerlerken kolumuz hâlâ benimkiyle bağlı. "Beau doldurulmuş atını tamir etmeyi başardı mı?"

Dün gece bana verdiği tatlı hediyeyi düşünerek kızardım. Yoksa yeniden mi hediye etti? Geri dönüştürülmüş mü? Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama özenle dikmişti. Peaches ile yatağa geri döndüğümde onu göğsüme bastırdım ve kocaman bir nefes çektim. Küf kokmuyordu ya da o siyah torbanın içinde yanında zaman geçirdiğine şüphe olmayan çöp gibi kokmuyordu.

Beau'nun citronella sabunu gibi kokuyordu. Onu yeniden doldurup onardıktan sonra yıkayıp kuruladığından neredeyse eminim.

Ev gibi kokuyordu.

Boğazımı temizliyorum, bir dakikalığına kontrol ettiğimi fark ediyorum. "Evet, öyle yaptı. Neredeyse yeni gibi. Sadece havalı bir yara izi ve anlatacak çılgın bir hikâyesi var."

Willa'nın dudaklarına değen gülümseme şimdi yumuşak, önceki manyakça sırıtış değil. "Beau gibi."

"Demek istediğim, çocukluğumuzdan beri bana attığı bu üstün kirli bakışlarla konuşuyor. Ama sonra dönüp benim için güzel şeyler yapıyor. Düğünümüzde sahne alması için Skylar Stone'u getirmek gibi mi?"

Willa kasaya kadar benimle yürüdü, Summer ve Sloane bir masada onu bekliyor olmalarına rağmen kulağımı çınlatarak sohbet etti. Ben kahve söyledim, o da bana mimoza söyledi. Şimdi bir Cuma sabahı pencerenin yanındaki masada oturmuş onlarla çift yumruk yapıyorum.

Hayat çılgın bir yolculuk.

"Ford çok ekstra." Summer gülüyor.

"Bekle, yani o senin gibi... deli değil mi?" Sloane şampanya kadehinin arkasından sırıtıyor, üzerinde hâlâ bu sabah dans ederken giydiği atlet ve dar şort var.

Willa kuru bir sesle, "Buna içerliyorum," dedi.

Bir çeşit beden dışı deneyim yaşıyorum. Sanki okuldaki havalı çocuklarla takılmak için davet edilmiş gibiyim. Ve şimdi burada oturmuş, kişisel şeylerden bahsediyor, birbirleriyle dalga geçiyorlar, sanki benim burada olmamda hiçbir tuhaflık yokmuş gibi.

"Ama bu doğru." Willa mimozasını yudumluyor. "Biz birbirimizin zıttıyız. Sanırım annemin vücudu tüm kişiliği bana saklamış ve tüm inek, aşırı başarılı güdüyü Ford'a vermiş. Muhtemelen

anne karnında sayılarla oynamış ve iş planları hazırlamıştır. Eğer biriyle tanışırsa, kaltakça konuşmak zorunda kalacak. Çünkü gerçek bir kaltak olabilir. Bazen onun için çalışmayı özlüyorum. Onu delirtmek en iyisiydi."

Bu masadakilerin kıkırdamasına neden olur.

"Ama o iyi bir adam," diyor Summer. "Bence onlara yanlış bir izlenim veriyorsun. İkiniz arasında bir kardeşlik ilişkisi var. Ve onu kızdırmak için elinden geleni yaptığını biliyorum."

Willa omuz silkiyor, gözlerinde muzip bir parıltı var.

Summer şimdi Sloane ve bana dönüyor. "Onunla düğünde tanışacaksınız ve Willa'nın abarttığını anlayacaksınız."

Benim hakkımda konuşma şekilleri sanki orada olacağım kesinmiş gibi. Bu kadınlar beni yanlarına alarak bana büyük bir iyilik yapıyorlarmış gibi hissettirmiyorlar. Beni dahil etmeleri son derece normalmiş gibi davranıyorlar ve ben de kendimi buna bırakıyorum.

Bugün olanlardan sonra, istenmek güzel bir şey.

"Bir tur daha mı?" Willa bize bakıyor, başını sallamaya başlamıştı bile.

"Bir tane daha mı?" Sloane pek emin görünmüyor. Mimozasına hiç dokunulmamış gibi görünüyor. "Bugün cuma sabahı. Bana bir portakal suyu getir."

"Bu içkili brunch, Sloane. Bu bir gelenek. Büyük kız tütünü giy ve şunu iç. Gitmen gereken bir yer mi var? Yoksa yeni kankan Winter yeni oyuncağıyla meşgul olduğu için korkup kaçıyor musun?"

Sloane'un dudaklarında bir somurtma beliriyor. "Hayır, Jasper Rose Hill'de eğitim kampında ve ben de vakit geçirmek için dans ediyorum."

"Mükemmel!" Willa bacağını tokatlıyor, bebeğini Summer'ın kucağına bırakıyor ve "Sarhoşken her zaman daha iyi dans ederim" diyor. Ayağa kalkar ve hiç umursamadan tezgâha doğru vals yapar.

Willa'da ilham verici bir şey var.

"Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama bir anlık şaşkınlıkla ağzımdan kaçıverdi.

Sloane usulca başını sallayarak, "Sanırım hepimiz öyle," diyor.

"Büyüyünce demişken," diye araya giriyor Summer, "senin planların ne? Bana barda ömür boyu çalışacak biri gibi gelmedin, Bailey."

"Ha!" Şampanya beni gevşetiyor ve insanların dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksek bir kahkaha patlatıyorum. Üzerimdeki yargılayıcı bakışları umursamayı çoğunlukla bıraktım. Ama Summer bana karşı her zaman nazik olmuştur, bu yüzden sorduğu soruda iyi niyetli olduğunu biliyorum. Muhtemelen Beau'ya göz kulak oluyor. "Nasıl anladın?"

Bana gülümsüyor ama hiçbir şey teklif etmiyor. Bana her zaman normal davrandı, bir insanı tanımayan herhangi bir yabancının yeni birine davranacağı gibi. Ama artık ailem hakkındaki hikâyeleri bilecek kadar uzun süredir Chestnut Springs'te yaşıyor ve hâlâ fikrini değiştirmiş değil.

Belki de büyüdüğümde Summer olmak istiyorum.

"Evet, nihai planım buradan çıkıp şehirde bir okula gitmek. Muhtemelen kinesiyoloji ve ardından kayropraktik okulu."

"Aman Tanrım, bir masörle akraba olmayı çok isterdim." Sloane kelimeleri inliyor. "İstediğim zaman senden sırtımı düzeltmeni isteyebilirim."

Summer'ın çikolata gözleri benimkilerde kalıyor. "Bu işte harika olursun." "Teşekkürler." Gülümsüyorum ve mimozamı kaldırıyorum.

"Beau şehre taşınman konusunda ne düşünüyor?"

İşin içine ne kadar derinlemesine girdiğimi fark ettiğimde donup kalıyorum. Yeni nişanlanmış iki insan neden bu kadar çabuk yollarını ayırmayı planlasın ki? Yoksa Beau'nun benimle taşınmayı

planladığını ve ailesine söylemediğini mi düşünüyor?

Yudumu bitirdikten sonra gülümseyerek flütü dikkatlice masaya geri koyuyorum. "Biz

Oraya vardığımızda o köprüyü geçeceğiz. Gidip gelmek için o kadar da uzak değil. Şu anda onun çalışma saatlerine benim bardaki çalışma saatlerim de eklenince, zaten bazen geceleri gemiye biniyoruz." Başım sallanıyor. "Ve eğer başka bir işe girersem, programlarımızın daha da kaotik olacağını hayal ediyorum."

Summer beni zevkime göre fazla yakından analiz ederken Sloane omuz silkiyor. "Bana mantıklı geliyor. Jasper ve ben hokey sezonu boyunca hep meşgulüz. Okul dönemleri de aynı olurdu."

"Başka bir iş bulabilirsem derken neyi kastediyorsun?" Summer sorar.

İçimi çekiyorum, utancımı gizlemek için bakışlarımı pencereden kaçırıyorum. "Babam ve kardeşlerim sağ olsun, kasabada kimse beni işe almak istemiyor. Bar, bir işte tutunabildiğim tek yer. Ama daha fazla vardiyaya ihtiyacım var ve hiç boş yer yok çünkü orada çalışan herkes parayı seviyor." Bana Disney prenseslerini hatırlatan iki kadına sorunlarımdan bahsetmek tuhaf geliyor ama devam ediyorum. "Müdür beni seviyor ama sanırım bana iş yaratmak için diğer çalışanları işten çıkaramıyor. Ona zor durumda olduğumu söylediğimde ekstra para için barı temizlemeyi teklif etti, ben de günde birkaç kez bunu yapıyorum. Haftada da. Zaman içinde yükseldim ve daha iyi vardiyalara geçtim ama üniversite için para biriktirmeye yetmiyor." "Oh, Bailey." Sloane elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı.

Onunla ilgili her şey yumuşak ve Çok tatlı. Bir an için ondan sarılmasını isteyesim geldi. Eminim muhteşem sarılıyordur. "Seni işe alacağım."

Koltuğumda sarsılıyorum, Summer'a bakarken elim Sloane'unkine kenetleniyor. "Ne?"

"Spor salonunda. Artık kendi egzersizlerimi yapacak vaktim bile olmuyor. Her zaman resepsiyonda oluyorum ya da e-postaları yanıtlıyorum ya da şu ya da bu şeyi sipariş ediyorum. Neden bana günün hangi saatinin senin için uygun olduğunu söylemiyorsun, ben de ona göre çalışırım."

Doğruluyorum, kendimi dik tutarken omuzlarım titriyor. "Beni işe alırken bana acımanı istemiyorum. Sana bunu söyleyerek yapmaya çalıştığım şey bu değildi."

Summer omuz silkiyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor.

"Biliyorum. Sana sordum." Kaşlarım çatıldı. "Bunu sana Beau mu yaptırdı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Beau bütün gün çalışıyor ve sonra seninle takılmak için eve ya da bara koşuyor. Bırak konuşmayı, onu zar zor görüyorum. Seni ana eve bile pek sık getirmiyor. Bana sorarsan, seni gasp ediyor. Bu eğlenceli olacak. Kayınbirader olacağız. Artık birbirimize bağlıyız."

Bir suçluluk duygusu beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Beau ile ilişkimiz sona erdiğinde bu şarkıyı söylemiyor olabilir.

Sona gel.

İçime bir sancı saplandı.

Ama her hissi görmezden geliyorum ve neşeli bir gülümsemeyle ilerliyorum. "Bunu çok isterim." Summer parlak bir şekilde gülümsüyor ve şampanya kadehini beni alkışlamak için havaya kaldırıyor. "İşe alındın!"

Buna ihtiyacım var. Dışarı çıkmak için buna ihtiyacım var. Hayatta kalmak için buna ihtiyacım var ve eninde sonunda suçluluk duygusunu atlatacağım. Beau'yu geride bırakmak mı?

Bunu asla atlatamayacakmışım gibi geliyor.

25

Beau

Beau: Eve yeni geldim. Neredesin?
Bailey: Çoğu erkek bir kızın kasık kıllarının olmasını nasıl ister?
Beau: Bailey, Tanrı aşkına. Böyle şeylerle liderlik edemezsin.
Bailey: Bana söyleyebilir misin? Bunu bilmek zor. Pornoda hiçbir şey yok. Ama pornonun gerçek hayat olmadığını biliyorum. Yani, ne yapmam gerekiyor? Dışarıdaki norm nedir?
Beau: En çok neyi seviyorsan. Kasık kıllarınızı nasıl şekillendirdiğiniz konusunda güçlü bir fikri olan herhangi bir erkek bacaklarınızın arasında olmayı hak etmiyor.
Belki bir üçgen ya da şerit? Karar veremiyorum.
Beau: Başka bir zaman karar ver. Benim dahil olmadığım bir
zamanda. Burada son saat. Banyodayım. Elimde ustura. **Beau:**
Neden bana böyle şeyler sormakta ısrar ediyorsun?
Bailey: Çünkü muhtemelen çok fazla amcık görmüşsündür.
Beau: Bailey, dur artık.

Kapıdan girdiğimde yorgun olduğumu sanıyordum. Şeftalileri onarmakla geçen uykusuz bir gecenin ardından çok sahte nişanlımla çok gerçek bir öpüşme, bok gibi uyuduğum anlamına geliyor. Sonra erkenden kalkıp bütün gün huysuz kardeşimle çalıştım.

Yoruldum. Dürüst olmak gerekirse, kızarmış. Belki de delirmiş. Hiç şu anda olduğum kadar yorgun olmamıştım ve bu Afganistan'da bir mağarada birkaç gün mahsur kalmış biri için önemli bir şey.

Ama Bailey'nin banyomda çıplak olduğunu ve nasıl tıraş olacağı konusunda fikrimi sorduğunu bilmek?

Bunu düşünmemeye çalışarak evimi adımlıyorum. Buzdolabına gidip bir bira alıyorum çünkü bunun gerginliğimi azaltacağını biliyorum. Ama bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. 2:11'in beni korkuttuğunu sanıyordum ama sanırım Bailey her şeyden çok kafamı karıştırıyor olabilir.

Onun yerine bir kutu kombucha alıyorum. Bira gibi -kendime sürekli bunu söylüyorum- ve sağlıklı.

Açılırken çıkan ses tatmin edici ama ilk yudum öyle değil. Hâlâ gerginim.

Sığırları bir mahalleden diğerine taşıdığım uzun bir günün ardından duşa ihtiyacım var. Evet, bir duş. Üst kata çıkıyorum ve Bailey'nin banyoda olduğunu bildiğim kapının önünden geçiyorum.

"Merhaba. Evdeyim. Duş almaya gidiyorum," diye duyabileceği kadar yüksek sesle sesleniyorum.

"Tamam." Sesi kristal berraklığında, o kadar kadınsı ki yankılanarak geri dönüyor.

Evet. Bu duş soğuk olmak zorunda. Ve öyle de olacak. Cam kutuya girdiğimde donmuş halde bırakıyorum. Duş birasından milyonlarca kat daha az tatmin edici olan kombucha kutumu yanıma alıyorum. Aslında, şu anda hayatımla ilgili neredeyse her şey tatmin edici gelmiyor.

Bailey hariç her şey.

O taze bir nefes. Heyecan, masumiyet ve bir amaç bir arada. Bugün onu *özledim*. Eve gidip onu görmek için sabırsızlanıyordum. Bütün günü bir atın sırtında oturup onu tekrar öpmenin yollarını planlayarak geçirdim.

Ve o koridorun sonunda. Geçenlerde bana seks dışında yapabileceğimiz çok şey olduğunu söyledikten sonra kasık kıllarını nasıl tıraş edeceğimi soruyor.

Köpüklüyorum ve günün kirini vücudumdan temizliyorum. Aletimle tek temasım onu hızlıca yıkamak oluyor. Eğer orada uzun süre kalırsam, sonunda ne yapacağımı biliyorum. Ve yardım etmesi gereken genç kız birkaç kapı ötede banyo yaparken mastürbasyon yapan tuhaf adam olmak istemiyorum.

Kasık kıllarını tıraş ediyor.

Düşünmeye vakit bulamadan duştan çıktım, boktan yedek bira kutusunu fayanslı rafta unutmuş, belime bir havlu sarmıştım.

Kendimi bundan vazgeçirmeye vakit bulamadan, banyosunun kapısında durup hafifçe kapıyı çalıyorum.

"Öyle mi?"

"Hangisi olduğuna karar verdin mi?"

Diğer taraftan hafif bir kıkırdama

duyuyorum. "Hayır. Hâlâ

seçeneklerimi değerlendiriyorum."

"Seçenekler neler?" Kafamı kendime doğru sallıyorum, bir kolum kapının pervazına dayanmış, diğer elim kapıya düz bir şekilde bastırılmış. Hiç vakit kaybetmeden, *ürkütücü adam olma* noktasından bu noktaya geldim.

"Onları kapalı kapıdan sana bağırmamı mı istiyorsun?" "Beni içeri mi

davet ediyorsun?" Ben de karşılık veriyorum.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra basit bir "Evet" cevabı geldi.

Yutkunuyorum, kendimi değerlendiriyorum. Hızlanan kalp atışlarım, belime sıkıca bağladığım havlu, çıplak omuzlarıma damlayan ıslak saçlarım. Muhtemelen hissettiğim kadar kontrolden çıkmış görünüyorum.

İlk kez değil, Bailey'nin vaadi beni tamamen dürtüsel yapıyor.

Kapının koluna uzanıp çeviriyorum ve doğruca banyoya giriyorum. Hava nemle yoğun, aynayı hafif bir buhar tabakasıyla kaplıyor ve her şey lavanta gibi kokuyor. Bailey'nin minik kafası bir yığın baloncuğun arasından fırlıyor. Saçlarını başının üstünde bükme şekli onların şekline uyuyor.

Kocaman, büyük boy banyoda mükemmel görünüyor; yanakları kızarmış, gözleri biraz cam gibi ve dudakları yukarı kalkık. Toprak rengi fayanslar saçının ve teninin tonlarına çok iyi uyuyor. Daha iyisini bilmesem, bu banyoyu onun küvetimde ne kadar mükemmel görüneceğini bilerek tasarladığımı söyleyebilirdim.

Gözlerim küvetin kenarındaki taze beyaz sabunun yanında duran pembe tıraş bıçağına takılıyor.

"Kesinlikle buraya gelemeyecek kadar korkak olduğunu düşünmüştüm," diye sırıtarak alay ediyor. Su, kabarcıkların altından kayıyor. Ellerinin suyun altında hareket ettiğine şüphe yok.

"Beni *o kadar* iyi tanımıyorsun, Bailey," diye cevap veriyorum, kapıyı

arkamdan kapatarak. Gözleri vücudumda geziniyor, çıplak bedenimin her santimini yalayıp yutuyor.

"Benim yanımdayken kontrolünü kaybetmekten korktuğunu biliyorum." Sanki bana geri adım attıracak bir şey söylemiş gibi çenesi yukarı kalkıyor. Beni kaçırtacak.

Öyle değil.

"Hayır, sensiz yaşayamayacağım bir şeye dönüşmenden korkuyorum." Ben kendinden emin adımlarla ona doğru yürürken nefesini içine çekiyor.

"Hak etmediğim bir şeyi almaktan korkuyorum, ikimizin de bildiği gibi bu zaten içinde bulunduğumuz durumdan daha büyük bir karmaşaya yol açacak."

Banyonun yanında diz çöküyorum, dirseklerimi kenara dayıyorum ve ona bakıyorum. "Bu bir karmaşa değil-"

"Yarın işe gitmek zorunda kalmaktan ve tüm günü ereksiyon halinde geçirmekten korkuyorum çünkü üçgen mi yoksa striptiz mi yaptığını merak ediyorum."

Ben sıcak, sabunlu suya uzanıp bir elimi kalçasından dizine doğru gezdirirken o sadece arkasına bakıyor ve derin derin nefes alıyor. Daha da yaklaşarak kulağına fısıldıyorum: "Ve bir gün gelip de başka bir puştun senin karar vermene yardım ettiğini öğrendiğimde ne yapacağımdan korkuyorum."

Beni dikkatle izliyor, kollarını çıkıntıya dayamış, nefesleri eşit ama sığ, koyu renk gözleri 2:11'de nehir gibi parlıyor. Avucum kalçasında bir aşağı bir yukarı kayıyor, asla fazla ileri gitmiyor.

"Tamam, ama bu gece... bana yardım mı edeceksin yoksa gidecek misin?"

Bu soru üzerinde düşünüyorum, kendime gitmem *gerektiğini* söylerken neden gitmem gerektiğini düşündüğümden emin olmadığımı da itiraf ediyorum. Daha genç olduğu için mi? Ona yardım etmeyi sınırda bir saplantı haline getirdiğim ve tüm bunların sonunda ona zarar vereceğinden endişe ettiğim için mi?

Yoksa sonunda *bana* zarar vereceğinden mi endişeleniyorum? Artık incinmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Kalçalarını sıkarak elimi kalçalarının arasına hapsediyor ve gözlerimi çatırdayan baloncuklardan onunkilere çevirmeye zorluyor.

Bir süre öyle kaldık ve sonra "Sana yardım ediyorum" dedim.

26

Bailey

Gideceğini sanmıştım. Adımı o tek kelimelik azarlama tarzıyla söyleyecek sandım. Hani şu *dur, sabrımı sınıyorsun* diyen.

Ama yapmadı.

Ve şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum. Başımı sallıyorum, midem bulanıyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Onsuz yaşayamayacağım bir şeye dönüşmenden korkuyorum.

Bunu ne yapacağımı bilmediğim duygularımın arasına koy.

Elini bacaklarımın arasına sıkıştırmaktan vazgeçiyorum ve yüzünde geri adım atabileceğine dair bir işaret arıyorum. Aklı başına gelir ve çekip gider diye. Özsaygımı bir erkeğin tepkisine bağlamak istemiyorum ama Beau Eaton bunun bir hata olduğunu söyleyerek kapıdan çıkıp giderse, bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakarım bilmiyorum.

"Peki," sesim aniden kuruyan boğazımda çatlıyor, "üçgen mi şerit mi, hangisi daha iyi?"

Kolu tekrar hareket ederken boğazının sütunu çalışıyor. Bu hamlede eli öncekinden daha yukarıya, iç baldırlarımın hemen üzerindeki çukurun üzerinden, acı verici bir şekilde göbeğime yaklaşıyor. Geniş avucu karnımın üzerinde kayıyor, parmak uçları karşı kalça kemiğimin alt çıkıntısını izlerken sınırı geçiyor.

Elinin karşısında kıpırdanıyorum, tüm hislerim ve yabancı sancılarımla. Kalın baloncuk tabakasının arasından elini göremiyorum ama Tanrım, hissedebiliyorum.

"İkisi de daha iyi değil, Bailey. Sana bunu zaten söyledim. Ben sadece senin ne karar vereceğini görmek için buradayım." "Ama erkekler ne yapar-"

"Hayır. Kendine bunu sorma. Nelerden hoşlanırsın?"

Küvetin yanında diz çökmüş, inanılmaz yakışıklı görünüyor. Onu buraya benimle birlikte sürüklemek istiyorum.

"Yani..." Dudaklarımı yalıyorum, vücudumdaki her hücre Beau'nun parmaklarının kalçamda gezindiği hissiyle patlamaya hazırken kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum. Sabunlu beyaz baloncuklar tüm vücudumu gizlese de, onun bana bakan gözleri kendimi açıkta hissetmeme neden oluyor. "Neyi sevdiğimi bilmiyorum. Genelde her şeyi kırparım. Eminim geçen gece fark etmişsindir."

Karşılık veren kıkırdaması derin ve hırıltılı. İçinden seks ve deneyim sızıyor. "Bailey, güven bana," diyor, avuçları yukarı kayıyor ve belimi şekillendiriyor. "Fark ettiğim şey bu değil."

"Ne fark ettiniz?"

İnliyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Çıkardığın sesler," diye sessizce itiraf ediyor avucu kaburgalarımın üzerinde kayarken. "Ne kadar ıslaktın." Duyularıma nazikçe saldırmaya devam

ederken elinin kenarı göğüslerimin alt kabarıklığını sıyırıyor.

Yüzünün her noktasını boyayan sert konsantrasyon ifadesine sabitlenmiş bir halde inliyorum.

Büyük, güçlü eli gövdemin orta hattından aşağı kayıyor ve cinsel organımı kavrıyor. "Sarsılma şeklin

"Benim için geldiğinde." Başparmağı kesilmiş kasık kıllarının üzerinde geziniyor. "Yani, hayır, Bailey. Bu hiç umurumda değildi. Sana kaymamak için kendimi tutmakla meşguldüm."

O parmaklar tek bir hareket bile yapmıyor. Oradalar ama o hiçbir şey denemiyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, nefes almaktan çok nefes nefese kalmış bir haldeyiz. Dudakları dudaklarıma o kadar yakın ki, dün gece beni nasıl öptüğünü hatırlayarak bakışlarımı dudaklarıma indirmekten kendimi alamıyorum.

Sağlam bir şekilde. Sanki uzak duracak kadar kendini kontrol edemiyormuş gibi. Sanki ben onu çözdüm, o da beni çözdü.

"Ne istediğimi biliyorum," diye

mırıldanıyorum. "Öyle mi?"

Hâlâ tıraştan bahsettiğimi sanıyor. Ama

bahsetmiyorum.

"Beni öpmeni istiyorum." İtirafımın hemen ardından nefesimi içime çekerken dudaklarım aralanıyor ve dilinin alt dudağının üzerinden kayışını dikkatle izliyorum.

Sonra ortamdaki eli yanağımı kavrayarak yüzümü kendine doğru çeviriyor ve yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor. Öyle bir öpücük ki beni suyun dışına doğru eğiyor, bedenim kontrolüm dışındaki güçler tarafından onunkine doğru çekiliyor. Bana asla hayır diyemeyecekmiş gibi tam olarak istediğimi veriyor.

Dili benimkine doğru kayarken serin hava meme uçlarıma çarpıyor. Ellerim boynunu kavrıyor, onu yakınımda tutuyor, uzaklaşmasını ve aramızdaki bu anı bozmasını istemiyorum. Dudakları benimkilere karşı ustaca hareket ederken, kirli sakalının törpüsü sıcak vücuduma tüylerimi diken diken ediyor.

Neredeyse tatlı kokuyor, limoncello

gibi. Tadı baştan çıkarıcı gibi.

O kadar gerçekçi ki.

Yavaşladığımızda alnını benimkine yaslıyor, başparmağıyla üst dudağımın kenarını okşuyor.

"Bu karar vermeme yardımcı olmuyor," diye nefes nefese kıkırdıyorum.

Göğsünden derin bir uğultu yükseliyor. "Tamam, bir bakalım. Belki bu karar vermenize yardımcı olur."

"Ne-"

Cümlemi tamamlayamadan Beau ayağa kalkıyor ve bir bacağını büyük boy küvetin kenarından aşağı sallıyor. Suya doğru adım atıyor.

"Çoktan başladım! Burada saç var."

Havlusunu fayans zemine atarken sırıtıyor ve başını sallıyor, uzun, sert aleti köpüklerin içine batmadan önce bacaklarının arasında sallanıyor. "Sekiz gün boyunca bir mağarada yaşadım, şekerim. Saçının bir parçasının suya düşmesi umurumda değil."

Belimi saran iri eller vücudumu zahmetsizce kaldırıyor. Beni küvetin kenarına oturtuyor ve nazik vuruşlarla cildimdeki ve saçımdaki köpükleri temizliyor.

Beni içine çekerken yanaklarım alev alev yanıyor, gözleri bacaklarımın arasına odaklanıp yukarıya doğru kayıyor. Bakışlarının ağırlığı, tenimin üzerinde kayan keskin bir nokta gibi. Sanki çok sert bakarsa beni delip geçebilirmiş gibi.

Aşağıya baktığımda tenim pembeleşiyor, pembe bir renk alıyor ve vücudumun farklı yerlerinden kabarcıklar kayıyor, kendimi ona açtığımda eriyip gidiyor.

Her gece birlikte çıplak yüzüyorduk, bu yüzden bu kadar soyunmuş hissetmemeliydim. Ama ışıklar açık ve bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

İçimdeki deneyimsiz kız çekingen davranmak istiyor ama istediğinin peşinden giden kadın bacaklarını açıyor ve Beau'nun yüzündeki yoğun ifadenin tadını çıkarıyor.

"Bailey." Bu kez ismim bir uyarıdan çok bir yakarışa dönüştü.

"Üçgen mi şerit mi? Gerisini anlamaya çalıştım ama garipti."

Şimdi bana dokunuyor, nasırlı avuç içleri kalçalarımdan yukarı kayıyor. Beni açıyor. Gümüş gözleri sıcak kömür gibi yanıyor.

"Senin için temizleyebilirim," diye mırıldanıyor, bir elini sabun kalıbını ve tıraş bıçağını almak için kaldırıyor.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum." Bu ifadenin kesinliğiyle beni susturuyor. İstemekten daha fazlası olduğunu hissediyorum neredeyse. Buna *ihtiyacı var*.

Sabun kalıbını ıslatıyor ve kasık kemiğimin tümseğini ve iç çamaşırımın dikiş yerlerini ovuyor. Bu konuda titiz ve... iş gibi. Bu da Beau amıma gerçekten çok yakından bakarken nasıl olup da burada bacaklarımı açarak -tamamen yanmadan- oturabildiğimi açıklayabilir.

Hem onun kısıtlamasıyla rahatladım hem de içimde parmaklarını hissetmek için can atıyorum. Bütün o geceler önce yaptığım gibi çok dolu hissetmek için.

Ama o çizgiyi geçmiyor. Sabunu köpürterek ıslak eliyle aynı noktalara tekrar sürüyor. Onu istediğim yere tehlikeli bir şekilde yaklaştığında kendimi sıktığımı ve bıraktığımı hissediyorum. Şu anda ikimizin de lavanta sabunu ve banyo suyuyla sırılsıklam olmamız uyarılmışlığımı gizliyor.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye soruyor sabunu yere bırakıp usturayı banyoya daldırırken.

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman, dudaklarım ayrık. Yontulmuş vücudu açık kalçalarımın arasında diz çöküyor ve beni tutuş şekli o kadar emin, o kadar şefkatli ki. Bu durumdan nasıl hoşnut olabilirim ki? "Sana güveniyorum," diye sessizce cevap veriyorum. Kelimeler ağzımdan çıkarken hafifçe sarsılıyor.

Tek kelime etmeden başını daha yakına eğiyor ve parmaklarını kullanarak dudaklarımı usturanın düz, eşit vuruşlar yapmasını sağlayacak şekilde aralıyor.

Başım geriye düşüyor ve gözlerim kapanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum beni kavrarken. Parmak uçlarının baskısı, bıçağın sürtünmesi, yüzünün *tam orada* olduğunu bilmek.

Bir tarafı toparlamayı bitirdiğinde, metodik olarak diğerine geçiyor. Ulaşamadığım yerleri düzeltirken iri, becerikli parmakları beni yayıyor ve elliyor. Sızdırdığımı hissediyorum ama görmezden geliyorum. Bunu anlamasına imkan yok.

Sadece onun yakınlığından bile gelebilirmişim gibi hissediyorum. Ama gelmiyorum. Nefes almaya, titrememeye odaklanıyorum. Parmaklarından birinin içime girmesini, o çizgiyi geçmesini istemeye odaklanıyorum.

Benimle birlikte bu banyoya girerek zaten olduğundan daha da fevri davranması için. "İşte," diye kabaca anons etti, buharlı banyoda sesi yankılanırken üst kısmına masaj yaptı
saçının bir kısmı kalmış. Çenesi gergin, kaşları hafifçe çatılmış. "Burada ne yapacağıma karar verdin mi?"

"Oh, o kısmı sen yapıyorsun, değil mi?"

"Bir işe başladığımda onu bitiririm" derken benimle göz teması kuruyormuş gibi bile yapmıyor.

"Tamam." "Ne
şekli?"

"Bilmiyorum. Umurumda olduğunu bile sanmıyorum." Tek umursadığım şey gelmek. Beau'nun gözlerinin şu anda beni yiyip bitirmesine bakılırsa, bunun hiç önemli olduğunu sanmıyorum.

"Üçgen," diye ısırıyor. "Eğer beğenmezseniz, kolayca şerit olarak değiştirebilirsiniz."

"Ya da sen yapabilirsin." Sesim kalın ve derinden geliyor, bana ait değil. Şu anda başka biri gibi hissediyorum.

Güzel ve güçlü biri, kendinden ve ne istediğinden emin biri.

Ve benim istediğim de o.

Yutkunuyor ve başını sallıyor, sonra yaklaşıyor. Elim kiremitli kenarı kavrıyor, keskin köşesi avucuma batıyor. Yüzük parmağımdaki kocaman elmas yukarıdan gelen ışığın altında parlıyor.

"Ya da ben yapabilirim," diye tekrarlıyor usturayı üst yatay çizginin üzerinde kaydırırken. "Bir dahaki sefere," diye ekliyorum ve sonunda gözlerini benimkilere dikmesini sağlıyorum.

"Bir dahaki sefere," diye tekrarlıyor ve bu bir anlaşma gibi geliyor. İkimizin de aramızdaki bu çekimin ikimizin de karşı koyabileceğinden daha güçlü olduğunu fark ettiğimiz bir an gibi.

Ya da belki şu anda ikimiz de mücadele etmenin ikimizin de umurunda olmadığını fark ediyoruz. İkimiz de zaten yeterince mücadele ettik.

Bakışları başıyla birlikte düşüyor ve işe koyuluyor.

Beau titiz davranıyor, elleri aramızda dolaşıyor, her iki bacağımı daha geniş açıyor ve sonra karnımın alt kısmına dayanıyor. Yüzü yakın, *çok* yakın. Şövale başında resim yapan bir ressam gibi görünüyor. Bu beni neredeyse güldürüyor, çünkü bir kız bu durumda başka ne yapabilir ki? Huysuz bir asker tarafından deneyim alanının çok dışına fırlatılmış.

Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım.

Kasık kıllarımı askeri bir hassasiyetle simetrik bir üçgen şeklinde tıraş ettikten sonra su doldurup tüm sabun ve kıl izlerini temizliyor.

Parmak uçları yarığımın üzerinde nazikçe geziniyor ve ben titriyorum. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, suyun şırıltısı ve damlacıklarından duyulacak kadar yüksek. Başımı geriye atıyorum ve utancımı kapalı gözkapaklarımın ardına saklamaya çalışıyorum.

Yemin ederim hırlıyor. Bacaklarım tepki olarak kapanmaya çalışıyor ama önce o yakalıyor. "Şimdi bu banyodan çıkarsam ne yapacaksın?"

Sıcaklık yanaklarımı kirpikliyor, göğsümden aşağı dökülüyor. Göğüslerim dolgun, meme uçlarım neredeyse acı verecek şekilde sivrilmiş.

"Anlat bana, Bailey. Duymak istiyorum. Seni görebiliyorum. Küvetimin kenarını kirletiyorsun. Şimdi kalkıp dışarı çıkarsam, kapının diğer tarafından ne yaptığını duyabilirim?"

Zihnim koşuşturuyor. Küçük bir parçam şu anda onu susturmak istiyor. Çekil. Bu su, yüzmek için fazla zaman harcamamış birine fazla derin geliyor.

Ama ben hayatta kalan biriyim. Ve bunu istiyorum.

"Muhtemelen dudaklarımda senin adınla boşalana kadar kendimle oynarım," diye itiraf ediyorum kısık bir ses tonuyla.

Elleri her iki yanımda birer tane olmak üzere iç uyluklarıma doğru ilerliyor, sonra başparmakları dış dudaklarımın üzerine bastırıyor.

Benimle alay ediyor.

Omurgamı kamburlaştırıyorum, hemen karşılık veriyorum.

"Tüm zor işleri dizlerinin üzerine çökerek yapan benken, senin bu güzel amcığınla oynaman haksızlık gibi görünüyor."

Bir başparmağım klitorisimin üzerinde geziniyor. Haykırıyorum.

"Sence de bu haksızlık değil mi, Bailey?" Bir tokat daha.

"Evet!" Sesim çaresiz bir sızlanmaya dönüştü.

"Amınla oynamamı iste. Duymama izin ver."

Dudaklarımı yalıyorum, şehvet dolu gözlerle ona bakıyorum. Ve sonra ona bir tane kaldırıyorum. "Lütfen amımla oyna."

Başını bacaklarımın arasına gömüp dilini içime sokmadan önce tek söylediği "Siktir, Bailey," oluyor.

Ellerimden biri muhtaç bedenimi desteklemek için geriye doğru uçarken, diğeri saçlarına doğru fırlıyor. Şimdiye kadar yaşadığım en ezici zevk dalgası için kendimi hazırlıyorum. Belki son beş dakikalık bekleyişten, belki de daha önce hiç kimsenin ağzını üzerimde kullanmamış olmasından.

Belki de *odur*.

Bu her neyse, görüşümü karartıyor ve beynimi kapatıyor. Bacaklarımı inanılmaz derecede açıyor ve kalçalarımı ona doğru ittiriyor.

"Çok lezzetlisin," diye geveliyor, sonra bacaklarımı omuzlarına atıyor.

Dili yukarı doğru hareket ettiğinde inlemelerim iniltiye dönüşüyor, emmeden önce dişleri klitorisimi sıyırıyor. Ve bir parmağını, sonra da iki parmağını ekleyip beni dikkatlice gerdiğinde inlemelerim çığlıklara dönüşüyor. İzinsiz girişinin ısırığını dilinin ezici zevkiyle yatıştırıyor.

"Beau. Beau. Beau." O beni yukarı iterken ben onun adını söylüyorum.

Parmaklarını sertçe içime sokuyor, beni aynı anda emerken bedenimi sarsıyor ve ben onun adını haykırıyorum. İçimden bir sıcaklık akıyor ve bu sırada kemiklerim parçalanıyor.

Orgazmım temellerimi sarsıyor. Beau ben aşağı inerken bacaklarımın arasında kalıyor, usulca yalıyor, emiyor ve bana ne kadar güzel olduğumu söylüyor ve bu ona olan bağımlılığımı daha da saplantılı hale getiriyor.

Başını geriye çektiğinde serin hava içeri doluyor ve tam zamanında gözlerimi açtığımda dudaklarını yaladığını görüyorum. Kendinden memnun görünüyor. Parlayan yüzünde şeytani bir gülümseme ve gözlerinde ukala bir parıltı var.

"Yeni kural, Bailey." Küvetin kenarına asılı duran sol elimi, sonra da bacaklarımın arasını işaret ediyor. "O yüzüğü taktığın sürece, bu am benim."

Kalbim, bedenim üzerinde hak iddia ederken kulağa ne kadar basit geldiğini haykırıyor.

"Bir daha kendini o oyuncak kutusunu çıkarıp tek başına oynamayı düşünürken bulursan, önce bana teklif edeceksin."

Hafifçe doğruluyorum, ona başımla karşılık verirken hissettiğimden daha az kemiksiz görünmeye çalışıyorum. Dilim dudaklarımın üzerinde gezinirken heyecanla uğulduyorum. "Tamam."

Üstümde durmak için itiyor ve gözlerim bacaklarının arasından bana doğru bakan şeye takılıyor. Beni dikkatle süzüyor, ereksiyon halini tamamen görmezden geliyor ki bunu yapmakta zorlanıyorum.

Dokunmak için kaşınıyorum. Ağzımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Nasıl emmemi istediğini bana ayrıntılı bir şekilde anlatmasını istiyorum.

"Sen mükemmelsin. Bunu biliyor muydun?" Sonra eğilip beni şefkatle öpüyor ve başparmağıyla alt dudağımı okşayarak orgazmımdan arta kalanların tadını almamı sağlıyor.

Gözlerim onunkilere takılıyor ve oradaki samimiyet beni sersemletiyor.

O kadar sessiz ki, onun küvetten çıkışını, havlusunu beline yerleştirişini ve tek kelime etmeden beni orada bırakışını izliyorum.

27

Beau

Bir kez olsun çığlık atarak uyanmadım.

Ama hayali yanma ağrılarıyla uyanıyorum. İlk düşüncem bunun bir gelişme olduğu. İkinci düşüncem ise saatin gece 2:11 olduğu ve Bailey'nin odama gelmediği.

İyileşen ayaklarım yorganın altında sıcak bir ızgarada cızırdıyor gibi hissetse de iyileşiyor gibi göründüğüm için mutlu olmalıyım.

Ama tek düşünebildiğim Bailey. Yardım etmem gereken kız, oyun oynamamam gereken.

Onu bugün gördüm. Bana bakışını. Bana güvendiğini ne kadar kolay söyledi.

Yapmamalı.

Ve bu kadar güvenmemeliydim. Yaptığım şeyleri söylememeliydim.

Koridorun karşısına geçip onu yatağıma sürüklemeyi düşündüm. Orada olduğunu bilmek beni öldürüyor, ama yine de ulaşamayacağım bir yerde. Anlaşmamızın bir son kullanma tarihi olduğunu bilmek beni öldürüyor. Ama olmalı, çünkü kendimi olması gerekenden çok daha derine soktum. Kahraman kompleksimi görülmemiş seviyelere çıkardım.

Kendimi sürüklediğim bu görev tehlikenin de ötesinde ve onun hiçbir fikri yok.

Yüzümü ovalayıp oturmak için yuvarlanıyorum ve ayaklarımı serin zemine bastırmak için dönüyorum. Ayaklarımdaki yanma hissini ya da midemdeki çalkantıyı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Aslında yapmamam gerekirken ona bir dahaki sefere söz vermiştim. Onu uzak tutmam gerektiğini biliyorum, ama az önce yaptıklarımızdan sonra onun yatağında yalnız değil, benim yatağımda olmasını isterdim. "Bir dahaki sefere "nin şu an olmasını istiyorum.

Ne kadar berbat durumdayım? Hem sıcak hem soğuk. Sol diyorum, sağa gidiyorum.

İş bulmak için yardıma ihtiyacı olan bir kıza, sanki aşırı saplantılı bir mağara adamıymışım gibi, amının artık benim olduğunu söylüyorum.

Bana öyleymişim gibi hissettiriyor.

O kadar dalmışım ki yaklaştığını bile duymuyorum. Kapıyı çalmadan odama daldı. Minicik bir şort, daha da minicik bir atlet ve tamamen dağınık saçlar. "Çok özür dilerim! Beni aptalca orgazm ettin ve alarmımı kurmayı unuttum."

Ellerimi yatağın kenarına dayayıp, çenemi neredeyse göğsüme dayayarak sessizce gülüyorum. Omuzlarım titriyor ve kahkaham yumuşak bir nefes olarak dışarı çıkıyor.

"Aman Tanrım, Beau." Öne doğru koşuyor ve ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor. "Ağlıyor musun-" Karanlık odada beni fark edince gözleri açılıyor. "Gülüyor musun? Ağladığını sanıyordum!" Dizime bir tokat attı.

Bir elimi kaldırıp parmaklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum. "Bazen öyle şeyler söylüyorsun ki. Ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum."

"Beni korkuttun!"

"Gerçekten seni orgazm ettiğimi mi söyledin aptal?"

Bakışlarını kaçırıyor, belli ki gülmemek için dudaklarını ısırıyor. "Şey," diyor kibarca, şortunu fırçalamak için aşağı bakarak. "Bu doğru. Sen yaptın. Ve ben bu yüzden ölü gibi uyuyordum."

Ona uzanmaya çalışıyorum ama elimi tekrar yatağa bırakıyorum. "Ondan sonra öylece çekip gitmemeliydim. Sadece alışkın değilim... Bunu daha önce yapmadım."

Gülümsüyor, iri, kara gözlerini bana çeviriyor. Dizlerinin üzerinde, ağzı sikimle dolu bir şekilde bana bakarken nasıl görünebileceğine dair bir fikir veriyor.

Başımı sallıyorum ve göz kırparak görüntüyü uzaklaştırıyorum.

"Nişanlandın mı? Evet, ben de." Aramızdaki boşlukta bir elini umursamazca sallıyor. "Sorun değil. Burada kalmanı beklemiyordum."

Sesinde incinmişlikten eser yok, yalandan eser yok. Onunla yakınlaştıktan sonra burada kalmamı beklemiyordu ve bunun farkına varmak karnıma inen çelik parmaklı bir çizme gibi.

"Kötü bir rüya mı gördün?" Az önce bana söyledikleri sinir bozucu değilmiş gibi devam ediyor. "Bailey, erkeklerin senden faydalanmasına ve karşılığında hiçbir şey beklememesine izin verme," diye homurdanıyorum.

Biraz geriye yaslandı, tavrımdaki ani değişimden dolayı şaşırmıştı, şüphesiz. "Yaptığın bu muydu Beau? Benden faydalanmak mı? Hiç öyle hissetmedim. Sanki senden bir şey istedim ve sen de verdin. Sonra da beşlik çakıp yollarımızı ayırdık."

"Beşlik çakmadık."

"Eğer hareket edebilseydim, sana beşlik çakardım."

"Aman Tanrım, Bailey."

"Dinle, bakire olduğum için bana porselen bir bebekmişim gibi davranmayı kafana taktığını biliyorum ama sanırım benim beklentilerimle kendi beklentilerini karıştırıyorsun. Bu gece olanlar kendi rızamla oldu. Bu işi göstermelik yaptığımız için kendimi istismar edilmiş hissetmiyorum."

"Keşke kendin için daha fazlasını isteseydin."

Sessiz bir kahkaha atıyor ve kelimelerin ucuz olduğunu fark ediyorum. Olanları ucuz hissettiriyorlar.

Uzanıp avucumu ipeksi, karışık saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Özür dilerim, yanlış söyledim."

Şimdi tekrar bana bakıyor, gözlerinde hüzün parıldıyor. "Kendim için çok şey istiyorum Beau. *Daha fazlasını* gerçekleştirmek için tek başıma çabalıyorum. Bu yüzden buradayım. Onun istediğimden fazlası olmadığına inanan sensin." Elini benimkine koydu. "Sen daha fazlasısın. Ama ben daha fazlasını istemeye ve elde edememeye alıştım. Daha fazlasına *ihtiyaç duymama* izin vermiyorum. Bu karşılayamayacağım bir lüks. Sadece nihai hedefime doğru ilerlemeye devam ediyorum. Ama bunun kendim için bir şeyler istemediğim anlamına geldiğini düşünürsen aptallık etmiş olursun."

Parmakları benimkilere değiyor ve ayağa kalkmak için kendini zorluyor, daha önce ona yaptığım gibi uzaklaşmak için dönüyor. Onun için en iyi olanı yaptığımı sanıyordum.

Benim için.

Kendimi ukala ve heyecanlı hissediyordum, dalga geçmeye ve oyun oynamaya hazırdım. Ama şimdi ayaklarım ağrıyor ve benden uzaklaştığı her adımda göğsüm de ağrıyor.

"Bailey," diye mırıldanıyorum sessiz odada, duruyor ama dönmüyor. "Kal."

Sanki dünya bir anlığına durmuş gibi hissediyorum. Sanki kendimi ortaya dökmüşüm ve yargılanmayı bekliyorum. Her zaman eylem insanı olmakla övünmüşken, başka birinin seçim yapmasını beklemek tuhaf bir his. Rasyonel bir karar verici.

Ama bu mantıklı değil. İçgüdülerimle hareket ediyorum, ki bu daha önce de yaptığım bir şey, sadece bir kadınla değil. Genelde hayatımdaki kadınlara da diğer her şeye hazırlandığım gibi hazırlanırdım. İzin veririm

Tüm sonuçları -en kötü sonuçları- hayal ediyorum ve sonra risk almaya değip değmeyeceğine karar veriyorum.

Bu egzersizi kafamda Bailey ile yaptım. Ve

sanırım beni engelleyen de bu.

En kötü senaryoyu düşünmeme izin vermeyeceğim. Bu çok acı veriyor.

Bir an birkaç ana dönüştükten sonra yavaşça ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve beni ürkütmemeye çalışır gibi dönüyor. "Kalmak mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda kendimi yeterince çıplak hissediyorum, yatağımın kenarında kambur duruyorum, ayaklarım yanmaya devam ederken ondan kalmasını istiyorum.

"Mesela yüzmeye gitmek ister

misin?" Yutkunuyorum ve başımı

sallıyorum. "Burada mı kalayım?

Yatağında mı?"

Başımı sallıyorum, yanağımın içini ısırıyorum ve daha önce Yaşlı Beau gibi davrandığım için kendimi tekmeliyorum. İçimde hissettiğim *buyken* kendimden emin ve buyurgan davranmıştım. Panik, acı ve yalnızlık.

Bailey'e kamçı vurduruyor olmalıyım. Ona bu şekilde ihtiyaç duymak hiç adil değil. Yaptığımız anlaşma bu değildi. Ama her zaman bu anlaşmadan çok onu yakınımda tutmayı önemsiyorum.

"Eğer bu bir çeşit acıma seksi teklif ediyorsan,

istemiyorum." Alay ettim ve başımı salladım. *Bu kız*.

"Ben ciddiyim, Beau." Bana doğru yürüyor. "Eğer bekâretimi kaybedeceksem, bu çok ateşli

olacak.

Üzücü değil."

Kuru bir kahkaha atıyorum ve o yaklaşırken tavana bakmaya devam ediyorum. "Yüce Tanrım, yardım gönder. Nişanlımla aram çok kötü."

Sahte duama katkıda bulunurcasına tavanı işaret ediyor. "Benim için de aynısı, koca adam.

Yardım gönder.

Dünyanın en kafa karıştırıcı adamıyla nişanlıyım."

Sonra yanımdan geçip yatağa tırmanıyor.

"Kalacak mısın?" Sormak için döndüm.

Yorganı geri çekip homurdanarak içeri girdi, "Ordumuzun senin özel operasyonlar için biçilmiş kaftan olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Gir içeri. Yoruldum." Eliyle yatağa vuruyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi yastıkların üzerine uzanıyor.

Garip olabileceğini düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim. Bailey diğer insanların yanında rahatsız olabilir.

Ama ben değilim.

"Neden ben senin geveze versiyonunu alıyorum da diğer herkes uyumlu versiyonunu alıyor?" Ayağa kalkıp yatağımın başucundaki ışığı yakıp ebeveyn banyoma giderken soruyorum. Ayaklarımdaki hissiyata iyi geleceğini umarak vücut losyonunu aldıktan sonra yatağa geri dönüyorum.

Bailey omuzlarını silkiyor, vahşi siyah yelesi omuzlarına dökülüyor, yanağında buruşuk bir yastığa yaslandığı belli olan bir kırışıklık ağı var. "Bunu ben de düşündüm. Sanırım bana zarar vermeyeceğini bildiğim için."

Az önce yumruk yemiş gibi tıslayarak nefes alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben yatakta onun yanına otururken bilinç akışına devam ediyor.

"Ayaklarıma biraz losyon sürüyorum."
"Gecenin bir yarısı olduğu gibi," diye kuru bir şekilde yanıtlıyor.
Homurdanıyorum ve bir ayağımı dört ayağımın üzerine koyarak benekli deriye soğuk krem sürmeye devam ediyorum. Bailey konuşmadan izliyor.
Ona bakıyorum ve gözleri benimkilere kayıyor ama tekrar ayağıma düşüyor. Karşı ayağıma geçiyorum ve

ovmaya başladım. Keşke bunun onları iyileştirdiğini söyleyebilseydim, ama ellerim ham deride sürtünüyormuş gibi hissediyor. Ona bakmayı reddederek hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Aramızdaki sessizlik neredeyse garip.

Sonra Bailey en yumuşak, en şekerli sesiyle "Losyonu cildine sürüyor" diyor.

Çıldırıyorum.

Ayaklarım o lanet mağarada sıkışıp kalmışım gibi yanıyor ama o zaman gülmedim. "Bailey!" Adını mırıldanıyorum ve gözlerim yaşarıyor. "Lütfen bana şu anda *Kuzuların Sessizliği'nden* alıntı yapmadığını söyle."

Melodik kahkahası kulaklarımı okşuyor ve ikimiz de çıkarabileceği en ürkütücü alıntıya gülerken yatak altımızda sallanıyor.

Ama bu Bailey. Rastgele anlarda rastgele şeyler söylüyor.

"Kadın, kontrolden çıkmışsın." Gözlerimin kenarlarını siliyorum, bana hastane gibi kokan kokusuz losyonu kokluyorum.

"Hadi ama. Bana neden burada sessizce yan yana oturduğumuzu ve gecenin bir yarısı ayaklarımıza krem sürdüğümüzü söylemelisin."

Ona bir açıklama önerdiğimde hala kıkırdıyorum. "Google'a göre hayalet yanık ağrısı." "Peki ya doktorunuz?"

Homur

danıyor

um.

"Beau."

"Sormadım. Doktorları pek sevmem."

"Terapist mi?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Terapiye ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Param yetse giderdim. Kendine iyi bakmalısın, Beau. Sen bakmazsan kim bakacak?" Kendime bakmam konusunda beni azarlarken, yorganın altından sürünerek çıkıyor ve yatağın ucuna doğru ilerliyor. Sonra bana doğru bakıyor, elini bir gelme hareketiyle katlıyor. "Bana bir ayak ver."

"Görünüşe göre yapacaksın."

Ayağımı kucağına çekiyor, elleri hassas deriyi nazikçe sarıyor. Yanma hissi onun dokunuşuyla anında yatışıyor. Narin parmakları tüy kadar hafif bir dokunuşla uzuvlarımın üzerinde geziniyor. Nemlendiriciyi ayak bileğimin üzerine yayıyor, baldırımın arkasına daha sıkı bastırıyor.

"Biri bunu yapmalı."

"Nişanlım da olabilir," diyorum, gözlerim yüzüne sabitlenmiş.

Bana baktığında, acaba *sahte* nişanlı diye düzeltecek mi diye merak ediyorum. Bu terimi bu gece iki kez kullandım.

Sınırlarımızı test ediyorum, beni tekrar hizaya sokmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor.

"Öyle de olabilir," diye usulca kabul ediyor.

Elleri çalışıyor ve ikimiz de "O mağarada sekiz gün boyunca ne yedin?" diye sorana kadar izlerken kayboluyoruz.

"Çantamdaki erzaklar. Orada burada bir yudum su. Çok fazla değildi ama her gün biraz içmemize yetecek kadardı. Bizi kurtarmalarından bir gün önce bitmişti. Micah açlıktan ölüyordu, o yüzden daha fazla kuru erzak aldı."

"Yani yemek yemedin mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. En azından zamanı geldiğinde bizi dışarı çıkaracak kadar

güçlü kalmalıydım." "Pekala. Yani..."

"Hamamböcekleri." Bunu söylerken sırıtıyorum, midesi bulanmaya hazır. Ama şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydım. O bilmiyor.

Ve bu konuda bana sempati de göstermiyor, ki o günlerden bahsederken bunu sürekli dile getiriyorum. Sempati istemiyorum; yeniden normal hissetmek istiyorum.

Tekrar bir şeyler hissetmek istiyorum ve Bailey ile hissediyorum.

Elleri çalışmaya devam ediyor ve dudakları ayrılıp kapanıyor. Sanki bir şey söyleyecekmiş de sonra daha iyi düşünmüş gibi.

"İyi miydiler?"

İşte bulduğu şey bu. O paha biçilemez.

"Beni hayatta tuttular. Yakın zamanda bir restoranda sipariş vermeyeceğim."

Gülümsüyor, diğer ayağıma geçiyor ve onu kalçalarının üzerine koyuyor.

"Lezzetli yemeklerden bahsetmişken." Geçişine kıkırdıyorum, yanma hissi geçerken gözlerim dalgalanıyor. "Bugün Willa, Sloane ve Summer'la brunch yaptık. Şey, dün sanırım."

"Dehşet verici. Ama devam et."

"Güzeldi. Çok iyi bir gün geçirmiyordum. Kuaför salonuna başvurdum ve bana pozisyonun dolu olduğu söylendi. Spoiler uyarısı: dolmamıştı."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Aman Tanrım."

"Ve sonra Le Pamplemousse'da adamın biri bana pislik gibi
davrandı." "Bailey-"

Beni başından savdı. "Sorun yok, Willa içeri daldı ve..." Duraklıyor, boşluğa bakarken gülümsüyor. "Willa onu kaybetti."

Bu beni de gülümsetiyor. "Güzel." Benim kitabımda, Willa en iyilerden biridir. Aslında, bütün o kadınlar öyle.

"Onlara şehri terk etmek için para biriktirdiğimi söylediğimde biraz kafaları karışmış gibiydi. Muhtemelen bunu söylememeliydim, ama ben sadece-"

"Sen dürüst bir insansın. Sorun yok."

Başını sallıyor. "Ve sonra Summer bana bir iş
teklif etti." Bunun üzerine daha dik oturdum.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, dudakları birbirine dolanıyor ve biraz utangaç görünüyor. "Evet. Ama Beau..." İri kahverengi gözleri benimkilere kayıyor. "Ondan bunu yapmasını sen istemedin, değil mi?"

"Hayır."

"Çünkü bu biraz sadaka gibi görünüyor ve ben zaten kendimi sosyal yardım alan biri gibi hissediyorum. Arkamdan böyle manevralar yapman beni utandırır. Sen zaten yeterince şey yapıyorsun. Bazı başarıları kendi başıma elde etmem gerekiyor."

"Ben yapmadım." Yutkunuyorum, vücudum gergin.

Gözleri geniş, ciddi ve arıyor. "Benim için bir iş yaratmadığına söz ver." "Söz
veriyorum, o işi senin için Summer'la birlikte yaratmadım."

Derin bir iç çekiyor, nefesini bırakırken omuzları yumuşuyor. "Tamam, güzel."

"I-" Konuşmaya başladım ve sonra... durdum. Vites değiştirerek, "Sanırım itfaiyeci olmak
istiyorum" diye geveliyorum. Başı dönerken ayağımı ovalamayı bıraktı. "Öyle mi?"

"O gece söylediklerin hakkında çok düşündüm. Yapmak istediğim bir şey hakkında ve hayatımın geri kalanını bu topraklarda çalışarak geçirmek istemiyorum. Bu yaşta kariyer değiştirmek ve yeni bir şeye başlamak garip geliyor-"

"Hiç de tuhaf değil. Bu konuda inanılmaz olurdun."

Beni kendimden daha fazla desteklemeyi Bailey'e bırakın. "Orduda öğrendiğim pek çok becerinin burada uygulanabileceğini düşünüyorum."

Dikkatini dağıtacak şekilde dudağını ısırıyor. "Evet, itfaiyecilerin gizlice bir şey yaptıklarını sanmıyorum.

Bu yüzden muhtemelen iyi olursun."

Ayağımı hafifçe ona doğru itip sırtını yere getiriyorum ve ikimiz de gülüyoruz. Hep benimle uğraşıyor.

"Beau Eaton, birinci kademe operatör." Sanki adım bir film afişinin başlığıymış gibi elini önünde sallıyor. "Bariz soruların sorucusu. Kukuların tıraşçısı."

Gülerek ona doğru hamle yaptım. "Bailey, o ukala kıçını buraya getir." Kollarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve kahkahasını içime çekerek, ellerinin ayaklarımı rahatlattığı gibi içimdekileri de rahatlatmasına izin veriyorum. Onu kafeslediğimde kıvranıyor ve ciyaklıyor, yatağımın başucundaki ışığı kapatmak için eğiliyor.

Dönüyorum, yere uzanıyorum ve vücudumu o gece nehir kıyısında yaptığım gibi onun etrafına sarıyorum. O zamandan beri ona bu şekilde sarılmayı hayal ediyordum, bu yüzden fırsat hala buradayken bunu değerlendirebilirim.

Kollarımı gövdesine doladığımda ve bacaklarımı onunkilerin üzerine koyduğumda nihayet sakinleşiyor. Kahkahası hafif, memnun bir iç çekişe dönüşüyor.

"Ayakların nasıl?" Bana doğru geri itiyor, sırtını önüme dayıyor ve ben de saçlarına bir öpücük konduruyorum.

"Daha iyi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye yumuşak bir cevap verdi.

Uyuma vaktinin geldiğini düşünerek gözlerimi kapadım.

Ama Bailey söz konusu olduğunda bir şey varsaymaktan daha iyisini bilmeliyim.

"Hey, Beau?"

Düzensiz bir şekilde iç çektim. "Evet, Bailey."

"Neden daha önce sikini ağzıma sokmama izin vermedin?"

Aman Tanrım. "Bailey."

"Sırada o var sanıyordum. Biliyor musun? Sen ayağa kalktın ve o *tam oradaydı*. Sanki seçilmiş kişi benmişim gibi beni işaret ediyordu. Ve ben çalışmaya hazırdım. Ama ses tellerimi tekrar çalıştıramadan çekip gittin."

Beynimi ele geçiren rahatlama damlaları bir anda silinip gitti. Hızla yerini Bailey'i o beyaz lavanta kokulu köpüklerin içine geri itme ve sikimi ağzına sokma alıştırması yaptırma görüntüleri aldı.

"Çalışmaya hazır mısın?" Onun yanındayken dürtülerimin bu kadar kontrolsüz olmasından rahatsız olarak homurdanıyorum. "Evet, biraz talimat iyi olurdu, böylece orada ne yaptığımı bilirim."

Dışarıda. Yani *bundan sonra* ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

Bu yüzden onu daha sıkı sıkıyorum, kafamın oraya gitmesine izin vermiyorum. Beynimin en kötü senaryoyu planlamasına izin vermiyorum. Kaçınılmaz durum senaryosu.

Bununla yüzleşmeyi kaldıramıyorum, o yüzden sadece "Uyu Bailey" diyorum.

Ve bütün geceyi ona bilmek istediği her şeyi öğretmeyi hayal ederek geçiriyorum. Ama sadece burada ve sadece benim için.

28

Bailey

Beau: Cade beni erken çağırdı. Sen baygındın, ben de seni uyandırmadım. Ama seni ektiğimi düşünmeni de istemedim.
Bana kahvaltı ve mutfak adasına bir not bırakmışsın. Neden beni ektiğini düşüneyim ki? **Beau:** Mesajlarını kontrol ettiğinde ilk bunu görürsün diye düşündüm. Sana bunu yaptığımı düşünmeni istemedim.
Sadece kontrol etmedim. Bana mesaj atan tek kişi sensin. Teşekkür ederim.

"Beau bu sabah nerede?" Summer spor kulübünün ön masasının arkasından bana bakıyor. Taze yüzlü, şakaklarında nemli bir saç topuzu var ve üzerinde Hamilton Athletics markalı, göğsünü sıkıca saran bir atlet var.

"Cade'in aradığını ve çiftlikteki bir iş için yardıma gitmesi gerektiğini söyledi." Sesimi parlak tutmaya çalışarak yüksek tavanlı ve mükemmel cilalı aynalara sahip geniş açık spor salonuna bakıyorum.

Doğrusu, uyandığımda gitmiş olmasına ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Gerçekten işi mi vardı yoksa bir bahane mi uyduruyordu anlayamadım. Her şey bir şov olarak başladı ama kapalı kapılar ardında olanlar çok daha fazlasını hissettiriyor.

Beau'da parçalanmış bir şeyler var. Ruhunda. Sanki birçok versiyonu arasında kalmış ve hangisini seçeceğini bilemiyormuş gibi.

Keşke benimleyken hepsinin olabileceğini bilse.

Ciddi ve düşünceli, şakacı ve çapkın, şehvetli ve otoriter, içe dönük ve hassas olarak değişiyor. Açıkçası, her gün bana hangi versiyonu vereceğini takip etmek zorlaşıyor.

Hepsini istememek zorlaşıyor.

Yakınlaştık ve o hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti. Erkeklerle ilişkilerde nasıl yol alacağımı bilmiyorum ve ayaklarımı ıslatmak için karmaşık bir ilişki seçtiğimi fark ediyorum.

"Tamam, sana etrafı göstereyim ve herkesle ve mekanla tanışmanı sağlayayım." Suyundan bir yudum alıyor ve bana gülümsüyor. "Ne zaman başlamak istersin?"

"Her zaman. Gerçekten her zaman. Bugün mü?" Çaresiz gibi mi görünüyorum? Belki, ama umurumda değil. Ben *umursuyorum.*
Çaresiz. "Pazartesi mi?"

Başını soru sorar gibi eğiyor. "Hafta içi barda çalıştığını sanıyordum?"

Omuz silkiyorum. "Evet, biliyorum." Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Çok çalışmaya alışkınım. "Yine de umurumda değil."

"O günlerde iki işte de mi çalışacaksın?" Biraz telaşlanmış görünüyor.

"Paraya ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin." Şişenin kapağını geri çeviriyor. "Ben sadece... Beau'nun sana biraz avantaj sağlayacağını düşündüm."

Yüzümü boş tutuyorum.

"Neredeyse hiç masrafı olmayan bekar bir adam olarak iyi iş çıkardı. İyi yatırım yaptı. O-"

Alay ediyorum ve elimi sallıyorum. "Oh, kesinlikle. Sadece ona güvenmek istemiyorum, anlıyor musun? Hayatım boyunca aşırı bağımsız olmaya zorlandım, bu yüzden bundan kaçmak zor." Açıklamam gerçekten de çok uzak değil. Ne kadar sıkı çalıştığımla, beni yetiştiren insanlardan farklı olmak için kendimi paraladığımla gurur duyuyorum.

"Peki, neden vardiyalarınızı mevcut programınıza göre ayarlamıyoruz, böylece birkaç gün izinli olabilirsiniz? Erkeğinle birlikte olursun." Summer bana göz kırpıyor, sanki birbirinin ne yaptığını bilen iki kızmışız gibi.

Anında suçluluk hissettim. Bana karşı çok nazikti ve ben onun yüzüne karşı yalan söylüyordum ve ilerlemek için kayınbiraderini kullanıyordum.

Beynim daha önce döndüğü yere geri dönüyor ve tekrar merak ediyorum... "Bunu yapmanı Beau mu istedi?"

Summer geri çekildi. "Ne yapmak?"

Yerimde kıpırdandım, aniden gerildim. Bunu sormak muhtemelen kötü bir fikirdi ama geri adım atmadım. Sordum ve ciddiydim. "Beni işe alın."

Diğer kadın spekülatif bir şekilde bana bakıyor ve birbirimize bakıyoruz, ama uzun sürmüyor. Güldüğünde beni hazırlıksız yakaladı. "Bu komik, çünkü Beau kesinlikle böyle bir şey yapardı. Eaton'lar korumacı bir grup ama hayır. Eğer o et kafalıların iş kararlarımı almasına izin vermeye başlarsam, lanet olası yeri ele geçirirler. Beau benden senin için bir şey yapmamı istemedi, Bailey."

Gözlerim yüzünde geziniyor ve sonra başımı sallıyorum. "Tamam."

Hareketi taklit eder ve kendi hareketiyle karşılık verir: "Tamam."

Sonraki birkaç saatimi Hamilton Athletics'te işleri öğrenerek geçirdim. Yeni işim.

"Dışarı çıkıyoruz," diye duyuruyor Beau modern mermer mutfağına girerken. Kot pantolonu ve V yaka tişörtünün vücuduna bu şekilde yapışmasına hiç gerek yok.

O gömlek olmak istiyorum.

Kırpılmış atletime ve belden kıvrılmış büyük boy eşofmanlarıma bakıyorum. "Öyle miyiz?"

"Evet. Seni dışarı çıkarıyorum."

Kör olup olmadığını merak ederek tekrar yere bakıyorum, çünkü kesinlikle hiçbir yere gitmeye hazır değilim. Bir elimde kereviz çubuğu, diğerinde bir kavanoz fıstık ezmesi var ve mutfak tezgahına yaslanmış bir şeyler atıştırıyorum.

"Ben iyiyim." Bu şehirde dışarı çıkmak sürekli bir alçakgönüllülük egzersizidir.

"Oh, öyle mi?" Gözleri vücudumun her santimini yalayarak beni inceliyor. Her düğmeye basıyor. Mesela

Elektrik bir devreden hızla geçerken, bir anda rahatlıktan onun son derece farkında olmaya geçiyorum.

Sanırım bu gece Beau'nun seksileştirilmiş versiyonunu alacağım.

"Evet. Ne zaman dışarı çıksak, drama ve fısıltılarla dolu büyük bir gösteri oluyor. Bugün Summer ile spor salonuna gittim ve biraz çalıştım, yani hazırım."

Duygularım aramızdaki havada asılı kalıyor ve onun gri gözleri parlıyor. *Ben hazırım*.

İkimiz de bunun artık bu anlaşmaya ihtiyacımız olmadığı anlamına geldiğini görebiliyoruz. İkimiz de az önce belirttiğim noktanın aramızda bir neon ışığı gibi yanıp söndüğünü görebiliyoruz.

İkimiz de yokmuş gibi davranıyoruz.

"Seni Chestnut Springs'e götürmeyeceğim. Şehre gidiyoruz."

Bu beni doğruldu, gözlerim onunkilere kaydı. "Neden?"

Sırıtıyor. "Eğlence için."

Yüz ifadesinden vaat akıyor ve ben ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Sadece biz mi?"

Başını salladı. "Sadece biz."

"Neden?" Tekrar soruyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Nerede durduğumuzu. Beau içimi allak bullak etti ve sonunda kafamızın karışacağını bilmeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Bir kez daha bana aynı basit cevabı verdi. "Çünkü istiyorum, Bailey." "Bu şekilde dışarı çıkamam." Burnumu çekiyorum ve kapağı tekrar fıstık ezmesinin üzerine kapatıyorum.

"Neden olmasın?" Alaycı tonunu seziyorum ve bir kalçasını mutfak adasına dayayıp kollarını kavuşturarak pazularını şişirme hareketi gözlerimi çekiyor.

Siktir, çok seksi.

"Çünkü şu haline bak." Elimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Sen böyle görünüyorsun ve ben de sana uymaya çalışıyorum."

"Bana uyuyorsun. Ve bunun ne giydiğinle hiçbir ilgisi yok."

Arkamı dönmek zorundayım çünkü bu cümleden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, bu cümlenin ardından Beau'nun gözleriyle karşılaşamayacağım, bu yüzden fıstık ezmesini kilere geri koymayı ve ona sırtımı dönmeyi tercih ediyorum.

Bakışlarının kürek kemiklerimin arasında yandığını hissediyorum. "Ya sana hala gitmek istemediğimi söylersem?"

Yaklaştığını hissediyorum, sesi bir oktav düşüyor ve ekliyor: "O zaman daha da inandırıcı olmak için elimden geleni yapmam gerekecek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Büyük bir oyundan bahsediyorum, ama Beau ile şehre gitme olasılığı, kimsenin bizi tanımadığı, onun bir Eaton olmadığı ve benim bir Jansen olmadığım ...

Gerçekten çekici. Eğlence benim için nadir bulunan bir şey, bu yüzden denemeye hazırım.

İri elleri omuzlarıma iniyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Sonra parmakları çenemin altından kayarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Bailey, ne giydiğin umurumda değil. İstersen onu giyebilirsin. Seni dışarı çıkarmamı engellemez."

Yanaklarım kızardı. Bu gece Aloof Beau değil. Ne istediğini söylerken neredeyse agresif. Göğsüm çırpınıyor ve midem bulanıyor.

"Hiç şansın yok. Gidip üstümü değiştireyim." Etkilenmemiş gibi görünmek için kendimi zorluyorum ama işe yaradığından emin değilim. Pembe yanaklarımın bunu ele verdiğini tahmin

ediyorum.

"Ve fırfırlı küçük bir elbise giyme, Bailey. Bisikletimi alıyoruz."

Beau'nun karşısında bir saat geçirme düşüncesi yanaklarımın daha da yanmasına neden oluyor. Yine de, geniş evin içinden geçip odama çıkan merdivenlere doğru yürürken başımı dik tutuyorum.

Karavanım hemen hemen onun ön bahçesinde olmasına rağmen tüm kıyafetlerimi orada tutmaya başladım.

Bu da konuşmadığımız başka bir şey. Sıcak hava dalgası bitti ama biz buradayız. Hâlâ birlikte yaşıyoruz.

Sanki inşa ettiğimiz saman ev yıkılmaya başlamış gibi

hissediyorum. Klimaya ihtiyacım yok ama yine de buradayım.

Başka bir işe ihtiyacım yok ama yine de buradayım.

Bu gece Beau ile çıkmama gerek yok ama yine de çıkıyorum.

Onu yakınımda tutuyorum, otoyoldan şehre doğru yarışırken rüzgâr bize doğru esiyor.

Her kırmızı ışıkta arkasına uzanıyor ve tekrar yeşile dönene kadar baldırımı okşuyor.

Ve bunların hiçbiri sahte gelmiyor.

29

Beau

Sik kafalı kardeşimle konuştum. İsimlerinizi kapıya bırakın. Adı Ford Grant Jr. ve herhangi bir sorunla karşılaşırsanız onu isteyebilirsiniz.
Beau: Junior?
Evet. Küçük olana vurgu yap. Bu onun favorisi.
Beau: Bazı nedenlerden dolayı sana inanmıyorum. Ama teşekkürler, Wils. Sana borçlandım.
Harika. Aslında, ensesindeki küçük tüyleri çekip benden olduğunu söyleyebilirsiniz. Buna bayılır.
Beau: Bunu yapmayacağım. Ama ona sevgilerini gönderdiğini söylerim.
Willa: Lol. Evet. Bunu ona söyle. Bu daha da komik.

Şehre vardığımızda hava kararmıştı. Bugün işe yetişmem gerekti ve eve düşündüğümden daha geç dönebildim.

Bailey sırtıma bastırıyor, kolları belime sıkıca sarılmış. Durduğumuz yerden her kalkışımızda daha da sıkıyor ve bu bende bütün gece durup gitme isteği uyandırıyor.

Bisikleti pek sevmediğini biliyorum. Aslında sözleri şöyleydi, "Bizi öldürtme asker. Sonunda benim için işler yoluna giriyor."

Sonra bir bacağını savurdu ve can havliyle asıldı.

Onu bedenimde hissetmekten, bana hayatı pahasına güvendiğini bilmekten zevk alıyorum. Dün gece onu yatağımda koza gibi sarmak bütün gün aklımdan çıkmadı ve bu gece bunu yapmak istememin bir nedeninin de ona tekrar yakın olmak olduğunu itiraf etmekten çekinmiyorum.

Ben de benimle tekrar yatmasını istiyorum. Ama ilişkimizi tasarlama şeklimizle bunu istemek çok ileri gitmek gibi geliyor.

Banyosuna girmek ve ondan bir yemek yapmak muhtemelen çok uzaktı.

Belki de Bailey haklıdır. Belki de düşüncesizimdir. Ama sadece o söz konusu olduğunda. Ve pişman değilim.

Başka bir kırmızı ışıkta durduk. Onu götürmek istediğim bar hemen ileride. Elimi dizinden baldırına doğru uzatıyorum. Bisikletle onu çok korkutmadığımı umarak güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Omzumun üzerinden dönüyorum, kaskım onunkine çarpıyor. "İyi misin şekerim?"

Başını sallıyor.

"Neredeyse

geldik."

Işık yeşile dönüyor ve birkaç dakika içinde Gin and Lyrics'in önünde duruyoruz. Sahibi ve işletmecisi dünyaca ünlü yatırımcı, plak yapımcısı ve Willa'nın ağabeyi Ford Grant. VIP listesine adımızı yazdırmamın tek sebebi de bu.

Bu bar her türden müzik sunmaktadır. Farklı gecelerde farklı türler. Biraz daha büyük gruplar için konserler, yeni başlayanlar için yetenek geceleri. Bu gece bir DJ çalıyor. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Bailey'nin sürekli arkasını kollamak zorunda kalmadan eğlenebileceği bir gecenin iyi bir hediye olacağını düşündüm. Daha çok genç. Hayatında biraz eğlenceye ihtiyacı var.

Bunu ona vermek istiyorum.

"Geldik," diyorum kaskımı çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdirirken. Bailey bisikletten inerken elleri sırtımda ve kaburgalarımda geziniyor. İçeriden müzik sesleri geliyor ve arkama baktığımda heyecanlı görünüyor.

Kask yüzünden tepesi hafifçe düzleşmiş, sonra kollarının etrafında küçük kıvrımlar halinde kıvrılmış saçlarını düzeltirken gözleri koyu renkli değerli taşlar gibi parıldıyor. Uzun ve gevşek.

Bir kez olsun kaygısız görünüyor.

Platform sandaletler geniş paçalı, bol kot pantolonunu destekliyor ve göğsündeki deri ön taraftaki ışıkların yansımasından parlıyor. Dirseğinde küçük bir yırtık olan siyah deri bir ceket ve her gece barında oturan basit bir pislik gibi göğüslerine bakmamak için savaşmama neden olan korse tarzı bir atlet giyiyor.

Öyle olsam bile.

"Burayı duymuştum," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla saçlarını tararken. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. O çikolata rengi derinliklerde bir beklenti parıltısı. "Buraya hiç geldin mi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum, şehir ışıklarının parıltısında ne kadar farklı göründüğünü görünce nutkum tutuluyor. Daha uzun duruyor.

Gözleri etrafta gezinmiyor.

Görünüşe göre kasaba sınırlarını aşması bile onu güçlendirmiş.

Sesi bile farklı geliyor, daha az şekerli ve sahte. Daha boğucu, sanki başka biri olmaya çalışmıyor.

Burada *kendisi* olabilir.

Ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Beau?" Başını bana doğru çeviriyor, saçları göğüs dekoltesinin üzerinde dalgalanıyor, kalçasını dışarı çıkarmış.

Temizlemek için başımı sallıyorum. Yine de faydası olmadı. Onun yüzünden dikkatim tamamen dağılmış durumda ve bunu yakın zamanda atlatabileceğimi sanmıyorum.

"Evet, üzgünüm. Hayır, buraya hiç gelmedim."

Cevabımı düşünürken alt dudağının üzerinde beyaz dişleri parlıyor. "Girmenin zor olduğunu duydum."

Ona bir göz kırpıyorum, kendimden emin moduma geri dönmem gerektiğine karar veriyorum ve bu şaşkın halimi otoparkta bırakıyorum. "Bizim için değil. Willa bizi VIP listesine soktu."

Gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

Kasklarımızı bisiklete takıyorum ve elimi uzatarak ona doğru bir adım atıyorum. "Ciddiyim. Hazır mısın? Randevu gecesi?"

Nefesim kesiliyor, bir yanım beni düzeltecek mi diye merak ediyor. Bir anlaşmamız vardı. Bu bir randevu gecesi olmamalıydı.

Ama öyle olmasını istiyorum.

Göğsümü sızlatan bir gülümsemeyle elime bakıyor, sonra parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Hazır."

Bu kalabalığın ortasında kendimi ne kadar klostrofobik hissedeceğimi hafife almışım. Ordudan ayrıldığımdan beri hiçbir yerde gerçek anlamda meşgul olmadığımı fark ettim. Çiftlikte, o kasabada saklanıyordum, hayatımı gerektiği gibi yaşamıyordum.

Aynı anda hem çok özgür hem de çok korkmuş hissediyorum.

Bailey'nin eline can simidimmiş gibi yapışıyorum ve bara doğru itiyorum. Vücudumdaki titreşim bana heyecan veriyor, sadece aptalca bir şey satın aldığımda, düşüncesizce bir şey yaptığımda ya da Bailey'nin yakınında olduğumda aldığım dopamin patlaması.

Beni içeri götürürken Bailey'nin koyu renk gözleri omzunun üzerinden bakıyor. "İyi misin?"

Farklı biri gibi görünüyor. Çocukluğunun geçtiği evle arasında bir saatten biraz fazla zaman ve kimsenin tanımadığı bir yüz varken bambaşka biri *oluyor*. Onun her versiyonuna bayılıyorum.

Ama bu?

Birdenbire onun için bundan daha fazlasını istemedim. Gözlerinde heyecan dansı, yanaklarında sıcak bir kızarıklık, dudaklarında rahat bir gülümseme.

Sohbet uğulduyor ve baslar etrafımızda gümbürdüyor ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak. Çünkü ben iyi miyim bilmiyorum ama onun iyi olduğunu fark ediyorum. Chestnut Springs'te kalamayacağını anlıyorum ve bunu asla istemem. Uzakta olduğu anda böyle canlı bir kadına dönüşürken kim onu orada tutmak isteyebilir ki?

"Nereye?" diye soruyor.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum, çok ilerlemesini istemeyerek onu geri çekiyorum. Kalabalığın içinde onu gözden kaybetmek istemiyorum.

Onu asla gözden kaybetmek istemiyordu.

Gözlerim ana kattan sadece birkaç basamak yukarıda bulunan, etrafı çevrili bir bölüme takılıyor. Willa'nın tarif ettiğine benziyor ama girişin yanındaki güvenlik görevlisiyle konuşan adam, Willa'nın kardeşini tasvir ettiği şekle tam olarak uymuyor. Yine de aradaki ilişkiyi gün gibi görebiliyorum.

Saçları neredeyse benimkiler gibi, ama tıpkı onun gibi dağınık, sıkıcı ve donuk. Bu adamın saçları Willa'nın parlak kızılından çok bakır kahverengisi. *Uzun boylu, böylece burnunun ucuyla size bakabiliyor.*

Tamam, yaklaşık benim boyumda. Bir buçuk metre falan, sanırım Willa'ya "dik dik" bakabilecek kadar uzun.

Gözleri benimkiler gibi yeşil ama para gibi koyu renkliydi, en sevdiği şeydi.

Buna kıkırdadım ama loş kulüpte göz rengini göremiyorum. Üzerinde yeşil bir V yaka tişört var.

İyi bir moda anlayışı var ama aslında havalı bir milyarder olmasına rağmen dünyanın tuzu biberi gibi giyinmeye çalıştığı belli.

Kot pantolon. Çizmeler aşınmış. Bileklerini birkaç bilezik süslüyor. Bir tarafta deri kayış. Diğerinde bir Rolex'in üzerine dizilmiş boncuklar.

Willa'nın onu tanımlamasına kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Çok... Willa. Yine de onu seçmeme yardımcı olduğunu hissediyorum.

"Bu taraftan," diye mırıldanıyorum Bailey'nin kulağına, bizi derinlere dalmış iki adama doğru götürürken

konuşma.

Biz yaklaşırken adamın başı dönüyor ve yakından bakınca gerçekten de alışılmadık bir göz tonu olduğunu görebiliyorum. Willa'nın altın yosunundan daha çok yeşim taşına benziyor.

"Ford mu?" Bailey'nin elini sıkarken başımı hafifçe eğerek soruyorum.

Aynı şeyi Bailey'e yapmadan önce bana hızlıca bakıyor. Ne zaman bir erkek ona gözlerini dikse beynimin çılgına dönmesini engellemem gerekiyor. Ama Ford Grant'in etrafında bende olmadığına emin olduğum bir enerji olduğunu da itiraf etmeliyim. Acaba Bailey bundan hoşlanıyor mu?

Yine de bakışları oyalanmıyor. Bakışlarında uygunsuz ya da kaba bir şey yok.

"Sen Beau olmalısın." Ellerimizi uzatıp birbirimizi sıkıca sıkıyoruz. "Ve Bailey," diyor ona dönerek. Elini sıktığında irkilmiş görünüyor, sanki birinin elini sıkmak istemesi onu endişelendirmiş gibi.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Ford sırıtıyor. Rahat, gevşek bir gülümseme değil ama Willa'nın beni beklemeye hazırladığı kaş çatma ve homurdanma da değil. Dönüp kırmızı kadife ipi çözerken, "Eminim kız kardeşim beni sadece sana övüyordur," diyor. "Bu konuda çok beceriklidir." Homurdanıyor ve bize geçmemizi işaret ediyor.

Kıkırdıyorum. "Kelimelerle özel bir ilişkisi olduğu kesin. Ama iyi niyetli olduğunu biliyorum. Yine de bizim hakkımızda ne söylediğini merak ediyorum."

Şimdi sırıtıyor ve bizim için dans pistinin kenarındaki bir masayı işaret ediyor. "Sanırım bana gelen mesajda *GI Joe kayınbiraderi ve onun hapishane kaçkını nişanlısından* bahsediliyordu."

Bailey nefes nefese kalıyor ve kıkırdamasını engellemek için ağzını kapatıyor, parmağındaki kocaman nişan yüzüğü de o sırada parlıyor. Ben sadece başımı sallıyorum.

Siktiğimin Willa'sı.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor Ford, Bailey ve ben karşılıklı koltuklarımıza kayarken, "bence çok hoş bir çift oldunuz ve kız kardeşimin yeri deli gömleği."

Şimdi kahkaha atma sırası Bailey'de.

Ford ona göz kırpıyor. "Ve bunu ona benim söylediğimi söyleyebilirsin." Sonra masaya birkaç kez vuruyor ve şöyle diyor: "Siz ikinize iyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bütün gece dans müziği dinlemek zorunda kalmamak için muhtemelen ofisimde saklanıyor olacağım ama girişteki Karl'dan beni aramasını isteyebilirsiniz."

"Teşekkürler-" Duruyorum çünkü Ford çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Onu kaba ve işine bağlı biri olarak görüyorum ama Willa'nın bahsettiği gibi öfkeli bir pislik değil.

Bailey, Ford'un uzaklaşmasını izlerken takdirle, "Vay canına, bu ailedeki genler bir başka," diyor.

Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Doğruluyorum ve ona ters ters bakıyorum.

O da bana kocaman gözlerle bakıyor. "Ne?" Sol elini kaldırıp yüzüğünü göstermek için parmaklarını sallıyor. "Ben nişanlıyım, ölü değil. Ve bunu fark etmemek için ölü olman gerekir-"

"Bailey." Ona düz bir şekilde bakıyorum ve o sadece
sırıtıyor. "Kıskandın mı?" Dudakları yukarı kıvrılıyor ve
benimle alay ettiğini anlıyorum. Yutkunuyorum ve
kulaklarımda çıtırtısını duyuyorum. "Evet."

Zaten kocaman olan gözleri daha da büyür. "Gerçekten mi?"

Hiçbir erkeğin onu kıskanamayacağını düşünmesi beni rahatsız ediyor. Kendisini başkası tarafından tehdit edilmeyecek kadar istenmeyen biri olarak görmeyi öğrenmiş.

Açıkçası bu benim için de yeni bir duygu. Ve ilişkimizin doğası nedeniyle çirkin yüzünü gösterip göstermediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Sahtelik. Çünkü hayatımın bu bölümünde hiç güvensiz olmamıştım.

Ama bunu ona söylemedim.

Masanın üzerine eğildim, dirseklerimi düz yüzeye dayayıp kollarımı kavuşturdum ve "Eğer gözlerini sikecek birini arıyorsan, ben buradayım" dedim.

Şaşırmasını bekliyordum ama bu gece Chestnut Springs Bailey değil. Onun yerine daha da yaklaşıyor. "Peki ya gerçekten sevişecek birini istersem?" Kelimeleri tükürüyor ve savaştaki kurşunların püskürttüğü *sıçan-at-at-at* gibi üzerime düşüyorlar.

Tabii ki, istenmeyen bir davetsiz misafir masaya yaklaşıyor. "Merhaba! Ben Dani! Bu gece sizin garsonunuz olacağım.
İkiniz için ne başlatabilirim?"

Bailey ve ben bir iki dakika daha bakıştıktan sonra ikimiz de kibar içgüdülerimize yenik düşüp dikkatimizi kıza yöneltiyoruz.

"Buzlu bir margarita alayım," diye cevap veriyor Bailey, sanki az önce onu becermem için bana meydan okumamış gibi.

"Bir kola alacağım," diye ısırıyorum, siparişimi verirken karşımdaki kadından gözümü ayırmadan.

Servis görevlisi gider ve Bailey başını yavaşça sallar. "Sırf senin donun boşu boşuna kalktı diye ona küsmene gerek yok."

Boğazımı temizliyorum ve sandalyemde biraz geriye yaslanıyorum, az önce içinde bulunduğum yoğun zihinsel ortamdan çıkıyorum. Tabii ki Bailey haklı. Hıyarlık yaptığımda beni uyaracak kadar büyük bir çifti olan tek kişi o.

"Haklısın," diye homurdanıyorum, dans pistinin hareketliliğine bakarak.

"Bu gece hangi versiyonun olacağına karar verdin mi?"

Sorusu beni ürkütüyor ve ona bakmak için tekrar dik oturuyorum. "Pardon?" Beni duyabilmesi için neredeyse bağırmam gerekiyor.

"Sen. Sen tutarsızsın. Tüm bu farklı kişiliklere ayak uydurmak için bir boyunluğa ihtiyacım olacak."

Ona bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. Kalabalık bir barda anonim olmak onu birden fazla yönden cesaretlendirdi.

Ona şimdiye kadar söylediğim en doğru şey, boğazımdan istemsizce döküldü. "Artık kim olduğumu bilmiyorum, Bailey." Masanın öbür ucundan bağırıyorum, her hecenin gümbürdeyen bas tarafından yutulmasını dinliyorum.

"Kim olmak istiyorsun?"

Soru çok basit ama beni şaşkına çeviriyor.

"Bilmiyorum. İşime çok bağlıydım. Şimdi bilmiyorum bile. Bir çiftçi mi? Topluluğumun bir parçası mı? Ailemin yanında mıyım? İyi bir amca mı? İyi bir evlat mı?"

Başını yavaşça bana doğru sallıyor. "Hayır, bunların hepsi başkalarının senin olmanı istediğini düşündüğün şeyler." Masanın öbür ucuna uzanıyor, işaret parmağıyla göğsümün ortasını dürtüyor. "*Sen* kim olmak istiyorsun? Bencil ol. Bana zaten itfaiyeci olmak istediğini söyledin. Neden şimdi masada bu yokmuş gibi davranıyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama o devam ediyor.

"Ben mi? Ben her gün gitmek için sabırsızlandığım bir iş istiyorum. Nasıl göründüğüme bağlı olmayan, elde etmek için inanılmaz derecede çok çalışacağım bir iş. Bir mağazaya ya da kafeye girdiğimde insanların beni gördükleri için mutlu olmalarını istiyorum. Bana el sallamalarını istiyorum. Deri koltuklu, tüm zil ve düdükleri olan süslü bir kamyonet istiyorum. Sürekli fark edilmemek için çalışmak istemiyorum. Saygın görünmek istiyorum ama aynı zamanda saygın *olmak* da istiyorum. Saygı görmek istiyorum."

Canlılık onun içinden geçiyor ve ben hepsini içime çekmek istiyorum. Onun etrafında olmak bile kendim için daha fazlasını istememe neden oluyor.

Sorusuna aynı şevk ve eminlikle cevap vermek istiyorum ama düşünebildiğim tek şey "*Gerçekten senin olmak istiyorum*" oluyor.

"Dans etmek ister misin?"

Bailey şu anda iki margarita içti ve kendini iyi hissettiğini söyleyebilirim. Gevşek. Rahatlamış görünüyor. Kıkırdıyorum ve kolamdan bir yudum alıyorum. Şu anda bir bira için adam öldürebilirim ve sanırım bir tanesiyle başa çıkabilirim, ama

Bizi Chestnut Springs'e geri götürmek zorundayım ve değerli bir yüküm var. "Ben iyi bir dansçı değilim, Bailey. Ya da bu tür danslardan." Dans pistinin karşısındaki bir podyumda yükselen DJ'i işaret ediyorum. Aramızdaki çukurda bedenler zıplıyor ve kıvranıyor.

"Daha çok iki adım atan bir adam mısın?" Bana sırıtıyor ve ayağa kalkarken omzumu okşuyor, kot pantolonu kalçalarını sarıyor, göğüsleri dolgun ve bluzunun yakasının üzerinde sergileniyor. Seksapelinin tamamen farkında değil.

Başını dik tutup omuzlarını geriye atarak kalabalığın arasından dans pistine doğru benden uzaklaşmasını izlerken, genç ya da deneyimsiz görünmüyor. Beni dize getirebilecek bir kadın gibi görünüyor.

Yardım edemem ama diğer erkeklerin de onu fark ettiğini fark ettim.

Gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Saçları parlıyor, yukarıdan gelen mavi ve mor ışıkların parıltısını yansıtıyor. Açık bir yer bulduğunda, kaslı kolları başının üzerine doğru kayıyor, gözleri kapanıyor ve kalçaları müziğin boğucu ritmiyle birlikte sallanıyor.

Bağırsaklara bir yumruk.

Çok etkileyici. Ve kendinden emin. Gözlerimi ayıramıyorum. Bunun benim Bailey Jansen'ım olduğuna inanamıyorum.

Sessiz, sinirli, ürkek Bailey Jansen.

Ama o bugün böyle biri değil. Hiç de öyle biri değil.

O artık bambaşka biri ve dönüşümü görülmeye değer. Burada oturup onun kendisi olmasını izlemek bir hediye gibi.

Ve bu hediyenin tadını ancak bir elin beline dolandığını görene kadar çıkarabiliyorum. Başka bir adamın parmakları beliyle gömleğinin arasında açıkta kalan bir santimlik tenin üzerinde gezinirken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Bakışları odanın diğer ucundan benimkine kilitleniyor.

Adam arkasında durduğu yerden kızın kulağına bir şeyler bağırıyor ve kız gülümsüyor, hâlâ doğrudan bana bakıyor.

Sonra sol elini kaldırıyor.

Avucunu görüyorum.

Ama yüzüğünü görüyor.

Adamın kıkırdadığını ve omzunu sıvazlayıp uzaklaşmadan önce başka bir şey söylediğini görüyorum. Bu mükemmel çünkü benim yerimi boşalttı.

Saniyeler içinde yerimden kalkıp dans pistinde nişanlıma doğru ilerliyorum. Bir kez bile göz göze gelmedik. Yanına vardığımda, ellerimi belinde gezdiriyorum, sanki diğer adamın dokunuşunu temizlercesine teninin o santimini.

"Bailey," diye homurdanıyorum yanağına karşı ve kollarını boynuma doladığında oraya kısa bir

öpücük konduruyorum.

"Beau." O da benim adımı bir cümle gibi söylüyor, tıpkı benim onunkini söylediğim gibi ve yanağıma basit bir öpücük konduruyor.

Onu kendime çekiyorum, kalçalarımızı aynı hizaya getiriyorum, bana karşı sallanışının, iliklerimize kadar işleyen yüksek sesli müziğin titreşiminin tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımı kulağına götürerek itiraf ediyorum: "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Dans, hayatım, onunla yaptığım bu anlaşma, yani hepsi. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve uzun zamandır bir planı olan bir adam için bu beni korkutuyor.

Bana doğru sallanıyor, parmakları başımın arkasındaki özenle kesilmiş saçlarımı karıştırıyor. "Sadece burada benimle oluyorsun. Tek istediğim bu."

Dönüyor ve sırtını göğsüme yaslıyor, kıçı sikime sürtünüyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasının sorun olmayabileceği düşüncesine kendimi bırakıyorum.

Burada Bailey ile olmak yeterli.

Belki de başlangıçta imkânsız gibi görünen bu anlaşmadan daha fazlasını istiyordur.

Bailey yüzünde yürek parçalayan bir gülümsemeyle bana karşı dans ederken, ben bütün geceyi lanet dans pistinde, ritimle sallanarak geçiriyorum.

"Beau, beni eve götür," diye soruyor sonunda.

Tabii ki, ben de bunu yapmaktan çok mutluyum. Ama bu sefer sadece kırmızı ışıkta bacağını tutmuyorum. Chestnut Springs'e kadar uzanan sözsüz yol boyunca bacağını kavrıyorum.

Ve yemin ederim bana daha önce hiç olmadığı kadar yakın duruyor.

Eve vardığımızda, bu kıza muhtemelen istediği her şeyi vereceğimi fark ettim. Bir yüzük.

Seks.

Sonsuza

kadar.

30

Beau

Sessizliğimiz bizi evin içine taşıyor. Her nasılsa, aramızdaki rahatlık ve gerginlik arttı.

Kalçasının ortasına kadar uzanan büyük boy vintage bir Madonna tişörtü giymiş ve diş fırçamı onun yanında dişlerimi fırçalamak için banyosuna götürdüğümde aynadan bana meraklı bakışlar atıyor.

Boş banyoma bir göz attım ve onun yerine dişlerimi fırçalamayı mı tercih ettim? Evet.

Ondan uzakta olmak istemiyorum ve şu anda bununla mücadele edemeyecek kadar yorgunum.

Aynı anda diş macunumuzu tükürüyoruz ve ikimiz de beceriksizce musluğa uzanıyoruz. Ellerimiz çarpışıyor ve kısa bir dokunuş bizi elektrik çarpmış gibi geri çekiliyoruz.

"Özür dilerim" diye mırıldanırken gözleri çıplak bedenime takılıyor.

Boğazını temizliyor, gözlerini kırpıştırıyor. "Olma. Sen ne-"

"Neredesin-"

Kelimelerimiz beceriksizce birbiriyle çarpışıyor. Elektronik müziğin gürültüsü eşliğinde birbirimize bağırarak geçirdiğimiz eğlenceli bir gecenin ardından ev çok sessiz.

Çok özel.

Birbirimizden saklanacak yerimiz kalmadı.

"Ben de kalabilir miyim-" diye başladım,

tam o "Mastürbasyon yapmam lazım."

derken.

Az önceki cümlem dudaklarımda can verdi. "Yine mi geldin?"

"Önce sana teklif etmemi söylemiştin." Gururla doğruldu ve aynadan bana baktı. "Bir dahaki sefere yapmayı planlıyordum."

Zayıf bir anımda ona bu sözleri söylediğim için kendimden nefret ederek arkama bakıyorum. Ciddiydim ve ben onun yanında kendimi bu kadar savunmasız hissederken o bana bunları geri fırlattığı için nefret ediyorum.

"Dinle, bütün gece dans pistinde beni hırpalayıp ihtiyaçlarımın olmamasını bekleyemezsin. Görünüşe göre ben senin gibi bir robot değilim."

Bakmaya devam ediyorum, bir nebze olsun kontrol sağlamaya çalışıyorum, ama kontrol altına alma umudum olmayan kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Bailey doğrudan bana bakmak için dönüyor ve bakışlarımızı yansıtıcı camdan uzaklaştırıyor. Aramızdaki gerilim artarken gözlerimiz çarpışıyor. "Seni bana karşı sert hissettim, Beau. Bana bunun olmadığını mı söyleyeceksin?" Sesi zehirli bir tona bürünüyor, boğazının arkasında hayal kırıklığı uğulduyor. "Benimle ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğine dair büyük, olgun, babacan bilgelik sözlerin var mı?

Vücut mu? Çünkü bana yardım et-"

Elim ileri fırlıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Ta ki elimi yumruk yapıp yüzünü bana doğru çevirene kadar... Bu sırada ben de ona yaklaşıp ayak parmağımın ucuna basarak önünü kesiyorum. "Bailey, çeneni çalıştırmayı bırak yoksa onu meşgul etmek için başka bir yaratıcı yol bulurum."

Dili, kabarık gül goncası dudaklarının üzerinden dışarı fırlıyor. Gözleri öfkeli alevler gibi. "Güzel. Yap hadi."

Kalın, ipeksi saçlarından bir avuç sıkarken çenem patlıyor. Onu ters çevirmek ve sert, hızlı ve vahşi bir şekilde almak istiyorum. Bu meydan okumanın üstesinden geleceğini biliyorum.

Ama kendimi asla affetmem. Burada yaptığımız şeyin, hayatımda hissettiğim en gerçek şey olmasına rağmen sahte olarak dosyalanması beni rahatsız ediyor. Ve Bailey çok uzun zamandır bulabildiği kırıntıları topluyor.

Hayır, Bailey'i aldığımda aramızda tek bir *sahte* şey bile olmayacak. Faturaları ödemek için bana ihtiyacı olmayacak. Ondan bu şekilde faydalanmayacağım. Bana sahip olmama düşüncesine katlanamamasından başka bir sebep olmadan bana ihtiyaç duymasını istiyorum.

"Her zaman bahsettiğin şu oyuncak kutusu nerede?" Homurdanıyorum.

"Yatağımın altında." Sesi şimdi daha nefesli, sinir ve beklentiyle dolu. "Güzel,
şimdi bana göstereceksin."

"Sana göstermek mi?"

Saçlarını bırakıyorum, kalçalarının altına uzanıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Bizi banyodan çıkarıp doğruca geniş kral yatağına götürürken bacakları belime dolanıyor.

Onu yere bıraktığımda geri adım atıyor, kalçalarının arkası yatağa değiyor, tıpkı benim gibi ağır ağır nefes alıyor.

"Kim olmak istiyorsun?"

Yine o soru. Sanki kafam karışıkken içimi görebiliyor.

Bencil ol, dedi. Ben de aklıma gelen ilk şeyle cevap verdim. "Seni izleyen adam bu gece gelecek."

Bu doğru ama aynı zamanda yeterli değil. Bundan çok daha fazlası olmak istiyorum.

Bailey'nin gözleri yüzümde dans ediyor, dudaklarını birbirine geçirirken göz göze geliyoruz. Sonunda yavaşça başını sallayarak yatağın kenarına oturuyor, başucu lambasının sıcak ışıltısı pürüzsüz tenini parlatıyor.

"Kutu yatağın altında, Beau."

Çömelip uzanıyorum ve küçük plastik bir kutunun serin kenarını hissediyorum. Çıkardığımda, eski hatıraları saklayabileceğiniz bir şeye benziyordu. Açıyorum ve yaklaşık on farklı oyuncak buluyorum. Çeşitli renkler, şekiller ve boyutlar.

Yutkunuyorum.

Beynim sadece içgüdülerimle hareket ettiğim bir yere doğru dönerken parmaklarım kenarda geziniyor. Bailey'nin bunları kullandığı, kıvrandığı, inlediği görüntüler - yanımdaki odada ya da çimenlerin hemen karşısındaki karavanında - kafamdan geçiyor.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. İnce ve ikinci bir kolu var. Sıcak pembe. "Dinle,
eğer geri çekileceksen, neden sadece-" gibi görünen bir başkası.

Elim gerçek bir alete benzeyen, kalın ve ağır damarlı olanın etrafını sarıyor. Ayağa kalkıp diğer elimle yanağını kavrıyorum ve başparmağımı pelüş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Onları yana doğru itiyor ve tekrar yerlerine oturmalarını izliyorum. "Bailey, sana ağzını açma konusunda ne demiştim?"

"Onunla yapacak yaratıcı bir şeyler bulacağından eminim." derken dudaklarında ağırbaşlı bir

gülümseme beliriyor. Gülümsemesi o kadar da ağırbaşlı olmayabilir.
Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırmadan hemen önce "Velet" diye fısıldadım. Dilimi onun dudaklarına

Ağzından mutlu bir uğultu çıkıyor ve başını geriye atıyor. Dilini benimkine doluyor, elleri yatağın kenarını kavramaktan boynuma dolanmaya geçiyor. Beni daha yakına çekiyor. Beni daha derinden öpüyor.

Ona izin verdim. Birkaç saniye boyunca ben de onu öptüm. İstenme hissinden zevk alıyorum. İhtiyacım vardı.

Çok *canlı*.

Sonunda geri çekildiğimde, kollarını boynumdan indiriyor ve ben de kıkırdıyorum, derin ve hırıltılı. "Yaratıcı derken bunu mu kastettiğimi düşündün şekerim?" Silikon sikin başını dudaklarının üzerinde gezdirdiğimde gözleri açılıyor. "Aç, Bailey."

Öyle.

"Dilini çıkar. Güzel ve düz. Sanki bunun için yalvarıyormuşsun gibi."

Uylukları birbirine kenetlenirken parmakları yatağı kazıyor. Sonra ağzı ardına kadar açılıyor ve tıpkı söylediğim gibi dilini dışarı çıkarıyor.

O bana bakarken oyuncağı uzattığı dilinin üzerinde kaydırdığımda lanet olası boxer'ımdan fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Hazır. Göğüs uçları ince pamuğa dönük.

Geri itiyorum, sahte sikin ağzını dolduruşunu izliyorum, dudakları sikin çevresini sararken inceliyor.

Kahretsin, keşke ben
olsaydım. Ben
olacağım.

Geri çekiyorum, tükürüğü kaplıyor ve sonra tekrar içeri kaydırıyorum. Bu sefer daha uzağa, ama
çok uzağa değil.
Bunu başka bir güne saklayacağım.

"Daha ileri gidebilir miyim?" İçeri ve dışarı
çalışarak soruyorum. Başını sallıyor ve ben de
tekrar içine pompalıyorum.

"Em, Bailey. Dilini oynat. Ama dişlerini değil. Benim için iyice aç."

Uyum sağlamasını izliyorum. Yanakları çukurlaşıyor ve neredeyse şortumun içine üflüyorum.

Tükürük dudaklarını kaplıyor, oyuncağı sonuna kadar çekip daha fazlası için geri döndüğümde oyuncakla ağzı arasında bir ip uzanıyor. Yavaşça geri sokuyorum. Dudaklarının tekrar oyuncağın etrafından ayrılmasını izliyorum.

"Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?" Bunu söylerken gözlerinin içine bakıyorum.

Boğazında küçük bir inilti düğümleniyor ve kalçalarıma uzanıp kendini destekliyor. Sikimi destekliyor. Avuç içim saçlarında, hareketini yavaşça hızlandırıyor.

"Çok iyi gidiyorsun Bailey," diye mırıldanıyorum sessiz odada, biraz geri çekilerek.

Ve sonra yaptı. Ağzı tıka basa doluydu, bir elini hareket ettirdi ve kaya gibi sertleşmiş aletimin üzerinde gezdirdi.

"Siktir," diye inliyorum. Gözler çırpınarak kapanıyor.

İkinci bir el ekliyor, şortumu aşağı çekip beni kavrıyor. Yumuşak, çekingen eller vücudumda dolaşıyor.

Masum bir yanı var. Keşfedici. Ve ben onun maceraya atılmasına izin veriyorum. Kalçalarım istemeden de olsa öne doğru eğildi.

Bir eli taşaklarımı avuçlamak için aşağı inerken, diğeri uzunluğumda yukarı ve aşağı çalışırken gözleri benimkilere kayıyor.

"Dikkatli ol, Bailey."

Geri çekiliyor, lastik horoz ıslak bir patlama sesiyle dudaklarını terk ediyor. "Neden?"

"Çünkü kontrolümü kaybettim ve benden başka biri sikime dokunmayalı çok uzun zaman oldu."

"Yani, üzerime boşalacak mısın?" Bunu sorarken kirpiklerinin titrediğine yemin edebilirim.

Bu kız. Soruları. Zor yetişiyorum. Ellerinin beni çalıştırmayı bırakmaması da yardımcı olmuyor. Başımı arkaya eğip inliyorum.

"Benim için sorun değil. Sanırım hoşuma gidebilir."

Vücudum sımsıkı sarılıyor, kaslarım onun dokunuşuyla geriliyor. "Bailey."

Karşılık olarak mırıldanıyor ve bu seste neredeyse bir kahkaha var. Beni delirttiğini biliyor ve bundan zevk alıyor.

"Ne? Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Nereye istersen gelebilirsin ve muhtemelen-" "Tanrım,"

diye ısırdım ve ona doğru uzandım. Ellerimle kaburgalarını kavrayarak onu kolayca kaldırdım. Dizlerimin üzerinde doğrulup onu yatak başlığından koruyan yastık yığınına sırtını yasladım.

"Sen küçük bir horoz alayısın. Bunu biliyor muydun?"

Gözleri fincan tabağı gibi, vahşi ve ışıltılı ve bu kız... bu kız bana sırıtıyor.

Gömleği, giydiği kırmızı dantel şortu rahatça görebileceğim kadar yukarı kalktı. Onu görmek - bacaklarını açmış, yanakları kızarmış- beni çılgına çeviriyor.

"Tişörtü çıkar. Seni bu oyuncağı sikerken izlerken Madonna'ya bakmayacağım."

Ağzı açılıyor ve gerçek bir şeye ayak uydurmaya çalışmasını izlemek için sikimi içeri sokmayı düşünüyorum. Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı, o yüzden hepsini birden yapamam. Hızımı ayarlamalıyım. Onunla yavaş gitmeliyim.

O her şeyi hak ediyor. *Neredeyse* tüm kızgınlıkları hak *ediyor*.

Bailey tişörtünü yırtıp dikkatsizce yana fırlatıyor. İlerleyip bacaklarının arasına diz çöküyorum ve gözlerimi kullanarak her kıvrımını izliyorum.

Şu anda tam olarak nasıl göründüğünü ezberlemek istiyorum. Alaca meme uçları, kabarık göğsü, her zaman giydiği mayodan kalan lanet olası üçgen bronzluk çizgileri.

Parmaklarım kırmızı dantel iç çamaşırının taraklı üst kenarını takip ediyor, altına takılıyor ama henüz çekmiyor.

"Bunları çıkarabilir miyim?"

Başını sallıyor, gözleri ellerimin olduğu yere sabitlenmiş. Onların altında çok küçük görünüyor. Kumaşı santim santim sıyırıyorum, dizini bükerek bir tarafını serbest bırakıyorum.

Sanki onları tamamen çıkarmayı yeterince önemsememişiz gibi, gelişigüzel bir şekilde hala bir bacağa takılı, bir uyluğun etrafına sarılmış görünümlerini sevdiğime karar verdim.

Onu biraz dağınık gösteriyor. Biraz dağınık.

Bu manzara karşısında sırıtarak ona bakıyorum. "İyi misin, Bailey? Benimle konuşmaya devam etmen gerekecek." Başını sallıyor, hareketinde bir panik havası var.

"Şekerim." Birkaç saat önce aptal bir dans pistinin ortasında ellerimi üzerinde gezdirdiğim yere yayılmış bedenine doğru eğilerek ilerliyorum. Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasında hafifçe kavrıyorum. "Ne zaman durmak istersen duracağız. Anladın mı?"

"Aman Tanrım. Lütfen durma." Sözcükler keskin bir nefes vermeyle çıktı. "Beni görmezden gel. Beden dışı bir deneyim yaşıyorum."

"Bailey. Seni görmezden gelmiyorum." Dudaklarını yalıyor. "Görmezden gelmelisin."

"İmkânsız. Seni ezberliyorum." Onu tekrar öpmeden ve üzerine yerleşirken çıplak vücudunun benimkine doğru eğildiğini hissetmeden önce yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Elleri saçlarıma dolanıyor, sonra omuzlarımda gezinip omurgamdan aşağı iniyor. Bu şekilde ne kadar zaman geçirdiğimizi unutuyorum. Bedenim onun üzerinde. Dudakları benimkilerle kaynaşmış.

Parmaklarım meme uçlarını sıkıyor. Kalçaları umutsuzca benimkilere doğru sallanıyor.

Kısmen çıkarılmış boxer'ımın kemerine uzandığında onu durdurmuyorum. "Bunlar beni deli ediyor," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, çılgınca çekiştirirken. "Onları çıkarmak istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

Onları uzaklaştırmak için yeterince eğildiğinde boynunun kıvrımına doğru nefes alıyorum. Ve sonra elleri tekrar sikimin üzerinde, beni kavrıyor. Dokunuşu beceriksizce ve sınırsız. Sıcak ve sert.

"Beau," diye adımı inliyor ve kalçalarım ona doğru bükülüyor. Bacakları etrafımı sarıyor, topukları baldırlarımın arkasına gömülüyor. "Daha fazla."

Beni kendine çekiyor.

"Bailey..." Şişmiş başım uyluğunun iç kısmına çarpıyor. "Dikkatli ol."

Dişlerimi omzuna geçiriyorum, üzerinde başka bir iz bırakmak istiyorum.

"Ben..." O tek heceyi soluyor ve o kadar özlem dolu ki neredeyse kendimi kaybediyorum. "Dikkatli olmak istemiyorum."

Boynunu ısırıyorum. Birbirimize doğru kayarken teni sıcak, benimkiyle eşleşiyor. Bu sarhoş edici. Kokusu. Onun hissi. Sözleri.

Şu anda ikimiz de düşüncesiziz.

Gözlerim arkamda bıraktığım kırmızı ize takılarak onun üzerinde yükseldim.

Bacakları kalçalarımın üzerine yayılmıştı. Amcığı tam teşhirde. Elleri beni yaklaştırırken pembe ve ıslak.

"Bailey," diye bağırıyorum o bizi sıraya dizerken.

Sikimin ucunda bir damla sperm parlıyor. Islaklığının içinden kendine doğru siliyor. İlk temasta gözleri kapanıyor ve göğüsleri yukarı kalkıyor.

"Bailey," diyorum tekrar, tabanımı yumruklamak için öne uzanıyorum, bu sırada ellerini itiyorum. Elleri göğüslerine gidiyor, çimdikliyor, sıkıyor; o büyük elmas bana yavaşlamam için bir uyarı ışığı gibi yanıp sönüyor.

Şu anda *benim* için akılsız. Peki ya ben? Ben onun için akılsızım.

Ama o bana güveniyor. Ona göz kulak olmam için bana güveniyor. *Çok* düşüncesiz olmamam için. "Beau." Gözlerini açıyor, derinliklerinde dans eden sıcaklıkla beni yakıyor. "Bunu istiyorum." "Biliyorum bebeğim. Ama bunu aceleye getirmeyeceğiz."

Kendimi tekrar kıvrımlarına doğru kaydırıyorum, çünkü ceza için bir oburum. "Bunu senin için çok iyi yapmak istiyorum, Bailey."

Kıvranıyor ve inliyor. "Zaten öyle."

"Henüz değil." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum, sikimin başının onunla birlikte ıslandığını görüyorum. Sızlanıyor, gerçekten sızlanıyor ve bacaklarını daha da açıyor. "Ne zaman?"

Yumruğumu sikime dolayarak tekrar amına bastırıyorum. "Ben söyleyince, Bailey. Sana bu amcığın artık benim olduğunu söylemedim mi?"

Yanıt olarak inliyor.

Tanrım, çok zayıfım. Kalçalarım bana meydan okuyor. Öne doğru eğildiler ve sikimin bir santimi içinde kayboldu.

İkimiz de donup kaldık.

"Siktir." Nabzının etrafımda attığını hissederek inliyorum.

Adımı söylerken başı yastığın üzerinde yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Bir uçurumun kenarında duruyorum. Bir yanım *atla* diyor. Diğeri ise *önce bir paraşüt kap* diyor.

Çekiyorum ve aynı santimi tekrar içeri bastırıyorum, benim için yayılmasını izliyorum.

Tanrım. Bu çok kolay olurdu-

Hayır. Ona karşı dikkatsiz olmak istemiyorum. Bu sadece onun vücudu değil. Onun ilk seferi. Bu onun kalbi. Benim kalbim. Numara yapma konusundaki takıntım. Söz konusu olan benim kontrolüm.

Bu yüzden yanımızdaki şiltede unutulmuş halde duran oyuncağı çekip alıyorum. Kendimi onunla değiştiriyorum ve onun kıvranışını izliyorum.

"Siktir!" diye haykırıyor ben içine sokarken.

Benim kadar büyük değil ama yine de sonuna kadar ittiğimde titriyor.

Yumruğum, sanki bir şekilde kan akışını kesebilirmişim ve daha sıkı sıkarak kendimi bir arada tutabilirmişim gibi, kolan kemiğimin etrafında acı verici bir şekilde sıkı.

"Bailey, bebeğim, ellerini kullan. Bana ne yaptığını göster."

Gözleri üzerimde, silikon tabanı tutana kadar ellerini gövdesinden aşağıya doğru izliyor.

Bir yere bastırıyor ve o şey mırıldanıyor ve titreşiyor. Anında çığlık atarken vücudunun ten rengi oyuncağı kavradığı yerden ıslaklık sızıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Yanıt olarak başını sallıyor ve ben de boştaki elimle vibratörün etrafında gergin duran dudaklarının üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum.

"Böyle çok güzel görünüyorsun." Elimi sikimin etrafına sarıp bir kez pompalıyorum, o da benimle birlikte hareket ediyor, oyuncağı çıkarıp geri sokuyor.

Onu kendini becerirken izlemek ve keşke ben olsaydım demek dünyanın en kötü alay konusu. Vücudum ağrıyor. Sırtımın alt kısmı. Kalça kemiklerimin arkası.

"Bunu yaparken ne düşünüyorsun?"

"Sen." *Siktir*. Tereddüt bile etmedi. Dudakları ayrık, iki eli bacaklarının arasında çalışıyor. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Bacakları titriyor ve oyuncağı daha dengeli bir tempoda hareket ettiriyor.

"Şu anda seni beceriyormuşum gibi mi davranıyorsun, Bailey?" Başka tarafa bakamıyorum. Uzuvlarımız ve ıslaklığımız birbirine karıştı.

"Evet," diye fısıldıyor ve dudaklarını yalıyor.

Klitorisine bakmaya devam ediyorum, onu istediğim gibi becermenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken avuç içim aletimin üzerinde kayıyor. Sert ve dağınık. Onu sahiplenmek.

"Bilmiyorum, Bailey. Ben o oyuncaktan daha büyüğüm. Sence bu daracık amcık beni kaldırabilir mi?" Oyuncağı daha sert sokarken nefesi kesilir. "Evet, Beau. Siktir. Ver onu bana."

"Sana ne vereyim?" Kelimelerimiz kesik kesik. Nefes nefese. Her hareketimiz de öyle. Her kas ve tendon gergin. Bu anla ilgili her şey kırılmaya ve etrafımızda parçalanmaya hazır.

"Sikin," diye kekeliyor hafifçe, ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor.

Yanaklarındaki derin kızarıklığı özlemiyorum. Muhtemelen hiç söylemediği şeyleri söylemesini dinlemek beni daha da sertleştiriyor. Hepsini denediğini duyan şanslı herif benim.

"Peki ya benim dölüm, Bailey? Bu gece buna razı olur musun?"

Gözlerini bir süreliğine kapatırken boğazında boğuk bir inilti düğümleniyor. Sonra kirpikleri tembelce kalkıyor ve "Evet efendim" demeden önce dolgun alt dudağından hızlıca bir ısırık alıyor.

Tek gereken bu. Üflerim.

Bir sert sarsıntı ve geliyorum, elim şimdi onun iç uyluğuna dayanmış, onu açıyor. İlk ip, ben onu işaretlerken bile kendini becermeyi bırakmadığı oyuncağının üzerine iniyor. Diğeri klitorisine, dudaklarına damlıyor.

Vibratörle döllerimi amına akıtıyor. Ve bunu yaparken onu izledim.

"Tanrım," diye inliyorum, ne kadar güzel göründüğünü görünce kendimi kaybediyorum. Başka bir ip yeni kesilmiş üçgene, bir sonraki de onun eline çarpıyor.

Oyuncağını itmeyi bırakmıyor. Dudakları ayrılmış, bacakları benimkilere karşı titrerken, ben onu mümkün olan en basit şekilde mahvederken izliyor.

Sıcak, pembe ve titriyor. Tek yapmam gereken dölümün kayganlığını elinden silmek ve sert klitorisine bastırmak, sert bir daire çizerek ovmak, gözlerimin önünde parçalanması için.

Bailey, başı geriye düşüp boğazının zarif sütununu ortaya çıkarırken adımı haykırıyor. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," diye tekrarlıyor. Vücudu inanılmaz derecede gerginleşiyor, sonra inanılmaz derecede gevşiyor.

Bir kolunu yüzüne sarmadan önce oyuncağı fırlatıp atıyor, ancak bunun dışında kendini örtmek için hareket etmiyor.

Ellerim onun enfes vücudunu daha fazla keşfetmeden önce klitorisine bir kez daha bastırıyorum. Avuç içlerim uyluklarının üzerinde. Karnını. Belini şekillendiriyorum. Yavaşça göğüslerini avuçluyorum. Sonra her birini öpüyorum.

Ve orada yatıyor, bana izin veriyor. Üzerimize bir dinginlik çöküyor. Bir huzur.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyorum göğüslerinin arasındaki vadiyi öperken. "Her santimini. Her bakış. Her kelime."

Elleri saçlarıma gidiyor, parmakları kulağımın kabuğunda geziniyor. Kafatasımın arkasında.

"Sana o kadar takmış durumdayım ki komik bile değil," diye itiraf ediyorum sessizce ve sonra göbek deliğine bir öpücük konduruyorum. Titriyor, parmakları ensemden aşağı kayıyor.

Bir şey söylemesini beklemiyorum. Ya da aynı şekilde hissetmesini. Ben çok yaşlıyım. O çok genç. Benim için fazla iyi.

İşte bu yüzden "Nereden sarkıyorsan... Sanırım ben de aynı kancadayım" diye fısıldadığında beni sersemletiyor.

31

Beau

Beau: Biriyle konuşmam lazım.
Jasper: Hadi canım. Bunu sana bir süredir söylüyordum.
Beau: Hayır. Dick. Tavsiyeye ihtiyacım var.
Harvey'i hiç düşündün mü? Onun tavsiyeleri her zaman en eğlenceli olanlardır.
Beau: Jas, ben ciddiyim. Şu anda Harvey'nin deliliğiyle başa çıkamam ve bunu bilen tek kişi sensin.
Jasper: Oh. Bira mı?
Beau: Bira.
Jasper: Beni al. Sunny antrenmanı bitince beni eve bırakacak.
Beau: Seni geri getirebilirim.
Jasper: Yapabilirsin ama önceliğin aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi barda oturmak olacak.

Onu almak için Jasper'ın evine uğradım. Rose Hill'deki yaz kampından dönmüş ve Grizzlies ile sezon öncesi hazırlıklarına başlamış. Bu da onu neredeyse hiç görmediğim bir döneme girdiğimiz anlamına geliyor.

Özellikle de Sloane'a sahipken.

Bailey ile geçirdiğim süre boyunca konuşacak biri olduğumdan değil.

Kamyonumu park edip bekledim. Bu herif sürekli geç kalıyor. Gençliğimizden beri, onu alıp yanımıza taşıdığımdan beri. Onu fahri Eaton yaptım.

Zihnim bu sabaha geri dönüyor. Uyandığımda Bailey çıplaktı, bana sarılmıştı, burnum onun hindistan cevizi ve şeker kokulu saçlarına gömülmüştü. Elleri pazularımı tutarken kollarım vücuduna sarılmıştı, sanki beni kendine doğru çekmezse bırakacakmışım gibi.

Orgazmlarımızdan sonra, yaptığımız pisliği temizlemek için ılık, nemli bir bez kullandım ve onunla birlikte yatağa girdim.

Hiçbir şey söylemedik.

Saat 2:11'de bağırmak yerine nefes nefese uyandım.

Banyoya gidip onun gibi kokan bir losyonla dönmeden önce bana uzandı. Loş ışıkta, yanma hissi geçene kadar ayaklarımı nazikçe ovdu ve sonra benimle birlikte yorganın altına girdi.

Hiçbir şey söylemedik. Gerek de yoktu.

Ta ki ona söylemem gereken şeyler olduğunu fark ettiğim sabaha kadar. Söylenmeden geçmemesi gereken şeyler.

Ve tüm kahramanlığıma rağmen, onun huzurlu, uyuyan yüzüne bir kez baktım, orada yatışını izlemekten vücudumun canlandığını hissettim ve yapmamam gereken bir şey yapamadan yataktan sürünerek çıktım.

Bütün gün çalıştım, kendimi meşgul tutmak için tamir edecek bir şeyler buldum.

Sonra en iyi arkadaşıma -neredeyse erkek kardeşime- mesaj attım ve konuşmam gerektiğini söyledim.

Ön kapıdaki hareket dikkatimi çekiyor. Jasper, Sloane'la yeni evlerinin ön merdivenlerinden koşarak iniyor. Spor salonuna gitmiş gibi giyinmişti. Saçları kulaklarının etrafında kıvrılmış, Calgary Grizzlies kapüşonlu tişörtü boynuna dolanmış, şortu ve spor ayakkabıları.

Kamyonetimin kapısını açtığında bana gülümsüyor. Jasper'ı hayatımızın büyük bir bölümünde tanıdım ve onu hiç son zamanlarda olduğu kadar mutlu görmemiştim. Çok şey kaybetti, pek çok açıdan yalnız kaldı. Huysuz, sessiz ve utangaçtı.

Ama şimdi Sloane var.

Ben de ona gülümsedim. "Hey, dostum."

Kapıyı çarparak içeri atlıyor. Kemerini bağlarken "Hey, salak," diye cevap veriyor. "Nasıl gidiyor?" Gözlerimi deviriyorum ve arabayı garaj yolundan çekiyorum. "İyi."

"Bu kadar mı? Bir tür gizli görevde olduğunu bildiğim halde bana mesaj atıp bir şeyler içmeye gitmen gerektiğini söylüyorsun ve bana verdiğin şey *iyi* mi?"

"Yola çıkana kadar bekleyeceğim."

"Neden?" Şu anda resmen bana gülüyor.

"Bilmiyorum, Jas. Birilerinin duyması konusunda paranoyak oldum. Bailey'e ihanet etmek istemiyorum." "Cade'in çiftliğin etrafına yerleştirilmiş özel mikrofonları olduğunu mu düşünüyorsun?" Etrafa bakıyor
dramatik bir şekilde.

"Siktir git."

Yine de siktirip gitmiyor. Onun yerine ellerini birbirine vurup beni işaret ediyor. "Hayır. Muhtemelen Harv'ın aldığı yeni süpersonik işitme cihazlarıdır."

"Babamın işitme cihazı mı var?"

Jasper kıkırdıyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Lanet olsun, ahbap. Süper asker olması gereken biri için cidden aptalca sorular soruyorsun."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bailey de hep böyle der."

Jasper'ın gülmesini bekliyorum ama gülmüyor. Hatta o kadar sessizleşiyor ki çiftlikten çıkıp kasabaya doğru ilerlerken ona bakıyorum.

Bana bakıyor. "Ne?"

Çenesini bana doğru uzattı. "Sen."

"Bana karşı Bay Gizemli olma. Bu bizim oyunumuz değil ve sen de bunu biliyorsun." "Tamam, bu kural her iki taraf için de geçerli. Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. Jasper'ı asla kandıramazsın. O çok zeki. Her şeyi çok yakından izliyor.

Görünüşe göre ben de
dahilim. "İyi. Olur."

"İki dakikadır seninleyim ve iki kez Bailey'den bahsettin." "Ve?"

"Sadece bir gözlem yapıyorum. Dakikada bir oldukça sağlam bir klip."

"Sürekli Sloane hakkında konuşuyorsun." Sesim kendi kulaklarıma
savunmacı geliyor. "Biz evliyiz. *Aslında* bir noktada nişanlıydık."
Doğruluyorum ve avuçlarımı direksiyonun üzerinde çeviriyorum. "Bailey ve ben de öyleyiz."
Şu anda bana nasıl baktığını anlamak için gözlerimi Jasper'a çevirmeme gerek yok. Boş ve vurdumduymaz. Bunu iyi yapıyor.
"Gerçekten mi Beau? Bu oyunu mu oynayacağız?"
"Ne? Öyleyiz. Tüm niyet ve amaçlar için öyleyiz."
"'Niyet' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor
musun?" Azı dişlerim gıcırdıyor. "Evet."
"Tamam, güzel. Güzel. Kafanın karışmış olabileceğini düşündüm." Bir ayağını dizinin üzerine koyarken kıkırdıyor.
"Ben nişanlı değilim. Biz nişanlıyız."
Ona bakmayı reddediyorum ve kamyonetimin kabinini sessizlik kaplarken gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Beş saniye on saniyeye uzuyor. Yirmiye. Sonunda "Kahretsin" dediğinde ona sessizlikle ilgili çıkışmaya hazırım.
"Kahretsin, ne?"
"Onunla
ilgileniyorsun."
Ona karşı.
Bu, Bailey için hissettiklerimi çok hafife almak gibi görünüyor.
Yatırım yaptım.
Sahiplenici.
Saplantılı.
Elimi yüzümde gezdiriyorum ve Jasper deli olduğumu düşünürse diye o sözcüklerden hiçbirini kullanmamaya karar veriyorum. "Evet," diye cevap veriyorum.
"Yani bu nişanlılık olayının sahte kısmı artık o kadar da sahte
değil mi?" "Bilmiyorum. Değişti."
"Bağlanmak istemediğini sanıyordum?"
Homurdanıyorum. "İstemiyorum. Tamam,
istemedim."
Jasper etkilenmiş gibi alçak sesle ıslık çalıyor. Kendimi neden kimseye bağlamak istemediğimin tüm nedenlerini biliyor. Ama artık bir anda çekip gitmeyeceğim. Artık ölme şansım çok daha düşük.
Şimdi kalmak için buradayım.
"Ama siz bu konuda konuşmadınız mı?"
"Hayır. Henüz değil."
"O zaman neden benimle bu konu hakkında konuşuyorsun?"
"Çünkü bu konuda başka kiminle konuşacağımı bilmiyorum,"
diye ısırıyorum. "Belki de bu işin içinde olan kızı denemelisin?"
"Bunu senden duymak çok güzel. İtiraf etmeden önce kaç yıl Sloane'un peşinden koştun?"
Göz ucuyla Jasper'ın başını salladığını görüyorum. "O farklıydı ve bunu sen de biliyorsun. Ama öyle olmasaydı bile, keşke ona daha önce söyleseydim diyecek kadar perspektifim var artık. Keşke kendimi yok saymasaydım ya da mutlu bir şeyi hak etmediğime kendimi ikna etmeseydim."
Sözleri karşısında irkildim, bir sineğe vuruyormuş gibi yaparak bunu örtbas ettim. *Mutlu bir şeyi hak etmedim.*

Bugün biraz fazla burnu havada.

"Kimse elini kolunu sallayarak hayat arkadaşına ondan hoşlandığını söyleyemez, Jas. En azından hayatta kalma içgüdüsü olan hiç kimse. Seni reddettiğini düşünsene. Oof. Bu çok kötü olurdu.

kaba. Arkadaşlığa veda et."

Bizi Chestnut Springs'e götürecek ana yola çıkmadan önce iki tarafa da bakıyorum. Lastikler çakılların üzerinde çıtırdıyor, asfaltta uğulduyor. Radyo hafif bir cızırtıdan net bir sese dönüşüyor.

Sonunda Jasper konuşuyor. Ama tam da Jasper'a özgü bir şekilde, sessiz ve içe dönük, sanki dudaklarından çıkmadan önce her bir kelimeyi düşünmüş gibi. "Doğru. Ama hayatımı ona söyleseydim ne olurdu diye düşünerek geçirmek daha kötü olurdu. Ya da keşke söyleseydim."

Önümüzdeki ufuk çizgisi değişirken yutkunuyorum. Şehir merkezi göründükçe binalar yükseliyor. Bara yaklaştıkça. Bailey'e.

Bu şeyin artık benim için sahte olmadığını söylemeyi dileyerek bir ömür geçirebileceğim kıza.

32

Bailey

Beau: Jasper ve ben bir şeyler içmeye geliyoruz.
Bailey: Oh, bir yaşam belirtisi. Haber verdiğin için sağ ol.

Bugün Beau Eaton'ın en büyük hayranı ben olmalıyım. Dün gece bana yıldızları gösterdikten sonra bütün gece boyunca en sevdiği oyuncağıymışım gibi bana sarıldı. Sonra tuvalete gitmek ya da su içmek için kalktığını düşündüğümde ortadan kayboldu. İş için olsaydı, daha erken giderdi. Ama bunun yerine, uyudu ve hala uyuduğumu sandığında tek kelime etmeden gitti.

Bana asıldığını söyledi. Sonra da siktirip gitti. Ben de peşinden gidemeyecek kadar korkaktım.

Başka bir çatal, kaşık, bıçak kombinasyonu alıp kâğıt peçetenin üzerine koyuyorum ve çatal bıçak takımını beni rahatsız edecek bir şey yapmış gibi yuvarlıyorum. Yanımdaki kovaya atıyorum, doldurulması gereken bir şey olup olmadığını görmek için çoğunlukla boş olan barıma yukarıdan aşağıya bakıyorum ve her şeye yeniden başlıyorum.

Tüm günümü ne olup bittiğini anlamaya çalışarak geçirdim ve Beau Eaton söz konusu olduğunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını anladım. Resmen şehirdeki diğer kızlarla aynı kişiye aşık olan basit bir kaltağım.

Ve gideceğimi biliyorum. Ki bu çok komik bir kombinasyon.

İnsanlar her zaman birlikte mastürbasyon yapar ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ederler mi? Ben bile bilmiyorum! Daha da kötüsü, soracak kimsem yok.

Beau hariç. Bu durumda biraz acınası oluyor. Bu yüzden bütün gün oyalandım. Güneşin altında uzandım, onun gelmesini beklerken aynı sayfayı tekrar tekrar okuduğumdan emin olduğum halde okuyormuş gibi yaptım.

Sonra işe gitmek için erkenden hazırlandım ve gerçekten iyi görünmek için fazladan zaman ayırdım. Güneşte geçirdiğim bir öğleden sonranın ışıltısı makyajımı hafifletmemi kolaylaştırdı. Işık vurduğunda parlayana kadar cildimi fırçaladım ve nemlendirdim. Malları sergilemek istediğim için her iki omuzdan bağlanan çiçekli bir atlet seçtim ve dar siyah bir kot pantolonun içine soktum. Kıçımı harika gösterdiğini bildiğim kotlar.

Sonra da kalın telli saçlarımı yuvarlak bir fırçayla bölüm bölüm açmak için özenli bir zaman harcadım. Sırtımdan aşağı bir yele gibi dökülüyor, ağır ve hacimli.

Beau'nun gerçekten geleceğine güveniyorum. Kapalı kapılar ardındaki tüm karışık sinyallerine rağmen, barımda beni korumak söz konusu olduğunda kararlı ve güvenilir olmaktan başka bir şey

yapmadı.

Saat 20.00'de kapı açılır ve bronz tenli, dar tişörtlü adam içeri girer,

ve güneşten ağarmış saçlar. Kahverengi bukleleri artık sarı ve sıcak kestane rengi çizgilerle vurgulanıyor çünkü iş yerinde şapka takmayı reddediyor. Kovboy olmadığında ısrar ederken aynı zamanda gün boyu çiftlikte çalışarak kulaklarını yakıyor.

O yaklaştıkça midemde kelebekler uçuşuyor.

O buraya ait değil.

Aklıma bir düşünce geliyor ve onu silip atıyorum. Bunu hüsnükuruntu olarak yazıyorum. Tabii ki buraya ait. O Chestnut Springs'in prensi.

"Çocuklar." Sertçe gülümsüyorum ve Beau ile Jasper gelip kendilerine tabure çekerek Gary'yi selamlarken bara iki bardak altlığı atıyorum. Beau bakışlarımı kaçırarak barın öbür ucuna uzanıyor ve elimi tutuyor. Elimin üstüne bir öpücük konduruyor, nişanlandığımızdan beri barda beni her zamanki gibi selamlıyor. Dudakları tenime değiyor ve ben elimi çekerken dudaklarından elektrik fışkırıyor.

Gary bir çeşit selam veriyor ve ben ona başımı sallıyorum. Anahtarlarını tartışmadan barın üzerine bırakıyor ve bana sulu bir gülümseme veriyor.

Dikkatimi tekrar Beau ve Jasper'a verip, "Size ne ikram edebilirim?" diye soruyorum. Gözlerim Beau'nunkilerle kısa bir süreliğine buluşuyor ve bakışları beni kavuruyor. Vücudumu yalıyor, sıcak ve yoğun. Göğüslerime geldiğinde dili dudaklarının üzerinden dışarı fırlıyor. En iyi sutyenimle desteklenmiş olanlara, çünkü bu sabah beni terk ettiği için onu sikeyim.

"Merhaba Bailey," diyor Jasper nazikçe, gözleri Beau ve benim aramda gidip geliyor. "Rose Hill Red alayım, lütfen."

Beau arkadaşına dönerken kaşları çatılır. "Buddyz Best değil mi? Senin ve Sloane'un favorisi olduğunu sanıyordum."

Jasper gülüyor, karamel saçları kulaklarının etrafında sallanıyor, gözlerinin yanındaki deri kırışıyor. "Gerçek şu ki, ben pek sevmiyorum. Ama Sloane seviyor, bu yüzden onunla birlikte içiyorum."

Beau'nun kafası karışmış görünüyor. "Karın seviyor diye sevmediğin birayı mı içiyorsun?"

Jasper omuz silkiyor ve bana bilmiş bir göz kırpıyor. "Evet. Onu mutlu ediyor. Bu bizim olayımız. Onu mutlu edecekse hayatımın sonuna kadar Sloane'la oturup sulu Buddyz Best içerim."

Yutkunuyorum ve göz kırpıyorum. Hay sikeyim. Bu gerçekten çok tatlı.

Bu arada, bu sabah yeterince hızlı kaçamamış gibi yatağımdan fırladıktan sonra karşımda oturan bir kayanın duygusal eşdeğerine sahibim.

Ve ben ondan benimle sulu bira içmesini bile istemiyordum.

"Ben de bir Rose Hill Red alayım." Beau'nun uzun parmakları barın tepesine vuruyor, ben de ona *emin misin* der gibi bakıyorum.

Başını sallıyor.

"Seveceksin dostum," diye devam ediyor Jasper, hiç istifini bozmadan. "Rose Hill'de antrenman kampı yaptığımız küçük bir bira fabrikası var. En iyi el yapımı biralar, gölün hemen üzerinde bir veranda. Daha iyisi olamaz." Sonra hokey hakkında bir sohbete başladı ve ben anında onları uzaklaştırdım.

Biraları doldururken, hayatımda tanıdığım tüm alkolikleri düşünüyorum. Gary'ye bakıyorum, burada hizmet ettiğim tüm alkoliklere. Beau'nun onlardan biri olmadığını biliyorum. Beau'yu hayatının en kötü anında gördüm ve arkasına bile bakmadan bıraktı.

Bardağın içinde biriken kırmızımsı kahverengi biranın üzerinden bakarak onu izliyorum. Ve o beni yakalıyor. Gözlerimiz bir an için kilitleniyor, sonra bir daha. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Ve tıpkı dün geceki gibi, elleri üzerimde dans ederken, etrafımızdaki her şey eriyip gidiyor. Ta ki

var olan tek şey o, ben ve aramızdaki, üzerinde gezinilebilecek kadar kalın olan hava olana kadar.

Bira taşarken soğuk sıvı elime çarpıyor. "Kahretsin! Bu da ne böyle. Bu musluk her zaman yavaş akar ve bugün sihirli bir şekilde çalışıyor." Elimi silkeliyorum, ama tek yaptığı büyükçe bir lekeyi

bira köpüğü göğüs dekoltemin üzerine dökülüyor. Bembeyaz ve damlayan köpüğü seyrediyorum, sonra bakışlarım Beau'nunkine kayıyor, o da aynı noktaya yapışmış.

Sadece ben.

Dün geceden sonra mı? Bu sadece benim başıma gelebilir.

Tek parmağımla göğüslerimin yuvarlak üst kısmındaki köpüğü siliyorum ve elimi tekrar silkeliyorum.

Sıçrayan su ayağımın altındaki kauçuk paspasa düşüyor, sandaletlerimi ıslatıyor.

"Tanrım, siz ikiniz yapamaz mısınız? Şu anda halkın içindeyiz." Jasper inliyor ve elini yüzünde gezdiriyor.

Şu anın bu adamların etrafında sinmeye başlayacağım an olmadığına karar verdim. Ben bir barmenim. Ürkütücü yaşlı adamlarla şakalaşmak için para alıyorum. Sahte nişanlım ve onun en iyi arkadaşıyla uğraşmak çocuk oyuncağı olmalı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Jasper." Gözlerimi komik bir şekilde açmaya zorluyorum ve adama gerçekten kafam karışmış gibi bakıyorum. "Sadece bira."

Zavallı, tatlı Jasper Gervais. Önce boynu pembeleşiyor, kirli sakalının hemen kenarında. Pembeliğin boğazından yukarı süzülüşünü ve yanaklarına yayılışını izliyorum. "Sadece siz ikiniz"- gözlerini kaçırıyor ve ellerini yüzünün yanında sallıyor-"ve sonra şey gibi görünüyor... bilirsin işte."

İçimdeki Bambi'yi yönlendirerek ve yaşımdan daha genç göründüğüm gerçeğine eğilerek birkaç kez göz kırpıyorum. "Neye benziyor? Anlamıyorum."

Jasper bana göz kırpıyor ve sanki onu boğuyormuş gibi kapüşonunun yakasını çekiştiriyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Onu boğan bu gariplik.

"Bu ..."

"Bira köpüğüne mi benziyor?" Başımı masumca eğiyorum.

Beau gülüyor. "Tanrım, Bailey. Adamı rahat bırak. O geldikleri kadar sağlıklı. Yüksek sesle bile söyleyemiyor."

Jasper'ın boğazı düğümleniyor, ben ona birasını uzatırken yumruğunu göğsüne vuruyor. "Al bakalım. İçini yıka. Burnundan nefes al." Ona göz kırpıyorum ve o da en iyi domates taklidini yaparak başını sallıyor. Beau'ya dönüyorum. "Neyi yüksek sesle söyleyeyim?"

Jasper bira bardağının kenarına doğru mırıldanarak, "İkinizin de aynı berbat espri anlayışına sahip olduğunuz kesin," diyor.

Beau'nun gözleri bana sabitlenmiş, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. Bana böyle baktığında, beni en başta neden kızdırdığını unutuyorum.

"Göğüslerinde sperm varmış gibi görünüyor."

Jasper birayı eline püskürterek ağzını kapatmaya çalışıyor ama şu anda kendini toparlayamadığı için bunu başaramıyor. Ama Beau ve ben sadece birbirimize sırıtıyoruz.

Ben ittiğimde, o da geri itiyor. O ittiğinde, ben de geri itiyorum. Sonunda tam ortada buluşuyoruz.

Birlikte.

Başımı hafifçe sallayarak işime geri dönüyorum. Beau'ya sessizce birasını uzatıyorum ve ikisini çoğunlukla görmezden gelmeye devam ediyorum. Kısık sesle konuşuyorlar ve tanıdığım tek bir isim duyuyorum. Beau'nun gözleri gece boyunca beni izlerken, Jasper merakla ikimizin arasına bakıyor.

Meraklı bir yoğunlukla inceliyor. Ne bildiğini merak ediyorum. Benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi hissettiriyor.

Beau tek birasını içiyor ve çaya geçiyor. Sloane içeri girer, saçlarını topuz yapmıştır. Kollarını Jasper'ın boynuna doluyor ve Jasper da taburesinde dönerek onu öpüyor. Geri çekildiğinde ona

attığı bakış, Beau'nun sandığından çok daha az sağlıklı olduğunu düşündürüyor.

O geldikten kısa bir süre sonra birlikte ayrılırlar.

Ancak Jasper arkadaşının kulağına birkaç veda sözü fısıldamadan, omzunu sıkmadan ve

sert bir şekilde başını sallıyor. "Ona söylemen gerek."

Duyuyor muyum yoksa dudaklarını mı okuyorum bilmiyorum. Tek bildiğim, bir cümlenin gölün dibindeki bir kaya parçası gibi içime düştüğü.

Neyi söyleyeceksin?

33

Bailey

Beau ve ben sessiz eve birlikte girdiğimizde, mekandaki varlığımız sessizliği daha da sağır edici hale getiriyor. Beau anahtarlarını mutfak tezgahına fırlatıyor ve metalin mermer üzerinde çıkardığı gürültülü takırtıdan irkiliyorum.

Belli ki odada bir fil var ve ikimiz de bu konuda nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz. Otuz beş yaşında, tüm bu saçmalıklarla ne yaptığını biliyor olmalı. Görünüşe göre bilmiyor. Kendini savunmak gerekirse, gerçek ilişkiler yaşamadığı konusunda beni uyarmadı değil.

Ama yine de ona aşık oluyorum.

Aramızda filizlenen gariplikle mücadele etmek için ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak sobaya doğru ilerliyorum. "Bize çay yapmamı ister misin?"

"Konuşmamız gerek."

Donup kalıyorum. Etrafımdaki her şey dönerken o kaya parçası içime öyle ağır geliyor ki. Yürümeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Her hareket bir mücadele gibi geliyor, sanki dizlerime kadar pekmezin içinde yürüyormuşum gibi.

"Tabii. Ne hakkında?" Parmaklarım çaydanlığın etrafını sararken sesimi yumuşak tutuyorum. "Bailey, çay istemiyorum. Buraya gel."

Kan pompalayan kalbimin sesi kulaklarımda ağır bir davul gibi çınlıyor ama dönüp ona doğru yürüyorum, iplere bağlı bir kukla gibi.

Adadaki taburelerden birine oturmuş. Kaşları düşük ve dün gece içinde uyuduğum devasa kollarını çaprazlıyor. Çok sıcak ve misafirperverlerdi.

Ama şimdi onları farklı görüyorum. Büyük, önsezili, kalbimi ezmek için mükemmel.

Kalçamı adaya dayayarak ona ayna tutuyorum ve geleceğini bildiğim şeye karşı bir kalkan olarak kollarımı kavuşturuyorum. "Ne var ne yok?" İstediğimden daha huysuzca oldu ama şu anda kendimi biraz huysuz hissediyorum. "Bütün gün beni görmezden geldin ve zar zor kabul ettin, şimdi de konuşmak mı istiyorsun? Ne şanslıyım."

Sanırım bu gece huysuzluğun içindeyim.

"Seni hayalet gibi görmedim. İşe gittim."

"Doğru." Dudaklarım birbirine yapışıyor ve ona ters ters bakıyorum.

Beau iç geçiriyor, geniş göğsü yükselip alçalırken arkasına uzanıp boynunu kavrıyor. "Bak, dün geceden sonra kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Kendimi azarlama dürtüsü çok baskın. Ona takıldığımı da söylememeliydim. Eminim onu çok korkutmuşumdur.

"Bana yardım et, eğer bu bekaretime tekrar hayran olmaya karar verdiğin bir ansa, yürüyeceğim

ön kapıdan dışarı."

"Hayranlık duymuyorum, Bailey. Sana bunun benim için bir anlamı olduğunu söylüyorum. Sana hayatında her gün aynı şeylerin bulanıklığına dönüşmeden önce sadece çok fazla ilk olduğunu söylüyorum. Farkında olsan da olmasan da bir gün senin için de bir anlamı olabileceğini söylüyorum. Ve pişmanlıklarla yaşayacağın düşüncesinden nefret ediyorum."

Yanağımın içini kemiriyorum, her saniye kendimi daha çocuksu ve deneyimsiz hissediyorum. Beau bana hiç de çocukmuşum gibi bakmıyor.

Bakışlarında ne olduğunu anlayamıyorum. Tek bildiğim, hayatımda hiç kimsenin bana Beau'nun şu anda baktığı gibi bakmadığından emin olduğum. Gözlerindeki yoğunluğun altında göğsüm ısınıyor.

Ama o bu düşünceyi bastırır.

"Bence durmalıyız."

Dur.

Kalbimin yaptığı şey bu. Tam yerinde durur. "Bunu

daha fazla yapamam."

Çok sessiz mutfakta durup karşımdaki çok yakışıklı adama bakarken ciğerlerim artık hava pompalamıyor.

"Artık bir işin var."

Başımı sallıyorum ama sözlerini gerçekten duymuyorum. Kendi kendime tekrarlayıp

duruyorum: *Seni ağlarken görmesine izin verme*. "Güvenli bir tane. Şehirden çıkmak için

para biriktirebilirsin, sorun olmaz."

"Mm-hmm," diye boğulmayı başarabiliyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açarsam, sadece bir hıçkırık çıkacağından eminim.

Her kelimesi, ona vermeyeceğime yemin ettiğim kalbimden bir parça koparıyormuş gibi hissettiriyor. Vermediğimi sanıyordum.

" ... bu yüzden muhtemelen bu anlaşmayı artık güvenle sonlandırabiliriz."

O konuşuyordu ve ben dinlemiyordum. Olduğunu bildiğiniz ama gerçekmiş gibi gelmeyen anlardan biriydi. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, dudaklarımı daha çok yüz buruşturmaya meyilli bir gülümsemeye zorluyorum. Beau iyi bir adam. Onu muhtemelen zaten hissettiğinden daha kötü hissettirmek istemiyorum. Asla olması gerekmeyen bir şeye inanacak kadar aptal olan saf kız olmak istemiyorum.

Sana çok takıldım.

Kelimeleri silkeleyip atıyorum, "erkeklerin harika bir orgazm geçirdiklerinde söylemeleri gereken şeyler" bölümüne kaydediyorum.

"Evet, tabii ki." Sesim sulu çıkıyor ama bunun bir yardımı olacağını sanmıyorum.

Beau'nun alnı endişeyle kırışıyor ve kalın bir kolunu açarak bana doğru uzanıyor. Parmaklarının ucu kalça kemiğime değdiğinde geri çekiliyorum ve bir adım geri atıyorum.

Beni terk etti. Sahte mi terk etti?

Buna ne derseniz deyin, onun ellerini üzerimde istemeyecek kadar kendime saygım var.

Tek bir yumuşak hareketle elmas yüzüğü parmağımdan çıkarıp aramızdaki mermerin üzerine bırakıyorum. "Sorun değil. Kesinlikle misafirliğimi fazla uzatmak istemem. Bunu sen al-"

"Bailey." Ayağa kalkmak için kendini zorluyor ve bacaklarındaki kasların esneme şeklini fark etmekten nefret ediyorum. Dizlerinden aşağıya doğru uzanan çizgiyi. Çürük ayaklarına kadar.

Hâlâ her gece yanan ayaklar.

Dün gece uyanıp ovduğum ayaklarım.
Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder?
"Karavanıma geri döneceğim."

Ona bakamıyorum bile.

Ayaklarım yerde hızla ön kapıya doğru ilerliyor.

"Bailey, bekle-"

Sözünü kesmek için elimi omzumun üzerinden kaldırıyorum. "Her şey yolunda. Tamamen iyi. Güzel, güzel, güzel." Son *serin* bir hıçkırık olarak çıkıyor.

Sandaletlerim girişte duruyor ama onları tekrar bağlamak için zaman ayırmak istemiyorum. Bir toka şu anda kartlarda yok. Kapıyı çekip açıyorum ve arkamda onu hissediyorum.

"Siktir," diye mırıldandı. Beni takip etmeye başlıyor, ama sonra geri dönüp ters yöne, evine doğru ilerliyor, ben ise gecenin serinliğinde koşuyorum. Yazın köpek günleri üzerimizde. Şaşırtıcı bir hızla vurdular. Geceleri sıcaktan, ılıklığa ve serinliğe dönüştü. Güneş kaybolduğu anda sıcaklık da kayboluyor, sonbahar yaklaşırken dağ havası içeri giriyor.

Karavanıma odaklanırken çıplak ayaklarıma çiğ otlar yapışıyor. Kendimi oraya -şu çizginin ötesine, şu kapının ardına- götürebilirsem güvende olabilirim.

Parçalanacak kadar güvenli.

Avuç içlerim soğuk fiberglas dış yüzeye yaslanıyor ve parmaklarım yontulmuş metalin etrafını sararak tutamağa uzanıyorum.

İçeride, iyi olacağım.

Çekiştiriyorum ama kapı sabit duruyor.

Kilitli. Çünkü tabii ki öyle.

Bir hıçkırık bedenimi sarsıyor ve alnım karavanımın kenarına çarpıyor. "Siktir, siktir, siktir."

Beau'nun evinin arka kapısı çarptı. "Bailey."

Bu sefer adım eğlenen bir hayal kırıklığıyla söylenmiyor. Ses tonunda bir keskinlik var. Sıradan ve etkilenmemiş değil. Sıcak ve askeri bir anilikle ateşlenmiş.

Ayak sesleri bana yaklaşıyor ve vücudundan yayılan gerginliği hissediyorum. Nedense kızgın görünüyor.

"Seninle konuşmayı bitirdiğimi düşündüren neydi?"

Gülüyorum ama daha çok ağlıyormuşum gibi geliyor. Yanağımı siliyorum ve parmaklarım ıslak çıkıyor. Ağladığım ortaya çıktı. "Bana oldukça son gibi geldi. Uzatmaya gerek yok, Beau. Ben iyi olacağım." Yüzümü ona dönmüyorum. "Beni yalnız bırak. Sabaha iyi olacağım."

"Saçmalık. Sabah iyi olmayacaksın."

Sözlerindeki sertlik karşısında irkildim. Tamam, muhtemelen değil, ama bu gerçeği yüzüme vurmak zalimce görünüyor. "Siktir git, Beau."

Avucunu omzuma koydu ve ben onu silkmek üzereyken beni çevirerek karavanımın dış cephesine doğru sertçe bastırdı. Yüzüme doğru geldi, bir eliyle yanağımı kavradı. "Hayır. Ağlıyorsun."

Başını eğiyor ve yüzümden aşağı süzülen bir damla gözyaşını öpüyor. "Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum."

Aman Tanrım. Kalbim sıkışıyor ve çok acıyor.

Acı verici olacağını biliyordum ama hiçbir şey beni o yakıcı, yoğun sızıya hazırlayamazdı.

Boşluğa ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var.

Onu itiyorum ama faydası yok. Çok büyük. Bu gidişle ağaçları devirmeye çalışarak etrafta koşturabilirim. "Lütfen." Yüzüne bakarken sesim çatlıyor. "Siktir git."

"Evin içinde söylemeye çalıştığım şeyi bitirene kadar olmaz." "Beni

terk ettin. Daha ne söylemek istiyorsun?"

Gözleri bir ileri bir geri dans ederken, aptal ve yakışıklı yüzünün her santimetrekaresini yoğunluk kaplıyor

benimkiler arasında.

Bir şey söylemesini bekliyorum.

Ama söylemedi.

"Söylemek istediğin şeyi unuttun mu Beau? Çünkü *artık bunu yapamayacağımı* düşünmem her şeyi özetliyor, değil mi?" Kelimeleri tükürdüm, kendimi çelikleştirdim. Acı vermeye çalışıyorum. Gerçi onun sözlerini yüksek sesle tekrarlamanın herkesten çok bana zarar verdiğini düşünüyorum.

Elleri vücudumda sıkılaşıyor, dizini bacaklarımın arasına sokup beni yerimde sabitlerken beni kavrıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, kirpiklerime doluyor ve göğsüm o kadar ağır ve derin ağrıyor ki nefes almak bile acı veriyor.

Belimdeki eli yukarı kalkıyor ve özenle şekillendirilmiş saçlarımdan bir tutamı geriye itmeden önce bir damla gözyaşımı daha siliyor. "Söylemek istediğim şey, *Bailey*..." Adımı öyle bir vurguluyor ki, tüylerim diken diken oluyor. Eliyle başımı kavrıyor, böylece ona bakmaktan başka bir yere bakamıyorum. "Söylemek istediğim şey... benimle çıkar mısın?"

Etrafımdaki her şey çığlık atarak durdu. Bu cümle sadece çocukça değil, aynı zamanda kafa karıştırıcı.

"Az önce benden ayrıldın."

Çocuksu bir gülümseme günahkâr dudaklarını büküyor. Şakağımı öpüyor ve bana bakmaya devam ediyor. "Bitirmeme izin verseydin, artık bunu yapmaya devam edemeyeceğimi söylerdim çünkü aramızdaki bu şey sahteymiş gibi davranmak beni öldürüyor."

"Ne?"

Tanrım, ağzımdan kaçırdığım şey bu mu? *Ne*?

"Buraya kadar gelebilmenin tek nedeni yüzüğü almak için eve geri dönmüş olmam."

Uzanıp cebinden gözyaşı damlası şeklindeki elması çıkarıyor ve aramızda tutuyor. "Sana sırılsıklam aşıkmışım gibi davranmaktan bıktım çünkü gerçekten sırılsıklam aşığım. sana aşığım. Ve aşık değilmişim gibi davranmak beni çok üzüyor."

Bileklerini sıkıyorum, böylece onun gerçek olduğuna kendimi ikna edebiliyorum. Bu anın gerçek olduğuna. Çünkü bariz bir şekilde inanılmaz hissettiriyor.

"Belki de çok erken. Belki bu düşüncesizceydi. Belki beni sevmiyorsun. Ama bekleyeceğim. Umurumda değil. Seninle zaman geçireceğim. Gerçekten benim olduğunu bildiğim sürece sabırlı olabilirim."

"Beau..." Beynim yetişmekte zorlanırken göğsüm kabarıyor.

Elimi aşağı çekip nişan yüzüğünü tekrar parmağıma takmadan önce başka bir şey söylememe fırsat vermiyor. "Bu buraya ait," diye mırıldanıyor.

"Belki de biraz çıkmalıyız?" Tanrım, şu anda tüm silindirleri ateşleyemiyorum. Onu sevdiğimi söylemeliyim. Onu öpmeliyim.

"Ne dersen de şekerim. Ama yüzük burada kalacak."

İkimiz de elmasa bakıyoruz, arka verandanın ışıkları her bir parlak yüzeye vuruyor. Nefeslerimiz kesik kesik geliyor. İkimiz de heyecanlıyız. Şaşkın, heyecanlı, sinirli.

"Gerçekten nişanlı değilken bunu takmak kötü şans getirir." "Biz gerçekten nişanlıyız." Cevabı tartışmaya yer bırakmıyor.

"Demek istediğim, eğer acele etmiyorsak, bu işi gerçekten test ediyorsak, muhtemelen benimle evlenmeye niyetin yokken evlenmeye niyetliymişsin gibi davranmamalısın."

Cevabıma hırladığına yemin edebilirim. Göğsünde derin bir gümbürtü. Gözleri kısılıyor. Şakağındaki damar zonkluyor.

Kendimden nefret ediyorum. Bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olması gerekirken neden onunla

tartışıyor ve mantığında delikler açıyorum?

Çünkü gerçek gibi gelmiyor. Böyle güzel şeyler Bailey Jansen'ın başına gelmez. Onun gibi adamlarla olmaz.

"Düşündüğün şeyi düşünmeyi bırak. Bu gerçek değilmiş gibi davranmayı bırak." Hafifçe eğiliyor ve beni kaldırıyor, kolayca kaldırıyor ve eve doğru taşıyor. "Bana ne yapmak istediğimi söylemeyi bırak," diye fısıldıyor kulağıma. "Çünkü seninle evlenmeye niyetliyim. Ve bunun doğru olduğunu sana gösterirken o lanet yüzüğü takmanı istiyorum."

Sonra kapıyı tekmeleyerek açtı. Beni merdivenlerden odasına götürdü. Beni yatağının ayak ucuna bıraktı ve "Soyun." dedi.

34

Beau

Bailey'nin gözleri inanılmaz derecede büyüdü ve bana bakarken dudakları aralandı. Şaşırdı mı? Kafası mı karıştı? Emin değilim ama bu geceki olayların onu şaşkına çevirdiğini söyleyebilirim.

"O emrin anlamadığın bir kısmı var mıydı, Bailey?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, bakışlarımı onunkilere sabitlemek için çenemi eğiyorum. Dili alt dudağının üzerinden dışarı fırlıyor ve gözlerim açlıkla onu takip ediyor.

"Tamam. Şunu açıklığa kavuşturalım."

Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. Bunu kabullenmekte zorlanıyor. Geriye dönüp baktığımda, bu konuşmaya farklı bir şekilde başlamalıydım.

"Artık numara yapmıyoruz."

"Bu doğru."

"İkimiz de bunu istediğimiz için mi?"

"Öyle görünüyor." Onun o kömür karası gözlerini izlerken göğsümde derin bir kıkırdama gümbürdüyor. Aslında içinde kaybolmak istediğim bir karanlık.

"Bunu nasıl yapacağız? Devam mı edeceğiz? Ben..." Ellerinden biri boğazını kavrıyor. "Beau, bütün bu planlarım var."

Bir elimi göğüs kafesinde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Bunu çözeceğiz. Tüm cevapları şu anda bilmek zorunda değiliz."

Dudağını ısırıyor. "Artık senin gerçek nişanlın mıyım?"

"Evet."

Yavaşça başını sallıyor, anlayış gözlerinde canlanıyor. Ve sonra... daha eğlenceli bir şey mi?

Başını eğiyor, kollarını kavuşturuyor ve ağzı alaycı bir kıvrım alıyor. "Ya sana nişanlanmak istemediğimi söylersem?"

Teninden gelen sıcaklıkla dudaklarımı yaklaştırıyorum. Birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz. "O zaman sana lanet bir yalancı derim, şekerim."

Onu öperim. Ukalaca konuşmasına ve şımarık şakalarla sabrımı sınamasına fırsat vermiyorum. Onu susturmak ve sahiplenmek için ağzını alıyorum.

Elleri gömleğimi avuçluyor ve parmaklarım saçlarının ipeksi buklelerinden geçerken dillerimiz birbirine dolanıyor. Bu öpücük farklı hissettiriyor. Daha iyi. Daha az çekingen ve daha çaresiz.

"Sen delisin," diye mırıldanıyor öpücüklerimin arasında dudaklarıma karşı ve muhtemelen haksız da değil. Ama nasıl algılandığımı umursamayı çoktan geçtim.

Geri çekiliyorum, yanaklarına öpücükler konduruyorum. Burnuna.

Ve ona gerçeği itiraf ediyorum.

"Düşüncesizce şeyler yapıyordum, bunlardan birinin bana bir şeyler hissettirebileceğini umuyordum. Ama hiçbiri hissettirmedi. Ta ki sana kadar. Yani seninle olan bu şey beni delirtecekse? O rozeti takmaktan mutluluk duyarım."

Gözlerimiz buluştuğunda, tek gördüğüm özlem ve gurur. Acıma yok, belirsizlik yok. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sadece yüksek sesle söylemek pek olası gelmiyordu.

"Beni gerçekten seviyor musun?"

Onu seviyor muyum? Tanrım. Ne kadar basit bir soru, ona karşı hissettiğim tüm duyguları kapsamıyormuş gibi geliyor. Yeterli gibi görünmüyor. Ama ona karşı hissettiklerimi anlatmak için daha iyi kelimeler bulana kadar ona söylemeye, göstermeye devam edeceğim.

"Bailey Jansen, seni seviyorum," diye mırıldanıyorum yüzlerimiz birbirine yaklaşıp yumuşak öpücükler kondururken. Böyle bir sükûnet içindeyiz. Bir uçurumun kenarında duruyoruz, uçurumdan düşmeye hazırız.

"Nereden biliyorsun?"

Kulağının hemen altını öpüyorum, başını eğişinden zevk alıyorum. Dudaklarım boynuna doğru iniyor. "Sadece seviyorum." Omzunu öpüyorum, bağlı kayışın hemen yanını.

"Kimsenin beni sevdiğini sanmıyorum."

Donup kaldım. Göğsümdeki acı keskin, anlık, akut.

Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor.

Hayatımda çok üzücü şeyler gördüm ama hiçbiri beni bu cümlenin yaraladığı kadar yaralamamıştı. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir insanın buna ne demesi gerekir? Kelimeler yeterli mi?

Bana öyle gelmiyor.

Bir erkek burada durup onun da bunu söylemesini bekleyebilir ama benim böyle bir onaya ihtiyacım yok. Bailey aşkın ne olduğunu bilmiyor olabilir ama ben biliyorum.

Aşk, başka kimse yapmazken bana bir pislik gibi davrandığımı söylemektir. Aşk, ayaklarımı acıtmayan ayakkabılar bulmam için beni alışverişe götürmektir.

Kabus görmeyeyim diye haftalarca her gece uyanıp benimle birlikte nehirde yüzüyor.

Bailey'nin süslü sözlere ihtiyacı yok.

Bailey'nin kanıta ihtiyacı var.

Başımı kaldırıyorum, gözlerinin mürekkepli derinliklerinde kayboluyorum. "O zaman bunu da ilk yapan ben olayım."

Başını sallıyor ve parmaklarım yumuşak pamuğun etrafında kıvrılıyor. Yavaşça kaldırıp vücudundan yukarı doğru sürüklüyorum. Gömleği çıkardığımda kolları direnç göstermeden kalkıyor ve onu soluk pembe askısız bir sütyenle karşımda bırakıyor. Onu içime alırken ellerim geziniyor, sırtından aşağıya doğru devam ediyor ve kancaları çözüp sütyeninin de düşmesine izin veriyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, elleri saçlarıma batıyor. Tarıyor. Okşuyor.

Acele etmiyorum. Bir hediyenin paketini açmaya benziyor. Ama çocukken yaptığım gibi değil, altındakine ulaşana kadar parçalayıp yırtıyorum. Hayır, bu benim bandı dikkatlice soymam, her kırışıklığı yumuşatmam.

Düğmesi. Fermuarı. Kot pantolonu. Sadece pürüzsüz bir ten ve soluk pembe bir tanga kalana kadar hepsi nazikçe çekiliyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum, ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor,

kıçının sert memelerini avuçluyorum. "Seni seviyorum."

"Tamam," diye fısıldıyor, sanki hala tam olarak inanamıyormuş gibi. Ve bu benim için sorun değil. Meydan okumayı severim.

"Devam edeyim mi?"

Başını hızlıca, biraz da çılgınca sallıyor. "Evet. Lütfen."

İç çamaşırını kalçalarından aşağı indirirken dudaklarım titriyor. O hareketsiz. Çok hareketsiz. "Bu kadar tatlı ve kibar olman hoşuma gidiyor, Bailey."

Dudaklarından gergin bir kahkaha dökülüyor ve tekrar nefes alıyor. "Siktir git,

Beau." Yanağım seğiriyor. İşte tanıdığım kız.

Külotu ayak bileklerindeyken ona bakıyorum ve gerilimi azaltmak için ona en hınzır sırıtışımı veriyorum. "Bu güzel amcığı yemeyi bitirdiğimde yapacağın şey tam olarak bu olacak."

35

Bailey

Bunun bir rüya olduğundan ve her an birinin beni sarsarak uyandıracağından oldukça eminim.

Ama Beau yarığımı yaladığında, dili klitorisimde sertçe gezindiğinde, sırtım yataktan eğiliyor ve bunun bir rüya olmadığını anlıyorum.

Çünkü seks rüyalarından hep tam da güzelleşmeye başlamışken uyanıyorum.

Ve bu gerçekten çok iyiydi. Bir çeşit kontrolsüz miyavlama sesi çıkarıyorum ve vücudum isteğim dışında titriyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Beau kalçalarımı omuzlarına doğru sarkıtırken soruyor.

Sonra aynı şeyi tekrar yapıyor. Yavaş ve amaçlı, baskı tam yerinde.

Boğazımın arkasından gelen çaresiz bir sesi daha bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Evet," diye cevap vermeye çalışıyorum ama sözcükler birbirine karışıyor.

Onun derin, eğlendirici kıkırdamasının gürültüsünü içimde hissediyorum. Çıkardığım ses iniltiden daha vahşi bir şey - bu adam beni nasıl idare edeceğini çok iyi biliyor.

Beni yutuyor. Bacaklarım omuzlarına dolanıyor ve sonunda başının arkasına doğru ilerleyerek onu daha yakına çekiyor. Güçlü kolları kalçalarımı sarıyor, iri ellerini açıyor, beni ziyafet çekebilmesi için açık tutuyor.

"Bunu sana ilk yapan ben miyim?"

Başımı sallıyorum, saçını çekiştiriyorum. Bu adam için akılsızca. "Evet."

"Bunu sana yapan tek kişi ben olacağım, Bailey. Sözlerimi unutma."

Başım dönüyor. O kadar *emin* ki. Kendine olan güvenini ne yapacağımı bilmiyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı. Benim dünyamda hiçbir şey sonsuza dek sürmez ve aşk masada bile değildir.

Beau bana çok şey verdi. Ona borcumu asla ödeyemeyeceğimden endişeleniyorum.

Bir parmağını içime kaydırıyor, ağzıyla vücudumu aynı anda çalıştırıyor. Sırtım kavisleniyor ve avuçlarım yüzüme doğru uçarak saçlarımın üzerinden geri kayıyor.

"Bir parmak daha ekleyeyim mi, Bailey? Seni horozumu almaya güzel ve hazır hale getireyim mi?" "Yesss." Kendi saçımı çekiştirirken kelimeyi inliyorum.

Tam olarak söz verdiği gibi yapıyor, yavaş ve istikrarlı, eli daha hızlı hareket ederken klitorisimi emiyor. Daha sert. Kıçımı sıkarken, parmakları içimde kıvrılırken, şeytani dili fiske vururken vücudum titriyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye küfrediyorum. Zorlukla kazandığım tüm "hanımefendi" olma çabalarım, bu adamın kafası bacaklarımın arasındayken pencereden uçup gidiyor. "Beau, ben gidiyorum-"

"Benim için gel, bebeğim." Geri çekiliyor, parmaklarının içime girip çıkmasını izliyor. "Bırak da

göreyim." Samimi bakışları, boğuk sözleri ve klitorisimi ovmak için uzanan başparmağı paramparça olmama neden oluyor.

Beni bir mengene gibi kavrıyor, ben adını söylerken iki parmağı içimdeki o büyülü noktaya bastırıyor. Vücudum sıcaklıkla doluyor. Baldırlarımın arkasına kramp giriyor. Tüm kaslarım geriliyor, ona kenetleniyor, sonra da tüm baskısını serbest bırakıyor. Beni çekirdeğime kadar sarsıyor.

Ve Beau hiç durmuyor. İzliyor. Dokunmayı. Yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "Evet, bu manzaradan asla bıkmayacağım," diyor huysuzca, uzuvlarım yumuşarken.

Tek yapabildiğim nefes almaya konsantre olmak ve görüşümü tekrar odaklamak. Parmakları ıslak bir ses eşliğinde bedenimi terk ediyor. Gözlerim kapanıyor, bir damla utanç içeri giriyor.

"O da neydi, Bailey?" diye soruyor ve yatağın onun ağırlığı altında çöktüğünü hissediyorum. Dizleri çıplak bedenimin iki yanına dayanıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için açılıyor. "Hiçbir şey."

"Dudaklarında benim adımla gelirken ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum ve o sadece gülümsüyor.

"Peki ya tadının ne kadar güzel olduğuna ne demeli? Tadının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, vücudum loş odada onun derin sesinin gürültüsüyle gümbürdüyor.

Vaat dolu ve bilerek sırıtıyor ve içimde olan parmakları dudaklarımı izliyor. "Em, Bailey."

"Sikin mi?" Gözlerim heyecanla açılıyor.

"Bunu başka bir güne saklayabiliriz. Pratik yapmana izin vermekten mutluluk duyarım. Ama şimdilik..." İki parmağı dudaklarıma değiyor ve ağzım bir anda açılıyor.

Parmaklarını dilimin üzerine kaydırıyor ve dudaklarım parmaklarının etrafına kapanıyor. Bana yaptığı şeyin tadı ağzımı doldururken gözlerim onunla kilitleniyor. "Ne kadar güzel bir kız," diye mırıldanıyor ve parmaklarını bir patlamayla geri çekiyor. "Ve eğer seni bir daha kendinden utanırken görürsem, boynuna şehirde takman için bir işaret daha bırakacağım."

Sonra beni öptü. Sertçe. Ve ben de orada kendimi tadıyorum. Onu tadıyorum, o özel kokuyu. *Bizi* tadıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar bizi çeviriyor ve beni yatağa çekiyor, ben de ona sarılıyorum. Yatak başlığına yaslanmış, bir tür kral gibi görünüyor. Saçı sakalı birbirine karışmış, altın sarısı ve inanılmaz derecede geniş.

"Soy beni, Bailey." Bana ne yapmam gerektiğini söylerken gözlerini kırpmıyor ya da kaçırmıyor. Gözleri daha sıcak yanıyor ve ben de onunla birlikte yanmaktan başka bir şey istemiyorum. Onun meydan okumasına karşı koymak ve deneyimsizliğimin ağırlığı altında ezilmemek.

Yumuşak bir baş hareketiyle uzanıp gömleğini kavrıyorum, önce yavaşça, sonra daha çılgınca çekiştiriyorum. Öne doğru eğiliyor ve bana yardım etmek için kollarını kaldırıyor. Gömleği fırlatıp attım ve ellerim teninde kaldı. Dolaşıyorum. Şimdiye kadar yapamadığım bir şekilde onu ezberliyorum.

Avuçlarımın altında sıcak, pürüzsüz bir ten. Göğüs kaslarının üzerinde kalın şişkinlikler. Sıkı meme uçları. Birini çimdikleyip ona bakıyorum. Gözleri parlıyor ve bana güven verici bir şekilde başını sallıyor.

Ben de tekrar çimdikledim. Bu sefer her ikisini de, ardından gelen keskin nefes alımına dikkat ederek. Kalçalarım tepki olarak aşağıya iniyor ve o da benimle buluşmak için yukarı kalkıyor.

Tanrım. Gerçekten burada olduğuma, bunu *onunla* yaptığıma inanamıyorum.

Ellerimin titremesini engellemek için onları hareket ettirmeye devam ediyorum ve kaslı karnında gezdiriyorum. Mükemmel karın kaslarından birinde ince bir yara izi var.

Parmağımı uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum ve

fısıldıyorum, "Bu nereden geldi?" "Bıçaklandım."

Bakışlarımı kaldırdım. "Ne?"

"O gün gardımı düşürdüm ve ilk hedeflerimden birini gözaltına aldım. Değerli bir ders aldım. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

Yumuşakça gülümsüyorum, kabarık deriyi tekrar hissediyorum. "Chestnut Springs'de bıçaklanma riskiniz olduğunu pek sanmıyorum."

Geniş avuç içleri kalçalarımdan, kaburgalarımdan, omuzlarımdan yukarı kayarak yüzümü çerçeveliyor ve saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyor. "Hâlâ gardımı düşürmüyorum. Güvende tutmam gereken sen varken olmaz."

Ona bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Hiç kimsenin beni güvende tutmaya öncelik verdiğini sanmıyorum.

Bakışlarının ağırlığı neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazla, bu yüzden bırakıyorum ve ona dokunmaya geri dönüyorum. Parmak uçlarım şortunun üst kısmındaki hafif saç tozunda geziniyor. Belinden çekiyorum, sonra daha sert çekiyorum, çıkmasını istiyorum. Gitti. Keşfetmek istiyorum.

Tenini tenimde istiyorum.

İkimizin arasında, çekiştirilerek indiriliyor, bacaklarından kaydırılıyor ve unutuluyor.

Unutmuştum çünkü tek görebildiğim erkeksi karnının üzerine uzanmış kocaman sikiydi. Her şeyi içine çekiyorum. Kaslı kalçalar. Ağır taşaklar. Uzun aletinin alt tarafında nabız gibi atan damarı.

Yani, evet, porno izledim ama aynı şey değil. National Geographic kanalını izleyip vahşi doğada bir aslan gördüğünü söylemek gibi.

Bu şeylerden biri diğerine benzemez.

Yanında diz çöküyorum ve dilim dışarı fırlıyor.

"Dudaklarını yalarken sikime böyle bakmaya devam edersen amın yerine ağzına gireceğim."

Kızardım, gözlerim onunkilere dikildi. "İkisini de istiyorum."

"Her zaman istediğin her şeye sahip olacaksın. Söz veriyorum." Aramızda yayılan ihtiyaç, istek ve şehvet düpedüz elektrik gibi. "Al şunu."

Gözlerim açılıyor, beynim hormonlarımın sisinde tökezliyor. "Neyi alayım?"

Bronzlaşmış eli aşağı uzanıyor, kolanının etrafını sarıyor. Önce bir, sonra iki kez sarsılıyor. Bu bana onun üzerime boşalmasını, ben onun dikkatli bakışları altında parçalanırken beni işaretlemesini izlememi hatırlatıyor.

"Sikimi al ve ağzına sok. Benim için güzel ve ıslak olsun, Bailey."

Penisine bakarken dudaklarımı tekrar yalıyorum. Koyu renkli başı çok pürüzsüz görünüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, ucunda sperm öncesi bir inci oluşurken parmakları tabanı sıkıca kavrıyor. "Bailey eğer sen-"

Bu cümleyi bitirmesine gerek yok. Onun için salyalarım akıyor. Öne doğru eğilip, tadına bakmak için elimi ona doluyorum.

Onun bir parçasını ağzımda tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl tepki vereceğini görmek için.

Dilim dışarı fırlayıp sıvıyı yalıyor ve Beau inliyor. Kafamı kaldırdığımda gözleri yarı açık ve bana sabitlenmişti.

Ellerini uzaklaştırıyor, başının arkasında birleştiriyor ve bir tür gösteri izlemeye hazırmış gibi arkasına yaslanıyor.

Sinirlerim bozuldu.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Ya her şeyi yanlış yaparsam? Ya nefret ederse?

"Sen mükemmelsin, Bailey." Sözleri beni anında yatıştırdı. Beni bir kitap gibi okuyor ve aklımdan neler geçtiğini tam olarak biliyordu.

Mükemmel.

Böyle bir şey olduğundan emin değilim ama yine de iltifatın tadını çıkarıyorum. Dudaklarımı

sikinin şişmiş başının üzerinden aşağı doğru kaydırırken beni cesaretlendirmesine izin verdim. Dilimle her çıkıntıyı, ipeksi pürüzsüzlükteki her genişliği hissediyorum.

Ben keşfediyorum, o da bana izin veriyor.

Yalarım. Emiyorum. Ağzımı Beau ile dolduruyorum ve tek duyduğum onun çıkardığı zevk sesleri oluyor.

Siktir, evet.

Aynen böyle.

Çok iyi gidiyorsun.

Benimle konuştukça kendimi daha iyi hissediyorum. Daha cesur hissediyorum.

Daha da aşağı itiyorum, kör ucunu boğazımın arkasında hissediyorum. Çok ileri gittiğimde öğürüyorum. "Sakin ol, Bailey." Bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "O kadar ileri gitmene gerek yok. Yaptığın her şey
çok iyi hissettiriyor."

Övgüsü beni sardığında kızararak kenara çekiliyorum. "Her şey yolunda mı?"

Yanakları da pembe, gözleri biraz parlak, sanki çok içmiş gibi. Ama *benden* sarhoş olduğunu biliyorum.

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi. İyi olmayan tek şey, eğer devam edersen ağzında bitirecek olmam. Ve ikimiz de gerçekten istediğin şeyin amına boşalmam olduğunu biliyorken bu bir kayıp olur."

Tüylerim diken diken olurken gözlerim kapanıyor. Bunu istiyorum, ama Tanrım. Bunu yüksek sesle söylediğini duymak?

Göğsünden bilmiş bir kıkırdama yükselirken elleri beni kendisine doğru çekiyor. "Böyle şeyler söylememden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Belki," diye mırıldanıyorum, beni üzerine yatırırken omzunu öpüyorum.

"Biliyorsun. Yanakların daha da pembeleşirken meme uçlarının sertleşmesini izledim." Beni daha yukarı kaldırıyor ve bir meme ucumu ağzına alıyor. Bu his karşısında nefesim kesiliyor ve hafifçe ısırdığında sarsılıyorum. "Seni başka nelerin delirttiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Nemli dudakları göğüslerimin arasındaki vadide geziniyor. "Sana ne yapacağını söylememden hoşlanıyor musun?"

İçimden geldiğinden daha nazlı davranmaya çalışarak tenini tekrar öpüyorum. *Hoşuma* gidiyor. "Belki." Karşı meme ucumu emiyor ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık birikiyor.

Keskin bir kıstırma beni bir kez daha nefes nefese bırakmadan önce göğsüme karşı gülümsüyor. "Bu durumda, etrafta dolanmayı bırak ve sikimin üzerine otur, Bailey."

Kocaman elleri belimi çevreliyor ve ben onun üzerinde yükseliyorum, meme uçlarım tükürüğüyle parlıyor, yanlarında dişlerinin pembe girintileri var. Bana her şeyi ve daha fazlasını veren ve karşılığında neredeyse hiçbir şey istemeyen bu güzel, koruyucu adama bakarken kanım damarlarımda dolaşıyor.

Beni sevdiğini söylüyor ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum ama yine de hissetmek istiyorum.

Kalçalarımı geriye doğru itiyorum, elimi göğsüne koyup bizi hizalıyorum. Onun sadece bir santimini içime almanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu sefer tamamını alacağımı bilmek içime bir heyecan gönderiyor. Aşağı uzanıp onu elime aldığımda beni tutuyor.

Başını ıslaklığımda gezdiriyorum, sikinin göbeğimden kolayca kaydığını hissediyorum. İnliyor, parmakları belimde sanki beni aşağı itmemek ve beni uzunluğuna kazığa oturtmamak için her şeyini harcıyormuş gibi esniyor.

Girişte onu fark ettiğimde göz göze geliyoruz. Bakışlarının ağırlığı neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Yine de başka tarafa bakmıyorum. Bakamıyorum.

Kendimi ona, bize o kadar kaptırmışım ki, tek gördüğüm o.

Kendimi dikkatlice onun üzerine bırakırken bacaklarımdaki kaslar geriliyor. Bir santim, çenesi kıpırdıyor.

İki santim, gözleri çelik gibi.

Üç inç - kahretsin, o kadar kalın ki - elleri titriyor. Ya da benim vücudum. Artık onun nerede bitip benim nerede başladığımı bile bilmiyorum.

Bir iniltiyle daha da aşağı iniyorum, gözleri de öyle. Yüzümü izlemekten, içimi doldurduğu yeri izlemeye geçti.

"Siktir, Bailey."

Sadece inliyorum, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve ellerimi destek için onun yuvarlak omuzlarına götürüyorum. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, ellerinin yumuşadığını ve başparmağının güven verici bir şekilde karnıma sürtündüğünü hissediyorum.

Bu benim oyuncaklarıma hiç benzemiyor. On kat daha yoğun. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde doluyum. "Bailey, bebeğim, çok iyi gidiyorsun. Eğer durman gerekirse-"

"Durmama gerek yok." Ona doğru batmaya devam ederken sesim soluk soluğa çıkıyor. Vücudum nabız gibi atıyor. "Ben sadece... Tanrım. Kendimi çok dolu hissediyorum."

Bedeninin ısırığının bir anlığına dikkatimi dağıtmasına izin vererek inliyorum. Ama her zaman olduğu gibi, Beau beni rahatlatmak için hemen yanımda. "Neredeyse vardın, Bailey. Sikim içindeyken çok güzelsin. Sadece yavaş git."

Buluştuğumuz yere bakarken başımı sallıyorum ve inliyorum, uzunluğunun son kısmını içime almak için mücadele ediyorum. Avuç içleri kaburgalarımın üzerinden kayarak kıçımın üzerinde şekilleniyor. "Biliyorum bebeğim, biliyorum."

Birdenbire bir aciliyet hissettim, sanki bu anı en iyi şekilde değerlendirmezsem parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi. Kendimi tamamen aşağı bırakıyorum ve onun tabanına çarptığımda haykırıyorum. "Oh Tanrım."

"Siktir, siktir, siktir. Bu..."

Parmakları beni kavrıyor ve o her yerde. Beau'yla o kadar doluyum ki, nerede olduğumu bile bilmiyorum, sadece onun üstündeyim, o benim içimde ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Nefes alıyorum, tırnaklarım göğüs kaslarına batıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor, sesi kısık ve kısık.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Bailey, konuş benimle."

Gözlerimi açıp onun gümüş bakışlarıyla buluşuyorum. "Çok yoğun. Çok farklı hissettiriyor."

Başını sallıyor, nasırlı avuçlarını sırtımda, kalçalarımın üstünde gezdiriyor. "Seni takip ediyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ben..." Görüşüm biraz bulanıklaşıyor. "Hareket etmene falan ihtiyacım var."

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Önce sen. Kaldır ve tekrar in. Hissetmeye çalış." Elleri karnımda geziniyor, neredeyse saygıyla göğüslerimi avuçluyor. Gözleri, alışılmadık bir renkte, metalik bir parıltı saçıyor. İçinde kaybolmamak çok zor. "Tek bir şeyi bile yanlış yapamazsın. Sadece iyi hissettireni yap."

"Peki ya sen?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru çekiliyor, yakışıklı yüzünü neredeyse acı dolu bir ifade kaplıyor. "Güven bana bebeğim. Seninleyken her şey iyi hissettiriyor."

Dişlerim alt dudağıma batıyor ve onun övgüsü karşısında kızarıyorum. Sonra ellerimi göğsüne koyarak yukarı kaldırıyorum ve bunu yaparken onun her santimini hissediyorum.

Çıkış vücuduma lezzetli spazmlar gönderiyor. Zirvede, dizlerimin üzerinde yükselirken, aşağıya bakıyorum, onun her santiminin vücudumda kayboluşunu izlemek istiyorum. Üzerine battığımda, başka tarafa bakamıyorum. O kadar yabancı ki. Çok ateşli.

Tekrar yaparım. Ve tekrar. Her vuruş bir öncekinden daha az yabancı, bir öncekinden daha

zevkli. Elleri dolaşıyor, her zaman yatıştırıcı. Yavaş ve istikrarlı. Bakışlarımı Beau ve benim birleştiğimiz yerden ayıramıyorum. Sanki bu bir tür deney ve ben tamamen büyülenmiş durumdayım.

"Sikimi alırken ne kadar güzel göründüğünü görüyor musun, Bailey?"

"Evet," diye mırıldanıyorum dalgınca, çünkü ona katılmamak elde değil. Bu manzarada büyüleyici bir şey var.

Beau bir elini aramızda gezdiriyor, başparmağını amımın dudaklarını sıkıca kavrayan aletinin üzerinde gezdiriyor. Islaklığımı yukarı doğru yayıyor, ben yavaş sürüşüme devam ederken klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Oh.

Nazik daireler çizerken gözlerim açılıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Başımı salladım, nutkum tutuldu. Sadece

hoşuma gitmedi, ben- "Duymama izin ver,

Bailey. Kelimelerini kullan."

"Bayıldım."

Birdenbire kendinden emin ve şakacı bir şekilde sırıtıyor. "Bunu senin için iyi

yapacağımı söylemiştim." İyi mi? Bu iyiden çok daha fazlası.

Tekrar klitorisimle oynuyor ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayarak beni çığlık atmaya zorluyor. Kalçalarım yapabileceklerini hiç bilmediğim bir şekilde hareket ederken bir ıslaklık dalgası bizi kaplıyor. Daha ağır bir şekilde yükselip alçalıyorum, kaslarım hareketin içinde gevşerken kalçalarım dönüyor. Ve sözüne sadık kalarak, Beau bunu hissetmeme izin veriyor

-Onun için.

"Aferin kızıma. Sür beni," diye ısrar ediyor parmakları beni ustalıkla çalıştırırken.

Ellerim onu kavrarken ve tırmalarken vücudumu bir ter tabakası kaplıyor. Gözlerim o gümüş havuzlara dalmadan önce onun lezzetli bir köşesinden diğerine geçiyor.

"Sikimin üstüne boşalacak mısın, Bailey?"

"Sanırım öyle," diye nefes alıyorum. Vücudumun her köşesi sıcak ve beklentiyle cızırdıyor. Beni doldururken her kasım kıvrılıyor.

"O benim kızım. Ver onu bana." Başparmağı daha sert bastırıyor. Parmakları daha sıkı sıkıyor. Çıplak siki içimde nabız gibi atıyor ve geri sayım gibi *bir, iki, üç*... Yıkanıp gidiyorum.

O kadar yoğun bir zevk dalgasına kapılıyorum ki bedenimi terk ettiğimi hissediyorum. Enfes patlama beni ele geçirirken öne doğru devrildim. Her şeyi hissediyorum.

Onu.

Ben.

Sıcak.

Güven

li.

Ben daha kendimi toparlayamadan bizi ters çeviriyor, vücudu beni içine hapsediyor. Bir eli yanağımı okşarken, diğeri kalçamı yukarı kaldırıyor. Açı yeni ve yukarıdan içime girdiğinde nefesim kesiliyor.

Duruyor, amım hâlâ onun etrafında titreşirken siki beni ağzına kadar dolduruyor. "Bailey, bebeğim," diye ısırıyor, sesi tenimin üzerinde gürleyerek onu alevlendiriyor. Tanrım, sadece bana karşı titreşimi bile sinir uçlarımı zıplatıyor. "Daha fazla kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. Benim kontrolüm-"

"Ver onu bana." Sözlerini ona tekrarlıyorum, başımı dudaklarımı dudaklarına değdirecek kadar kaldırıyorum. "Ve kendini tutma."

"Siktir." Kelimeyi tükürüyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, içime acımasızca girerken ağzımı yakıcı bir öpücükle alıyor.

İtişlerinin şiddetiyle yatak sallanıyor ve beni sahiplenirken vücudum en lezzetli şekilde ağrıyor.

"Hayatımın en ateşli sikişi," diye homurdanıyor, sonra sertçe ısırmadan önce omzuma doğru

adımı haykırıyor. Vücudu geriliyor ve kendini içime boşaltırken siki zıplıyor ve nabız gibi atıyor.

"Seni seviyorum, Bailey Jansen," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşuyor ve yarın bir ısırık izi olacağından emin olduğum yeri nazikçe yalıyor.

Ve tek yapabildiğim gülümsemek. Çünkü beklediğime değdi.

Beau Eaton bana sarılmışken kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

36

Beau

Jasper: Ona söyledin mi?

Bailey'nin vücuduna sabun sürüyorum, gerginliği azaltmak için omuzlarını ovuyorum, başparmaklarımı sıkı noktaların üzerinde sıkıca gezdiriyorum. Başını eğiyor ve baskıya boyun eğerken bir inilti çıkarıyor.

Saçlarını şampuanladıktan sonra ılık spreyin altında duruluyorum ve ardından bol miktarda saç kremi sürüyorum. Parmaklarımla saç tellerini tarayarak düğümlerden arındırıyorum ve onu çevirerek vücudunun benimkine doğru kolayca hareket etmesinin keyfini çıkarıyorum. Bana güvenmesi hak ettiğimden çok daha fazlası.

Gözlerimiz buharlı alanda buluşuyor. Ama konuşmuyoruz ve ben onu sabunlamaya ve vücuduna masaj yapmaya devam ederken o beni izliyor. Göğsüne, göğüslerine, kaburgalarına geçmeden önce nazikçe ve hızlıca.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, sabun kalıbıyla kalçalarını, tıraş olmasına yardım ettiğim üçgen şeklindeki saçlarını, kalçalarını, baldırlarını yıkıyorum. Hatta ayaklarını bile.

Onun mükemmel ayakları.

Onunla ilgili mükemmel olan diğer her şeyle uyumlular.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Bu gece benimle paylaştıkları için. Son birkaç haftadır benimle paylaştıkları için. Kendimi en derin şekilde değersiz hissediyorum. Ama layık olmak istiyorum.

Olmak için çaresiz hissediyorum.

Arkasına uzanarak sabunu kıçının yuvarlak kalçalarının üzerinde gezdirdikten sonra çıkıntıya geri koyuyorum ve sabunu durulamak için suyu yönlendiriyorum. Porselenin dizlerime değmesine aldırmadan adımlarımı geri çekiyorum. Parmakları saçlarımı taradığında, sakallı yanağımı karnına yaslayıp ona sarılıyorum.

Bu kız hiç uğraşmadan beni hayata döndürdü. Onca zaman bana bir şeyler hissettirecek birini aradım ve o tam da oradaydı.

Dudaklarım göbek deliğinin hemen üstündeki noktaya bir öpücük konduruyor ve sonra başımı eğip bakışlarımı yukarı kaldırarak onun duygularla çalkalanan ve kafa karışıklığı içindeki koyu renk gözleriyle buluşuyorum.

Kimsenin Bailey'e değer verdiğini
sanmıyorum. Benim gibi değil.

Ve başka hiç kimse yapamayacak.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum ona, bu gece bunu defalarca söylediğimi ve onun söylemediğini umursamadan.

Bir insana onu sevdiğinizi, onun da size karşılık vereceği beklentisiyle söylemezsiniz. Söylersiniz çünkü istersiniz. Doğru olduğu için söylersiniz.

Afganistan'da bir mağarada, daha fazla insana benim için ne kadar önemli olduklarını söylemiş olmayı dileyerek saatler geçirdim. Kendime başlayacağıma dair söz verdim, ama bunu yapamayacak kadar kafamı işime takmış durumdaydım.

Bu şimdi bitiyor.

Bailey'nin parmakları saçlarımın arasından geçmeden önce şakaklarıma sıkıca bastırıyor. "Beni sevdiğini nereden biliyorsun?" diye soruyor usulca.

"Nereden bileyim?"

"Evet." Elleri hareket etmeyi bırakmıyor, yatıştırıcı. "Yakında gibi görünmüyor mu? Hızlı mı? Olasılıksız?"

Mırıldanıyorum, dudaklarıma bir gülümseme değiyor. "Bunun için belirlenmiş bir süre olduğunu sanmıyorum, Bailey. Bunu görmek için yapman gereken sihirli bir ölçüt ya da test yok. Bazen sadece bildiğini düşünüyorum."

"Sadece biliyorsun," diye tekrarlıyor düşünceli bir şekilde, alt dişlerini dudaklarının arasına sıkıştırarak.

Karnını tekrar öpüyorum. "Seninleyken acılarım yok oluyor. Seninleyken kendimin yeni bir versiyonu oluyorum. Uyuyorum. Gülüyorum. Günün sonunda dört gözle bekleyeceğim bir şeyim - birisi- oluyor. Hissediyorum..." Tekrar ona bakıyorum, ellerimi omurgasının sütunlarında gezdirirken yutkunuyorum. "Seninle yeniden bütün hissediyorum."

Avuç içleri boynumu kavrarken başparmakları yanaklarımdaki yüksek noktaları okşuyor. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ellerim kalçalarını sıkıyor ve onu bunalttığımı biliyorum. Ortamı yumuşatmam gerektiğini. Onun çok genç olduğunu ve benim çok güçlü olduğumu.

Ben de kıçına duşta çınlayan şakacı bir tokat attım, sonra da "Sen 'evet efendim' de, saç kremini durulamama izin ver" diye takıldım.

Ayağa kalkıp onu spreyin içine doğru çevirdiğimde gergin kıkırdamalara boğuluyor ve krem rengi suyun berraklaşana kadar sırtından aşağı akmasını izliyor. Bekliyorum, izliyorum ve o yönünü bulmaya çalışırken biraz daha bekliyorum.

Sudan çıktığında saçlarından bir tutam alıp başını kendime doğru eğiyorum ve dudaklarına doğru mırıldanıyorum: "Seni duymadım Bailey."

"Neyi duymak?" Gözleri heyecanla parlıyor ve neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandığını biliyorum.

"Veletlerin ne aldığını biliyor musun?"

Alt dudağını ısırıyor ama endişelenmiyor. Gülümsememeye çalışıyor. "Umarım şaplak atılır."

İnliyorum ve dudaklarımı yanağına sürterken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Kıkırdıyor ve yüzünü benimkine çevirerek fısıldıyor: "Ama gitmek için ne yol ama. Haksız mıyım?" Sonra beni öpüyor ve ben de ona izin veriyorum. Çünkü o haksız değil.

Gitmenin yolu bu olurdu.

Bir sıçrayışla uyanıyorum, yataktan fırlıyorum ve Bailey'i neredeyse üzerimden itiyorum.

Saate baktığımda saatin 03:26 olduğunu görüyorum, ki bu da 02:11'den sonra ferahlatıcı bir değişiklik. Bunu ya uyuyarak ya da sevişerek atlatmış olmalıyız.

"Neyin var?" Sesindeki alarmı duyuyorum ve omzumun üzerinden ona hızlıca bir bakış atıyorum. Yatağın ortasında dizlerinin üzerine çökmüş, iki elini göğsünün üzerinde düz bir şekilde tutuyor.

çarpan kalbim.

Bir şeyler ters gidiyor. Sanki bir örümcek omurgamda geziniyor. Buna ne derseniz deyin, belki altıncı his. Sahada hayatımı sayısız kez kurtaran bir his.

Arka taraftaki nehre bakan büyük pencereye yaklaşırken bir parmağımı Bailey'e kaldırarak sessiz olmasını işaret ediyorum.

O zaman duyuyorum. Sakar ayak sesleri. Yumuşak bir "Ow!" Ardından, "Kapa çeneni! Biri seni duyacak!"

Gözlerimi deviriyorum. Bağırdı amına koyayım. Tabii ki birileri onları duyacak. Bu salakların geldiğini duymak için özel harekâtçı olmaya gerek yok. Perdeyi bir santim geriye çektiğimde arka bahçemde iki karanlık figür görüyorum. Başımı sallayarak döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Bailey, burada kal. Yatağın üzerinde."

"Sorun ne?" diye tekrarlıyor, sesinde endişe var.

"Gidip kardeşlerinle konuşacağım," diye homurdanıyorum, yatak odasından çıkarken gömlek giyme zahmetine girmiyorum.

"Beau!" diye fısıldayarak öyle bir şiddetle bağırıyor ki, onu içeri almak için dönüyorum. İyi ki gömleğimi aramaya çıkmamışım, çünkü onu giyiyor. Saçları dalgalı ve dağınık, o düz beyaz tişörtün içinde çok küçük ve yutulmuş görünüyor.

Söylemesi gereken şeyi söylemesini bekleyerek başımı iki yana sallıyorum.

İç çekip dudaklarını yaladıktan sonra sessiz ama gözyaşı sınırında bir sesle "Dikkatli ol" diyor.

Ona bir selam verip göz kırpıyorum, bu da bana sadece sulu bir gülümseme kazandırıyor ve sonra koridordan geçip doğruca silah kasama gidiyorum.

Atış talimi yapmak ya da arka bahçemde beni öldürmek isteyen bir şeyle karşılaşırsam kullanmak dışında pek işime yaramıyor. Ama güvende kalmak için bir ayı ya da puma vurmam gerekmeyeceğinden eminim.

Ön kapının yanındaki dolabın arkasında, kasanın şifresini giriyorum ve eski av tüfeğimi çıkarıyorum. Arkaya doğru ilerlerken kolumun altına koyuyorum.

Tweedle Dee ve Tweedle Dumb, Bailey'nin karavanının kilidini açmak için o kadar uğraşıyorlar ki benim evden çıktığımı duymuyorlar. Kabul ediyorum, bu konuda oldukça gizliyim, hatta Bailey'nin o çok sevdiğim minik bikinisini giyerken uzandığı sandalyeye kendimi bırakırken bile.

Bacaklarımı açıyorum ve silahı dizimin üzerine koyuyorum. Karanlıkta söylemek zor ama sanırım açmak için bir toka kullanıyorlar. Birkaç saniyeden fazla mücadele etmelerini izliyorum.

Lanet olası aptal.

Bahse girerim ateş yakmak için nehir taşlarını da birbirine çarpıyorlardır.

"Yardım ister misiniz?" Sesim çınlayıp nehirde yankılandığında ne kadar yükseğe zıpladıklarına gülmemek için kendimi zor tutarak anons ediyorum.

"Siktir git!" diyor ilk kendine gelen. Karanlıkta hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyorum. "Bu bizim karavanımız."

Dizimi zıplatıyorum, gözlerinin üzerinde duran silaha kaydığını fark ediyorum.

Aslında onları vurmazdım ama kıpırdamadan durmalarını izlemekten zevk alıyorum. Eski ben gibi hissediyorum. Kendi elementimde.

"Bu senin karavanın değil. Bailey'nin. Ve benim mülkümde. Sen de öyle. Şimdi defolup gitme zamanı." "Bailey nerede? Bize kira borcu var!" diye bağırıyor diğeri ve neredeyse kudurmuşçasına dudaklarını yalıyor. Yüksek
lanet bir uçurtma gibi.

"Bailey sana hiçbir şey borçlu değil. Ona söyleyecek bir şeyin var mı? Benden geçer. Ona

vereceğin bir şey mi? Sen bana ver. Nişanlıma göz koymak mı istiyorsun? Sürünerek gelip benden izin istesen iyi edersin."

"O benim kız kardeşim! Bir bok için senden izin istiyor muyum?" "Ona ya da eşyalarına yaklaşırsan tam olarak öyle olacaksın."

"Yine mi geldin?" Arka güverteme doğru agresif bir adım atarken ağabeyi olduğunu şimdi görebiliyorum. Benden korkmak için fazla yüksekte.

Kıkırdıyorum ve sakalımı keseliyorum. "Beni duydun. Onu bir daha taciz edersen garaj yolumu beyninle boyarım. Öldürdüğüm ilk adam olmayacaksın ama sonuncusu olabilirsin."

Şimdi genç olan sesini yükseltiyor. Muhtemelen daha zeki olan. Muhtemelen daha ayık olan. "Kira borcu var! Ödeyecek ve bir daha bizden haber alamayacaksınız."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Siz Jansen çocukları, benim teröristlerle pazarlık yapacağımı düşünüyorsanız, herkesin söylediği kadar aptal olmalısınız. Mülkümden defolun."

"Sen sadece-" Benimle tartışmaya başladılar ama fazla ileri gitmelerine izin vermedim.

Silahı elime alıyorum ve nişan alıyormuş gibi yapıyorum, işte o zaman telaşlanıyorlar. Neredeyse gülmek istiyorum. Bu iki piç bağımlı, küçük hırsızlar, suç dehası değiller.

Ama Bailey burada olduğu sürece onunla uğraşacaklarını bilecek kadar sorunlular. Onu başka bir yerde takip edemeyecek kadar tembeller. Chestnut Springs'de onlar için kolay bir hedef.

O kolay bir hedefti. Artık
değil.

Karanlık nehir vadisine doğru koşarlarken içlerinden biri "Delirmişsiniz siz!" diye sesleniyor.

"Evet, dostum. Tahmin bile edemezsin!" diye karşılık veriyorum kaçışmalarını izlerken. Sonunda, dereyi geçip topraklarına geri dönerken küfürler ve su sıçramaları duyuyorum.

Aptallar.

Bailey ve benim ilk kez birlikte bir gece geçirdiğimiz nehirde onlardan hoşlanmıyorum. Bu bir izinsiz giriş gibi görünüyor, bu yüzden arazimin o tarafına da elektrikli çit çekeceğim. Sıkıntılı bir iç çekişle ayağa kalkıp içeri giriyorum. Ana kattaki her kapıyı ve pencereyi kontrol ediyorum ve çok uzun zamandır eksik olan parçammış gibi hissettiren kızın yanına çıkmadan önce neredeyse hiç kullanmadığım alarm sistemimi kuruyorum.

Odama gittiğimde pencerenin önünde durmuş, kül rengi bir ifadeyle
bakıyordu. "Sana yatakta kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Başını salladı. "Sen yaptın."

"Ve yine de, işte oradasın, pencerede."

"İzlemek istedim." Omuz silkiyor. "Zaten patronum da değilsin."

Sırıtıyorum. "Evet, öyleyim."

Perdeyi indirip yatağa doğru ilerlemeden önce gözlerini deviriyor. Onu orada karşılıyorum, örtüleri kaldırıyorum, böylece onu daha yakına çekebiliyorum ve en güvende olduğunu bildiğim vücudumun kıvrımlarında onu kucaklıyorum.

"Garaj yolunuzu onların beyinleriyle mi boyayacaksınız?" diye fısıldayana kadar sessizlik etrafımızı sarıyor. Yumuşak bir homurtu onu terk ediyor ve omuzları bir kahkahayla sarsılıyor. "Bu çok romantik."

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum ve bıkkın bir nefes alıyorum. "Ciddiydim, Bailey. Bana seni sevdiğimi nasıl bildiğimi sormuştun? İşte böyle. Sana zarar vermek isteyen herkesi hedef tahtama koydum ve onları alaşağı ederken de kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Bu ifade onu birkaç dakikalığına susturur.

Elimi öpüyor ve bana geri bastırıyor. "Polisleri arayalım mı?" "Hayır,
ben hallederim."

Nefes alış verişi derinleşip düzleşmeden önce fısıltıyla söylediği son sözler "Teşekkür ederim" oldu.

Ama ben? Uyanık kalıp dinliyorum.
Güneş doğana ve onun güvende olduğunu bilene kadar.

37

Bailey

Terli uzuvlarımız birbirine karışmış bir halde yatağa geri düşüyoruz. Başım Beau'nun dörtlüsüne yaslanmıştı ki, iç baldırımı ısırdı ve eminim bir iz daha bıraktı, çünkü bu onun olayı gibi görünüyor.

Kaçmaya çalışıyormuşum gibi bağırıp üzerinden yuvarlanıyorum. Ama o daha iyi biliyor. Beni tutuyor ve vücuduna doğru çekiyor.

"Sırf sana nasıl yapıldığını göstermem için bana bir şey deneyip denemediğimi sorduğunu düşünmeye başladım, şekerim.
Ne kadar da muhtaç bir velet."

Göğsüne doğru gülüyorum ve karşılık olarak göğüs kafesini ısırıyorum. "Altmış dokuz çok kafa karıştırıcı geldi. Biraz koçluğa ihtiyacım vardı, efendim." Kıkırdamadan söyleyemiyorum. Yemin ederim artık hep başım dönüyor.

Beau ile seks aynı anda hem ateşli, hem eğlenceli, hem de duygusal. Buna doyamıyorum.

"Bailey," diye inliyor adımı söylemeyi sevdiği o bıkkın haliyle, ama aleti çıplak vücudunun üzerine sarkıttığı bacağımın altında seğiriyor.

Onu şok edecek şeyler söylemekten heyecan duymam beni şımarık biri mi yapıyor? Bilmiyorum. Ama umurumda değil çünkü bundan zevk alıyorum.

Ayrıca bundan çok fazla orgazm oluyorum.

Ve bir sürü duygu. Ne yapacağımdan emin olamadığım büyük duygular. Hâlâ bu kasabadan gitmek istememe neden olan büyük duygular. Seksin sadece seks olduğuna o kadar inanmıştım ki, ama Beau ile çok daha fazlası var. Artık her şey çok farklı geliyor.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülürken ben onun üzerine yapışmış, o da kollarını belime dolamış bir şekilde sarılıyoruz. İşe gitmek için hazırlanırken beni uyandırdı ve ben de bundan faydalandım. Yorgunum ve tekrar uyumak istiyorum, ama o da yorgun olmalı, çünkü hala haftada dört gece barımda oturup beni koruyor.

Memnun bir şekilde mırıldanıyor ve sonra göğsüne yaslanıp gülümsememe neden olan sahte bir horlama sesi çıkarmaya devam ediyor. "Özür dilerim. Çok yorgun olmalısın."

Geniş, nasırlı bir avuç sırtımda aşağı yukarı kayıyor. "Her şey yolunda bebeğim. Buna değer." "Böyle devam edemezsin."

"Ne?"

"Bütün gece benimle kal ve bütün gün çiftlikte çalış." "Elbette yapabilirim. Sen buradayken bebek gibi 2:11'e kadar uyuyorum."

Dudaklarımı birbirine dolayarak sözlerimi dikkatle tartıyorum. "Bir noktada ne yaptığımız hakkında konuşmamız gerekiyor Beau. Temelde sevişiyoruz, sarılıyoruz ve sonra beni çalışırken izliyorsun."

"Evet, mükemmel."
"Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun."

"Sürekli bu kadar azgın olman benim suçum değil. Beni yıpratıyorsun. Ben yaşlıyım. Ayak uydurmak zor." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ayak uydurmakta zorlanıyor gibi görünmüyorsun. Hem de hiç."

"Geçen gün benzin alırken itfaiye şefi Mitch Henderson'la konuşuyordum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, çenesi başımın tepesine çarpıyor. "Evet. İstediğin zaman gelmemi ve beni bir sonraki eğitim grubuna alacağını söyledi. Bu iş için mükemmel olacağımı düşünüyor."

Bir şey kastetmediğini biliyorum ama yorumu canımı sıkıyor. Benzin pompasında yaptığı sıradan bir sohbet ona istediği işi kazandırıyor. Bu arada ben, yükselmek için yıllarımı verdiğim bir işte ayakta kalmaya çalışıyorum. Ve doğrusu, beni hala nasıl kovmadıklarını bilmiyorum. Ve şimdi de baldız olmak üzere olduğumuzu düşünen bir kadınla başka bir işim var.

Bu haksızlık gibi geliyor ve az önce bana söylediklerine kafamı yorarken kollarında kaskatı kesiliyorum. Onun adına mutluyum.

Öyleyim.

Kendim için mutlu değilim. O burada kök salıyor, ben ise hâlâ çıkış stratejimi planlıyorum. Ailemde üniversiteye giden ilk kişi olacağım. Kendim için planlarım var çünkü Chestnut Springs Bailey olmak istemiyorum. Ne olursa olsun burada her zaman bir Jansen olacağım. Beau'nun hâlâ beni sürekli izlemesi gerektiğini düşünmesi bunun kanıtı. Ve kabul etmek istese de istemese de, bunu sürdüremez.

"Bu konuda harika olurdun, katılıyorum."

"O zaman sen okula gittiğinde benim de düzenli bir programım olacak, gerekirse ona göre çalışabiliriz." "Oh." Neden bunu planlamadığını düşündüm bilmiyorum.

"Uzun mesafe. Başlangıç olarak."

"Uzun mesafe." Onun fikrini tekrarlarken sesimdeki şaşkınlığı ben bile duyabiliyorum. "Uzun mesafe yapabiliriz. Ve o kadar da uzak değil. Bir saat mi? Çocuk oyuncağı."

Ama *başlamak* ne demek? Chestnut Springs'e geri taşınmamı mı bekliyor? "Tabii ki dönebiliriz."

Tanrım, ben bir aptalım. Muhtemelen o kadar ilerisini bile düşünmüyordur. Sadece anın tadını çıkarmalıyım.

Beau'nun bunu halledeceğine güven.

Onu sıkıyorum ve sitronella kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum.

Uzun mesafe.

Yine de bunu özleyeceğim. Her gün onunla olmayı. Sadece bir haftadır bende ve şimdiden onsuz zor zamanlar geçireceğimi biliyorum.

Ve bu ihtimal beni korkutuyor. "Bailey."

"Öyle mi?"

"Endişelendiğini hissedebiliyorum."

"Öyle mi?" Homurdanıyorum. "Bu size birinci kademe operatör olarak öğrettikleri bir şey mi?"

Kulağımı ısırıyor, endişelerimi hafifletmek için her zaman ciddi bir anı eğlenceli hale getiriyor. "Geveze küçük velet."

"*Senin* geveze küçük veledin," diye mırıldanıyorum ona sokulurken, kulağımı kalbinin atışını duyabileceğim yere dayıyorum.

"Evet, Bailey, sen benim geveze küçük veledimsin. Daha sonra ağzını susturmak için sana bir şey vereceğim."

"Sevimsiz."
"Tamam." Kendini yataktan kaldırdı ve bitkin bedenimi üzerinden sıyırdı. "Seninle işte görüşürüz.

Bu gece. Ve eve gittiğimizde, aletimi gırtlağına kadar sokmuşken benimle alay etmeye çalışmanı izleyeceğim."

Gülüyorum ve hayatıma giren ve her şeyi altüst eden bu güzel, pis, komik adama bakmak için dönüyorum.

Sanırım hala sersemlemiş durumdayım.

Sanırım bunaldım.

Sanırım ben de ona aşığım.

"Akşama görüşürüz," diye göz kırparak cevap veriyorum.

Sonra beni öpüyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kapıdan çıkıp gidiyor.

38

Beau

Beau: Sikimde boğulmana altı saat kaldı.
Bailey: Lol. Ama kim sayıyor ki, değil mi?
Beau: Ben. Sayıyorum.
Seksi *ve* sayabiliyor. Gerçekten, tüm paket.
Beau: Beş saat elli dokuz dakika içinde tüm paketi size vereceğim.
Bailey: PEYNIRLI.

Avuç içim soğuk kapıya dayanıyor. Üzerindeki pirinç itme çubuğu biraz yıpranmış görünüyor. Pazartesi akşamı yemek telaşının sonuna doğru yürürken bunu not ediyorum.

Hoparlörlerden George Strait çalarken havadaki alçak sesle yapılan sohbet mırıldanıyor. Bilardo topları şarkıdaki bir çan sesi gibi birbirine çarpıyor.

Barın arkasında Bailey'i görüyorum. Parlak, neredeyse siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. Sıkı, yukarı çekilmiş omuzları.

Gözlerim onun üzerinde yarışıyor. Çenesi inatla kapalı, hareketleri neredeyse sarsıntılı, sanki rahat davranmaya çalışıyor ve başaramıyor.

Berbat bir yalancı. Yüzünden vücut diline kadar her şeyi onu ele veriyor. Bir terslik var ve o da yanıp sönen bir neon tabelası gibi bana bunu söylüyor.

Diğer bir ipucu ise Gary'nin önünde yarı sarhoş bir bira bardağı ile dimdik oturuyor olması. Elini bile sürmemiş. Genelde, kadın birayı uzatınca asla bırakmaz. Bu beni rahatsız ediyor çünkü biranın ısınması gerektiğini hissediyorum ki bu hiç de iştah açıcı değil. Ama sonra her zaman bunun önemli olmadığını düşünecek kadar hızlı içtiğini varsayıyorum.

Her iki durumda da o da sert ve gözlerinde daha önce de gördüğüm babacan bir koruyuculuk parıltısıyla Bailey'i izliyor. Ama bugün daha keskin... daha ayık.

Saatimi kontrol ediyorum.

Yedi buçuk. Şimdiye kadar genelde sarhoş olmuştur.

Gözlerim odayı tarıyor, bakışlarım yanlarından geçerken insanların bana attığı gülümsemeleri fark ediyorum. Ben karşılık vermiyorum.

Rahatlıktan alarm durumuna geçtim ve arka köşeye geldiğimde nedenini anladım.

Bailey'nin boktan kardeşleri ve boktan babası burada. Bir yerlerde hapiste olduğunu sanıyordum ama ne bilebilirim ki? Doğruyu söylemek gerekirse, ailesi hakkında pek konuşmuyoruz. Bundan

hoşlanmadığını söyleyebilirim. Kendisini kirli hissettirdiğini söyleyebilirim ve onu asla rahatsız etmek istemem.

Mutlu bir şekilde biralarını yudumluyorlar, gülüyorlar, bilardo oynuyorlar, sanki buraya aitlermiş gibi. Öfke içime akıyor.

Onları zaten mülkümden atmamış mıydım?

Onlara doğru birkaç adım atıyorum, yüzleşmeye hazırım, dönüp Bailey'e hızlı bir bakış attığımda. Gözlerini üzerimde hissetmiş olmalıyım çünkü anında bir bağlantı kurduk.

Başını hayır anlamında sallıyor.

Yanağımın içini öyle bir ısırıyorum ki kanıyor, sonra başımı sertçe kapıya doğru eğiyorum ve dönüp hışımla dışarı çıkıyorum. Onun da beni takip edeceğini umarak. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı.

Yeni asfaltlanmış otoparka geri dönüyorum, böylece burası her zaman tozlu olmuyor. "Beau!" diye sesleniyor kapıyı temizlerken.

"Bu tarafa." Onu da yanıma alıp binanın etrafından dolaşarak boş fıçıları sakladığımız arkadaki küçük korunaklı kulübeye gidiyorum. Alımlar pazartesi günleri oluyor, bu yüzden şu anda burada hiçbir şey yok ve kapıyı çekerek açıp onu içeri sokuyorum. Beni geçip gitti ve ben de kapıyı arkamızdan kapattım.

Tahtaların arasından sızan ışık, belli belirsiz bir parıltı yayıyor.

Bailey'nin gözleri tedirginlikle irileşti ve söze şöyle başladı: "Özür dilerim.

Ben-" Bir parmağımı dudaklarına bastırarak sözünü kestim. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor ama hızla göz kırpıyor. Kahretsin, benim kızım çok sert. İyi olduğunu söylüyor ama değil.

"Bailey," diye iç geçiriyorum ve elimi geri çekip ağzıma götürüyorum. Bedenimdeki tüm gerilim yüzeye çıkıyor, derimin altında kıvranıyor.

"Beau, lütfen. Olay çıkarma. Babam etraftayken hiç bu kadar kötü olmazlar. Olay çıkmasını istemiyorum. İşlerini bitirip gitmelerini ve büyük insan olmalarını istiyorum."

"Büyüklük taslamandan bıktım, Bailey. Onlar ne yaptıklarını biliyorlar. Onlara mülkümden çıkmalarını ve senden uzak durmalarını söyledim. Ama yine de buradalar, meydan okumalarını yüzüme vuruyorlar. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Şakaklarını ovuşturuyor, ayaklarına bakıyor. Keşke tüm bunları onun için çok daha kolay hale getirebilseydim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bu kasabadan gitmesi gerekiyor, hem de hemen. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece bu konuda konuşmuyoruz.

Pimi çekmek için ne kadar para biriktirmesi gerektiğini bildiğimi iddia etmiyorum, ancak planına eşlik eden bir sinir seviyesi olduğundan şüpheleniyorum. Ayrılmak istiyor ama aynı zamanda yeni bir başlangıç yapmaktan da korkuyor.

Onu geri tuttuğumdan endişeleniyorum.

Ağlamaklı gözlerini bana çeviriyor. "Çok yorgunum, Beau. Çok yorgunum."

Onun bu itirafı karşısında göğsüm sıkışırken ciğerlerimdeki hava ağır bir vınlamayla boşalıyor.

Durumu düzeltmek için ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine onu öpüyorum. Ağzımın içinde küçük bir iniltiyle başlıyor, ama sonra elleri ensemde. Tırnakları saçlarımda. Sanki beni içine çekip sadece öpücüğümle ayakta kalabilecekmiş gibi beni kendine doğru çekiyor.

Ellerim onun kalçalarında başlıyor, ama dolaşmaya başladıkları anda kulübedeki enerji değişiyor. Sabrımız taşıyor.

Onu daha önce hiç yaşamadığım bir şiddetle, beni şoke eden bir vahşilikle istiyorum.

Onu duvara doğru itip bacağımı onunkinin arasına sıkıştırıyorum. Ben ağzını tutup dar kotunun

düğmesini koparırken, kalçam onunkinin tepesine sürtünüyor.

"Beau," diye fısıldıyor moraran öpücüklerinin arasında, elleri gömleğimin altında geziniyor. "Bu pantolonun çıkarılmasını istiyorum. Şimdi."

"Beau."

"Oraya benim olduğunu bilerek gitmeni istiyorum. Ne olursa olsun. Ne olursa olsun

Kim ne derse desin." "Ne?"

"Kimsenin hakkımızda tek bir şey bile sorgulamaması için oraya yeni sikilmiş bir şekilde geri dönmeni istiyorum. Özellikle de sen."

"Beau, müşteriler var..." Kot pantolonunu sert kalçalarından aşağı çekip orada gergin bıraktığımda ve parmaklarımı külotunun üzerinde gezdirdiğimde sözünü kesiyor.

"Bailey, kapa çeneni ve bana ait olanı becermeme izin ver. Sonra konuşuruz."

Am dudaklarının arasına sıkışmış olan pamuklu tangayı okşarken "Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

"Arkanı dön ve eğil." Sesim sert ve talepkâr, ama o hiç çekinmiyor. Beni, güne göre farklı yönlerimin ortaya çıktığını bilecek kadar iyi tanıyor.

Bana tüm versiyonlarımı sevdiğini söylüyor, bu yüzden en kötü yanlarımı bile ondan saklama zahmetine girmedim. Her zaman yurtdışında ya da üste bıraktıklarımı. Onun yanındayken bu yönlerim yokmuş gibi davranmak zorunda değilim.

Bu yüzden onu daha çok seviyorum.

Bailey dönüyor, avuç içleri ikişer dörde bölünerek kaba bir şekilde inşa edilmiş duvara dayanıyor. Çıplak kıçı bana dönük, başı eğik, vücudu nefes nefese kalışının ağırlığı altında yükselip alçalıyor.

"Çok itaatkârsın, Bailey." Bir parmağımı tangasının T'sinin altına sokuyorum, diğer elim de onu daha fazla eğmek için sırtının küçük kısmına bastırıyor.

"Evet, efendim," diye aceleyle cevap veriyor. Ama bu sefer şaka yapmıyor. Bunu söylediğinde beni sertleştirdiğini biliyor.

Beni çok iyi tanıyor.

Yine de her şeyi bilmiyor.

"İşini bitirmen için seni oraya geri göndermeden önce seni doldurmamı ister misin?" "Evet."

Kıçına öyle sert bir şaplak indiriyorum ki zıplıyor. "Kibarca sor."

Nefes alış verişi düzensizleşiyor ve parmak uçlarının duvara kıvrılışını izliyorum. "Evet, lütfen." Ona tekrar şaplak atıyorum ve o inliyor. "Evet, lütfen..."

"Evet, lütfen, *efendim*."

Tanrım, nasıl da vurguluyor. Yirmi iki yaşında biriyle iş yerinde sevişip bana efendim dedirtmemeliyim.

Ama buna çok uzun süre odaklanmama izin vermedim. Kemerimi hızla çözdüm, sikimi çıkardım ve yumruklayarak kıçında çiçek açan pembe el şekline vurdum.

Külotunu yana doğru tutarak, sikimin başını ıslaklığının içinde gezdiriyorum. "Sırılsıklam olmuşsun, Bailey. Uyluklarından aşağı damlayana kadar seni kızdırayım mı, tüm müşterilerini bekleteyim mi? Yoksa döllerimi damlatmayı mı tercih edersin?"

"Senin dölün." Kalçaları müstehcen bir şekilde geriye doğru hareket ediyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri hâlâ cam gibi ama eskisi gibi üzgün değil. "Lütfen. Efendim."

"Siktir." Başımı sallıyorum ve kendimi onun içinde çentiklerken azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Acıyor mu bebeğim?" Yavaş başladık ama son zamanlarda öyle olmadı.

"Hayır, hayır."

Tekrar kıpırdanıyor ve ben de sikimin onun daracık amcığında nasıl göründüğüne hayran kalıyorum. Sonra ona göz kırpıyorum. "Güzel, çünkü bundan sonra olacaksın."

Kendimi kabzasına kadar sokuyorum ve vücudu bana uyum sağlamak için eğiliyor. Ağlamak için

ısırmaya çalışıyor

Kukusu sıkılıp esneyerek etrafımı sarıyor.

"Çok sıkı, Bailey," diye ısırıyorum geri çekilirken. "Bana bir eldiven gibi uyuyorsun. Sanki benim için yaratılmışsın."

Bacaklarının titrediğini ve açıkça istediği gibi onları daha geniş açmasını engelleyen sıkı kotla mücadele ettiğini hissederek geri itiyorum.

Dudaklarından hayal kırıklığına uğramış bir miyavlama dökülüyor ve aşağı uzanmaya çalışıyor, ama elini tutup duvara geri koyuyorum. "Ellerin orada kalsın, Bailey. Düz dur."

Elini orada tutuyorum, üstüne uzanıyorum, diğer elim kalçasını tutuyor ve sikim tekrar tekrar içine giriyor. Kabaca.

Kalçalarımın onun kıçına çarpma sesine karşılıklı nefes alış verişlerimiz eşlik ediyor. Daha sert itiyorum ve o da her darbeme karşılık vererek geri itiyor.

Parmakları üstümüzdeki duvara karşı benimkilerle birleşiyor. Bunu kimin başlattığını bilmiyorum, sadece normalde sert olan sevişmemize yumuşak bir nokta eklediğini biliyorum.

Bağlantılı. Bailey ve ben ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Biz sevişmeyiz, düzüşürüz.

İddia ediyorum.

Beni her fırsatta karşılıyor, tıpkı barına kötü bir ruh haliyle girdiğim günden beri yaptığı gibi.

"Beau. Evet. Becer beni. Tekrar şaplak at bana."

Elimi kalçasından çekip tekrar kıçına koyuyorum. Teni pembeleşiyor, vücudu titriyor.

Buna bayılıyor.

"Tekrar."

"Kibarca sor, Bailey." Omzunu en sevdiğim yerden ısırıyorum, bir iz bırakmasını umuyorum. "Lütfen." Bu kelime akılsız bir sızlanma.

Ne istediğini sorduğunu duymak, tüm bu yeni şeyleri bedeninde denemesini izlemek çok ateşli.

Hafifçe geriye yaslanıyorum ve sert olduğundan daha yüksek sesle bir tane daha indiriyorum ve kasları beni sıkıştırıyor. "Oh Tanrım. Oh Tanrım. Ben-"

"Aferin kızıma. Sikime gel."

Paramparça olurken ona sertçe giriyorum. İkimiz de yarışı bitirirken vücudu beni sağıyor.

Duvara yaslandı ve ben de üzerimizdeki ele doğru eğildim, hayatımın en yoğun orgazmından sonra kendimi desteklemek için onu kullandım.

"Siktir," diye nefes alıyorum boynuna karşı.

"Evet," diye yanıtlıyor, parmaklarımı tahtaya bastırarak.

Boynundan aşağı öpüyorum ve dudaklarım omurgasının üstündeki kemiğin üzerinde gezindiğinde titriyor. "Hazır mısın?" Sonunda soruyorum.

"Hiç olamayacağım kadar."

Çekildiğimde döllerim vücudundan kayıyor ve pisliği örtmek için külotunu tekrar yerine kaldırırken hastalıklı bir tatmin duyuyorum. "Sanırım külotun mahvolmuş olabilir." Uzaklaşmadan önce kulağını ısırıyorum, kendimi düzeltiyorum, pantolonumu düzeltiyorum ve kıçındaki el izimle ne kadar güzel göründüğünü görmek için geri adım atıyorum.

Gerçekten çok iyi görünüyor.

Homurdanıyorum. "Bu harika bir manzara, şekerim."

Nefes nefese bir kıkırdamayla nihayet tekrar hareket edecek gücü buluyor. Kot pantolonunu yukarı kaydırıyor ve nefes kesici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir şey değil." Göz kırpıyor

Şakacı bir şekilde, sanki onun endişesini sikip atmışım gibi.

Ama ikimiz de daha iyi biliyoruz. Bu kulübeden çıktığımızda, gerçekliğe geri döneceğiz.

Saçlarını düzeltiyor, gözlerinin kenarını ovuşturuyor ve omuzlarını geriye doğru sallıyor. "Nasıl görünüyorum?"

Birkaç saniye ona baktım. Ne kadın ama. Ne

inanılmaz bir kadın.

O lanet olası dünyayı hak ediyor.

Ve bunu ona verecek kişi de ben olacağım.

"Benimki gibi," diyorum başımı sallayarak.

Sonra elini tutup onu bara, doğruca ateşin içine götürüyorum. Çünkü ön kapıdan adımımızı atar atmaz, kardeşlerinin barda eğildiklerini görüyorum, sabırsızlıkları neredeyse üzerlerinden damlıyor. Sanki bir bira için beş dakika bekleyemezlermiş gibi.

"Hey, Bails. Eaton'ın fahişesini oynamayı bitirdiysen, bir tur daha atmamız lazım," diye sesleniyor ikisinden genç olan Aaron, kalabalık barın içinden yüksek sesle. Onu utandırarak hava atmaya çalışıyor ve işe de yarıyor.

Tüm gözler ona çevrilirken elini elimden çekiyor ve yanımda küçülüyor.

Birkaç dakika önce çok canlı ve kendinden çok emin olan bir kadının, büyümek için umutsuzca çabaladığı kıza dönüşmesini izliyorum.

Olay çıkmasını istemedi ama bence buradan kurtulmak için ihtiyacı olan şey bir olay.

Yapmak üzere olduğum şeyin bedelini ödeyeceğimi biliyorum ve bunu uzun zaman önce itiraf etmeliydim. Ama bu Bailey'nin kazançlı çıkacağı anlamına geliyorsa... o zaman öyle olsun. Bu hayatta şimdiye kadar hiçbir görevde arkamda bir adam bırakmadım ve şimdi başlamak gibi bir planım yok.

"Siz üçünüz!" Sırayla kardeşlerini ve sonra da köşede duran, yağsız kasları ve kurnaz gözleriyle babasını işaret ediyorum.

"Beau," diye tıslıyor dişlerinin arasından ve gömleğimi çekiştiriyor. "Yapma bunu. Bu sana düşmez."

Başımı eğip ona bakıyorum, bir daha görecek kadar yaklaşamazsam diye üst dudağının yanındaki küçük çili ezberliyorum. "Evet, aslında öyle."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve ben de artık çoğunlukla sessiz olan bara geri dönüyorum. Sonra sesimi yansıtıyorum, böylece herkes beni yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyor. "Siz üçünüz, barımdan defolup gidin! Yoksa bu sefer polisler gelip sizi mülkümden çıkaracak."

Bailey'nin nefesi kesildi ama ben orada durmadım. "Nişanlıma ve personelime en üst düzeyde saygıdan daha azıyla davranmayı planlayan herkes de dışarı çıkabilir."

Sırrımın ne tür bir hasara yol açtığını ölçmek için sevdiğim kadına dönüyorum. Hasarın onarabileceğimden daha fazla olabileceğini görmem için tek gereken onun gözlerinde geçirdiğim bir kalp atışı.

39

Bailey

Benim barım. Çalışanlarım.

Etrafımda bağırışlar çınlıyor ve hoparlörlerden milyonlarca kez duyduğum sıkıcı bir şarkı çalıyor, ama tek duyduğum kalbimin çarpışı, kulaklarımda akan kan.

Cilalı ahşap zemine bakıyorum. Eskiden daha aşınmıştı. Sandalyeler? Eskiden modası geçmiş görünüyorlardı. Pirinç avizeler pis asma lambaların yerini aldı. Railspur bir süre sonra taşra şıklığına dönüştü.

Kasabanın *yeni sahibi* dedikodulara konu oluyordu ama ben pek umursamıyordum. İyi sayılabilecek bir maaşı olan bir işim vardı. Başımı eğdim ve çalıştım. Yönetim hiç değişmedi ve şirket çeklerimi imzaladı. Hikayeye göre sessiz bir yatırımcı vardı. Elini kolunu sallayan biri.

Gözlerimi yerden kaldırıp Beau'ya dikiyorum. Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Hayır."

Bana bakarken yüz hatları taş gibi, hiçbir şey belli etmiyor - şakağından aşağı inen damarın nabız gibi atması dışında.

Bir, iki, üç.

Kalbi atıyor.

Kalbim atıyor.

Ben yetişmeye çalışırken o bana bakıyor.

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç yıl oldu."

Birkaç yıl.

Tanrım.

Göğsümdeki ağrı nefesimi kesiyor. Eğer izin verirsem beni dizlerimin üstüne çöktürebilir.

"Cennette sorun mu var, hanım evladı?" Aaron alay ediyor, yakınıma eğilirken nefesinin pis kokusu etrafımdaki havayı dolduruyor.

Babamın sert eli onu geri çekti. Babam bizi hep döverdi.
Bazen diğerlerinden daha zor.

Öz babam yanımdan geçerken bana hiçbir şey söylemiyor; onun yerine kardeşlerime mırıldanıyor, "Siz aptallar beni hapse geri göndermeye mi çalışıyorsunuz? Çıkın dışarı."

Patladım.

"Evet! Çık dışarı!" Sesim yüksek, güçlü ve yılların hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. Kapıyı işaret ederken ellerim titremiyor bile. "Hapse git. Cehenneme git. Git bir metre derinliğinde bir çukur kaz ve orada kal. Umurumda bile değil. Ama git *buradan*. Benden ve hayatımdan çok ama çok uzaklara. Benden bu kadar!"

Etraftaki bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Sanki insanların kafası

ailemle samimi görünüyorsun.

"Sizin gibi pisliklerle işim bitti! Bana çöp gibi davranılmasından bıktım. Kibar bir gülümsemeyle her şeyin üstesinden gelmekten bıktım. Bu konuda klas olmaya çalışmaktan bıktım. Sizden *nefret* ettiğim halde sizinle akraba olmaktan bıktım. Git artık. Defol."

Bir iğne düşse duyarsınız. Bar sessiz. Tek duyabildiğim zor nefes alışım ve damarlarımda dolaşan kan.

Alay ederek gidiyorlar. Bugün onlara söylediklerimi umursadıklarından bile şüpheliyim. Ama yine de iyi hissettirdi.

Bu yüzden devam ediyorum.

"Ve diğer herkes!" Dönüp Railspur'daki diğer müşterilere bakıyorum. "Bana bulaşıcıymışım gibi bakmayı kesin. Bu bir eğlenceymiş gibi beni izlemeyi bırakın. Bana üstünmüşüm gibi davranmayı bırakın. Hepiniz zalim, boktan ve bağnazsınız ve burada yaşamayı tüm hayatım boyunca kesinlikle çekilmez hale getirdiniz."

Bardaki insanların büyük çoğunluğu farlara yakalanmış geyikler gibi görünüyor. Kamyonetimi tam gaz üzerlerine sürdüm. Birkaç mırıldanma "özür dilerim" ve garip bir boğaz temizleme var.

Başımı iki yana sallıyorum ve ellerimi kalçalarıma koyarak *ailemin* az önce kalktığı masaya bakıyorum. Yemek yedik ve kaçtık, doğal olarak.

Eskiden bunları cebimden ödemek zorundaydım.

Ancak "yeni sahiplik" devraldığından beri, grevler için kancaya takılmadık. Ya da ben olmadım. Bu şehirde hiç kimse ödeme yapmadan çekip gitmezdi, tabii ben garsonları değilsem - o zaman bu komik bir şakaydı. Eskiden bu konuda güldüklerini duyardım.

Ta ki "yeni sahiplik" ödeme yapmadan ayrılanların geri gelmesini yasaklayana kadar.

Siktir. *Sikeyim*. Beau ne zamandır bana göz kulak oluyordu? Ve tüm bunların söylenmeden gitmesine izin verdi... Ben hissetmeye başlarken...

"Beau, sen de dışarı çık. İşe dönmem gerek," diye fısıldıyorum çenemi kaldırıp omuzlarımı düşürürken.

Daha derin utançlarda başımı dik tuttum. Bu da farklı olmayacak.

"Gitmiyorum." Kollarını kavuşturuyor ve sanki bu bir tür meydan okumaymış gibi düz burnunun altından bana bakıyor.

Ama şu anda onunla yüzleşecek kadar güçlü değilim. Seyirciyle olmaz. Hem de hiç.

Gözlerim kapanıyor ve ellerim kalçalarımı desteklerken burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Titremelerini engellemek için kalça kemiklerime bastırıyorum. "O zaman bırakıyorum."

Sert vücudu ona vurmuşum gibi hareket ediyor. Bunun geldiğini görmedi.

Uzanıp arka cebimden bilgisayar sistemine giriş kartımı çıkardım ve ona uzattım. "Al."

Karta bakar ama almaz. "Tamam, Bailey. Ben gidiyorum."

"Hayır." Başımı hızla sallıyorum, gözyaşlarım akıyor, düşmelerini engellemeye çalışırken burnumun kenarlarına batıyor. "Gitmem gerekiyor."

"Bırakamazsın. Geleceğim-"

"Yapabilirim. Ve şu anda yalnız kalmaya maaş çekinden daha çok ihtiyacım var." Sesim çatlıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Kartı tekrar ona doğru itiyorum, sessizce alması için yalvarıyorum. Bana verdiği büyük elmas yüzük, üstümüzdeki güzelce yenilenmiş avizeden gelen sıcak ışıkta parıldıyor.

Sessiz yatırımcının kim olabileceği hakkında nasıl daha fazla düşünmedim? Nasıl oldu da bazı şeyleri hiç sorgulamadım? Bunu nasıl göremedim?

"Bailey." Geniş omuzları yenilgiyle çökerken benim adım dudaklarında bir iç çekişe dönüşüyor.

Boğazımda öfkeli bir inilti düğümleniyor ve topuğumun üzerinde dönüp Beau'dan uzaklaşmadan önce kartı mükemmel cilalanmış parke zemine bırakıyorum.

Nişanlımdan uzak dur.

Patronumdan uzak dur.

Eve gittiğimde...

Beton ön merdivenlerden çıkarken başımı sallıyorum.

Beau'nun evine vardığımda, ön kapıdan içeri giriyorum, alarm kodunu giriyorum, Boler anahtarımı tüm anahtarlarımızın -onun *anahtarlarının- asılı* olduğu yerden geçiriyorum. Ana yaşam alanından geçip arka kapıdan çıkarken ayakkabılarımı çıkarma zahmetine bile girmiyorum.

Ne yaptığını düşünürken aptal temiz zeminini diş fırçasıyla yıkayabilir, umurumda değil.

Ve yaptığı şey yalan söylemek. O kadar derin, o kadar kapsamlı yalan söyledi ki - iyi niyetli olsa bile - beni bir şeyin gerçek olduğuna inandırdı ve şimdi belki de gerçek değilmiş gibi geliyor. Şimdi onun için aptal bir oyunda piyonmuşum gibi geliyor. Sanki eve dönmüş ve benim hayatımı yeni gizli görevi yapmış gibi.

Ama bana bundan bahsetmedi ve beni düşürdü.

"Ugh!" Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve karavanıma doğru hışımla ilerlerken öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum. Anahtarı kilide sokarak kapıyı açtım ve kendimi içeri attım, arkamdan kapıyı hızla sürgüledim.

Yalnız kalmaya
ihtiyacım var.
Düşünmeye
ihtiyacım var.

Ve her şeyin bana *onu* hatırlattığı bir evde düşünemiyorum. Her şey *onun* gibi kokuyor.

Gözyaşlarım artık serbestçe dökülüyor ve eskiden evim olan yerin en ucundaki yatağa tahta gibi uzanırken onları silme zahmetine girmiyorum.

Belki yine benim evimdir?

Bunu düşünmek, onu terk etmek, bu kadar ağır bir yükün ağırlığı altında kemiklerimin çatırdadığını hissetmeme neden oluyor.

Nefes alışımı sakinleştirmeye çalışıyorum ama öyle bir noktaya geliyor ki sanki hiç nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Canım yanıyor.

Utanıyorum.

Birinin beni bu kadar dürüstçe sevebileceğine inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ve yine de, onun için acı çekiyorum. Sadece onu istiyorum. Kollarını. Sözlerini. Kokusunu. Beni daha iyi hissettirecek tek şeyin bu olduğunu biliyorum ama... Öfkeliyim.

Dakikalar geçiyor ve sessiz gözyaşlarının kotuma inişini izliyorum, ıslandıkça açık renk denim koyu lekeleniyor. Lekeler küçük başlıyor ve daha yumuşak kenarlı, daha büyük, daha yuvarlak lekelere dönüşüyor.

Birdenbire evden adımı çağıran paniklemiş sesini duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu dinliyorum.

"Bailey!"

Sesi acıtıyor. İçindeki acıyı hissedebiliyorum, söyleyecek bir kelime bulabilsem benimkiyle eşleşecek bir acı.

"Bailey!" Şu anda mutfakta, sesinin ne kadar yakın olduğunu anlayabiliyorum ve ondan bu şekilde saklanmanın ona zarar verdiğini biliyorum. Bu beni kusacakmışım gibi hissettiriyor.

Ama bu ana ihtiyacım var. Bu alana ihtiyacım var. Bu karavan onun arazisinde olabilir, ama hala benim. Basit.

ve sade ve köhne, ama benim.

Barın benim olduğunu sanıyordum. İnsanların beni ve sıkı çalışmamı takdir ettiği tek yerin orası olduğunu sanıyordum. Dünyadaki o yeri hak ettiğimi sanıyordum.

Arka kapı kırılarak açıldı ve bu adamın beni bulmak için dünyayı parçalayacağını biliyordum. Beni kurtarmak için.

Ama kurtarılmaya ihtiyaç duymaktan çok yoruldum.

"Bailey!" Avucu düz bir şekilde karavanımın kapısına indi. Tokadı duyabiliyorum. Çocuksu yanım ondan saklanmaya devam etmek ve cevap vermemek istiyor.

Ama ona aşık olan yanım, onun çılgınca beni arayışını dinlerken şerit şerit parçalanıyor.

"Öyle mi?" Burnumu çektim.

Kapıda bir gümbürtü var ve onu, alnını hurda küçük karavanımın düz mat gri dış cephesine dayamış bir şekilde mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Altın rengi ve mükemmel.

"Bailey."

"Neden bana söylemedin?" Kelimeler hıçkırık gibi. Kendimi toparlarım sanmıştım ama toparlayamıyorum. Parçalanıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve bu beni çileden çıkarıyor, bu yüzden kalkıp fiberglas kapıyı iterek açıyorum ve onu tökezleyerek geri gönderiyorum. "Neden bana söylemedin? İlişkimizin bir yalan üzerine kurulmasını istemeyen bir adam için, bu sefer kesinlikle iki katına çıktın."

Dudaklarını yalıyor, arkasındaki altın ışık evin siluetinin üzerinde parlıyor. "Yalan söylemedim."

Sert bir kahkaha attım. Gözyaşları hâlâ yüzümü kirletiyor ama umurumda değil. "Oh, siktir git. Bu bir ihmal yalanıydı ve sen de bunu biliyorsun." Başımı iki yana sallayıp bahçeye bakıyorum. "Ve en aşağılayıcı şekilde ortaya çıktı. Herkesin önünde, Beau."

"Biliyorum." Ellerini başının arkasında birleştirdi ve tamamen çaresiz bir şekilde bana baktı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni istemiyorum! Bir açıklama istiyorum. Bütün bu geceleri yatırımını korumak için mi yoksa benimle birlikte olmak istediğin için mi barımda oturarak geçirdin?"

"Bailey, bunu bana nasıl sorarsın? Yıllardır o yerle hiç ilgilenmedim. Bu *hep* seninle ilgiliydi."

Göğsüm. Acıyor.

"Açıkla."

Elleri başının arkasında daha kısa olan saçlarının üzerinde geziniyor, kafasını karıştırırken yüzünde bir konsantrasyon ifadesi beliriyor. Belli ki bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyor.

Adım atıyor. "Bir gece evdeydim ve Jasper'la bir şeyler içmek için oraya giderken, ev sahibiyle müdürün dışarıda konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Bir omzumu kapının pervazına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum. Devam etmesi için sessiz bir talimat.

"Buranın nasıl harap olduğundan bahsediyorlardı. Düzeltmek için yeterli para yoktu. Sahibi Fred, Jake'e seni kovmanın daha fazla insanı buraya çekebileceğini söyledi."

Ürkekliğimi gizlemeye çalışıyorum ama yanağım seğiriyor ve onun bunu gördüğünü biliyorum.

Başka tarafa bakıyorum. *Kahrolası Fred.*

O adam tam bir sürüngendi.

"Ama Jake reddetti. Senin iyi bir çalışan olduğunu ve işe ihtiyacın olduğunu söyledi. Senin için mücadele etti ve bu yüzden işini kaybetti."

"Jake?"

Beau başını sallıyor.

"Ama hâlâ müdür o." Jake şehirli ve bana her zaman iyi davrandı, geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyor ya da umursamıyordu.

"Onu tekrar işe aldım ama kimliğimi gizli tutmak için her şeyi bir avukat aracılığıyla yaptım. Tamamen elim kolum bağlı. İçeri girip garip şeyleri tamir ettiğim zamanlar hariç. Geçen gün senin için o musluğu tamir ettim. Ama yine de arkadaşlarım ve ailemle en sevdiğim bara gidip sıradan bir müşteri olabilmek istedim. Sıradan bir küçük kasaba barında sıradan bir küçük kasaba adamı."

"Ben... Bunu nasıl anlamlandıracağımı bile bilmiyorum. Neden satın aldın ki?"

Dudaklarına değen gülümseme hüzünlü. "O gece seni izledim. Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm. Ne kadar gergindin. Ve ben..." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bilmiyorum, Bailey. Sanırım seninle ilgili konularda hep düşüncesiz davrandım. Çünkü arka tarafa geçtim ve Fred'e reddedemeyeceği bir teklif yaptım. Doğru gelmedi. Sana ne yapacağını bildiğim için."

"Bu delilik. Tabii ki doğru değil! Başından bir sürü şey geçmiş bir adama göre çok idealistsin Beau. İyi insanların başına kötü şeyler gelir. Her seferinde kahraman olmana gerek yok. Herkesi kurtarmana gerek yok."

Omuz silkiyor. "Sen herkes değilsin."

Ona bakıyorum, ağzım açık. Ona sarılmak ve vurmak istiyorum. Hepsi aynı anda. Çok sinir bozucu.

Onu izlerken dişlerim gıcırdıyor. "Sana çok kızgınım."

Gözleri düşüyor ama oradaki utancı görmeden önce değil.

"Biliyorum." "Neden bana söylemedin?"

"Ben istedim. Siktir." Ağzını siliyor ve adım atıyor. "İstedim. Jasper yapmamı söyledi. Bunu söylediğim tek kişi o. Ama seni incitmemek ya da arkandan iş çeviriyormuşum gibi hissettirmemek için bu yolda çok ilerlediğimizi biliyordum. Ve Tanrım, Bailey. Dünyada yapmak isteyeceğim en son şey seni incitmektir."

Boğazım ağrıyor, neredeyse midem bulanana kadar kendi kendine daralıyor.

"Aslında senin ortağınmışım gibi hissettim, Beau. Bana saygı duyuyormuşsun gibi. Bir şekilde senin ayrılmaz bir parçan olduğumu hissettim. Ben bir proje değildim. Gizli bir görev değildim. Bir kaşıntını kaşımak ya da aileni kandırmak için süper asker rolü oynadığın bir piyon değildim."

"Size saygı duyuyorum. Ve sen benim için çok önemlisin. Seni seviyorum, Bailey."

Sevgiler.

Kim aşk acıtır dediyse yalan söylemiyormuş.

"Peki ya o iş? O iş her zaman, geldiğim yere rağmen kendim için bir şeyler yaptığımın kanıtı gibi hissettirdi. Kimsenin acımasına ihtiyacım olmadığının kanıtı. Her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğumun kanıtı. İnsanlara ne kadar sıkı çalıştığımı gösterme şansım olsaydı, beni ödüllendirirlerdi. Ve sen hayatımda yaptığımı sandığım tek şeyi altımdan çekip aldın. Sana tamamen bağımlıyım ve bu beni korkutuyor. Ve bu daha da kötü çünkü önce beni kendine aşık ettin, biliyor musun?" Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var, böylece pişman olacağım bir şey söylemem."

Beau hızla göz kırpıyor, dik ve gururlu duruyor. Sanki sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırmış gibi. Bana sorun olmadığını ya da aşırı tepki verdiğimi söylemiyor. "Bu anlaşılabilir bir şey." Tüm hayal kırıklığımı alıyor ve yutuyor. Bir erkek gibi.

Kusurlu ama iyi bir adam gibi. Beni seven kusurlu ama iyi bir adam gibi. *Buna tutun.*

Başımı sallayıp kapıyı üzerine kapatmaya gidiyorum ama o beni durduruyor, ayağa kalkıp elini

parmakları benimkilere sürtünüyor. "Ne kadar sürecek?"

Bakışlarım gözlerinde dönen metalik havuzlar arasında gidip geliyor. "Sana bu kadar kızgın olmamam için gereken süre kadar."

Söyleyeceği şeyi ısırırken dudakları düz bir çizgi haline geliyor. Ve bir süre sonra, bana daha önce söylediği şeyi tekrarlıyor. "Şekerim, çok özür dilerim."

Hüzünle gülümsüyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Kendimi yalnız küçük karavanıma kilitlerken tek söylediğim "Biliyorum," oluyor. Sonra yatağıma dönüyorum ve bütün gece boyunca uyanık kalıp hayatımı her açıdan analiz ediyor ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Ve hayatımın geri kalanını Beau Eaton'ın evcil hayvan projesi gibi hissetmemek için bizi nasıl düzelteceğimi.

40

Beau

Beau: Gary senin tarafında olduğunu söylememi istedi.
Öyle olsa iyi olur. **Beau:** Ben de
senin tarafındayım. Olsan iyi
edersin.

Bailey'nin kapısını çaldım.

Zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve onu suçlamıyorum. Ben de kendimden uzaklaşmak isterdim. Ne yazık ki, kendimle baş başa kaldım -kendimden nefret ediyorum- ve bunu nasıl düzelteceğimi düşünüp duruyorum. Dün gece, yardım etmek için bara geri döndüm. Tam zamanında geri döndüm ve onun nehirde tek başına yüzüşünü kıyının tepesinden tam bir sürüngen gibi izledim. Sonra yatağa gittim, gözümü bile kırpmadan uyudum ve kendimi hor görerek uyandım.

Perdelerinde bir hareket görüyorum. Hareket. İçeride olduğuna ve burada üzgün bir köpek yavrusu gibi dikildiğimi bildiğine dair kesin bir işaret.

"Sana kızgınlığım bitmedi," diye sesleniyor içinden.

Dudaklarım seğiriyor. Sesi çok... huysuz geliyor. Ve bunu kaldırabilirim. Bana kızgın olmasına katlanabilirim. Onu bekleyebilirim. Seve seve beklerim.

"Sorun değil. Sadece sana kahvaltı ve dün geceki bahşişlerini getirmeye geldim. Ve küçük bir şey daha."

Elimdeki tepsiye bakıyorum. Kahve. Çırpılmış yumurta. Çilek. Nakit para. Zarf.

Kapısı açılıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Gözleri şiş, kalın saçları yüksek bir at kuyruğuyla geriye çekilmiş.

"Neden bana bahşiş
getiriyorsun?" "Çünkü senin
vardiyandı."

"İstifa ediyorum."

"Yine de senin için çalıştım."

Burnunu çekiyor ve bakışlarını başka yöne çevirirken burnu kıpırdıyor. "Barmenlik
yapabildiğini bilmiyordum." "Yapamam ve Gary bütün gece bana çok kötü davrandı."

Koyu renk gözleri bana lazer tutuyor ve bu haber karşısında dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını görebiliyorum. "Güzel."

"İşte." Tepsiyi ona uzattım ve aldığında rahatlayarak iç çektim ve yüzüğümün hala parmağında olduğunu gördüm.

"Zarfın içinde ne var? Neden üzerinde #teambailey yazıyor?"

Omuz silkiyorum. "Kasabadan bazı insanlar yeni işsizlik durumunuza yardımcı olmak için nakit para ile uğradılar. Hashtag'i Gary yazdı."

"Kasabadan insanlar mı? *Bana* para mı verdiler?"

"Görünüşe göre onlara saldırmanızın bir etkisi olmuş. Biraz... pişmanlık uyandırmış olabilir misin?" Burnunu çekiyor. "Onların parasını istemiyorum. İhtiyacım yok."

"Geri verirken iyi şanslar. İçinde çok şey var. Birçok farklı kişi ve işletmeden. Size nasıl özür dileyeceklerini bildiklerini sanmıyorum ve bulabildikleri en iyi şey bu."

Tepsiye bakarken gözleri büyüyor, dudakları bir şey söylemeye hazır ama kelimeleri bulamıyormuş gibi hafifçe aralanıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de şaşırdım.

"Becer beni" de karar kılar.

"Biliyorum." Hafif bir kıkırdamayla aynı fikirdeyim, bu da bana ekşi bir bakış kazandırıyor. "Benimle aynı fikirde olmayı bırak. Hâlâ kavga ediyoruz."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım ve ondan uzaklaşmaya başladım. "Özür dilerim. Benim hatam. Ben de Bailey'nin hashtag takımındayım."

Başını bana doğru sallıyor. "Çok acımasızsın, biliyorsun değil mi?" Ben de ona bir selam verip göz kırpıyorum. Çünkü evet, öyleyim.

Daha önce hiç kimse Bailey için gelmemişti, ama o tam bir deneyim yaşamak üzereydi. "Hayır, şekerim. Konu sen olunca, düpedüz umutsuzum."

"Nedir bu?"

Gülümsüyorum çünkü Bailey bugün o kadar dağınık görünmüyor. Hayır, benim kızım daha güçlü görünüyor. Uyumuş gibi.

Büyük boy bisiklet yakası minyon bedenine bol geliyor, uzun bronz bacakları uyku şortundan dışarı uzanıyor, yüzünde bir kaş çatmayla karavanın kapısını açık tutarken ayaklarında yığılmış tüylü çoraplar var.

Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış.

Üniversitede final sınavlarına hazırlanırken böyle görüneceğini hayal ediyorum.

O zaman da ona kahvaltı ve kahve getireceğim.

Tepsiye bakıyorum. "Yemek. Ve kafein. Bugün yine spor salonuna gitmeden önce ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Bugün spor salonunda çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Summer'a sordum. Aramızda yanlış bir şey olduğunu bilmiyordu."

"Neden yapsın ki?" Bailey kollarını kavuşturur ve kalçasını kıvırır. Parmağında yüzük yanıp sönüyor. Omuz silkiyorum. "Dün oradayken ona söylemiş olabileceğini düşündüm."

Gözlerini deviriyor, yaşına bakıyor. Ama ağzından çıkanlar yaşının ötesinde bir bilgelik taşıyor. "Hayır, Beau. Ailene koşup senin ne kadar boktan biri olduğunu dilime dolamayacağım çünkü bu

bizim işimiz, onların değil."

Bizim işimiz.

Bu duygu bana umut veriyor.

Boğazımı temizliyorum ve haddimi aşmak istemediğim için ona başımı sallıyorum. Belli ki bana hâlâ kızgın.

Bailey'nin parmağı tepsiyi işaret ediyor. "Nedir o?"

"Nakit."

"Neden?"

"Çünkü dün gece yine barda senin vardiyanda çalıştım. Gary bana kazık attı. Benim gibi aptal birine biralarını doldurması için para vermeyeceğini söyledi ve sonra anahtarlarını bana fırlattı."

Gözleri uzaklara dalarken eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor. Bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını biliyorum. "Sende kalmalı-"

"Bailey. Parayı al. Yeni bir başlangıcı hak ediyorsun. Herkesin sahip olduğu adil bir şansı hak ediyorsun. Parayı al ve bunu gerçekleştir. Benim ihtiyacım yok."

"Beau..." Başını eğiyor, yüz hatlarını şaşkınlık boyuyor.

"Hayır, dinle. Bu kasabadan gitmen gerek. Bir süre, ihtiyacın olmadığını düşündüm. Bir süre, burada senin için her şeyi daha iyi yapabileceğimi düşündüm. Ama gerçek şu ki, sen benim hayatımı daha iyi hale getirdin, çok daha iyi hale getirdin ve endişeleniyorum ki ben seninkini daha kötü hale getirdim."

Sözlerimden etkilenmiş görünüyor.

Ama yine de karavanına geri dönmeden önce tepsiyi alıyor.

"Yani ona kahvaltı hazırlamaya devam mı edeceksin? Ve onu yoluna mı göndereceksin?"

Telefonum kulağımla omzum arasına sıkışmış halde pastırmayı çeviriyor, Jasper'ın telefonda ne kadar kendini beğenmiş bir hıyar gibi konuştuğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Evet. Geç saatlere kadar ayaktaydı. Karavanının ışıklarının açık olduğunu görebiliyordum. Ve gitmesi gerekiyor. Onun için en iyisi bu."

"Dostum, ona söylemeni söylemiştim. Umarım yıllarca ona kahvaltı getirmeni sağlar." "Siktir git."

Jasper güler. "Biraz alçakgönüllülük işine yarayabilir. Senin için iyi olur. Karakterini geliştirir."

"Ben karakter doluyum!" Pastırma yağı elime sıçrıyor ve elimi çekip silkeliyorum. "Sen tam bir pisliksin. O da seni anladı."

"Jas, ne oluyor lan? Sen benim başka bir anneden olma kardeşim olmalıydın. Bu sert sevgi saçmalığı da ne? Benim takımımda olduğunu sanıyordum."

"Pantolona bir tekme. Uyan, Beau. Eskiden olduğun kişi değilsin. Sınıfın palyaçosu, parlak, mutlu kahraman. Artık sen de hepimiz gibi bir ölümlüsün. Aptalca hatalar yapan biri. Her şeyi kolayca elde edemeyen biri."

"Hey, ben-"

"Biliyorum, biliyorum," diye yatıştırıyor beni Jasper. "Her şey kolay olmadı. Ama senin yolun her zaman açıktı. Verdiğin kararlar çok açık. Micah'yı almak için o sığınağa geri dönerken iki kere düşündün mü?"

"Hayır," diye homurdandım. "Yapacağımı zaten biliyordum."

"Evet. Aynen öyle. Peki bunun için planın ne? O buradan ayrılıp kendi hayatını yaşarken, sen yanlış yerleştirilmiş görev anlayışın yüzünden kendini rahatsız hissettiğin bir kasabada nefret ettiğin bir işte çalışmaya devam mı edeceksin? Yapman gereken bir seçim var ve bunun farkında olduğundan emin değilim. Onunla gidiyor musun, gitmiyor musun? Onun için en iyisinin ayrılmak olduğunu söyleyip duruyorsun, peki ya senin için en iyisi ne?"

"Bir planım var," diye mırıldanıyorum. Çünkü var. Bir süredir var. Sadece kimseye söylemedim. Yıllardır kimseye planlarımla ilgili dürüst gerçeği söylemedim ve söyleyeceğim tek kişi

Bailey ile değiştirmek. Doğrusu, herhangi bir katkı istemiyorum. Onunla ilgili kararlarımda kendime güveniyorum. Kaza geçirdiğimden beri böyle tek bir amaç hissetmemiştim.

Ve işimizi herkesle paylaşmamamız konusundaki yorumu beni çok etkiledi. O ve ben.

Bir sır olarak başladık ama çok daha fazlasına dönüştük. Şu anda ikimiz de kendi işimizi yapıyor olsak da, her zaman ...

Birlikte yalnız.

"Jasper beni dürtüklüyor ve şaka yaptığını bilsem de kıskançlık mideme hücum ediyor.

"Sen ve ben aynı yaştayız, Dick."

"Evet." P'yi patlattı ve mutfağında bir şeyler yaparken çıkardığı sesi duydum. Tembel herif beni görmeye arabayla da gelebilirdi. "Daha iyisini bilecek kadar yaşlı."

"Aman Tanrım, dostum-" Bailey'nin karavanından çıktığını gördüğümde duruyorum. Güzel beyaz bir elbise ve kot ceket giymişti, saçları ipeksi ve yeni taranmıştı. Spor salonunda duş aldığını biliyorum. Summer bana *bunu* "*sakın bu işi berbat etme*" diyen delici bir bakışla söyledi.

Saatime bakıyorum ve gitmesi için oldukça erken olduğunu fark ediyorum. Onu kaçırmak istemiyorum.

"Gitmeliyim, Jas. Güle güle." Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve pastırmayı domates, marul ve mayonezle birlikte bekleyen ekmeğin içine atıyorum. Sonra bir kağıt havluya sarıyorum ve evin yan tarafındaki patikanın onu götüreceğini bildiğim ön kapıya doğru koşuyorum.

"Bailey. Bekle!" Tam kapıyı açıp merdivenlerden inerken seslendim. "Sana kahvaltı hazırladım."

Olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı. "Bana sürekli kahvaltı hazırlamana gerek yok." "Geç kalktın."

Başını eğiyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Nereden biliyorsun?" "Işıklar açıktı. Seni kontrol ettim."

Bailey boğazını temizler ve çöreği almak için öne doğru uzanır. Yüzük hâlâ parmağında.

"Teşekkürler." "Elbette," diyorum, ellerimi ceplerime sokarak. "Bu kadar erken nereye gidiyorsun?" "Bu kadar erken nereye gidiyorsun?

Driveway, kendini aşkıyla konuşan bir genç gibi hissediyor.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ne olduğunu anlamak için ona baktım. "Şehre."

"Oh, öyle mi?"

Başını sallıyor, dişleri alt dudağına batıyor.

"Beş dakika bekleyebilir misin?"

İç çekiyor.

Yaptığı her hareketi kataloglamadan duramıyorum. Sanki bana ne yaptığına dair bir fikir veriyormuş gibi. Ne düşündüğünü. Onu tekrar öpecek kadar yaklaşmama ne zaman izin verecek. Yine bir ısırık izi bırakacak.

"Ne için?"

"Ben de geliyorum. Beni de götürür müsün?"

Hayır diyebileceği bir an. Kendim kullanmamam için hiçbir sebep yok. Doğrusu, direksiyonda olmayı tercih ederdim, ama aynı zamanda onun yanında olmak istiyorum. Ve eğer o bana soğuk davranırken onun boktan kamyonetinde oturacaksam, öyle olsun.

Bana bakışlarından neden şehre gittiğimi merak ettiğini de anlayabiliyorum.

Ve bu his karşılıklı.

Belki benimle bir araçta sıkışıp kalırsa, bu onu konuşmaya zorlar. Hiç değilse dinlemeye zorlar.

41

Bailey

Yaz: Bugün iyi eğlenceler! Baktığınız yerlerin fotoğraflarını gönderin. Ve bana hangi mahalleler olduğunu söyleyin. Gerçekten her şeyi bilmek istiyorum.
Bailey: Tamam. Teşekkürler.
Summer: İyi misin?
Evet. Sadece bana mesaj atmanı beklemiyordum.
Yazın: Neden olmasın?
Bana mesaj atan tek kişi Beau.
Summer: Artık Beau ve ben varız.
Bailey: Taşınmama kızarsın diye düşünmüştüm.
Summer: Buna neden sinirleneyim ki?
Bailey: Senin için çalışmaya yeni başladığım için mi?
Yazın: İstediğin şeyin peşinden gitmek hakkında bir iki şey biliyorum. Bunu görmeye bayılıyorum. Dünyayı istiridyene çevir, kızım.

Beau kendini yolcu koltuğuna çekiyor ve kamyonetimin içindeki havayı yutmak bir anda zorlaşıyor.

Çok lezzetli görünüyor. Yeşil ve krem karışımı ekose bir gömlek ve altında haki bir tişört. Künyesinin gümüş zincirinin katlarının altında kaybolduğunu görebiliyorum. Kot pantolon. Seçmesine yardım ettiğim deri botlar.

Bu sabah hava serin ve sonbaharın esintisi etrafımızdaki düz arazilerde süzülüyor. Gün ortasında hava ısınıyor ve akşam saatlerinde sıcaklık düşüyor.

Yılın bu zamanını seviyorum.

Vites değiştirerek evden uzaklaşıyorum, gözlerimi ondan ziyade yolda tutmaya çalışıyorum.

Onu özlüyorum.

Üç gündür onu özlüyorum. Üç gün boyunca, onun evine geri dönmemek için kendimi zorladım.

Onu cezalandırmaya çalıştığım için değil. Bunu ikinci gün fark ettim. Bu onunla ilgili bile değil.

Bu benimle ilgili. Korkularımın arzularımdan ağır basmasıyla ilgili. Yeni bir başlangıç için kendi ilk adımlarımı atmakla ilgili. Bunu kendi başıma, kimse beni engellemeden ve kimse bana destek olmadan yaptığımı bilmekle ilgili. Çok uzun zamandır içinde bulunduğum koşulların kurbanı oldum.

Önce, hayatımın ne kadar adaletsiz olduğuna kızdım. Şimdi ödeşiyorum.

Chestnut Springs'in sınırlarından çıktıktan sonra "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Araba sürüyorum." Ellerim direksiyonda dönüyor.

"Yok artık. Şehirde, Bailey. Ne yapıyorsun?"

Ona ne söylemek istediğimi düşünürken dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor. O çok... zorba, ezici, aşırı korumacı ve benim için bu güne müdahale etmesini istemiyorum. Geçen sabah şehri terk etmem gerektiğini açıkça söyledi. Şehirden ayrılmamı *istiyor*.

Peki ya o? Onun bir ailesi var. Bir evi. İstediği her işi, benzin istasyonunda rahatça bulabilir.

Hayır, bu sonraki adımlardan herhangi birini onunla birlikte atmak çok fazla acı verirdi. "Benimle gelemezsin."

"Sorun değil." Koltuğuna geri yerleşiyor, kollarını kavuştururken kalın pazuları ekoseye doğru geriliyor. "Zaten yapmam gereken bir şey var."

Merak beni çekiştiriyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona bakıyorum ve sırıtıyor. Midem bulanıyor, küçük bir takla atıyor. *Tanrım*. O kadar güzel ki. "Önce sana sordum, şekerim."

Gözlerim doldu. Bana şeker meme dememle ilgili aptalca bir şakanın nasıl olup da bir sevgi sözcüğüne dönüştüğü beni aşıyor. Yine de beni gülümsetiyor.

"Kampüsü kontrol etmek için içeri giriyorum. Sonunda Ocak ayında başlamak üzere kaydımı aktif hale getirdim."

Bana attığı sırıtış düpedüz kör edici. Gözlerimi kırpıştırıyorum, sanki doğrudan bakılamayacak kadar parlakmış gibi.

Acıtıyor.

"Birkaç kiralık yere de bakacağım," diye mırıldanıyorum. Aramızda olan her şeyin ardından onunla bu konular hakkında konuşmak garip geliyor. Sahte, gerçek, biraz fazla gerçek.

Sanırım onunla nerede duracağımı ya da yapmam gerektiğini bilsem bile konuyu nasıl açacağımı bilemeyecek kadar deneyimsizim.

Tek bildiğim yalan söylediği. Duygularım incindi. Bana her sabah kahvaltı getiriyor ve istediğim her alanı -belki de çok fazla- veriyor. Ve bana şehri terk etmem gerektiğini söyledi.

Ama sonra beni seviyormuş gibi gülümsüyor. Ve ben yine kafam karıştı.

"Aferin sana."

Alay ediyorum. *Benim için iyi* oldu. Bu başımı okşamak gibi bir şey ve ondan istediğim bu değil. Beni omzuna atıp evine sürüklemesini istiyorum.

Ama Chestnut Springs'de olmak istemiyorum. Çok kayboldum.

"Ne için giriyorsun?"

"İş," diye basitçe cevap veriyor. Bu da bana barla ilgili bir şeyler yaptığını düşündürüyor ki bu da bana yersiz bir görev duygusuyla yalan söylediğini hatırlatıyor.

Kahraman orospu çocuğu.

Tarlalar hızla geçip giderken ve şehrin üzerindeki gökdelenler görünürken bir kez daha sessizliğe gömülüyoruz.

"Seni nereye götürüyorum?"

Koltuğunda kayıyor, baş üstü kolunu tutuyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Seni yönlendireceğim." Şifreli orospu çocuğu.

Doğruca şehre gidiyoruz.

"Buradan
sola."
Dönüyorum
.
"Hemen ileride."
Tekrar dönüyorum, yolu takip ederek şirin, ağaçlarla çevrili bir mahalleye giriyorum. Eski evler.
Bazıları dolgu.
Önünde parlak renkli bir oyun alanı olan tek katlı tuğla bir okul.
"İş" dediğinde farklı bir şey bekliyordum. Burada ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok.
En azından kampüsten uzak
değil. "Bir blok daha yukarı."
Omuzlarında kocaman sırt çantalarıyla kaldırımdan aşağı inen çocuk selini izlerken kaşlarım çatılıyor.
"Tam burada. Sol tarafta."
Yolun karşı tarafında duruyorum ve karşıdaki başka bir tuğla binaya
bakıyorum. Bir itfaiye binası.
"Bu da ne?"
"Öndeki büyük kırmızı kamyonun bir ipucu olabileceğini düşündüm," diye kıkırdayarak
cevap veriyor. Emniyet kemerini çözdüğünü duyuyorum ama gözlerimi binadan
ayıramıyorum. "Doğru. Ama neden?"
"İş görüşmesi." Küçük taksiden çıkmak için kolu çeker ve kapıyı açar.
Dışarı çıktığında, neler olduğunu tam olarak anlayamadan aynı soruyu tekrar soruyorum. "Ama neden?"
Beau dönüyor ve gözleri yüzümde geziniyor, sanki her özelliğimi ezberlemeye çalışıyor. Sonra omuz silkiyor, bakışlarının yoğunluğuyla tezat oluşturan umursamaz bir hareket. "Seni sevdiğimi söylemiştim, Bailey. Ve ciddiydim." Bana göz kırpıyor ve sanki taksi şoförü falanmışım gibi kamyonun tavanına iki kez vuruyor. "Seçtiğin evde aile yemeklerine ev sahipliği yapabileceğimiz bir oda olduğundan emin ol. Eaton klanının istediğimizden daha fazla ziyaret edeceğini biliyorsun."
Biz. Biz.
Burada ağzım açık, ne diyeceğimi bilemez halde oturuyorum. Sırf benimle birlikte olabilmek için
mi şehirde bir iş buluyor?
Ama sormaya fırsatım olmadı çünkü uzaklaştı ve omzunun üzerinden seslendi: "Geri döndüğünde bana mesaj at. İşin bitene kadar kendimi meşgul tutacağım."
Sonra caddenin karşısında. Bir iş görüşmesine gidiyor.
Peki ya ben? Ben duygusal bir su birikintisiyim.

Kampüste şaşkın şaşkın dolaşıyorum.
Tadı yavan ve sulu bir kahve içiyorum. Beau'nun bana yaptıkları daha iyi.
İşe alım yapabilecek kafe ya da restoranları kontrol ederek yürüyorum. Görünüşünü beğendiğim iki yere özgeçmişimi bırakıyorum. Her ikisinde de gülümsemeler ve coşkuyla karşılaşıyorum. Beni işe alma ihtimalinden heyecan duyan insanlar.
Güzel ama... kendimi o kadar da iyi hissetmiyorum.

Randevu aldığım ilk kiralık daire on ikinci katta bir apartman dairesi. Bana burayı gösteren kadın, büyük pencereleri ve güzel manzarası olan mekânı gezdirirken yeterince kibar görünüyor. Ancak, neredeyse var olmayan bir alanı işaret ederken, "Ve tam burada küçük bir yemek masası için yer var" dediğinde, ağlamaya başladım.

Çünkü bu Eaton'ları ağırlamak için yeterli bir alan değil. Ve ben bunu istiyorum. Beau'yu istiyorum ve o hayatı istiyorum. Tanrım, keşke burada benimle olsaydı.

Onsuz yaşayabileceğim yerlere bakmak yanlış geliyor. Özellikle de kamyonumdan ayrılmadan hemen önce bana attığı o kendini beğenmiş küçük bombadan sonra. Çok rahat. Sanki bilmediğim bir şeyi başından beri biliyormuş gibi.

Asansörle lobiye inerken avucumu göğsümün ortasına bastırarak oradaki ağrıyı bastırıyorum. Buranın bana göre bir yer olmadığından oldukça eminim. Sadece yemek odası için ağlayan bir kıza kimsenin evini kiralamak istemeyeceğinden neredeyse emin olduğum için değil, aynı zamanda yemek odası yeterince büyük olmadığı için de.

Şu anda Beau'yu son üç gündür özlediğimden daha yoğun bir şekilde
özlüyorum. Ne yaptığını merak ediyorum.

Nasıl hissettiğini merak ediyorum.

Ne yaptığını biliyor mu merak ediyorum.

Acaba benim için hayatını değiştirdiğine pişman olacak mı? Ve bunun ağırlığı düpedüz ezici.

Bir sonraki randevuma gitmeyeceğim. Başka bir yemek odasına bakmaya ve Beau'yu merak etmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Tek istediğim onunla yatağa girip bana sarılması.

Ona mesaj atmadım. İtfaiye binasına geri döndüm, gerekirse onu beklemeye hazırdım.

Ama beklemem gerekmiyor.

Yanaştığımda, güneşin altında bir banka oturmuş, dizlerini açmış, telefonunun ekranında geziniyor.

Birinci kademe bir operatör için sokağın karşısındaki beni fark edeceğini düşünürsünüz ama etmiyor. Ben de onu izledim. Gülümsüyor ve omuzları bir kahkahayla titriyor.

Ne izlediğini merak ediyorum.

Görüşmesi nasıl geçti merak ediyorum.

Ne kadar zamandır bekliyor acaba?

Acaba aç mı yoksa öğle yemeği mi yedi?

Yanına oturmamı sorun edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Beynim Beau Eaton'a bir övgüden ibaretmiş gibi geliyor. Sürekli onu düşünüyorum. Onun için endişeleniyorum. Onu arzuluyorum.

Sonunda başını kaldırdığında ona bakıyorum, sanki sonunda beni burada hissetmiş, onu içine
çekmiş gibi.

Onun tarafından büyülendim.

Bugün ilk kez değil, tüm vücudumu ısıtan bir gülümsemeyle bana vuruyor. İçten, duygusal ve çok çocuksu.

Bu gülümsemeye bayılıyorum.

Daha fazla düşünmeden kontağı kapatmak için anahtarı çeviriyorum ve kamyonetten iniyorum. Her iki yöne de hızlı bir bakış attıktan sonra ona doğru yürüyorum. Tamam, daha çok koşu gibi.

"Merhaba," diye fısıldıyorum önünde dururken, gözlerim
onunkilerde kayboluyor. "Merhaba," diyor yanındaki bankı
okşayarak.

Derin bir nefes alıyorum ve yanına oturuyorum. Ahşap çıtalar çıplak bacaklarımın altında sıcacık duruyor ve Beau'nun güçlü bedeninin yanında kendimi güvende hissediyorum. "İş görüşmen nasıldı?"

"İşi aldım." Sesi gururla parlıyor ve gözlerim doluyor. "Ve kim olduğumu bildikleri için değil. JTF2 deneyimim nedeniyle beni doğrudan bir eğitim grubuna yerleştirecekler. Ve bu... bunu hak

ettim. O birliğe girmek için çok çalıştım. Kim olduğumun ve her zaman kim olacağımın büyük bir parçasıydı. Onu özlüyorum. Ama bu liyakate dayanarak bugün bana bir iş şansı sunuldu. Bu bir arkadaşımın lütfu ya da ailemden gelen bir iş değil."

Şimdi bana bakmak için dönüyor, omzumla hafifçe çarpışıyor. "Burada oturmuş bugünü düşünüyordum.

Masaya bir şeyler getirdiğin için istenmek güzel bir duygu. Bu fırsattan dolayı gerçekten gurur duyuyorum, Bailey. Bunu hak etmişim gibi geliyor. Ve bunu senden aldığım için üzgünüm."

Mırıldanıyorum ya da hıçkırıyorum. Hangisi olduğundan emin değilim ama boğazımda düğümleniyor ve onun önünde parçalanmamak için kirpiklerimi çılgınca kırpıştırıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve sonra güneşten kavrulmuş tahtaya uzanıp elini tutuyorum. Nasırlı parmaklar benimkileri sarıyor ve dokunuşunun tadını çıkararak iç çekiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve o anın tadını
çıkarıyorum. "Bize yaşayacak güzel bir
yer buldun mu?" "Hayır. Sensiz
bakamazdım."

Parmakları nabız gibi atıyor.

"Aslında bir tanesine gittim. Bana yemek odasını gösterdi ve ben ağlamaya
başladım." "Neden? Güzel miydi?"

"Hayır." Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımın kirpiklerimin arasından süzüldüğünü hissediyorum. "Aile yemeklerimiz için çok küçüktü." Cümlemi gerçek bir hıçkırıkla bitiriyorum, o da bunu net bir şekilde duyuyor.

"Oh, Bailey." Sesi çok yumuşak ve beni kendine doğru çekerken tutuşu çok sert. Güçlü kolları omuzlarımı sarıyor. "Bebeğim, lütfen ağlama. Ağlamaman için her şeyi yaparım. Çok özür dilerim."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve onu içime çekiyorum. "Bana bir daha yalan söyleme. Asla. Bir daha halıyı altımdan çekme. Asla." Geri çekiliyorum, yakışıklı yüzünü ellerimle kavrayıp gözlerine bakıyorum. "Seni çok özledim. Tanrım. Sana kızgın olduğumda bile seninle olmak istiyorum."

Sırıtıyor.

"Hiç komik değil. Sanırım sana kafayı taktım. O lanet olası kasabadaki diğer tüm yıldız gözlü kızlar gibi."

Gülüyor.

"Gülmeyin. Teşhis edilebilir. Sana kızgınım ve bütün gece uyuyup uyumadığını merak ettim. Ya da yemek yedin mi diye. Yıllarca kendimi bir arada tuttuktan sonra, sonunda kendimi kaybettim." Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırmaya çalışıyorum ama beni o kadar sıkı, o kadar yakın tutuyor ki yapamıyorum.

Onun yerine yüzümü gömleğine silmeyi tercih ettim.

"Kaybetmedin. Ya da kaybettiysen, ben de kaybettim. Çünkü ben de aynı şeyleri merak ediyordum. Kahretsin, evin çevresini kontrol etmek için kaç kez kalktım bilmiyorum. Yani cevabım hayır, uyumuyordum." Komikmiş gibi kıkırdıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ama neden?"

"Bazı günler çok fazla soru soruyorsun, Bailey Jansen."

"Yine de anlamıyorum. Seni. Bunu. Kahvaltılar. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

Gülümsemesi bu kez farklı, hüzünle karışık, bana acilen dokunup saçlarımı kulaklarımın arkasından okşarken saygıyla dolup taşıyor. "Kimsenin senin için ortaya çıkmasına alışık değilsin, Bailey. İşte bu böyle bir şey. Seni sevdiğimi söyledim. Daha önce hiçbir kadını sevmemiştim. Sevebileceğimden de emin değildim. Ama şimdi seviyorum. Peki sen ve ben? Biz bir takımız. Takım arkadaşlarını bırakmazsın. Arkanda adam bırakmazsın. Yani şimdi benimle sıkışıp kaldın. Ben sadece sabırlı oluyorum. Geri dönmeni bekliyorum."

Bana içini dökmesini dinlerken gözyaşlarım özgürce akıyor.

"Sanki bir şey arıyordum, beni bu yeni gerçekliğe bağlayacak bir şey. Aşkı aramıyordum; bir

amaç arıyordum. Amacımın sen olmanı beklemiyordum."

Sözlerinin ardından, benim için yaptığı her şeyin ardından söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum. "Seni seviyorum, Beau."

O göz kamaştırıcı gülümseme geri döndü, ama bu kez cam gibi gözlerle eşleşiyor. Bana başını sallıyor, her hareketi sevgiyle yüzüyor. Hayranlıkla. Yaptığı her şeyde sevgiyi hissedebiliyorum.

Ve çok yabancı hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor.

"Sana daha önce kimsenin beni sevdiğini sanmadığımı söylemiştim. Ama..." Dudağımı kemiriyorum. "Ama ben de kimseyi gerçekten sevdiğimi sanmıyorum."

Başparmakları yanaklarımda geziniyor, tenime süzülen gözyaşlarımı fırçalıyor.

"Sorun değil bebeğim. Ben senin ilkin olabilirim," diyor.

Ve sonra beni öptü.

Beni seven ilk, son ve tek erkek. Ve ben

bununla iyiyim.

42

Beau

Beau: Bu gece herkes gelse iyi olur.
Harvey: EVET, EFENDIM.
Beau: Bunu söyleyemezsin. Asla, baba.
Harvey: Neden olmasın?
Harvey: ... Efendim?
Beau: Yapamazsın. Artık söz konusu değil.
Jasper: GÖREV IÇIN RAPOR
VERIYORUM, EFENDIM. Akşam
yemeğinde görüşürüz, efendim.
Cade: NEDEN BU KADAR ÇOK APTALLA AKRABAYIM EFENDIM?
Beau: Hepinizden nefret ediyorum. Akşama görüşürüz.

"Herkes geliyor mu?

"Evet." Sanki dünyada hiçbir şey yanlış değilmiş gibi aynada saçımı geriye doğru düzeltiyorum - çünkü değil.

"Herkes gibi mi?" Bailey arkamda duruyor, ellerini giydiği deve rengi kazağın kollarına sokmuş. Bir kolunu karnının üzerinde kavuşturmuş, diğer koluyla da sabit bir ritimle çenesinin altını sıvazlıyor.

"Tabii ki. Herkesi davet etmemi söylemiştin."

Arkamda duran kıza baktığımda, dudağını alt dişlerinin arasında sıkıyor ve biraz telaşlı görünüyordu.

"Doğru. Tabii ki."

Gergin ve dikkatini dağıtacak bir şey varmış gibi banyoyu tarıyor.

Banyo küçük ama bendeniz tarafından yeni döşenmiş. Her köşesinde küçük siyah elmaslar olan beyaz kareler. Köşede pençe ayaklı bir küvet. Ayaklı bir lavabo. Ağaçlarla çevrili şirin bir sokaktaki bu ev, eski dünyanın cazibesiyle dolu.

Çiftlikteki evimi ne kadar sevsem de, itiraf etmeliyim ki... Bailey hayatıma girdiğinden beri *kendimi* daha az *ben* gibi hissediyorum. Sert çizgiler ve yankılı alanlar soğuk hissettirdi. Onun orada olmasıyla çelişiyor.

Ama bu ev? Sıcak sert ahşaplar ve ışığın içeri sızdığı büyük pencereler. Meşe döşeme

her duvarın etrafı bana onun yazın bronz tenini hatırlatıyor. Ve yemek odasına açılan Fransız kapılarını süsleyen kristal kapı kolları bana onun heyecanlandığında gözlerinin nasıl parladığını hatırlatıyor.

Hayır, çiftlikteki evim eski ben.

Bu mu? Bu yeni ben. Onunla olan ben. Ve ona söylediğim gibi, bu büyük bir yatırım. Bu kadına yaptığım her yatırım hep öyle kalacak.

Gülümsememi gizlemeye çalışarak ona dönüyorum. Bailey'e gülümsemeden bakmak artık imkansız hale geldi. Stres topu olduğunda bile. "Buraya gel, şeker memeli."

Gözlerini deviriyor ve kuşkulu bir iç geçiriyor ama yine de bana doğru adım atıyor. Kollarını olduğu yerde tutuyor ve başını göğsüme doğru bırakıyor. "Daha iyi bir lakap bulmalısın."

"Kesinlikle asla." Kollarımı ona doladığımda alnı göğsümde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Bailey, stres yapmayı bırak."

"Yapamam. Benden nefret etmelerini istemiyorum."

Bu beni duraksattı. "Ailem senden neden nefret etsin ki?"

"Bilmiyorum. Hepiniz Chestnut Springs'in kraliyet ailesindensiniz. Sanki sürgün edilmiş bir parya ile birliktesiniz ve ailenizle kalmaktansa benimle sürgünde yaşamayı tercih ediyorsunuz."

Göğsüm sessiz kahkahalarla sarsılıyor ve omzuma bir tokat atıyor. "Hiç komik değil! Ya değişirsem?

Ya değişirsek ve sen benim için her şeyden vazgeçersen?"

Onu daha sıkı sıkıyorum. "Bailey, Bailey, Bailey. Değişeceksin. Sen ... ugh. Yaşını yüksek sesle söylemek bana kendimi yaşlı hissettiriyor."

"Yaşlanmışsın," diye takılıyor ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Yirmi iki yaşındasın. Altı hafta içinde üniversiteye başlayacaksın. Tabii ki değişeceksin. Kimse senin yaşında aynı kalmaz ve benim durumumda, Tanrı'ya şükür, çünkü yirmi iki yaşındaki benden nefret ederdin."

O gülüyor ve ben devam ediyorum. "Ve değişeceğiz. Ve zorluklar yaşayacağız. Çünkü hayat bu. İnişler olmadan çıkışların farkına varamazsın şekerim. Ben de değiştim." Omuzlarını kavrıyorum ve gözlerinin içine bakmak için onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Senin o olduğunu böyle anladım. Seni her halinle seveceğimi böyle biliyorum, çünkü hepimiz sürekli değişiyoruz. Büyüyoruz. Oluyoruz."

"İstersem felsefe dersine kaydolurum asker," diyor iri, ışıltılı gözlerini kaydırarak.

"Bailey, kapa çeneni ve beni dinle." Tüm dikkatini bana vermeden önce bir kez daha gözlerini devirerek hafifçe kıkırdıyor. "Beni bir amaç ile dolduruyorsun. Seni kaldırmak bana bir sebep veriyor. Seni gülümserken görmek beni bütün hissettiriyor. Ve bunun için asla özür dilemeyeceğim. Sen ve ben simbiyoz gibiyiz. Sen olmadan, benim bu versiyonum var olamaz. Senin bir sonraki versiyonun olmadan, benim bir sonraki versiyonum da olmaz. Birlikte büyüyeceğiz."

"Makyajımı mahvediyorsun, Eaton," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, kazağının koluyla yüzündeki bir damla gözyaşını silerken.

Sadece gülümsüyorum. Bunları duymaya, tekrar tekrar güven tazelemeye o kadar ihtiyacı var ki. Ben de bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. "Bir keresinde bana kim olmak istediğimi sormuştun, işte bu. Ben. Tam burada. Şu anda. Seninle birlikte."

Tek yapabildiği başını sallamak ve burnunu çekmek. "Tamam. Buna şiirsel bir cevabım yok. Evet dışında, lütfen, efendim."

Şimdi gözlerimi devirme sırası bende.

Elleri yanaklarıma iniyor ve parmak uçlarında yükselip beni öpüyor. "Seni seviyorum asker,"

fısıldıyor.

"Sen daha iyisin." Şimdi onu sırtımdan öpüyorum, kendime doğru kaldırıyorum ve sıkıca sarıyorum. İçindeki gerginlik dışarı sızıyor. Onu tekrar yere bıraktığımda birbirimize bakıyoruz. Hayatımda çılgın birkaç yıl oldu, ama burada durup bu kadına bakıyor olmak her zorluğa değer.

"İlk Eaton aile yemeğimize ev sahipliği yapmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Başını sallıyor, şimdiden daha güçlü görünüyor. "Onlara buraya kalıcı olarak taşınacağını söylemeye hazır mısın?" Ayaklarımı birbirine vuruyorum ve ona en iyi selamımı veriyorum.

Bu onu güldürüyor.

Ve bu beni bütün hissettiriyor.

Ev dolu. Hareketli. Gürültülü. Sıcak. Gevezelik her yeri hayatla dolduruyor. Bir mağarada geçirdiğim, asla çıkamayacağımı düşündüğüm uzun, karanlık, sessiz günler o kadar uzak geliyor ki gerçekmiş gibi gelmiyor. Çocukluğumun geçtiği evde bile kendimi bir mağarada sıkışmış gibi hissederdim. Ve şimdi bir zamanlar gördüğüm tuhaf bir rüya gibi.

Zihin gizemli yollarla çalışır.

Bailey bir yanımda oturuyor, eli kalçamda, Summer ile sohbet ediyor. Ama beni dikkatle izleyen sağ tarafımdaki Winter. Nişanlısı Theo, kızları Vivi'yi kucağına almış, Harvey ve Cordelia ile sohbet ediyor.

Yanımdaki kadının "Senin adına çok sevindim Beau" diye mırıldandığını zar zor duyuyorum. Winter'a doğru hafifçe eğildim. "Bu tıbbi bir teşhis mi?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, ama yüzü çoğunlukla donuk kalıyor. "Hayır, ben senin doktorun değilim. Sadece senin için endişelenen bir arkadaşınım."

"Arkadaş olduğumuzu bilmiyordum."

Şarap bardağını eline alıp etkilenmeden bir yudum aldıktan sonra sadece soğuk bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Aile, sanırım. Akraba ruhlar mı? Çok da farklı değiliz, sen ve ben. Biz berbat insanların kendi bokumuzdan kendimizi çekip çıkardığımızı görmek hoşuma gidiyor."

"Muhtemelen terapiye ihtiyacımız var," diye sessizce şaka yapıyorum. Winter başını sallıyor. "Muhtemelen değil. Kesinlikle."

"Herkesin söylediği kadar kötü biri değilsin, biliyor musun?" Omzumu onunkine çarpacak kadar eğildim.

Beyaz şarabından bir yudum daha alırken dudakları yukarı kıvrılıyor. Sonra omzuma vuruyor. "Ve sen de herkesin seni sandığı kadar aptal değilsin."

Homurdanıyorum. Biraz kaba biri ama yine de büyülendim. Theo dönüp bize bakıyor ve gözleri Winter'ı yakaladığında yumuşuyor. Isınıyorlar.

O bakışın nasıl hissettirdiğini biliyorum ama onu görmek tamamen başka bir şey.

Bailey'e dönüyorum ve onun bu ortamda gelişmesine bayılıyorum. Benim ailem onun ailesi oldu. Ve o kasabadan ayrıldığından beri onun ailesi sessizliğe gömüldü. Ki bu iyi bir şey. Çaba harcamaları gerekse bile onu rahatsız edemeyecek kadar aptal ve tembel olmalarının mükemmel birleşimi için onlara şükürler olsun. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur sanırım.

Bu düşünceyle harekete geçerek bıçağımı bardağıma vurdum. "Herkes sussun! Yapmam gereken

bir duyuru var."

Winter yanımda alay ediyor ama diğer herkes susuyor.

Rhett hariç. İşi kavgaya dönüştürmeyi ona bırakın. "Burası ordu değil, mankafa. Ben

senden gelen emirler."

Summer inliyor ve gözlerini tavana dikiyor. "Neden böylesin?"

"O zaman çocukluğumuzdaki gibi dışarı çıkalım mı?" Küçük kardeşime kaşlarımı çatıyorum. Boktan bir bozguncu o.

Rhett güler. "Hiç şansın yok. James Bond saçmalıklarınla kıçıma tekmeyi basacaksın. Ben vahşiyim, aptal değil." Winter yine alay ediyor ama içmeye devam ediyor. Theo'nun yumruğunun arkasından kahkahasını bastırdığını görüyorum.

Willa kucağındaki bebeği zıplatırken masanın karşısındaki Rhett'e olabildiğince yüksek sesle, "Cade'i de yanına al," diye fısıldıyor. "Bir tag team durumu. Ben de izleyeceğim. Ya da hakemlik. Ne derseniz deyin, umurumda değil. Sinirlendiği zaman çok ateşli oluyor, o yüzden bu fikre varım."

Yeğenim Luke, "Ben Beau Amca'nın takımındayım!" diye anons ediyor. Onu işaret ediyorum. "Akıllı çocuk."

Jasper, "Böyle giderse, o açıklamasını yapana kadar masanın etrafında oturan bir grup iskelet olacağız," diyor. "Ne demek istediğini asla öğrenemeden öleceğiz çünkü hepiniz Bailey'nin yeni evinde bir Royal Rumble planlıyordunuz." Üzerinde köpek resmi olan boktan, ucuz birasından bir yudum alırken masanın öbür ucundan gözleri eğlenceyle dans ediyor.

"Senden nefret ediyorum."

Jasper bana sırıtıyor ve Sloane'un elini tutmak için uzanıyor. "Senden de nefret ediyorum, kardeşim."

"Dinleyin, aramızda iskelete dönüşen ilk kişi ben olacağım," diye araya giriyor Harvey. "Çıkar ağzındaki baklayı." Sessizlik çöküyor ve Bailey yanımda geriliyor.

"Yani... burası sadece Bailey'nin evi değil. Benim de evim. Buraya taşınıyorum ve itfaiyede yeni bir işe başlıyorum." Cade'e baktım. "Üzgünüm dostum, bu benim iki haftalık iznim."

Sadece homurdanıyor. "Sorun değil. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en kötü çalışansın."

Gözlerimi deviriyorum ve devam ediyorum. "Yani artık çiftlikte yaşamayacağız. Ara sıra takılırız ama artık evimiz burası."

Herkes sessiz. Dikkatli.

Önce babam konuştu. "Duyurunuz *bu* mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Evet."

"Bu şimdiye kadar heyecanlanacak kadar aptal olduğum en aptalca duyuru." Jasper hırıltılı bir kahkaha atıyor ve eliyle kahkahasını bastırmaya çalışıyor.

"Hayır, dinle. Winter bir aile yemeğinde bebeğinin gizli babalığını mı açıklıyor? Bu bir duyuruydu."

"Bazen bir şeyleri kazanmak gerekiyor, sanırım," diye mırıldanıyor yanımdan. "Cordelia'yla birlikte olduğumuzu size söylemem mi? Bu bir duyuru."

Masa çapında bir nefes alma sesi duyulur. Cordelia avucuyla yüzünü kapatır ama Harvey bunu görmezden gelir.

"Ama siz ve nişanlınız şehirde bir ev satın aldınız, hem de çok güzel bir ev; nişanlınız önümüzdeki ne kadar süreyi orada geçirecek? En az yedi yıl mı? Ve bunu sanki dünyadaki en bariz şey değilmiş gibi bize duyuruyorsunuz? Hepiniz bir avuç ilgi avcısısınız. Ya da aptal. Emin değilim. Her iki durumda da, sadece vahşi." Başını sallıyor.

Kış alay ediyor. Tekrar.

Bailey yaklaşır ve fısıldar, "Biliyordum."

"Harvey," diye söze başladı Jasper, parmakları elindeki kahverengi şişeyi yuvarlıyordu. "Dikkat

çekmeye çalışan biri olmadığına göre..." Sözcükleri kendini kaybetmeden zar zor çıkarabiliyordu. "'Sen ve Cordelia' kısmını detaylandırmak ister misin?"

Harvey koltuğunda kayar.

"Bir anda oluverdi işte. Kocasını terk ettiğinde tamamen benim alanımdaydı. Ve biz, annenizden bu yana çok uzun zaman geçti. Otuz yıl ve ben onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Ve..." Sözünü yarıda kesti, gözlerinde bir pırıltıyla Cordelia'ya bakıyordu. Bunu gördüğüme sevindim çünkü gerçekten de uzun zamandır yalnızdı. Uzun zamandır yalnız. "Cordelia da onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Ve sanırım bu konuda birbirimize bağlandık. Sanki başka bir yaşam gibi geliyor, insanların genellikle gündeme getirmekten rahatsız oldukları bir yaşam. Ama bu konuda konuşabiliyoruz. Gülebiliriz. Anımsıyoruz. Ben mutluyum."

Kadın adama gülümsüyor, adam elini masanın üstünde onun elinin üzerine koruyucu bir şekilde koyarken gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Ben de."

"İkiniz için de çok mutluyum!" Summer ellerini birbirine çırpıyor, gerçekten heyecanlı görünüyor. Diğer herkes de aynı şekilde davranarak tebriklerini ve sevgilerini sunar.

"Ve açıkçası, eğer Sloane kuzeniyle evlenebiliyorsa, ben de evlenebilirim diye düşünüyorum-" Harvey tekrar söze başlıyor ve ben inliyorum.

Jasper'ın başı öne düşüyor, avuç içleri göz çukurlarına bastırırken Sloane kahkahalar atarak sırtına yatıştırıcı daireler çiziyor.

"O zaman Cordelia'yla birlikte olabilirim."

Jasper gülerek, "O benim kuzenim değil," diye homurdanıyor.

Harvey ona şakacı bir şekilde dirsek atar. "Tabii, tabii. Ve Cordelia benim baldızım değil."

Sloane, "Madem hepimiz bir şeyleri masaya yatırıyoruz," dedi. "Harvey Jasper ve benden bahsettiğine göre..." Masanın üzerine küçük siyah-beyaz bir fotoğraf koyuyor. "On dört haftalık oldum." Harvey'ye bakar, o kadar mutludur ki gözleri parlar. "Sonogramı getirdim, böylece gerçekten kuyruk olmadığını görebilirsin."

Herkes gülüyor, babamın Sloane ve Jasper'ın akraba olmadıkları halde akraba oldukları için kuyruk bebekleri olduğuna dair bitmek bilmeyen şakalarını hatırlıyor.

Ondan sonra masada neşeli bir sohbet başlar. Daha fazla şakalaşma. Daha fazla kahkaha.

Bailey bana dönüyor, gözleri parlak, gülümsemesi geniş, yanakları pembe. "Bu... bu birlikte yalnız gibi hissettirmiyor. Bu sadece *birlikte-birlikte* gibi hissettiriyor."

Bir elimle çenesini kavrıyor, gözlerinin benimkiler arasında dans edişini izliyorum. Onu sertçe öpüyorum. Benim daha iyi olan yarımı. Diğer yarımı.

"Bu biziz, şekerim. Birlikte-birlikte."

Sonsöz

Bailey

Cade ve Willa'nın düğünü bir country yaşam tarzı dergisine ait. Willa'nın yumuşak bir şekilde kıvrılmış saçları, seçtiği dar dantel elbisenin üzerinden sırtına dökülüyor. Cade kahverengi bir takım elbise ve bolo kravat tercih etmiş. Büyüleyici görünüyorlar.

Hepimiz ana çiftlik evinin arkasındaki tarlaya kurulmuş, ip ışıklarla parıldayan devasa beyaz çadırda oturuyoruz. Siyah-beyaz kareli bir dans pisti var ve hatta Willa'nın kardeşinin Skylar Stone'un daha sonra sahne alması için ayarladığı bir sahne bile var.

Şu anda gelinin şerefine kadeh kaldırıyor ve kuru esprileri herkesi gülmekten kırıp geçiriyor. Rhett'in gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silmesini en az üç kez izledim.

Ford Grant podyumda duruyor, kestane rengi saçları tesadüfi olamayacak kadar dağınık, üzerinde sanki kendisi için özel olarak tasarlanmış gibi duran bir smokin var. Çok kibar. Ve kesici. Gözlerinde büyük bir sevgiyle kız kardeşine bakışı benim gözlerimi dolduruyor.

"Son olarak" -boğazını temizliyor- "Artık senin en sinir bozucu mesajlarını alan tek kişi olmadığım için rahatladım. Aslına bakarsan, Cade hayatına girdiğinden beri bu mesajların sayısı önemli ölçüde azaldı. Ya da sen onunkine patladın ve dürüst olalım, seni tanıyorum, bu daha olası bir senaryo. Bu da beni, onu tüm akıl almaz tacizlerinin hedefi haline getirdiğine inandırıyor ve bu konuda kendi adıma daha mutlu olamazdım."

Kıkırdamalar kalabalığın içinde dalgalanıyor.

"Hepsinden önemlisi, küçük kız kardeşimin o iğrenç mesajları almayı benim kadar seven birini bulduğu için mutluyum. Ve eğer onu dayanılmaz derecede mutlu görmek, mesaj yoluyla onunla acımasızca alay etmek için daha az şans anlamına geliyorsa, o zaman bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık." Willa'nın gözleri doluyor ama bu hareketin ardından gözyaşlarının süzüldüğünü görüyorum. "Çünkü ben böyle özveriliyim." Ford ona göz kırpıyor ve öldürücü bir sırıtış fırlatıyor.

O da ona *sen bir aptalsın* diye cevap veriyor.

"Willa, eğer benimle dalga geçmeyi bırakırsan, iyi olmadığını anlayacağım. O yüzden ara sıra kontrol et. Bana kötü bir şey söyle ki hâlâ iyi olduğunu bileyim. Ama şu anda mesajlaşmadığımıza ve seni çok sık görmediğime göre, bu fırsatı seni sevdiğimi ve dönüştüğün kadınla gurur duyduğumu söylemek için kullanacağım. Senin gibi zorlu bir insana ayak uydurmak için özel bir erkek gerekir ve bunu yapabilecek birinin önünde donunu indirdiğin için çok mutluyum."

Herkes güler. Herkes Willa'yı tanıyor. *Herkes* külot hikayesini bilir.

Ford bir kadeh şampanyayı sapından tutarak kaldırıyor ve çenesini mutlu çifte doğru eğiyor. "Şerefine, küçük kardeşim. Sana ömür boyu akıl almaz bir mutluluk diliyorum."

Şimdi burun çekmeler, ardından kibar alkışlar ve birkaç ıslık sesi geliyor. Beau'nun sıcak eli ipeksi elbisemin içinden kalçamı sıkıyor. "İyi misin?"

Ona gülümsüyorum. "Ben iyiyim," diye cevap veriyorum ve onun toplanan insan kalabalığına bakışını izliyorum. Artık bana küçümseyerek bakmayan yerliler-kasaba halkı. O gün bardaki atıp tutmalarım duyulunca bu muamele aniden kesildi. İtiraf etmeliyim ki, bu durum Chestnut Springs'i çok daha iyi bir yer haline getirdi. Hâlâ Beau'nun çiftlik evinde hafta sonlarını geçirmeyi sevdiğimizi düşünürsek bu güzel bir şey.

"Bir gün bunu yapacak mıyız şekerim?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Daha iyiyiz."

"Yakında mı?" Dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde tozlanıyor. Beau ile şehirde yaşamak bir tür hayal dünyasında yaşamak gibiydi. Eğitimini bitirdi. Ben okuldayım ve bunu seviyorum.

"Evet, yakında."

"Ne tür bir düğün istiyorsun?"

Yaklaşmaya devam ediyor, sandalyesinde dönüyor, uzun bacakları oturduğum yerin etrafını sarıyor. Kısacası beni eziyor.

"Küçük bir şey. Bunun gibi değil."

"Tamam."

Boynumu öpüyor.

"Belki nehrin aşağısında," diye fısıldıyorum, bir s ü r e d i r hayal ettiğim şeyi itiraf ederek. "Evinin arkasında. Her şeyin başladığı yer gibi bir şey." Omuz silkiyorum, aniden utandığımı hissediyorum.

"Birlikte ilk gecemizi geçirdiğimiz yer mi?" Omzumu öperken kahkahası tenimde gürlüyor.

"Beni kurtarmak için suyun karşısına geçtiğin yer."

"Anlaşma yaptığımız yer." Bir öpücük daha, bu sefer ağzımın yanından. "Birlikte pek çok 2:11 geçirdiğimiz yer," diye fısıldıyorum.

Şimdi boynuma sokuluyor. "Yani demek istediğin... sana umutsuzca aşık olduğum yer mi?"

"Evet, asker. *İşte* böyle."

"Ne zaman?" Elleri kalçalarımı biraz fazla aşağıdan kavrıyor. "Dün."

Buna gülüyor. "Gidip yeri incelemek ister misin?"

"Hemen şimdi mi?"

"Evet. Hadi gizlice çıkalım. O sabah ereksiyonla ne yapmayı düşündüğümü sana göstereceğim."

"Hayat seninle her zaman bir macera, Beau Eaton."

Hafifçe uzaklaşarak sırıtıyor. "Öyle." Ben de sırıtarak parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Hadi gidelim."

Hopeless playlist

Foii into Me	Forest Blakk	03:45
Heot Woves	Cam Hayvanlar	03:58
Bazıları kötü	Chris Isaak	04:48
Mlne (Toylor's Version)	Taylor Swift	03.51
Böyle Hisset	Ingrid Andress	03.15
Coiiide (Feot Tygo)	Justine Skye, Tyga	04:19
Any Mon of Mine	Shania Twain	04:06
Stoy A Littie Longer	Osborne Kardeşler	05:34
Chonge Your Nome	Brett Young	03:32

Teşekkür

Üçüncü derece yanıklar ve ayaklardaki deri nakilleri hakkında ne bildiğimi merak ediyorsanız... merhaba, ayakları yanmış olan benim. Çok gençken oldu ve şimdi tamamen iyileşmiş olsalar da, rahat olan ve aşılanmış ince deriyi tahriş etmeyen ayakkabılar bulmak *hala* bir mücadele.

Tüm bunlarla birlikte, Beau'ya kendi hikayemden bu küçük parçayı vermek, onunla ve mücadeleleriyle bağlantı kurmamda büyük bir yardımcı oldu, çünkü birçok yönden şimdiye kadar yazdığım en zorlu kahramandı. Aynı zamanda en unutulmaz (ve en çok sorulan!) kahramanlardan biri olarak tarihe geçecek ve umarım hepiniz onun ve Bailey'nin aşk hikayesini benim kadar sevmişsinizdir.

Bay Silver'a teşekkür yazılarımı yazmam gerektiğini söyledim ve ona teşekkür etsem iyi olacağına dair alaycı bir yorumda bulundu. Meğer teşekkür yazılarımın hiçbirini okumamış. Bu benim dokuzuncu kitabım ve her birinde o var. Az önce ofisimde durup küçük notunu bulmak için tüm kitaplarımı karıştırmasını izledim. Yani bir gün için yeterince övgü almış gibi hissediyorum. Ama yine de her şey için teşekkürler bebeğim. Seni ölesiye seviyorum.

Beni her gün güldüren oğluma. Her gün bana sarılan. Her gün beni sevdiğini söyleyen oğluma. Geçenlerde bana *sonsuza kadar* sarılacağını söyledin ve bunun gelecekteki kız arkadaşlarınla garip bir konuşma olacağını hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse seni buna bağlı tutuyorum. Takesies backsies yok.

En büyük amigolarım olan ailem. Kendime inanmadığım zamanlarda bile bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Başından sonuna kadar bu seriye (ve bana!) inanan menajerim Kimberly Brower'a çok özel bir teşekkür. Muhtemelen yeterince söylemiyorum ama *teşekkür ederim*. Gerçekten inanılmazsınız. Tavsiyeleriniz ve bilgeliğiniz çok takdir ediliyor. Sen yanımda olmasaydın bugün olduğum yerde olamazdım.

Piatkus'taki editörüm Rebekah West'e. Bu yıl sizinle tanışmak ve birlikte vakit geçirmek benim için çok önemliydi. Seninle çalışmak bir ayrıcalık. Beni desteklediğin ve bu seriyi bu şekilde sevdiğin için teşekkür ederim. Daha fazla şampanyaya ve belki bir dahaki sefere Londra'ya geldiğimde bir futbol maçına içelim. Catherine Cowles, sen olmasaydın bu kitabı bitiremezdim. Düzenli kişiliğine, destekleyici ruhuna ve inanılmaz kalbine şükürler olsun. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Seni seviyorum.

Kandi ve Lena, benim Baharatlı Sprint Sürtüklerim, küçük kabilemizi seviyorum. Sonsuza kadar benimlesiniz. İkinizi de seviyorum.

Asistanım Krista... pardon, artık yönetici asistanısın. Programımın koruyucusu. Hayatımın düzenleyicisi. Rastgele mesaj atıp "Amını traş etse seksi olur mu?" diye sorabileceğim tek kişi.

Stephanie ve Kody hem #teamelsie'yi tamamlıyor hem de tüm sosyal paylaşımlarımı dengelememe yardımcı oluyor. İkiniz de yanımda olduğunuz için çok şanslıyım. Tüm desteğiniz ve sıkı çalışmanız için teşekkür ederim.

Paula, ilk romanımdan beri editörüm. Dokuz kitaptır birlikte çalıştığımıza inanamıyorum.

Dokuz tane daha, dostum!

Gelişim editörüm, Júlia. Yetenekli ve bilgesin. Ve seni muz yerken izlemek

en sevdiğim geçmiş zamanlardan biri.

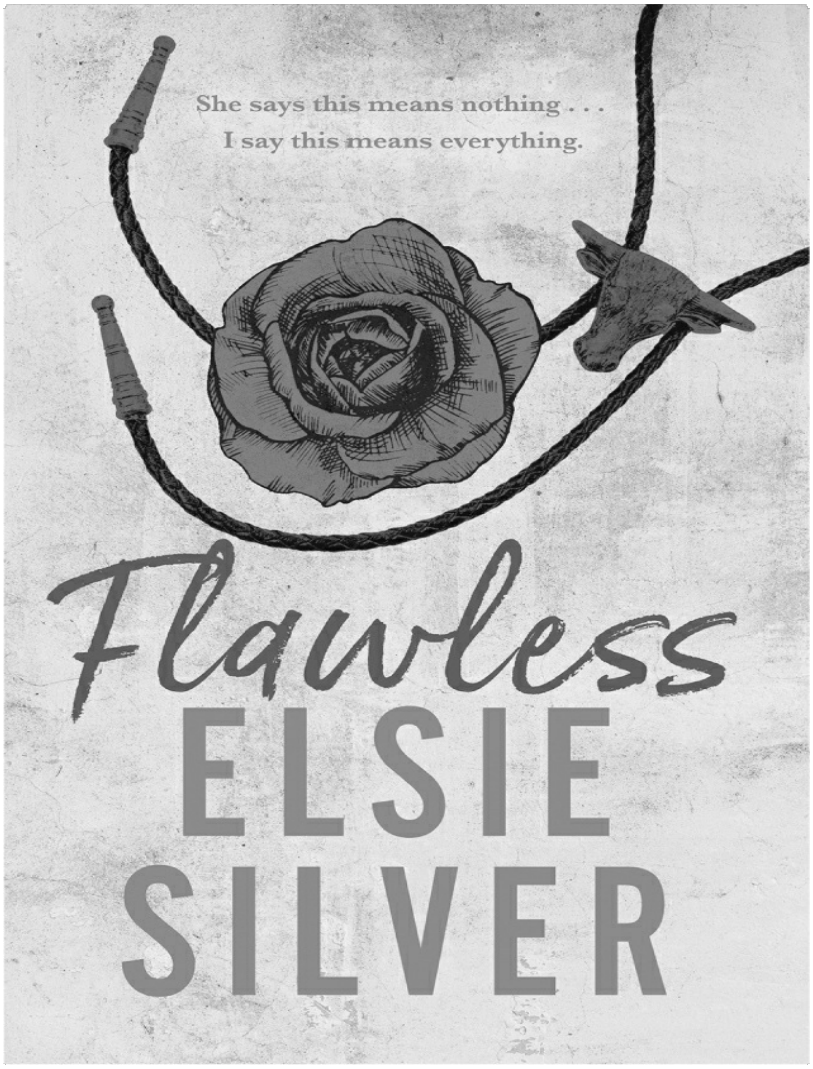
Düzeltmenim, beta okuyucum ve imza asistanım (!!!) Leticia'ya, beynini kitaplarıma ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Artık bana bağlısın.

Okudukça beni gülmekten kırıp geçiren beta kızlarıma. Trinity, Josette, Amy, hepiniz harikasınız, zamanınızı ve fikirlerinizi bana hediye ettiğiniz için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım.

Son olarak, ARC okuyucularıma, sokak ekibi üyelerime ve benden, kitaplarımdan ve bu seriden bahseden influencer'lara... şerefe. Çalışmalarınız her zaman takdir ediliyor. Yaratıcılığınıza değer veriliyor. Bu kariyer bir hayalin gerçekleşmesi ve bunu mümkün kılmak için etrafımda toplanma şeklinizi asla unutmayacağım. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Elsie Silver'a doyamıyor musunuz?

Başa dönün ve Rhett ile Summer'ın hikayesini bugün yeniden okuyun!

"Elsie Silver'ın yazarlığı gerçek bir keşif!
Ali Hazelwood Şu

adresten temin

PIATKUS
edilebilir